

นิทานนานาชาติ

พ.ศ. ๒๕๒๒

SL
398.2
U149H
2522
อ.11 อ.1

รวม นานาชาติ

สารบัญ

1. บทเรียนจากแพะ	นิทาน	ปัญญา	1
2. ปลาหัวทอง	"	อียิปต์	4
3. ต้นไม้เนรมิต	"	ยุโรป	9
4. ลูกตัวลูกเลี้ยง	"	ฝรั่งเศส	13
5. กำเนิดผือก กล้วย มะละกอ	"	ชาวเซาฟิลิปปินส์	16
6. ทำไมฟ้าจึงอยู่สูง	"	แอฟริกา	18
7. กำเนิดเกลือ	"	ฟิลิปปินส์	20
8. ไทเงินไททอง	"	จีน	22
9. ไร่กังวล	"	ฮอลแลนด์	25
10. โชคคนละอย่าง	"	ญี่ปุ่น	27
11. แม่ทัพผู้ไม่เคยแพ้	"	แอฟริกา	32
12. แม่ทัพผู้ไม่เคยแพ้ (ต่อ)	"	แอฟริกา	36
13. สามเกลอปราบยักษ์	"	เนปาล	40
14. ขุมทรัพย์ชาวคริสต์	"	อัลจีเรีย	44
15. ลามหาย	"	โปรตุเกส	48
16. กำเนิดคน	"	เม็กซิโก	51
17. กบนางฟ้า	"	ยุโรป	55
18. กบนางฟ้า (ต่อ)	"	ยุโรป	59
19. กบนางฟ้า (จบ)	"	ยุโรป	63
20. ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์	"	ชาวเซาฟิลิปปินส์	67
21. หวงสิทธิ์	"	พม่า	70
22. คนในดวงจันทร์	"	จีน	72
23. โมฮัมเหม็ดทั้งสาม	"	ตูนิเซีย	74
24. หญิงเรื่องปัญญา	"	โบฮีเมีย	80
25. จิ้งจกเป็นพยาน	"	เวียตนาม	84

26.	กะหล่ำปลีวิเศษ	นิทาน	ยุโรป	88
27.	แก้แค้น	"	ฮังการี	92
28.	ผู้รับมรดก	"	พม่า	96
29.	คนเจ้าสำราญ	"	จีน	99
30.	สระน้ำโอโตวา	"	ญี่ปุ่น	104
31.	ตำนานมณีแดง	"	เบงกอล	106
32.	ไข่นางนาค	"	พม่า	109
33.	ลูกกำพร้า	"	อินเดีย	111
34.	สุระผู้ไร้โชค	"	อินโดนีเซีย	114
35.	เขียนโป-ย้งโก	"	จีน	118
36.	เสียงผาปราบกระต่าย	"	แอฟริกา	121
37.	หนูน้อยวีรบุรุษ	"	เม็กซิโก	124
38.	อัศวินปลาเผด	"	ยุโรป	128
39.	ตำราเรียกผี	"	เกาหลี	132
40.	งูศักดิ์	"	จีน	135
41.	คนออกคดียุ	"	แอฟริกา(ฆานา)	138
42.	สาวน้อยกับงูใหญ่	"	อินโดนีเซีย	141
43.	พรานเสือขาว	"	แอฟริกา(กลาง)	146
44.	ถุงเงินวิเศษ	"	ยุโรป	149
45.	เจ้าชายตัวจริงตัวปลอม	"	โปรตุเกส	152
46.	ความอกตัญญูของคน	"	อินเดีย	156
47.	เสื้อสมิง	"	มลายู	160
48.	แก้วสารพัดนึก	"	เนปาล	164
49.	กึ่งทอง	"	เวียดนาม	166
50.	โตเสียเปล่า	"	จีน	168

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

บทเรียนจากแพะ (นิทานปัญญา)

เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องเก็บความ-
ลับอีกเหมือนกัน ถ้าหากไม่มี
ข้อห้ามอย่างร้ายแรง เชื่อว่า
ความลับก็คงเก็บไว้ไม่อยู่ ดัง
เรื่องนทเลาว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชองค์หนึ่ง
ทรงรักภาษาสัตว์ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็น
สัตว์สี่เท้า สัตว์สองเท้า นกหรือ
แม้แต่แมลง ทั้งนี้เพราะได้พรจาก
เทพมารดา แต่เวลานั้นเป็นพรที่ทำให้
พระราชาทรงได้รับความทุกข์ลำบาก
ยิ่งนัก เพราะทรงเปิดเผยสิ่งที่รู้
มาจากสัตว์เหล่านั้นไม่ได้ ถ้าทรง
เปิดเผยเมื่อใด ร่างพระองค์จะต้อง
กลายเป็นหินไปเหมือน

วันหนึ่งขณะที่พระราชเสวย
พระกระยาหาร มีมหาราษฎรประทับ
ตรงกันข้ามคอยปรนนิบัติ ขณะเสวย
เมล็ดข้าวได้หล่นลงไปบนพื้น ขณะ
นั้นก็ได้มีมดเล็กๆ ตัวหนึ่งมาฉวย
เมล็ดข้าวพาเข้าไปในรู แต่แล้ว
ก็ได้มีมดอีกตัวหนึ่งมาพบเข้า
กลางทาง มดตัวหลังนี้พูดว่า

“เพื่อนเอ๋ย ขอข้าแวมดตัวนี้ให้
ข้าเถอะ เจ้าไปหาเอาใหม่ ดุซึ
ต้นขัมนัสนกปรก ถ้าหากข้าไปยัง
ที่เสวยของพระราช ข้าจะต้อง

ทำให้ที่ตรงนั้นสกปรกหมด แล้วก็
ออกจะเป็นการรุ่มร่ามหยาบคาย
ข้าไม่ยอมทำเช่นนั้น”

แต่เจ้าของเมล็ดข้าวไม่ยอมให้
ของของตน ได้แต่พูดว่า “ถ้า
อยากได้ก็ไปเอาเองซิ ต้นป่อนก็
ไม่เป็นไรหรอกไม่มีใครเห็น เจ้า
ไม่คิดบ้างหรือว่าข้ากำลังพาเมล็ด
ข้าวนี้ไปให้ญาติพี่น้องทั้งหมด
ของเรา”

ถึงตรงนั้นพระราชาทรงพระ-
สรวล มหาราษฎรทรงแปลกพระทัย
ทรงสำรวจองค์เองแล้วก็ได้เห็น
สิ่งใดผิดปกติ จึงตรัสถามพระราช
ว่า “ทรงพระสรวลเรื่องอะไร
เพคะ”

“เอ๊ะ หัวเราะรี” พระราชา
ตรัสถาม

“ก็ใช้นะซีเพคะ” มหาราษฎร
ตรัสตอบ “ถ้าพระองค์ทรงคิดว่า
ข้าพระองค์มีอะไรน่าขันก็ตรัสออก
มาตรงๆดีกว่าเพคะ ดีกว่าทรง
พระสรวลเช่นนั้น ข้าพระองค์
ไม่ทราบวาทรงพระสรวลเรื่อง
อะไร”

“ไม่ได้หัวเราะเรื่องอะไรนั้นนา”
พระราชตรัสแย้ง

“พระองค์ทรงพระสรวลแน่ๆ

เลย ข้าพระองค์ไม่รู้วาททำไม
เรื่องอะไร”

“ข้าเกรงว่าจะบอกไม่ได้”
พระราชตรัส

“แต่พระองค์ต้องตรัสออกมา”
มหาราษฎรต้อยอย่างเหลืออด “ถ้า
ทรงพระสรวลโดยไม่มีสาเหตุ
พระองค์ก็ต้องประจวบไปแล้ว มี
เรื่องอะไรเพคะ”

แต่พระราชาก็ยังทรงนิ่งไม่ตรัส
ว่ากระไร มหาราษฎรก็ทรงชักถาม
ให้ตรัสบอกให้ได้ เหตุการณ์เป็นไป
เช่นนี้อยู่หลายวัน มหาราษฎรไม่ทรง
ยอมให้พระสวามีอยู่เป็นสุขไปได้
จนพระราชอาทพจะเสียดพระสติ
ขณะนั้นดูเหมือนชีวิตออกจะอยู่ยาก
จนน่าจะบอกความลับแก่มหาราษฎร
เสียให้ได้ แม้จะมีผลตามมาอย่างไร
ก็จะยอม พระราชาตรัสแก่พระองค์
เองว่า

“แต่ว่า ถ้าหากข้าจะกลายเป็น
ก้อนหินไป ข้าก็จะไม่ยอมเป็น
ก้อนหินตามข้างทางให้คนสัตว์เตะ
กลิ้งไปกลิ้งมา หรือให้เขาเอาไป
ขว้างหมา หรือให้เด็กชนๆเก็บเอา
ไปเล่น เพราะจะไม่มีความดี
สัก่อนและชีวิตจะทุกข์ยากนักหนา

(อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

เหมาะ ทุกบ้านจะมีของตกแต่งเป็นของพื้นเมือง ของเก่าแบบโบราณ (อาจจะเป็นของทำขึ้นมาใหม่) เช่น ตะเกียงโบราณ โคมไฟแขวน โคมไฟตั้ง ถังใส่ธูปธูปเทียนทำเป็นโต๊ะ โต๊ะขาไม้กลึงพื้นเรียบ ไม่ได้แกะสลักลาย กระหนกเป็นพระนเรศวรทำพุทธศิลป์ หรือแกะเป็นตุ๊กตาสาวชาวเหนือขึ้นไว้กระซดกระซอ ข้างตัวใหญ่ รูปตุ๊กตาทำเป็นอวัยวะเพศคันเบือเรือ จนไม่เหมาะมาอยู่แล้วยังขยี้เอาไม้ต้นใหญ่มาเลื่อยมาแกะกันเสียจริงเสียจัง

กลับมาขึ้นบ้านคนดัดใจใหม่ดีกว่า ก่อนจะเลี้ยวเลยเข้าป่าห้วยคาไป เนื่องจากบ้านเล็กอะไรต่อมิอะไร (ของบ้าน) ก็พลอยเล็กไปด้วย เช่น บันไดบ้านนี้ พิศิสะหรือคุณดาวน้อยจะมาเที่ยวบ้านดัดใจเห็นจะต้องคิดให้ดีกว่าจะขึ้นบ้าน ขนาดคนธรรมดาเดินยังต้องระวัง ไม่สามารถที่จะเดินทางสวนกันได้เลย เพราะตัวบันไดมักจะสร้างชิดแอบฝาผนังทั้งสูงและทั้งชัน ผิดกับบันไดเมืองอื่นๆ แต่ละชั้นละชั้นนั้นสูงผิดธรรมดา ใครที่ประสาทหรือเป็นโรคกลัวความสูงเห็นจะขึ้นบันไดบ้านดัดใจลำบาก

เพราะบ้านดัดใจแคบ ดังนั้นหลังคาบ้านดัดใจจึงต้องสร้างให้มีเหล็กยื่นออกมาบนหลังคาและตามผนังบ้าน ทั้งนี้เพื่อให้ประโยชน์ในการขนของ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ เข้าและออก (หนีไฟ) เพราะเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นไม่ได้ขนขึ้นทางบันได แต่ใช้ชักโครกทางหน้าต่าง เนื่องจากคนเข้าขนออกทางประตู

ไม่ได้ เพราะทั้งตรอกประตูและบันไดเป็นอุปสรรคต่อการขนของโดยแท้

เกร็ดเรื่องชาวดัดใจเล่าว่า เมื่อเวลาพิวทะเลาะกับเมียแล้วหนีไปเที่ยว (ตุ๊กกระจก) กลับบ้านดัดใจก็ต้องอาศัยตะขอเหล็กบนยอดหลังคา หรือเหล็กข้างผนังนั้นแหละ เอาเชือกผูกโดยใช้วิชาสมัยเรียนทหารหรือลูกเสือห้อย โหนเข้าไปจะเอ็กกับศรีภริยา งอนง้อขอคืนดี นักภาพตอนสวมวิญญาณเป็นหนุ่มดัดใจตอนนั้น ถ้าแรงยังมีแล้วไป แต่ถ้าใช้แรงหมดก่อนโหนก็เห็นจะต้องอดจะเอ็กกับเมีย หรือไม่อีกก็ต้องนอนให้เมียหยอดน้ำข้าวต้มให้เป็นแน่ เพราะบ้านดัดใจนั้นสูงไม่ใช่เล่น

ไม่เพียงแต่บ้าน บันไดโรงแรมก็เช่นกัน ขนาดไม่ต้องห้อยโหนขึ้นทางหน้าต่าง เพียงเที่ยวกลับมาดัดใจต้องเดินขึ้นบันไดเองแก่ชั้นสี่ (ไม่มีลิฟท์) ก็เล่นเอาเหนื่อย ทั้งๆ ที่อากาศหนาว โรงแรมดัดใจนี้ค่าที่พักถูกกว่าเยอรมัน ห้องหนึ่งมีเตียงสองเตียงเล็กๆ มีอ่างล้างมือ ส่วนห้องอาบน้ำ ห้องส้วมอยู่ข้างนอก ใช้รวมกัน ในห้องมีโต๊ะเขียนหนังสือ หนังสือตัวเก๋อสองตัว มีดอกไม้แห้งๆ ทั้งปักและทั้งแขวนประดับตกแต่งตามฝาผนัง มีรูปวิวทิวทัศน์เมืองฮอลแลนด์ให้ดูอีกหนึ่งภาพ มีอาหารเข้าให้กินอีกหนึ่งมื้อ กินหมดจะเก็บไว้เป็นเสบียงอีกได้ แถมลูกกุญแจเข้าโรงแรมอีกหนึ่งดอกไขเข้ามาเองไม่มีบอยคอยเปิดประตูคอยรับใช้อย่างเมืองไทยหรือค่าที่พักตั้งว่า ๓๕ กิลเดอร์ ก็

ประมาณ ๓๕๐ บาท ไม่ใช่โรงแรมดิบดื้ออะไร แต่จะว่าไปเราก็ต้องการใช้เพียงแค่อาศัยนอนหลับพักผ่อนเดียวเท่านั้น เข้าขึ้นมาก็ออกตะลอนๆ ไปจนหมดวันจะต้องการอะไรมากมายนักหนา ♥

บทเรียนจากแพะ (ต่อจากหน้า ๔๖)

ถ้าทำได้ข้าจะต้องเป็นกอนหินอยู่ใต้ท้องน้ำอันเย็นฉ่ำแล้วก็จะกลิ้งไปกลิ้งมาอยู่แถบนั้นจนกว่าจะได้พบที่อันสุขสงบและปลอดภัยพอจะอยู่ได้ตลอดไปชั่วกัปชั่วกัลป์”

ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสแก่มหาราชว่า ถ้าอยากรู้ว่าพระองค์ทรงพระสรวลด้วยเรื่องอะไรละก็ให้ทรงม้าไปด้วยกันให้จนถึงกลางแม่น้ำ มหาราชทรงคิดว่าตรัสเล่นสนุกๆ จึงทรงตกลง แล้วทั้งสององค์ก็ทรงม้าเสด็จออกจากพระราชวังไป

มาตามทางทั้งสององค์ทรงพบบ่อน้ำใต้อันร่มรื่น พระราชตรัสว่าควรจะได้หยุดม้าพักเสวยน้ำเย็นๆ เสียครู่หนึ่งก่อนแล้วจึงค่อยไปต่อไป มหาราชก็ทรงเห็นชอบด้วย ขณะที่ทั้งสององค์กำลังประทับพักผ่อนอยู่ใต้ร่มไม้ใกล้บ่อน้ำนั้น ก็ได้มีแพะแก่ตัวหนึ่งกับนางแพะกำลังเล็มหญ้าอยู่ใกล้ๆ นางแพะมาที่ขอบบ่อและชะเง้อดูใบไม้เขียวที่เพิ่งจะแทงยอดอ่อนๆ ออกมาจากข้างบ่อ นางแพะเห็นเช่นนั้นก็ร้องบอกแพะแก่ตนว่า

“มานะสิ เร็วเข้า ตรงนั้นใบไม้อ่อนๆ น่ากินจัง เห็นแล้วน้ำลายไหลเลย มาช่วยทั้งให้หน่อยสิ” ▶▶

แพะแก่เดินเตร่ไปเตร่มา เมื่อได้ยินเสียงเรียกก็หันไปทางนางแพะ เมื่อรู้ว่านางแพะต้องการให้ตนทำอะไรแล้ว ก็มองอย่างโกรธๆ พูดยัง

“อ้อ เจ้าหวังจะให้ข้าไปทิ้งใบไม้ นั่นให้เจ้าอย่างนั้นรึ ข้าคิดว่าเจ้าคงไม่คาดคิดว่าข้าจะต้องเอื้อมถึงทุกอย่างในโลกนี้หรอกนะ ดูเจ้าช่างไม่คิดเสียเลยนะ ถ้าคิดสักนิด เจ้าจะต้องรู้ว่าถ้าข้าขมพยายามทิ้งใบไม้เหล่านั้นให้ได้ ข้าอาจจะตกไปในบ่อจมน้ำตาย”

“โธ่” นางแพะออก “ทำไมถึงจะทำให้ตกบ่อลงไปล่ะ ลองดูหน่อยเถอะนะ ทิ้งใบไม้มาให้ข้า”

“ข้าไม่ทำอะไร โง่ๆ อย่างนั้นหรอก” แพะแก่ตอบ

นางแพะร้องไห้กระซิกๆ แล้วก็ขอร้องแพะต่อไป แพะจึงพูดขึ้นว่า

“นี่นะ คนในโลกนี้ยังมีอีกมากที่ไม่ขัดขบ แต่ข้าไม่ใช่เป็นเช่นนั้นหรอก ดูพระราชผู้โง่แสนโง่ตรงนี้ซิ เพราะว่าพระองค์ไม่อาจจะรักษาโรคช้างชกช้างตามของเมียได้ ก็เลยจะต้องเสียดชะชีวิตของพระองค์เอง แต่ข้าไม่ใช่ที่ที่รักษาโรคบิดโรครักษาของเจ้าได้ และข้าก็กำลังจะตายอยู่แล้ว”

พูดแล้วก็เอาเขาชีวิตนางแพะอย่างแรง จนอีกครู่หนึ่งต่อมา นางแพะก็ยอมละจากที่นั่นไปหาใบไม้ใบหญ้าเต็มกินต่อไป

พระราชาทรงเข้าพระทัยเรื่องราวโดยตลอด จึงทรงพระสรวลออกมาอีก มหาราณีทรงมองดูพระราชอาอย่างสนิท พระราชาทรงลุกจากที่ประทับตรงไปยังที่

มหาราณีประทับอยู่และตรัสว่า

“ยังยืนยันจะรู้ให้ได้ใช่ไหมว่าข้าหัวเราะเมื่อวันนั้นด้วยเรื่องอะไร”

“แน่นอนเพคะ” มหาราณีตรัสอย่างเก๋องๆ

“แต่ข้าตกใจแล้วว่าจะไม่ยอมบอกเรื่องนี้แก่นาง” พระราชตรัสพลางใช้เส้มน้ำฟาดเบาๆ ที่พระเพลา “ยิ่งกว่านั้นข้ายังตั้งใจจะทำให้นางหยุดพูดหยุดถามเรื่องนี้ไปอีกต่อไป”

“ทรงหมายว่าอย่างไรเพคะ” มหาราณีตรัสถามอย่างงงๆ

“ก็อย่างนี้ไงเล่า” พระราชตรัส “ข้าสังเกตเห็นด้วยตัวเองว่าถ้าแพะไม่พอใจแพะตัวเมียของมัน มันใช้เขาชีวิตเอาเลย และวิธีนั้นดูเหมือนจะยุติปัญหาได้...”

“พระองค์จะตีข้าพระองค์หรือเพคะ” มหาราณีทรงร้องถาม

“ข้าเสียใจว่าบางทีจะต้องทำอย่างนั้น” พระราชตรัส “แต่ก่อนอื่นข้าขอให้เรากลับบ้านอย่างเงียบสงบ และอย่าถามปัญหาใดๆ อีกต่อไปในเมื่อข้าบอกแล้วว่าตอบไม่ได้ บอกไม่ได้ มิฉะนั้น...”

มหาราณีทรงยอมเสด็จกลับโดยดี และไม่ทรงเข้าถามอะไรอีก ผู้เฝ้ากล่าวว่าทั้งสององค์ดูจะมีความสุขกว่าเดิมและฉลาดกว่าเดิมอีกเป็นอันมาก ทั้งยังด้วยได้บทเรียนจากแพะคู่กันนั่นเอง ♥

เขมร-ไทย (ต่อจากหน้า ๓๔)

ผาห่ม (พาสุม) ผ่าห่ม พิฆาต (ปีฆาต)-ปีพาทย์ ห่มก (ห่มก)-ห่อห่ม ห่มแพะ (ห่มแพะ)-ห่มแพะ ห่มโรง (ห่มโรง)-ห่มโรง

หุพาน (หุเปียน) หัวพัน ไสยัน (ไชยัน)-ไชยัน สางกรอก (ซัง-กรอก)-ไส้กรอก สามสิบ (ซาม-เซ็บ)-สามสิบ แสสิบ (แซเซ็บ)-สี่สิบ หาสิบ (ฮาเซ็บ)-ห้าสิบ หุกสิบ (ฮกเซ็บ)-หกสิบ จิตสิบ (เจ็ดเซ็บ)-เจ็ดสิบ แปดสิบ (แปดเซ็บ)-แปดสิบ เกาสิบ (เกาเซ็บ)-เก้าสิบ หัวไม้ (ฮัวไม)-หัวไม้ โหเปา (โฮเปา)-กระเป่า หมกความ (มอกความ)-คำพูดโยกโย้ ไม่เด็ดขาด หลากหล้าง (ลักลัก) - สลักหล้าง (คือเดิมหล้างคำพ้อง) หุงสูง (ลงสูง)-รองทรง และลงทรง อุบถ (อบเซย)-อบเซย หุงบุต (ลงบด)-เรือบด โพมะยเมม้าย (บัวะห่มมายเมมมาย) - โพห่มมาย เม่มมาย

คำประสมที่เป็นคำไทยประสมกับคำเขมร ได้แก่ กุลลงชนะ (กุลลงชนะ) - กุลลงชนะ จัญเจียนแวน (เจ็ญเจียนแวน) - แวนแวน แวนที่มีพลอยฝังเป็นแถวๆ กุญารเขียน (กุญารเขียน) - กระดานสำหรับเขียนทำด้วยไม้แผ่นยาว ปลายมน (กุญารเป็นคำเขมร) แพงจก (เปงจก)-จก(แพง(เปง) เป็นคำเขมร) ใจญุข (ใจค้อน) - คลใจ โดยบังเอิญ (ญุขเป็นคำกุ่ม (ค้อน) - ถึง ของเขมร) สางกรอก (ซังกรอก)-ไส้กรอก (สาง (ซัง) เนอ เป็นคำเขมร)

ที่เป็นคำเขมรผสมด้วยกันทั้งหมด ได้แก่ ฤสญ (ริสโตง) ▶▶

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ปลาหัวทอง (นิทานอียิปต์)

อันความกตัญญูรู้คุณ เป็นคุณสมบัติอันประเสริฐ ไม่ว่าชาติไหนๆก็พากันยกย่อง จึงมีนิทานกล่าวถึงเรื่องความกตัญญูรู้คุณอยู่เสมอ โดยมากมักจะเป็นสัตว์รู้คุณคน เรื่องนี้ก็เล่าไว้ทำนองเดียวกันเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งพระราชาแห่งอียิปต์องค์หนึ่งเกิดประชวรหนัก พอก็อยทุเลาพระเนตรก็มีคดลงจนกระทั่งบอดสนิท พระราชาทรงเป็นทุกข์อย่างยิ่ง เพราะเวลาล่วงไปตั้งหลายเดือนก็ยังหาหมอใดๆในแผ่นดินมารักษาให้เป็นปกติไม่ได้ ใครๆรวมทั้งเจ้าชายราชโอรสพากันคิดว่า พระราชากงจวนจะสวรรคตเสียเป็นแน่แล้ว เพราะพระวรกายซูบผอม ผอมลงไปทุกวันๆ แต่อยู่มาวันหนึ่งบรรดาไพร่ฟ้าประชาชนแห่งอียิปต์ต่างพากันตื่นตื่นยินดีที่ปรากฏมีคนเดินทางล่องแม่น้ำไนล์มา ชายแปลกหน้าคนนั้นบอกว่าตนเองเป็นหมอหลวงในราชสำนักแห่งหนึ่ง ณ ดินแดนอันไกลโพ้น และตนเองอยากจะได้ตรวจพระเนตรพระราชา ดังนั้นจึงได้รับอนุญาตให้เข้าเฝ้าตรวจพระเนตรของพระราชาในทันทีทันนั้น เมื่อตรวจอย่างถี่ถ้วนแล้ว หมอหลวงก็ประกาศว่า ถึงแม้อาการของพระ

ราชาจะหนักมาก แต่ก็ยังไม่สิ้นหวังเสียทีเดียว ชายนั้นพูดว่า

“ในทะเลหลวงนั้นอย่างไรเสียก็ต้องมีปลาหัวทองอยู่ตัวหนึ่ง ถ้าใครจับปลาตัวนั้นมาให้ข้าได้ ข้าจะเอาเลือดของมันมาทำน้ำมันหยอดพระเนตรพระราชา ข้าจะคอยอยู่ที่นั่นได้เพียงร้อยวันเท่านั้น พันจากนั้นถ้ายังจับปลาตัวนั้นไม่ได้ ข้าก็ต้องเดินทางกลับไปหาเจ้านายของข้า”

เมื่อได้ทรงทราบเช่นนั้นเจ้าชายราชโอรสก็ได้พากันตั้งร้อยคนไปจับปลาในทะเลหลวง ถึงแม้จะจับปลาได้มากมาย แต่ก็หาปลาหัวทองไม่ได้แม้แต่สักตัว จนกระทั่งเวลาผ่านไปสามเดือนกว่าแล้ว และในคืนวันที่ ๘๘ นั้นเอง เจ้าชายก็ทรงรำพึงว่า

“เวลาร้อยวันจะสิ้นสุดในอีกชั่วโมงหนึ่งข้างหน้าแล้ว ถ้ายังหาปลาหัวทองไม่ได้ หมอหลวงนั้นก็จะต้องเดินทางกลับบ้านของตนแล้ว

ถึงจะหาได้ในขณะนี้ก็จะเดินทางกลับไปถึงพระราชวังก็คงจะไม่ทันเวลา แต่เดชะนี้ ข้าจะลองออกไปทอดแหด้วยตัวเองอีกครึ่งหนึ่ง”

เจ้าชายก็ได้เสด็จไปจัดการตามนั้น และทันใดนั้นก็ปรากฏมีปลาหัวทองคันขลุ่ยกลิ้งอยู่ในร่างแห เจ้าชายผู้เป็นนักปรัชญาถึงแม้จะทรงยินดีที่จับปลาหัวทองได้ตั้งปรารถนา แต่ก็อดรำพึงไม่ได้ว่า

“ผลสำเร็จก็จะมาช้าไม่ทันการเสมอ แต่ถึงอย่างไรก็ต้องเอาไปถวายพระราชาให้ได้ว่าเราจับปลาตัวนั้นมาได้แม้ว่าจะช้าไปหน่อยก็ตาม”

แต่เมื่อเจ้าชายทรงเข้าไปใกล้ปลา แลเห็นปลามองดูพระองค์ด้วยดวงตาสีหอยน้ำวนหนา เจ้าชายจึงประหวั่นพรั่นใจไม่ลง ขอมปล่อยปลาที่กว่าจะหามาได้เสียเวลาเสียเร็วแรงไปถึงร้อยวัน ลงน้ำไปแล้วก็เดินทางกลับมาทูลพระราชา

(อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

ปลาหัวทอง (ต่อจากหน้า ๔๖)

เมื่อมาถึงพระราชวัง เจ้าชายก็ทูล
พระราชทานจริง และพระราช
ถึงกับประจักษ์อย่างหนักด้วยความ
ผิดหวัง และถึงเจ้าชายจะทูลอย่างไร
ก็มีทรงเชื่อ ครั้นออกมาด้วยความ
โกรธว่า

“เจ้าต้องเอาหัวของเจ้ามา
ชดใช้ความผิดของเจ้าทีเดียว”

แล้วก็โปรดให้ข้าราชการ
ไปตามเพณษามาทันที ในขณะที่
นั้นเองก็มีคนไปทูลพระราชินีถึง
เรื่อง พระราชินีทรงรับจัดแจงหา
เสื้อผ้าคนธรรมดามาให้เจ้าชาย
สวมใส่ เอาทองใส่กระเป๋าสื่อให้
แล้วรีบส่งไปลงเรือลำหนึ่งที่กำลัง
ออกเรือไปยังเกาะแห่งหนึ่งอยู่ไกล
โพ้นในคืนวันนั้นเอง พระราชินี
คร่ำว่า

“พ่อของลูกจะต้องสำนักผิด
สักวันหนึ่ง และจะต้องขอบใจแม่
ที่รู้ว่าลูกยังมีชีวิตอยู่ แต่แม่จะเตือน
ลูกเป็นครั้งสุดท้ายว่าลูกอย่าไปจ้าง
ใครที่ต้องการได้ค่าจ้างเป็นราย
เดือนมารับใช้ลูก”

ถ้าเตือนเมื่อออกจะแปลกสำหรับ
เจ้าชาย แต่ว่าเจ้าชายทรงทราบดี
ว่าพระมารดาของพระองค์ทรง
ฉลาดรอบรู้จึงได้ทรงรับปากว่าจะ
กระทำตามนั้น

เจ้าชายเดินทางมาตั้งหลาย
อาทิตย์จึงได้มาถึงเกาะที่พระราชินี
คร่ำถึง เกาะนี้มีภูเขาป่าไม้ดอกไม้
มีบ้านท่าสัขาวสวยงามอยู่ในสวน
หลายต่อหลายหลัง ทอดพระเนตร
เช่นนั้นเจ้าชายทรงคิดว่าท่านเห็นจะ
เป็นที่พักอยู่ได้สุขสบายแน่ จึง

ตัดสินใจพระทัยซื้อบ้านสวยที่สุดหลัง
หนึ่ง ได้มีคนมาเสนอตัวเป็นคน
รับใช้แต่ทุกคนขอรับเงินค่าจ้างเป็น
รายเดือน เจ้าชายจึงทรงปฏิเสธไป
หมดทุกราย จนกระทั่งเช้าวันหนึ่ง
ได้มีชาวอาหรับคนหนึ่งมาขอทำงาน
รับใช้เจ้าชาย เจ้าชายตรัสถามว่า
“ต้องการค่าจ้างอย่างไร” อาหรับ
ผู้นั้นตอบว่า

“ข้าไม่ต้องการเงินหรือทอง ถึง
ตอนปลายปีท่านดูเองก็แล้วกันว่า
ข้ารับใช้ท่านดีถูกใจท่านหรือไม่
แล้วจะให้เงินข้าอย่างไรก็ตามใจ
ท่านก็แล้วกัน”

เจ้าชายทรงพอพระทัยคำตอบ
นั้นนัก จึงทรงรับชาวอาหรับนั้น
ไว้ทำงานด้วย ไม่ช้าคนใช้ชาว
อาหรับก็ได้แสดงความสามารถให้
นายเห็น กล่าวคือที่เกาะนั้นมี
ด้านหนึ่งร้างเป็นทะเลทรายโดย
ตลอด ทั้งนี้เพราะมีสัตว์ร้ายชุกชุม
จากทะเล มาขย้ำกินพืชผล และ
สัตว์เลี้ยงไปจนหมดสิ้น เจ้าเมือง
ส่งทหารทั้งกองมาคอยคุ้มคักจับ
เจ้าสัตว์ร้ายตัวนั้น แต่ถึงเวลาที่สัตว์
ร้ายมาขย้ำทำลายจนราบเรียบไป
กลับปรากฏว่าไม่มีทหารคนไหนเดิน
มาฆ่าสัตว์ร้ายนั้นเลย ทหารเหล่านั้น
ได้ถูกลงโทษอย่างรุนแรงฐานละเลย
หน้าที่ และถึงจะส่งทหารกองอื่น
ไปอีก ผลก็คงได้เช่นเคย จนใน
ที่สุดเจ้าเมืองต้องส่งคนไปตั้งกอง
ร้องข่าว ให้รางวัลแก่คนใดมีฝีมือที่
สามารถปราบสัตว์ร้ายนั้นลงได้ ชาว
อาหรับคนใช้ของเจ้าชายได้ยิน
ข่าวนี้ ก็รีบตรงไปยังที่พำนักของ
เจ้าเมืองพุดว่า

“ถ้านายของข้าฆ่าสัตว์ร้าย
ตัวนี้ได้สำเร็จ ท่านจะให้อะไรเป็น
รางวัล”

“ลูกสาวข้าสิ แล้วของอื่นๆ
นอกจากนี้แล้วแต่เขาจะเลือกเอา”
เจ้าเมืองตอบ

ชาวอาหรับนั้นสนับหัวพุดว่า
“ยกลูกสาวให้ต้องให้ลูกสาวท่านมี
ส่วนได้ทรัพย์สินสมบัติของท่านด้วยสิ
ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม” เจ้าเมือง
ก็ยอมตกลงตามนั้น ได้มีการเซ็น
สัญญาให้ไว้ต่อกันด้วย

คืนวันนั้นคนใช้ชาวอาหรับได้
แอบไปที่ชายทะเลคอยเฝ้า แต่
ก่อนออกจากบ้านได้ใช้น้ำมันทาตัว
ให้ทั่วเสียก่อน น้ำมันทำให้ผิวหนัง
แสบอย่างร้ายกาจจนไม่มีโอกาสจะ
หลับตาลงได้อย่างบรรดาทหารเหล่า
นั้น ชาวอาหรับซ่อนตัวอยู่หลังก้อน
หินใหญ่ ไม่ช้าก็ปรากฏมีน้ำกระเพื่อม
ขึ้น อีก ๒-๓ นาทีต่อมาสัตว์ร้ายที่
ร่างส่วนหนึ่งเป็นนกกอกส่วนหนึ่งเป็น
สัตว์สี่เท้าอกส่วนหนึ่งเป็นเหมือนงู
ก็ค่อยๆก้าวอย่างเงิบกริบมายังก้อน
หินที่ชายนั้นซ่อนตัวอยู่แล้วก็ตรงไป
ยังทุ่งนา แต่ชาวอาหรับนั้นเตรียม
พร้อมอยู่แล้ว พอสัตว์ตัวนั้นผ่านหน้า
ไปก็พุ่งตัวใช้กริชแทงไปตรงเนื้อ
นุ่มๆข้างหลังหู สัตว์นั้นร้องเสียง
หลง ล้มลงนอนกลิ้ง ครู่เดียวก็ตาย
สิ้นหลังยังค้งค้งอยู่ในทะเล ชาว
อาหรับคอยอยู่ครู่หนึ่ง ให้แน่ใจว่า
สัตว์ตายแน่แล้ว เพราะนอนนิ่งไม่
ไหวติง แล้วจึงตัดหูของสัตว์ร้าย
นั้นออก นำมาให้เจ้าชายนายของ
ตน ขอให้เจ้าชายนำไปแสดงแก่
เจ้าเมืองบอกว่าเจ้าชายเองเป็นผู้

พินาศสัตว์ร้าย แต่เจ้าชายทรงคำนึงถึงว่า “ไม่ได้ เจ้าเป็นคนฆ่าต่างหากไม่ใช่ข้านี้” คนใช้กลับพูดว่า “ไม่เป็นไรหรอก จงทำตามที่ข้าขอร้องเถอะ ข้ามีเหตุผลที่ต้องทำเช่นนั้น” ดังนั้นถึงแม้เจ้าชายจะไม่ทรงปรารถนาจะได้รับเกียรติในสิ่งที่พระองค์มิได้กระทำ แต่ลงท้ายก็ทรงยินยอม

เจ้าเมืองคือจิตใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อได้ทราบว่ามีผู้ฆาตกรรมนั้นตายแล้ว และผู้นั้นเป็นเจ้าชาย จึงพยายามจะให้เจ้าชายแต่งงานกับลูกสาวคนในวันนั้นเลยทีเดียว แต่เจ้าชายปฏิเสธ คราวนี้สิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาที่สุดในขณะนั้นคือเรือสลักลำนึงที่จะพาเจ้าชายไปคุโลกกว้าง เจ้าเมืองตอบตกลงในทันทีทันใดนั้นและเมื่อเจ้าชายกับคนใช้ลงเรือก็ได้เห็นเพชรและรัตนมณีค่าต่าง ๆ มากมายที่เจ้าเมืองได้มอบให้คนทั้งสองแล่นเรือไป ๆ จนในที่สุดได้มาถึงฝั่งทะเลของอาณาจักรใหญ่แห่งหนึ่ง คนใช้ชาวอาหรับปล่อยเจ้าชายไว้บนเรือแต่ลำพัง ส่วนตนเองเข้าไปในเมืองเพื่อดูทาง เพียงไม่กี่ชั่วโมงก็กลับมา และได้มารายงานเจ้านายของตนว่าราชาพระราชเป็นเจ้าหญิงที่สวยงามที่สุดในโลก และเจ้าชายควรจะพยายามขอเจ้าหญิงแต่งงานให้ได้ คราวนี้เจ้าชายทรงฟังคำแนะนำเป็นอันดี ทรงหยิบสร้อยคออย่างสวยงามที่สุดโคดขึ้นมาสวมที่คอแล้วคนใช้ชาวอาหรับขอลวาย เจ้าชายเสด็จตรงไปยังพระราชวังมีคนใช้คอยติดตามไปด้วยคึกคัก

พระราชองค์หนึ่งที่มีอารมณ์ดีและโปรดให้เจ้าชายทรงเข้าเฝ้าได้ทันที เมื่อเจ้าชายลวายของก้านัลแล้วก็ตรัสต่อพระธิดา พระราชทรงนั่ง แล้วจึงตรัสตอบว่า

“พ่อหนุ่ม ข้าก็อยากจะยกลูกสาวข้าให้ท่านหรอก แต่ก่อนอื่นข้าขอบอกท่านให้รู้ตัวล่วงหน้าว่าลูกสาวข้าจะเข้าพิธีแต่งงานกับผู้ชายซึ่งรื้อยเกาศิบคนมาแล้วนะ แต่ไม่มีสักคนเดียวที่จะอยู่ได้ถึง ๑๒ ชั่วโมงหลังจากนั้น เพราะฉะนั้นก็คิดว่ายังมีเวลา”

เจ้าชายทรงฟังแล้วก็ตกพระทัยจนแทบจะกลับไปยังเรือโดยไม่พูดจาอะไรอีก แต่ขณะที่กำลังจะถอนตัว คนใช้ชาวอาหรับก็กระซิบขึ้นว่า “ไม่ต้องกลัวอะไรหรอกเจ้านายรับคำเขาเถอะ” เจ้าชายจึงตรัสขึ้นในที่สุดว่า

“โชคต้องเปลี่ยนไปบ้างละ พะยะกะ และใครบ้างจะไม่ยอมลวายหัวเพื่อเจ้าหญิงผู้งามหาที่เสมอเหมือนมิได้เช่นนั้น”

“ถ้าเช่นนั้นก็ตามใจ” พระราชตรัส “ข้าจะได้สั่งให้จัดพิธีเสกสมรสในวันพรุ่งนี้แหละ”

และทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นไปตามนั้น เมื่อเสร็จพิธีแล้วเจ้าบ่าวกับเจ้าสาวก็พากันแยกกลับไปในห้องของตนเพื่อกินอาหารตามลำพังอันเป็นธรรมเนียมของค่านิยมเมืองนั้น ขณะนั้นพระจันทร์ส่องสว่าง เจ้าชายเสด็จไปที่หน้าต่าง เพื่อบ่งออกไปยังแม่น้ำและภูเขาที่เห็นอยู่ไกล ๆ เมื่อทรงดูอะไรต่ออะไร ทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นผ้าแพรห่อศพ

วางอย่างเรียบร้อยบนเก้าอี้ยาว มีพระนามของพระองค์ปักด้วยไหมทองอยู่ทางด้านหน้า ทรงเห็นเช่นนั้นก็อดตระหนกตกพระทัยไม่ได้ จึงหันพระพักตร์ไปเสียทางอื่น คราวนี้ก็ไปทอดพระเนตรเห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังก่อกองขุดอะไรอยู่ใต้หน้าต่าง ซึ่งออกจะแปลกที่ใครมาทำงานอะไรกันปานนี้ และขุดหลุมอะไรขุดไปทำไม เป็นหลุมรูปร่างแปลกก็แปลกๆ ราวๆ เหมือนอะไรนะ อ้อหลุมศพนั่นเอง พอทรงทราบเช่นนั้น เจ้าชายถึงกับทรงช็อค ครีต่ออะไรไม่ออก ทรงยืนตะลึงขยับเขยื้อนไม่ไหวเอาทีเดียว ทันใดนั้นเองก็ได้มีงูตัวเล็กสีดำสนิทพุ่งออกมาจากพระโอษฐ์เจ้าหญิงซึ่งประทับที่โต๊ะในขณะนั้น งูเลื้อยปราดมาที่เจ้าชาย แต่คนใช้ชาวอาหรับผู้เฝ้าคอยระแวดระวังอยู่ก่อนแล้ว ก็ได้ดลามาเอาตัวมันไว้ทันแล้ว แล้วเอากริซอนคมกริบตัดหัวงูออก

เช้าวันรุ่งขึ้นพระราชบาทไม่เชื่อพระเนตรพระองค์ เมื่อเจ้าชายเสด็จมาเฝ้าในท้องพระโรง พระราชาตรัสออกมาได้เพียง “อะไรกันนั้น ลูกเขยข้าหรือหรือ” เจ้าชายทรงแสร้งทำเป็นไม่ทรงทราบ ว่าเกิดอะไรขึ้น คราวนี้ “โซพะยะกะ” พระองค์ก็จะทรงจำได้ว่า ข้าพระองค์ได้ทูลไว้ว่าโชคต้องเปลี่ยนไปในที่สุด และบัดนี้ก็เป็นไปตามนั้นแล้ว ที่ข้าพระองค์มาเฝ้าท่านก็เพื่อจะทูลถามว่าพระองค์จะทรงเมตตาให้คนสวนกลบหลุมที่ได้หน้าต่างห้องข้าพระองค์ได้หรือไม่ เพราะ

ขออนุญาตกลับไปยังบ้านเมือง
ของคน เจ้าชายทรงตกพระทัย ครัส
ถามอย่างตื่นเตนว่า “จะมาจาก
ข้าไป อะไรกัน ใจคอเจ้าอยากจะ
ทิ้งข้าไปจริงๆหรือ”

ชาวอาหรับกับหัวค่านับมีสี่หน้า
เศร้า ทูลว่า “ไม่ได้เอยากไปเลย
พะยะค่ะ ไม่ได้คิดเสียด้วยซ้ำไปว่า
จะจากพระองค์ไปได้ แต่ว่าข้า
พระองค์ได้รับคำเรียกตัว ข้า
พระองค์ไม่อาจขัดคำสั่งนั้นได้”

พระราชองค์ใหม่ถึงกับออกไป
ครู่ใหญ่ พยายามกลืนน้ำตาตกลไปใน
เมื่อทรงนึกว่าจะต้องสูญเสียคนใช้
ที่ซื่อสัตย์ไป พระราชาครีตเสียด
ใจว่า

“เออะ ข้าต้องไม่พยายาม
รังควาญเจ้าไว้ มันจะเป็นการตอบแทน
ที่ไม่น่าคุณกตสำหรับสิ่งที่เจ้าได้ทำให้
แก่ข้า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้ามีนี้เป็น
ของเจ้าทั้งหมด อยากได้อะไรจงเอา
ไปเลย เพราะถ้าไม่มีเจ้าเราก็คงได้
ตายไปเสียนานแล้ว”

“และถ้าไม่มีพระองค์ ข้า
พระองค์ก็คงได้ตายไปนานแล้วด้วย
เช่นกัน” ชาวอาหรับทูลสวนควั่น
ขึ้นมา และเมื่อเห็นพระราชหรือ
เจ้าชายทรงทำท่าแปลกพระทัย
ชาวอาหรับจึงทูลขึ้นว่า

“ข้าคือปลาหัวทองตัวนั้น
พะยะค่ะ” ♥

เบมร-ไทย (ต่อจากหน้า ๑๕)

ไบมน์ (ไบม่อน) หมายถึง
เครื่องสูงอย่างหนึ่งในภาษาเบมร
มีรูปเหมือนไบหม่อน มีด้ามเหมือน

กับจามร แต่ตรงยอดเรียวแหลม
แล้วโค้งงอไปเล็กน้อย ใช้ในพระ
ราชพิธีกระบวนแห่ใหญ่ๆ เช่นเดียว
กับ จามร แสนตุ้ม (บังสุรย์)
กุดต (กุดอะต) กลด กับ อภิรมย์
(อะพรัม) อภิรม ความหมายไม่ได้
เกี่ยวกับไบหม่อนเลย

พาดบา (เบียดบา) พาดบ่า คำ
นี้เขมรก็ไม่ได้ใช้หมายความว่า พาดบ่า
ตามไทย แต่กลับไปหมายความว่าใช้ผ้า
คาดอกและใช้ปลายผ้าโอบไปผูกไขว้
ตรงคอต่อแบบตะแบงมาน สำหรับ
ผู้หญิงเวลาทำงานจะได้เอ็นสาย
ไม่อับลม ดังใช้ว่า พาดบาบุกสุรว
(เบียดบาบุกสุรว) ตะแบงมาน
คำข้าว

เมฆา (เมกา) คือคำแม่คำ
เขมรใช้ หมายถึง ทาสีกรรมา คือ
ผู้หญิงที่เป็นทั้งทาสทั้งเมีย

สาวไซ (ชาวเจีย) คำนี้เขมร
คงจะตอบแทนที่ไทยนำคำ บัเร
(บ้อมเรอ) ผู้รับใช้มาหมายความว่า
บ่าเรอ จึงนำคำ สาวไซ มาหมายถึง
หญิงแพศยา หาใช่ สาวไซ ดัง
ความหมายของไทยไม่ และ สาวฟัก
(ชาวเล็ก) ก็หมายถึงอนุภรรยาของ
พระองค์เจ้ามิได้หมายความว่า สาวน้อย

ที่จริงคำที่มีความหมายดังกล่าว
ข้างต้น หาใช่ว่าเขมรจะไม่มีใช้
แต่ที่เขาต้องยืมคำไทยมาใช้ก็เป็น
เพราะเขาไม่เคยนำคำของเขา
ประสมกันอย่างนั้น ดังเช่นคำ แหวน
เขาก็มีคำ จิณเจียน (เจื้อเจียน)

ดังกล่าวแล้ว แต่แหวนลักษณะที่มี
พลอยฝังเป็นแถว เขาไม่มีคำเรียก
จึงต้องใช้คำไทย แหวน - แหวน
มาประสมเข้าให้หมายถึงแหวนที่มี
ลักษณะเช่นนั้นโดยเฉพาะ

คำ แวนตา ก็เช่นกัน ถ้าไม่ใช่
คำไทย เขาใช้คำ สุนง แวนก
(ซุนองเพน) ที่หมายถึง แวนตา
ก็ได้ ดังที่กล่าวว่าเคยใช้มาแต่โบราณ
ทั้งราชาศัพท์เขาก็ใช้ สุนงพระ
เนตร (ซุนองเพริยะที่เนต) สุนง
พระเนตร ก็แทนพระเนตร

คำ ไบตอง ที่เขมรนำไปใช้
หมายถึง สีเขียว สีทองสดนั้น
ไม่ใช่ว่าเขมรจะไม่มีคำ เขียว แต่
เขมรนำคำ เขียว (เขียว) ไปใช้
หมายถึง สีทองพ้ายมปรกติคงเป็น
สีฟ้าหรือสีน้ำเงิน เช่นเดียวกับที่เรา
ใช้ ฟ้า เขียว น้ำทะเลเขียว แต่
เขมรไม่ได้บันทึกว่า เขียวเป็น
คำไทย

ผาโยง (พาโยง) ผาโยงสำหรับ
บังสุกุล เขากล่าวว่าจะใช้คำ ทุ (ตุ)
หรือ สัพคทุ (ซ็อมบุดค) แทนคำ
ผาโยง ก็ได้

กฏารเขี่ยน (กุดาร์เกียน)
กระดานเขี่ยน เขาอธิบายว่าเป็น
เครื่องสำหรับเขี่ยน เป็นไม้กระดาน
แผ่นยาวใช้สำหรับเขี่ยน ลบด้วย
น้ำได้ คำ กฏาร เป็นคำเขมร เฉพาะ
เขี่ยน เป็นคำไทย แต่เขมรก็มีคำ
สรเสร หมายถึงเขี่ยน ส่วน เขี่ยน
(เกียน) เขาก็มีใช้เป็นคำนาม

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ต้นไม้เนรมิต (นิทานยุโรป)

นิทานเรื่องนี้ฉันได้ว่าเป็น
ชิ้นเอกเรลลาอีกสำนวนหนึ่ง ซึ่ง
มีส่วนคล้ายคลึงและแตกต่างกัน
กับเรื่องชิ้นเอกเรลลาอยู่หลาย
ประการด้วยกัน และส่วนที่
ต่างกันก็กลับไปเหมือนกับเรื่อง
อื่นๆ บางเรื่องเช่นเรื่องทำนอง
ปลาบ่ทอง เป็นต้น

เรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งยังมีสองคน
ผิวเผือก มีลูกสาวอยู่คนเดียว วันหนึ่ง
แกะของคนที่สองเกิดหลงหายไป
คนทั้งสองจึงออกเที่ยวหา ต่างแยก
กันหาทั่วทุกแห่งในป่า เมียของ
ชายนั้นได้ไปเจอแม่แม่มดคนหนึ่ง
เข้า แม่แม่มดพูดแก่หญิงนั้นว่า

“ดีละ เจ้าตัวนั้นแหละ ข้าจะ
สาปเจ้าให้เป็นแกะดำ”

พอขาดคำเมียชายนั้นก็กลายเป็น
เป็นแกะดำไปในพริบตา ส่วนแม่แม่มด
ก็ได้กลายเป็นเมียของชายนั้น
ไม่ผิดเพี้ยน ได้สั่งเสียร้องตะโกน
บอกผู้ว่า

“วู มาทางนี้ วู ข้าพบแกะดำ
ตัวนั้นแล้ว”

ชายนั้นสำคัญว่าแม่แม่มดเป็นเมีย
ของตนจริงๆ มิได้รู้เลยว่าเมียของ
ตนนั้นได้กลายเป็นแกะดำไปแล้ว

ดังนั้นจึงได้กลับพร้อมกับแม่แม่มดใน
ร่างของเมียตน ในใจอดยินดีปรีดา
ไม่ได้ที่หาแกะพบ ครั้นเมื่อมาถึง
บ้านโดยปลอดภัยแล้ว แม่แม่มดก็พูด
กับชายนั้นว่า

“แกะตัวนั้นเห็นที่จะต้องฆ่าเสีย
เป็นแน่แล้ว ไม่อย่างนั้นมันจะวิ่ง
กลับเข้าไปอีก”

ชายนั้นเป็นคนรักสงบจึงไม่แย้ง
ขัดว่าอะไร ได้แต่พูดว่า “ก็ดี ฆ่า
ก็ฆ่า” ลูกสาวของชายนั้นคงจะต้อง
รู้ได้ด้วยดวงสังหรณ์ว่าแกะดำตัวนั้น
หาใช่แกะธรรมดาไม่ แต่เป็นแม่
ของตน เมื่อแอบได้ยินแม่พูดกับพ่อ
เช่นนั้น ก็วิ่งไปที่ฝูงแกะ กอดแกะ
ดำไว้ร้องไห้โฮๆ คร่ำครวญว่า
“แม่จ๋า แม่ เขากำลังจะฆ่าแม่นะ”
และแกะนั้นก็ได้พูดแก่ลูกสาวว่า
“ถ้าเขาฆ่าแม่ละก็ ลูกอย่ากินเนื้อ
หรือกินน้ำแกงนะ แต่ไปเก็บเอา
กระดูกของแม่ไปฝังไว้ที่หัวคันนาละ
ลูก”

หลังจากนั้นไม่นานสองผิวเผือก
ก็นำแกะดำออกมาจากฝูง เมื่อฆ่า
แล้ว แม่แม่มดก็นำมาทำสุปแล้วก็
ตั้งให้ลูกสาวของแกะดำกิน แต่
หญิงสาวจำคำของแม่ได้จึงไม่ยอม
แตะต้องสุปนั้นเลย เมื่อใครๆ กินกัน

เสร็จแล้วก็ได้รวบรวมกระดูกนำไป
ฝังไว้ที่หัวคันนา ไม่ช้าก็ได้มีต้นไม้
งอกขึ้นมาตรงนั้น เป็นต้นไม้
สวยงามน่ารัก อยู่มาไม่ช้าแม่แม่มดก็
ได้มีลูกสาวของตนขึ้นมาบ้าง
คราวนี้เลยทำให้มีใจคิดร้ายต่อ
ลูกเลี้ยง ดังหน้าตาดำทวารณลูกเลี้ยง
ทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วก็ใช้ให้ทำงาน
สารพัด วันๆ ให้อยู่แต่ข้างเตาไฟ
ในครัว

ต่อมาได้มีงานฉลองใหญ่ใน
พระราชวัง พระราชาโปรดให้ผู้คน
ทั้งบ้านทั้งเมืองมาร่วมสนุกรื่นเริง
โดยไม่จำกัดว่าจะยากจนเชื่อง
ตาบอด ขาเสีย จะขี้มาหรือขี้เร
อมา แม่แม่มดได้ทราบข่าวนี้เข้าจึงได้
บอกแก่ผู้ว่า “เดินไปกับลูกเล็ก
ก่อน ข้าจะหางานให้ลูกสาวใหญ่ทำ
จะได้ไม่เบื่อบที่ต้องอยู่บ้านคนเดียว”
เมื่อผู้ว่าพาไปแล้ว แม่หม้ายก็ไป
ติดไฟในเตา แล้วก็เทข้าวบาร์เล
ทั้งหมดลงคลุกกับขี้เถา และพูดแก่
ลูกเลี้ยงว่า

“ถ้าเจ้าไม่เลือกข้าวบาร์เลออก
จากขี้เถาแล้วนำมาใส่หม้อให้
เรียบร้อยก่อนข้าละก็ ข้าจะกินเจ้า
เสีย” ตั้งแล้ว แม่แม่มดก็รีบตามคนอื่นๆ
ไป ลูกเลี้ยงก็ได้แต่ร้องไห้ เพราะ

ถึงจะพยายามเลือกข้าวบาร์เล่อก
จากขี้เถาอย่างไรรก็ตาม ก็ดูเหมือน
จะไร้ผล เสียแรงเปล่า ในที่สุดนึก
ได้ถึงต้นเบ็ช ที่ขึ้นอยู่เหนือหลุมฝัง
กระดูกแม่ของตน จึงได้ไปที่นั่น
แล้วร้องไห้ และเมื่อนึกถึงว่าแม่
ลงไปอยู่ในหลุมใต้ดินแล้วจะไปช่วย
อะไรได้ก็ยิ่งร้องไห้หนักขึ้น ขณะที่
ร้องไห้อยู่คนเดียว หญิงสาวก็ได้ยิน
เสียงแม่พูดแก่ตนว่า

“ร้องไห้ทำไม ลูกรัก”

“แม่เลี้ยงเขาเอาข้าวบาร์เล่ไป
คลุกกับขี้เถา แล้วเขาใช้ให้ลูกเลือก
เมล็ดข้าวเอาออกมาจากขี้เถาให้หมด
ลูกจะทำได้อย่างไร นี่ละลูกถึงได้
ร้องไห้”

“ไม่ต้องร้องหรือลูก” แม่
ปลอบ “หักกิ่งของแม่ไปกิ่งหนึ่ง
เอาไปฟาดที่เตาไฟ แล้วก็จะ
เรียบร้อยไปเอง”

หญิงสาวก็ไปทำตามคำแม่
พอเอากิ่งเบ็ชฟาดไปที่เตาไฟเท่านั้น
ละ เมล็ดข้าวบาร์เล่ก็ติดตัวจากขี้เถา
แล้วก็ปลิวไปลงหม้ออย่าง คืบคืบ
เสร็จแล้วหญิงสาวจึงนำกิ่งเบ็ชไป
ถักยังหลุมฝังศพ แม่จึงให้ไปอาบน้ำ
ทางลำต้นด้านหนึ่ง แล้วมาเช็ดตัว
อีกด้านหนึ่ง และแต่งตัวที่ลำต้น
ด้านที่สาม พอแต่งเสร็จก็กลายเป็น
หญิงสาวสวยน่ารักอย่างที่ไม่ใคร
เทียบได้ เสื้อผ้าที่สวมก็หรูหรา ม้า
ที่ขี่งามสง่า เมื่อหญิงสาวโอดคนข
ม้าก็พุ่งตัวปราดไปไม่ผิดกับลูกธนู
ตรงไปยังพระราชวัง ครั้นถึงพระ
ราชวัง หญิงสาวก็ขี่ม้าตรงไปยัง
สนามหน้าปราสาท เจ้าชายไอรส

พระราชากับเสด็จออกมารับ นำ
ม้าไปผูกไว้ที่เสา แล้วก็พาเข้าไป
ข้างใน และไม่ได้เสด็จออกห่างเลย
ขณะที่เดินผ่านห้องต่างๆในปราสาท
บรรดาผู้คนที่อยู่ในที่นั้นพากันร้อง
ด้วยความประหลาดใจว่าหญิงสาว
นั้นเป็นใครมาจากไหน ตามกันไป
มา แต่ไม่มีผู้ใดรู้จัก ไม่มีผู้ใดรู้เรื่อง
ของหญิงสาวเลย

ครั้นถึงเวลาเย็นเจ้าชาย
เชิญหญิงสาวให้นั่งข้างพระองค์ใน
ฐานแขกผู้มีเกียรติ งานดำเนินไป
จนกระทั่งเย็น หญิงสาวคิดว่า
สมควรจะกลับบ้านเสียที แต่ตอน
ออกจากประตูจะกลับบ้านนั้น แหวน
ที่สวมเกิดหลุดไปติดกับสายชูประตู
ที่ทาน้ำมันดินไว้ หญิงสาวไม่มีเวลา
จะดึงแหวนออก รีบตรงไปแก้ม้า
จากเสา แล้วก็ขี่ม้าข้ามกำแพง
ปราสาทไปอย่างรวดเร็วไม่ผิดกับลูกธนู

เมื่อถึงบ้าน ก็รีบไปผลัดเสื้อผ้า
ที่ต้นเบ็ช ปลอ่ยให้ม้าขึ้นอยู่ตรงนั้น
แล้วก็รีบกลับไปในข้างเตาไฟ ชั่วครู่
เดียวสองหัวมีเขี้ยวกับลูกสาวก็กลับมา
แม่เลี้ยงพูดแก่ลูกเลี้ยงว่า

“น่าสงสารจริงที่เจ้าไม่มีโอกาส
ได้ไป เจ้าคงไม่รู้หรือว่า เราสนุก
กันอย่างไรในวัง เจ้าชายไอรส
พระราชพาลูกสาวข้าไปรอบๆ
ด้วยละ”

หญิงสาวรู้เรื่องราวเรื่องจริงๆ
เป็นอย่างไร แต่ก็แกล้งทำเป็นไม่
รู้เรื่อง คงนั่งฟังเฉยอยู่ข้างเตาไฟนั้น

วันรุ่งขึ้นชาวเมืองก็ได้รับเชิญ
ไปในงานเลี้ยงในพระราชวังอีก
แม่ผัวก็บอกหัวให้แต่งตัวพาลูกสาว

ไปโดยด่วน ส่วนตัวเองต้องไปหา
งานให้ลูกเลี้ยงทำ เพื่อจะได้ไม่
เบื่อหน่ายที่ต้องอยู่บ้านคนเดียว
คราวนี้แม่ผัวจัดแจงเอาเมล็ดบ้าน
เทพนลงไปในขี้เถา แล้วบอกลูกเลี้ยง
ให้เก็บเมล็ดบ้านนั้นกลับคืนลงหม้อ
ให้เรียบร้อย ไม่เช่นนั้นจะฆ่าเสีย

ได้ยินเช่นนั้นหญิงสาวถึงกับ
ร้องไห้ออกมาอีก ต้องไปที่ต้นเบ็ช
ดังคราวที่แล้ว และต้นเบ็ชก็ได้หา
เสื้อผ้าที่สวยงามกว่าเก่าให้ พร้อม
ทั้งม้างามตัวหนึ่ง หญิงสาวหักกิ่ง
เบ็ชไปฟาดที่เตาไฟอย่างเคย และ
เมล็ดบ้านก็ได้ปลิวไปลงหม้ออย่าง
เรียบร้อย เสร็จแล้วหญิงสาวก็รีบ
เดินทางไปยังปราสาท เจ้าชายเสด็จ
มารับและนำม้าไปผูกไว้ที่เสา แล้ว
ก็นำหญิงสาวพาตรงไปยังห้องอาหาร
โปรดให้หญิงสาวนั่งข้างๆ พระองค์
ในฐานะแขกเกียรติยศเช่นเมื่อก่อน

หญิงสาวรีบร้อนกลับบ้านอย่าง
วันก่อน เครื่องประดับหัวที่เป็น
วงทองเลยไปติดที่เสาประตูซึ่งทา
น้ำมันดินไว้ หญิงสาวไม่มีเวลามา
ดึงออก เพราะรีบไปขึ้นม้า และม้า
ก็เหินไปเหมือนลูกธนูไปยังต้นเบ็ช
หญิงสาวละม้ายกับเครื่องแต่งกายอัน
สวยงามไว้ ณ ที่นั้น แล้วกล่าวแก่แม่
ว่า “ลูกทำวงทองที่สวมประดับหัว
หายอีกแล้ว มันไปติดที่เสาประตู”
แม่ก็ตอบว่า “ถึงจะหายไป ๒ อย่าง
แล้ว ก็ไม่เป็นไรลูก แม่จะหาให้
ใหม่ ให้สวยกว่าเก่าเสียอีก”

พอหญิงสาวเข้าบ้านเรียบร้อย
พอกับแม่เลี้ยงก็กลับถึงบ้านพร้อม
(อ่านต่อหน้า ๑๓๔)

ต้นไม้เนรมิต (ต่อจากหน้า ๒๑)

ด้วยลูกสาว แม่มดพูดแก่ลูกเลี้ยงที่
นั่งอยู่ข้างเตาไฟอย่างเคยว่า

“เด็กเอ๊ย เจ้าช่างน่าสงสารที่
ไม่ได้ไปเห็น จะมีอะไรที่นั่นเปรียบ
กับสิ่งที่เราได้เห็นในพระราชวัง
โอรสพระราชาทรงพาลูกข้าไปเที่ยว
ชมปราสาท เข้าห้องโน้นออกห้องนี้”

หญิงสาวไม่ตอบว่าอะไร
หันไปทำงานอยู่อยู่ที่เตาไฟ เช้าวัน
รุ่งขึ้น แม่มดก็ปลุกผิวให้ตื่น เตรียม-
ตัวไปงานฉลองในพระราชวังอีกเป็น
วันที่สาม และแม่มดก็หางานให้
ลูกเลี้ยงทำกันเป็นอย่างดีเคยอีก
คราวแม่มดเทนมลงบนขี้เถ้า แล้ว
สั่งให้จัดการเอานมใส่จานให้
เรียบร้อย ไม่เช่นนั้นเป็นเดอดรอน
ทีเดียว

คราวนี้หญิงสาวตกใจยิ่งนัก รีบ
วิ่งไปยังต้นเบ็ช และด้วยอำนาจ
มายาสาตร์ งานที่แม่เลี้ยงใช้ให้ทำ
ต้นเบ็ชก็ทำให้สำเร็จลงโดยเรียบร้อย
และก็ได้แต่งตัวสวยขี้น้ำไปยังพระ-
ราชวังเหมือนวันก่อน เจ้าชายกำลัง
คอยหญิงสาวอยู่ เมื่อมาถึงก็ได้พา
เข้าไปห้องโถงและให้เกียรติอย่าง
สูงส่งเช่นเคย ครั้นถึงคราวจะต้อง
กลับบ้าน หญิงสาวรีบร้อนกลับไป
รองเท้าที่สวมอยู่ เลียดชิดอยู่ที่
ธรณีประตูที่ทาน้ำมันดินไว้

ครั้นมาถึงต้นเบ็ช หญิงสาววาง
เครื่องประดับอันสวยงามไว้ข้างๆต้น
แล้วพูดว่า

“แม่จ๋า ลูกทำรองเท้าของหาย
อีกแล้ว”

“ช่างมันเถอะ ลูก” แม่ตอบ
“ถ้าลูกอยากได้แม่จะให้ใหม่ให้สวย
กว่าเก่าอีก”

ยังไม่ทันที่จะไปนั่งที่ที่เคยนั่ง
พอกับแม่เลี้ยงและลูกสาวก็ได้กลับ
มาถึง แม่เลี้ยงเขาเขยขึ้นว่า

“โอเอ๊ย เด็กน่าสงสาร ไม่มี
อะไรให้เจ้าดูที่น่หรือ เราได้ไป
เห็นที่ในพระราชวัง เอ้อเฮอ ล้วน
แต่ของเยี่ยมๆทั้งนั้น ลูกสาวข้าถูก
พาชมสถานที่เช่นเมื่อดาว เจ้าเคย
รู้เรื่องอย่างนั้นบ้างไหมเล่า”

“ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร” หญิง-
สาวตอบ “ข้ามีงานที่จะต้องทำ ที่
เตาไฟให้สะอาดเกลี้ยงเกลา”

ฝ่ายเจ้าชายผู้ทรงเก็บสิ่งของที่
หญิงสาวทำหายไว้ ทรงปรารภจะ
รู้ว่าของเหล่านั้นเป็นของผู้ใด จึงได้
ทรงเริ่มค้นหา งานเลี้ยงได้จัดให้มี
ขึ้นอีกเป็นวันที่สี่ ในวันนั้นแม่มดก็
ได้พาลูกสาวไปในงานเลี้ยงอีกตาม
เคย เมื่อผู้คนมาชุมนุมพร้อมหน้า
พร้อมตากันแล้ว เจ้าชายก็ทรงก้าว
มาอยู่ในกลุ่มชนเหล่านั้น ทรง
ประกาศว่า

“ผู้หญิงคนใดที่นำสวมแหวน
วงนี้ได้ หัวสวมเครื่องประดับนี้ได้
และเท้าก็สวมรองเท้าได้ละก็ จะ
ได้เป็นเจ้าสาวของข้า”

บรรดาผู้หญิงทั้งหลายต่างก็ขอ
ลอง แต่ก็ปรากฏว่าไม่มีใครสวมสิ่ง
ดังกล่าวนี้ได้เลย ในที่สุดเจ้าชายก็
ตรัสว่า “ยังมีผู้หญิงอีกคนหนึ่งไม่ใช่
หรือที่ทำงานอยู่แต่ในครัว ตัวมี
แต่ขี้เถ้า ไม่ได้มาอยู่ในที่นี้ด้วย” ตรัส
แล้วก็โปรดให้คนไปตามตัวมาลอง

ครั้นหญิงสาวมาถึง เจ้าชายกำลังจะ
ยื่นสิ่งทั้งสามนั้นให้ลอง แม่มดก็
ถลันเข้าขวางไว้ แล้วทูลว่า “อย่า
ให้เพคะ เดี่ยวของจะเปื้อนขี้เถ้า
สกปรกหมด ให้ลูกสาวข้าพระองค์
ลองจะดีกว่า”

เจ้าชายก็ไม่อาจขัดได้จึงโปรด
ให้เป็นไปตามนั้น แม่มดก็หาทาง
ทำให้ลูกสาวสวมแหวนได้ เครื่อง
ประดับหักกับรองเท้าก็หาทางทำจน
กระทั่งพอเหมาะกับขนาดหัวและเท้า
ของลูกสาว เจ้าชายไม่มีทางเล็งแต่
อย่างใด จำต้องรับลูกสาวแม่มดเป็น
เจ้าสาว เวลาล่วงไปหลายวัน ถึง
เวลาที่เจ้าชายจะต้องนำเจ้าสาวกลับ
เข้าสู่พระราชวัง หญิงสาวลูกเลี้ยง
แม่มดเห็นเช่นนั้น ก็วิ่งออกจากที่
หลังเตาไฟ ทำเป็นวิ่งไปเอาของที่
คอกวัว ซึ่งจะต้องผ่านเจ้าชายที่
กำลังยืนอยู่กลางลาน หญิงสาว
กระซิบทูลเจ้าชายว่า

“ได้โปรดเถอะเพคะ เจ้าชาย
โปรดอย่าปล้นเอาทองเอาเงินของ
ข้าพระองค์ไปเลย”

เจ้าชายทรงเวยพระพักตร์ขบคิด
หญิงสาว เมื่อเห็นก็จำได้ จึงได้นำ
หญิงสาวทั้งสองไปด้วยกัน เมื่อถึง
ริมแม่น้ำ เจ้าชายก็สละร่างลูกสาว
แม่มดไปทอดเป็นสะพานให้เสด็จ
ผ่านไปกับหญิงลูกเลี้ยงแม่มด ลูกสาว
แม่มดทำอะไรไม่ได้ ขยับเขยื้อนก็
ไม่ได้ จึงได้แต่ร้องไห้ และอธิษฐาน
ว่า “ขอให้มันเสมอลูกของออกมา
จากร่างของข้า แม่มาเห็นจะได้จำ
ได้” กล่าวยังไม่ทันจบ ต้นเสมอลูก
ทองก็ไต่งอกออกมา ตั้งตระหง่าน

อยู่บนสะพานนั้น

เมื่อเจ้าชายทรงกำจัดลูกสาวแม่มดไปได้แล้วก็ทรงรับหญิงสาวนั้นไว้เป็นเจ้าสาว และก็ได้เดินทางไปด้วยกันยังต้นเบ็ชและได้รับทรัพย์สินมบัติต่างๆมากมาย ได้ทองถึง ๓ กระสอบเต็มๆ ยังเงินอีก แล้วก็ยังได้ม้านางสาวอีกตัวหนึ่งซึ่งได้พาคนทั้งสองกลับมายังพระราชวัง และได้อยู่ด้วยกันมาจนกระทั่งมีลูกชายคนหนึ่ง

พอได้ยินข่าวว่าชายาเจ้าชายได้ประสูติโอรสองค์หนึ่ง แม่มดก็คิดอกดีใจเตรียมหาของไปทำขวัญหลาน เพราะสำคัญว่า ชายาเจ้าชายคือลูกสาวของตน ครั้นเดินทางมาถึงแม่น้ำ ก็ได้เห็นต้นเฮมล็อกทองสวยงามต้นหนึ่งขึ้นอยู่กลางสะพาน เห็นเช่นนั้นก็คิดจะตัดกิ่งไปทำขวัญหลาน แม่มดก็ได้ขึ้นเสียงครางออกมาว่า “แม่จ๋า อย่าตัดข้า” “อ้าว ลูกอยู่ไหนเองหรือ” แม่มดถามอย่างงงๆ ลูกสาวก็ตอบยืนยันว่า “ใช่จะแม่จ๋า เขาเหวี่ยงตัวลูกข้ามแม่น้ำกลายเป็นสะพานทอดข้ามไปจ้ะ” ในพริบตาหนึ่ง แม่มดก็แสดงอภินิหารให้สะพานนั้นสั่นสะเทือนและพังทลายแหลกลาญ แล้วก็รีบตรงไปยังพระราชวัง เข้าไปยังห้องบรรทมของชายาเจ้าชาย แล้วก็สาปให้ชายาเจ้าชายกลายเป็นกวางและแอบนำลูกสาวของตนมาเป็นชายาแทนที่โดยไม่มีผู้ใดรู้ แต่โอรสเจ้าชายนั้นรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าหญิงนั้นหาใช่แม่ของตนไม่ จึงร้องให้ปลอบโยนอย่างไรก็ไม่ฟัง เจ้าชายจึง

โปรดให้หญิงหม้ายคนหนึ่งซึ่งนับถือกันว่าเป็นคนฉลาดหลักแหลมเข้าเฝ้า ถามเหตุผล หญิงหม้ายทูลว่า “ชายาของพระองค์ไม่อยู่นี่เพคะ ได้ถูกสาปกลายเป็นกวางไปอยู่ป่าเสียแล้ว ชายาองค์ที่เห็นนั้นเป็นลูกสาวแม่มด” เมื่อเจ้าชายตรัสปรึกษาว่าทำอย่างไรจึงจะทำให้ชายาพ้นสาป แม่หม้ายก็ทูลว่า “ส่งโอรสให้ข้าพระองค์เถอะเพคะ พรุ่งนี้ข้าพระองค์ไปเลี้ยงวัวในป่าจะเอาไปด้วย ข้าพระองค์จะทำเสียงใบเบ็ชเสียดสีกัน พระโอรสได้ยินแล้วอาจจะนั่งได้บ้างกระมังเพคะ”

เจ้าชายก็โปรดให้เป็นไปตามนั้น เมื่อแม่มดแลเห็นก็พยายามหักท้วง แต่เจ้าชายไม่ทรงฟังเสียงทรงมอบโอรสให้แม่หม้ายนั้นพาเข้าไปในป่า หญิงหม้ายพาโอรสเจ้าชายไปถึงริมหนองที่ฝูงกวางมาชุมนุมกัน แม่หม้ายร้องเพลงมีความให้แม่กวางมาเลี้ยงลูกน้อยของตน กวางนั้นจึงปลีกตัวจากฝูงมาเลี้ยงลูกอยู่ตลอดวัน จนกระทั่งตกค่ำแม่กวางจะต้องตามฝูงกลับไปจึงได้บอกแก่แม่หม้ายนั้นว่า “ช่วยพามาอีกในวันพรุ่งนี้แล้วกันมะรณด้วย ต่อจากนั้นก็จะต้องไปยังดินแดนอื่นแล้วกับฝูงกวาง” แม่หม้ายก็ทำตามนั้นทุกประการ เจ้าชายทรงทราบเรื่องจึงปรึกษาแม่หม้ายว่า

“ไม่มีทางใดที่จะทำให้แม่กวางพ้นสาป กลายเป็นมนุษย์ธรรมดาไปได้หรอกหรือ”

“ข้าพระองค์ไม่ทราบนักหรอกเพคะ เสด็จมาในป่ากับข้าพระองค์

สิเพคะ เวลาที่แม่กวางเปลื้องหนังกวางออก ข้าพระองค์จะไปขอสางผมให้ ตอนนั้นพระองค์ก็แอบนำหนังกวางไปเผาเสียก็แล้วกัน”

เมื่อแม่หม้ายพาโอรสเข้าไปในป่าให้แม่กวางเลี้ยง แม่หม้ายได้บอกแก่แม่กวางว่า “แม่กวางจะจากไปในวันพรุ่งนี้แล้ว ข้าจะไม่ได้เห็นแม่กวางอีก จึงอยากจะขอสางผมให้เป็นที่ระลึก” “ดีสิ” แม่กวางตอบแล้วก็เปลื้องหนังกวางออกให้แม่หม้ายสางผมให้ ขณะนั้นเองเจ้าชายก็ทรงแอบมาคว่ำเอาหนังกวางไปเผา หญิงสาวได้กลิ่นเหม็นไหม้ก็หนีวิ่งไปดู และได้เห็นเจ้าชายสวมเสื้อของตน จึงทูลถามว่า “เผ่าหนังกวางทำไมเพคะ ทำไมทำอย่างนั้นเพคะ” “ก็เพื่อให้นางได้กลิ่นร่างเป็นมนุษย์อีกนะสิ” เจ้าชายตรัส “ถ้าไม่มีอะไรคลุมร่าง ข้าพระองค์จะอยู่ได้อย่างไร” หญิงสาวร้องให้ออกมา แล้วก็พยายามกลายร่างเป็นสิ่งต่างๆเช่นไม้มีวันชนแกะเป็นแมลงปีกแข็งที่เป็นไม้ เป็นแกนโน้ตบันไดและอื่นๆอีกหลายอย่าง แต่เจ้าชายก็ทรงทำลายเสียหมดจนในที่สุดนางก็มาขึ้นอยู่ต่อหน้าในร่างมนุษย์ ชายาเจ้าชายก็ทูลถามว่า “จะพาข้าพระองค์กลับวังหรือเพคะ แม่มดจะได้กินข้าพระองค์เสียเป็นไร” แต่เจ้าชายทรงยืนยันว่าไม่มีทางเป็นไปได้ และก็จริงดังนั้น เพราะเมื่อแม่หม้ายรู้ว่าเจ้าชายพาชายากับโอรสกลับมาได้แล้ว เห็นว่าตนไม่มีทางจะทำลายชายาเจ้าชายลงได้ จึงได้พาลูกสาววิ่งหนีไป ♥

บรรณ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

ลูกตัวลูกเลี้ยง (นิทานฝรั่งเศส)

นิทานเรื่องซินเดอเรลลาเป็นตัวอย่างสำคัญอย่างหนึ่งของนิทานทำนองแม่เลี้ยงลูกเลี้ยง และแม่เลี้ยงยังมีลูกของตัวเองซึ่งจะต้องรักยิ่งกว่าลูกเลี้ยง นิทานทำนองซินเดอเรลลามีเล่ากันมากมายหลายด้นหลายสำนวน คงเรื่องต้นไม้นามิตรีเล่าไปคร่าวๆแล้ว เรื่องนี้ก็คล้ายคลึงกัน แต่ไม่แปลกพิสดารพิลึกพิลั่นเท่าเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพ่อหม้ายลูกติดคนหนึ่งไปได้เมียเป็นแม่หม้ายลูกติดเช่นเดียวกัน ลูกติดทั้งสองฝ่ายเป็นผู้หญิงทั้งคู่ ลูกติดพ่อชื่อมารีอง ส่วนลูกติดแม่ชื่อจ้านนี่ เรื่องไม่ได้เล่าว่าลูกเลี้ยงสวยกว่าลูกตัวหรือไม่อย่างไร แต่ก็ปรากฏว่าแม่เลี้ยงทนเห็นหน้าลูกเลี้ยงไม่ได้ พอเห็นหน้าที่ไร เป็นคำ่ว่าที่นั่น แม่เลี้ยงด่าลูกเลี้ยงว่าขี้เกียจสันหลังยาวไม่ทำงาน ทั้งๆที่ลูกสาวตัวทำงานตายตัวแทบขาด

วันหนึ่งแม่เลี้ยงของมารีองไปตลาดไปซื้อหมาเกรฮาวินมาตั้ง ๒๐ ตัว พอมาถึงบ้านก็บอกมารีองให้พาหมาไปเลี้ยงที่ในป่า มารีองจำต้องพาไป แต่พอไปถึงป่า หมาทั้ง ๒๐ ตัวพากันหันหาเข้าป่าไปหมด มารีองไม่รู้จะไปตามหาหมาได้ที่ไหน เลยนั่งร้องไห้ แม่ทูนหัวที่เปรียบเสมือนผู้คุ้มเกรงรักษา มารีองก็ได้ปรากฏร่างขึ้นถามว่า

“ร้องให้ทำไมกัน ลูก” มารีองตอบว่า

“แม่เลี้ยงเขาซื้อหมาเกรฮาวินมา ๒๐ ตัว แล้วส่งให้ลูกเอามาเลี้ยงในป่า พอถึงป่า หมาเหล่านั้นหายไปหมด ลูกก็เลยนั่งร้องไห้”

แม่ทูนหัวของมารีองก็ส่งนกหวีดให้อันหนึ่ง แล้วพูดว่า

“เอ้า เอาไปเฝ้าเข้าซิลูก เดี่ยวหมาทั้ง ๒๐ ตัวก็จะกลับมา”

มารีองก็เฝ้านกหวีด หมาทั้งหมดยกกลับมา แม่ทูนหัวได้ส่งมารีองว่า “ซ่อนนกหวีดเสียให้มิดชิด เอาไว้ในถุนะลูก ไปที่บ้านแล้วก็อย่าบอกใครล่ะ” มารีองรับคำแล้วก็เดินนำหน้าพาหมากลับบ้าน แม่เลี้ยงเห็นเช่นนั้นก็พูดแก่ลูกสาวว่า

“ตายจริง มารีองมันทำอย่างไรนะ ถึงได้พาหมากลับมาบ้านได้”

ลูกสาวจึงพูดว่า “ถ้ามารีอง

ทำได้ ก็ให้ลูกไปทำบ้างซิ ลูกอยากพาหมาไปเลี้ยงในป่าอย่างมารีอง”

“หมาจะได้หายหมดนี่ซี”

“ไม่หายหรอกนะ แม่ ที่มารีองเขายังทำได้หมาไม่หาย ลูกก็ต้องทำได้เหมือนกันนะ”

พูดแล้วจ้านนี่ก็พาหมา ๒๐ ตัวเข้าไปในป่า พอเข้าป่าหมาก็วิ่งหนีหายไปหมด จ้านนี่ไม่รู้จะไปหาหมาได้ที่ไหน ก็เลยนั่งร้องไห้ ร้องอยู่นาน หมาก็ไม่กลับมา จ้านนี่ก็เลยต้องกลับบ้านมาบอกแม่ มารีองเห็นจ้านนี่มาแต่ลำพัง ก็บอกแม่เลี้ยงว่า

“จ้านนี่กลับมาแล้ว แต่ไม่เห็นมีหมากลับมาด้วย”

“เฉยเถอะนะ” แม่เลี้ยงดูลูกเลี้ยง “อย่ามาว่าลูกข้านะ เจ้านะแหละ ไป ไปพาหมากลับมา”

“ข้าจะไปตามหมาที่ไหนล่ะ” มารีองแย้ง “ในเมื่อจ้านนี่เป็นกนพาไป และหมาหนีหายไปหมด”

“ไปเชยชนะ” แม่เลี้ยงบังคับ
“เจ้าต้องไปพามาหลายครั้งให้ได้
อย่าพูดมากเกินไป”

มารีต้องไปทำตามคำสั่ง
พอถึงบ้านก็ร้องไห้ว่า “จะ
ไปตามหาพามาไหนกันเล่า” แม่
ทูนหัวก็ปรากฏร่างขึ้นอีก และพูดว่า
“ร้องไห้ทำไมอีกเล่า ลูกน้า
ร้องไห้เสียจริง” มารีก็เล่าเรื่อง
ให้ฟัง แม่ทูนหัวก็ว่า “ไม่ต้อง
ร้องไห้ นกหัวคินิดน่ะ เขาออก
มาเข้าเข้า” มารีก็หยิบนกหัวคินิด
ออกมาเข้า ไม่ช้าพามาทั้ง ๒๐ ตัวก็วิ่ง
กลับมา ไม่หายไปในไหนสักตัวเดียว
มารีจึงเดินนำพามาหลายครั้ง
พอเจนนเห็นมารีก็เข้าก็ร้องถาม
ว่า “แม่ แม่ มารีจะมาตามพามา
กลับบ้านได้แล้ว”

“เดี๋ยว เจนน ไม่ต้องพูด
อะไร” แม่ลูกสาว

เมื่อมารีจัดแจงพามา
เรียบร้อยแล้วก็พูดว่า “กว่าจะมา
กลับมาได้ก็ไม่ใช่เล่นเชยชนะ”

“เจยชนะ มารี” แม่เลี้ยง
หันมาดุลูกเลี้ยง “ทำงานยากๆ ได้
สำเร็จอย่างนี้ดีแล้ว”

พอมารีเข้าไปในครัวปรากฏ
ว่าไฟมอดดับลงไปหมด แม่เลี้ยงจึง
ส่งให้ไปหาพามาไฟติดมา มารี
ก็ถามว่า “จะเอาอะไรไปมาเล่า”
แม่เลี้ยงก็บอกว่า “ผ้ากันเปื้อน
น่ะ” มารีก็ฉวยผ้ากันเปื้อนไป
ไปเทียวหาพามาไฟติดอยู่ เมื่อไฟ
ดับลง ผ้ากันเปื้อนก็ไหม้ไฟ เจนน
เห็นเช่นนั้นก็คิดว่า เป็นของง่าย ๆ
จึงร้องบอกแม่ว่าจะทำอย่างมารี
บ้าง แต่ก็ปรากฏว่าผ้ากันเปื้อนของ
เจนนติดไฟ แม่เลี้ยงจึงใช้มารี

ให้เอาไฟไปดับพามา มารีจึงรีบ
มาเอาไฟดับพามาพามาหนึ่ง แต่
อย่างไร น้ำก็ไม่ได้ดับลง
กับต้องร้องไห้ไปอีก กลัวว่า
แม่เลี้ยงจะตีเอา แม่ทูนหัวก็ปรากฏ
ร่างมาถามเรื่องราวดูอีก พอว่าต้อง
การนี้ แม่ทูนหัวก็ว่า “ไม่ต้อง
ร้องไห้ไป” มารีก็ร้องไห้
ก็มาเติม แล้วแม่ทูนหัวก็บอก
มารีว่า

“เจนน น้าเจนน น้าเจนน พัง
เสียงไก่อ้น”

มารีจึงเจนน น้าเจนน ก็ได้มี
ดาวร่วงลงมาติดอยู่ที่หน้าผาก มี
ประกายส่องแสงแจ่มจ้าไม่ผิดกับ
ดวงตะวัน มารีจึงจัดแจงฉวยลงน้ำ
เดินกลับบ้าน เจนนเห็นเช่นนั้นก็
บอกแม่ว่า

“นั่นไง มารีกลับมาแล้ว
ได้นำมาด้วย แล้วยังมีดาวติดที่
หน้าผาก เป็นประกายยังกับดวง
อาทิตย์น่ะ ถ้างั้นเอาลงมาเถอะ
แม่ ลูกจะไปดับน้ำบ้าง จะได้สวย
อย่างมารี”

แม่ห้ามอย่างไร เจนนก็ไม่ฟัง
คงฉวยลงน้ำไปหาน้ำ แต่รองน้ำ
ตรงน้ำพุเท่าไรๆ ก็ไม่ได้น้ำ ถึง
ว่างเปล่า ทันใดนั้นได้มีแม่มด
คนหนึ่งผ่านมา ได้มาขอให้นก
เจนนก็ไล่ไป พู่ว่า

“ไปให้พินะ ข้าไม่มีเวลาจะ
ยุ่งด้วย น้าก็ไม่มี”

หญิงนั้นก็บอกเจนนว่า “เอา
แหงนหน้าดูพินะ เจนน” พอเจนน
แหงนหน้าขึ้น ก็ได้มีหางลาดกลง
มาที่หน้าผาก ทั้งน้าก็ไม่ได้ ครั้น
มารีเห็นแลเห็น เจนนก็กลับมา
พู่ว่า

“เจนนกลับมาแล้ว ไม่ยกได้
นำมาหรอก แล้วก็น้ำเกลียวออก
ดุชิ ดุหาลาที่หน้าผากเจนนนี่”
วันรุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ เจนน
ไปโบสถ์กับพ่อและแม่ ส่วนมารี
ต้องดูแลบ้าน กวาดบ้าน และเตรียม
ชุบไว้ให้พร้อม มารีจึงคิดถึงงาน
ที่ต้องทำแล้วก็ร้องไห้ไม่ได้
แม่ทูนหัวก็มาปลอบในทันที และว่า
“ทำไมถึงได้เอาแต่ร้องไห้กันล่ะลูก”
มารีจึงอธิบายว่า

“ก็เขาใช้ให้ลูกพาไปกินหญ้า
ทำชุบ กวาดบ้าน แล้วก็ไม่ได้ไป
โบสถ์ด้วย”

“ทำไมเขาถึงไม่พาไปด้วย
เล่า มารี”

“ลูกไม่มีเสื้อผ้าสวยๆ สวมใส่”

แม่ทูนหัวได้ยินเช่นนั้นจึงควัก
ลูกน้อออกมาจากกระเป๋าเสื้อลูกหนึ่ง
พาลงบอกมารีว่า

“บ๊อบลูกน้อให้เด็กออกซิ แล้ว
จะเห็นมีเสื้อผ้าอยู่ข้างใน รีบๆ
แต่งตัวเข้าลูก แล้วก็ไปโบสถ์ พินะ
ยังไม่เริ่มหรอก แต่ว่าลูกต้องอยู่
ตรงประตูโบสถ์นะ ที่ตรงนั้นจะมี
เจ้าหนู ๓ คนที่อยากจะได้ด้วย แต่
อย่าไปหยดพูดกับเขา รีบกลับมา
ก่อนที่เจนนกับพ่อกับแม่จะกลับมา มา
ถึงบ้านแล้วก็ถอดเสื้อสวยออกเก็บ
ซ่อนไว้ในลูกน้ออย่างเดิม”

มารีทำตามคำแนะนำทุก
ประการ เมื่อเจนนกลับมา ได้มา
เล่าให้มารีฟังว่า

“มารี เจนนคิดว่าตัวเจ้าสวย
ซิเน แต่เจนนยังไม่ได้เห็นผู้หญิงที่
ประตูโบสถ์ เขาสวยกว่าเจนนมาก
มา เขาเปล่งปลั่ง ดูเปล่งแสงยังกับ

(อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

ลูกตัวเล็กเลย (ต่อจากหน้า ๔๒)

ดวงตะวันแน่ เสือผ้าทอสามสี่ก
สวกว่าของเจ้ามากมายนัก”

มารีองตอบว่า “ข้าจะไปเห็น
เขาได้อย่างไร ในเมื่อไม่ให้ข้าไป
โบสถ์” แม่เลี้ยงก็พูดแก่ลูกสาวว่า
“อย่าร้อนใจไปเลย จานน์ ลูกสาว
กว่ามารีองเสียอีก”

วันอาทิตย์ต่อมา คนทั้งสามก็
ไปโบสถ์อีก ปลอ่ยให้มารีองเฝ้า
บ้านเช่นเดิม แต่คราวก่อนออกจาก
บ้าน แม่เลี้ยงได้เอากระจาดขนนก
ขึ้นไปบนยอดเขา แล้วเทกระจาดให้
ขนนกปลิวไปคนละทิศละทาง แล้ว
ส่งมารีองให้รวบรวมขนนกมาให้
หมด พอกลับถึงบ้านต้องได้เห็น
ขนนกมีเต็มกระจาดไม่ได้ขาดไป
สักอันเดียว แล้วก็สั่งให้กวาดบ้าน
และทำซูปเตรียมไว้ให้อย่างเคย

มารีองก็ได้แต่นั่งร้องไห้
เพราะลมพัดขนนกเตลิดไป แม่
ทูนหัวก็ปรากฏร่างมาถามอย่างเคย
ว่าร้องไห้ทำไม มารีองก็เล่าให้ฟัง
ถึงเรื่องต้องรวบรวมขนนกใส่กระจาด
ให้ครบ ตนเองไม่รู้จะไปรวบรวม
มาให้ครบได้อย่างไร แม่ทูนหัวก็
พูดว่า

“ไม่ต้องร้องไห้ มารีอง แม่
จะทำให้เอง จะไปรวบรวมขนนก
มาให้ จะกวาดบ้านให้ จะทำซูปให้
แล้วลูกจงไปโบสถ์ เอาเสือในลูกนัต
มาสวมเข้าแล้วรีบไป ลูกยืนอยู่ตรง
ประตูโบสถ์นะ พอเสร็จพิธีแล้ว จะ
มีพวกหนุ่มๆ มาพูดกับลูก แต่อย่าไป
พูดกับเขา เพราะลูกต้องรีบกลับมา
ให้ถึงบ้านก่อนคนอื่นเขา แต่จะมี

เจ้าหนุ่มคนหนึ่งถอดรองเท้าลูกออก
ลูกต้องยอมทิ้งรองเท้า รีบกลับมา
โดยไม่เหลียวหลัง”

มารีองทำตามคำสั่งของแม่
ทูนหัวโดยตลอด เมื่อกลับถึงบ้านก็
ได้เล่าให้แม่ทูนหัวฟัง และลงท้ายว่า
“มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งมาดึงรองเท้า
ของลูกออกไปข้างหนึ่ง แล้วจะให้
ลูกทำอะไรดี”

“ไม่ต้องทุกซักร้อน เสรีโสโกไป
หรือ มารีอง เช็นวันนี้นักเด็กหนุ่ม
คนนั้นจะนำรองเท้ามาคืน เพราะ
เขาเป็นผู้นำหมายตัวลูก เขาละ แม่
จะไปก่อนนะ จานน์กับพ่อแม่จวน
กลับมาแล้ว”

เมื่อจานน์กลับถึงบ้านก็ได้เล่า
ให้มารีองฟังถึงผู้หญิงสาวสวยที่
ยืนอยู่ที่ประตูโบสถ์ว่าสวยกว่า
มารีอง มารีองก็ได้แต่ตอบว่า
“ไม่รู้ซี ไม่มีใครยอมให้ข้าไปโบสถ์
นี่” ครันตกเย็น ทุกคนกินอาหาร
เย็นเรียบร้อยแล้ว ก็ได้แลเห็นผู้ชาย
หนุ่ม ๓ คน เดินลัดทุ่งเข้ามาในบ้าน
จานน์ได้ออกไปดู แล้วพูดแก่แม่ว่า

“ผู้ชายทั้งสามคนนั้นเขามันหมาย
ตัวมารีอง เราต้องเอามารีองซ่อน
เสีย”

“เฮ้อ ยิ่งยาก จะเอาไปซ่อนไว้
ที่ไหนดีละ” แม่เลี้ยงเชิญชายหนุ่ม
ให้หนึ่ง ชายหนุ่มก็บอกว่า

“เราอยากจะทำหาผู้หญิงสาว
สวยคนหนึ่งที่อยู่ที่นี่”

จานน์รีบรับสมอ้างว่า “ข้านี้เง
ละ” ชายหนุ่มคนหนึ่งได้พูดว่า

“เห็นจะไม่ใช่นะ ผู้หญิงที่ขึ้น
ที่ประตูโบสถ์ ไม่ใช่คนนี้นะ”

ขณะนั้นหมาตัวน้อยในบ้านก็
เห่า เห่าแล้วเห่าอีก ชายหนุ่มก็เลย
ลุกจากเก้าอี้ไปนั่งบนหลังหีบ ซึ่ง
มารีองได้เอาเสื่อมาสวมใส่สวขาม

แล้วก็หยิบชายหนุ่มทางรอยแตกของ
หีบ ชายหนุ่มร้องลั่นว่า “ใครหยิบข้า
ไม่รู้ หยิกจากในหีบนั้นแน่” แล้ว
ชายหนุ่มก็แสดงท่าสนใจหีบใบนั้น
บอกว่า “ข้าอยากขอเปิดหีบใบนี้ดู
หน่อย” และยังไม่ทันได้รับอนุญาต
ก็เปิดฝาคีบออก แล้วก็เห็นมารีอง
ที่แต่งตัวสะสวยแล้ว ชายหนุ่มร้อง
ออกมาว่า “นี่ไง ผู้หญิงสาวที่ข้าจะ
ขอแต่งงานด้วย” เมื่อหญิงสาวออก
มาจากหีบแล้ว ชายหนุ่มนั้นก็พูด
แก่มารีองว่า “นี่ละเป็นผู้ชายลัก
รองเท้าไว้ข้างหนึ่ง” จานน์รีบบอก
ว่า “นั่นไม่ใช่เขาหรอก ข้าต่างหาก”
ชายหนุ่มจึงได้บอกให้ลงสวม
รองเท้าดู จานน์รีบรองเท้าไปแอบ
ใส่ที่มุมห้องกับแม่ เมื่อสวมไม่เข้าก็
ลึงกับยอมเถลไถลออกไปลนถั่วเท้าออก
แล้ววิ่งมาบอกชายหนุ่มว่าตนสวม
รองเท้าได้พอดี แต่ชายหนุ่มก็ทักว่า
“พอดีเพราะไปเถลไถลออกจนเลื้อย
ออกไม่ใช่หรือ”

มารีองผู้สวมรองเท้าอยู่
ข้างเดียวได้พูดขึ้นว่า “นั่นนะ
รองเท้าของข้าต่างหาก” เมื่อชาย
หนุ่มถอดรองเท้าจากเท้าของจานน์
นำมาให้มารีองสวม ก็ปรากฏว่า
สวมได้พอดีจริงๆ ชายหนุ่มจึงได้ขอ
แต่งงานกับมารีอง และมารีอง
ไม่ปฏิเสธ ได้กล่าวอำลาพ่อและ
แม่เลี้ยงและจานน์ว่า “ลาก่อน พ่อ
และทุกคน” ♥

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

กำเนิด^๕เฟือก กล้วย และมะละกอ (นิทานชาวเซปป์ป็นส์)

นิทานเรื่องกำเนิดสิ่งต่าง ๆ เป็นนิทานทำนอง "ทำไม" ทำไมจึงมีสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นในโลก แต่ละสิ่งก็อธิบายต่างกันไป ดังเรื่องกำเนิดสิ่งทั้งสาม คือ เฟือก กล้วย และมะละกอนั้น ชาวเซปป์ป็นส์ได้เล่าเรื่องอธิบายไว้ดังต่อไปนี้

กำเนิดเฟือก เรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งยังมีพระราชองค์หนึ่งซึ่งโปรดสงคราม และทรงสู้ศึกอย่างห้าวหาญจนเป็นที่ลือเลื่อง รู้กันทั่วไปทุกสารทิศ พระราชองค์นี้ทรงนามว่า มะตะบั้ง ส่วนโอรสทรงนามว่า กาบิโนหรือกาบิ พระราชาทรงผัดหวังในเจ้าชายกาบิโนโอรสของพระองค์เป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะโอรสของพระองค์เป็นคนสุภาพ อ่อนโยน ใจดีมีเมตตา และมักจะไม่วางใจไปรบกับชนเผ่าอื่นร่วมกับพระองค์และไพร่พลของพระองค์

วันหนึ่ง ราชามะตะบั้งกับไพร่พลได้ออกเดินทางไปสู่รบกับชนเผ่าอื่นหลายแห่งด้วยกัน และทั้งเจ้าชายกาบิโนไว้แต่ผู้เดียวในหมู่บ้าน ซึ่งมีเหลือแต่คนแก่ ผู้หญิง และเด็ก และบังเอิญเหลือเกินที่ในวัน

เดียวกันนั้น ได้มีนักรบฝ่ายศัตรูลอบเข้ามาในหมู่บ้าน มาถึงก็ตรงเข้าปล้นบ้าน และเมื่อใครขวางทางก็ถูกฆ่าลงสิ้น ในเมื่อเจ้าชายกาบิโนเป็นชายหนุ่มที่ยังแข็งแรง สามารถสู้กับข้าศึกได้ เหลืออยู่เพียงคนเดียว เจ้าชายกาบิโนก็จำต้องสู้อย่างเต็มที่ สุดที่จะทำได้ และเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็คาดได้เลยว่า ไม่มีทางสู้ศัตรูได้ในที่สุดเจ้าชายกาบิโนก็ถูกศัตรูฆ่าตาย

ครั้นเมื่อ ราชามะตะบั้งกับไพร่พลกลับมาถึง จึงได้เห็นหมู่บ้านทั้งหมู่บ้านมืดมน ผู้คนล้มตาย และในหมู่คนตายนั้น ก็ได้มีเจ้าชายกาบิโนอยู่ด้วย มียังคาบดาบเปื้อนเลือดอยู่เลย ส่วนบนอกก็มีโล่บังอยู่ ได้เห็นเช่นนั้น ราชามะตะบั้งทรงทราบได้ทันทีว่าพระองค์ทรงหลงเข้าใจผิด คิดว่าโอรสเป็นคนขี้ลาด การตายอย่างวิบุรุษของเจ้าชายกาบิโนแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ถึงแม้พระองค์จะสุภาพอ่อนโยน และใจดีมีเมตตาอย่างไรก็ตาม แต่พระองค์ก็ทำให้คนขี้ลาดไม่ ราชามะตะบั้งทรงเศร้าโศกเสียพระทัย ทั้งยังทรงตำหนิคิดเป็นอย่างยิ่ง จึงได้โปรดให้ฝังศพเจ้าชายกาบิโนไว้

ในอุทยาน และให้ใส่โล่กับดาบเปื้อนเลือดที่คาไว้แน่นนั้น หย่อนลงไปในหลุมศพด้วย

อีก ๒-๓ วันต่อมา เมื่อราชามะตะบั้งเสด็จกลับจากไปเยี่ยมหลุมศพโอรส ก็รู้สึกแปลกพระทัยอย่างใหญ่หลวงที่ได้เห็นมีต้นไม้ขึ้นมาจากดินที่กลบหลุมศพ ใบของต้นไม้ใหญ่ไม่ผิดกับโล่ของเจ้าชายกาบิโน ราชามะตะบั้งจึงทรงขนานนามต้นไม้เห็นว่า กาบิ ตามชื่อเล่นของโอรส ต่อมาไม้ชำไม่นานชาวบ้านในหมู่บ้านนั้นยังได้ค้นพบว่าหัวของต้นไม้ ซึ่งคือต้นเฟือกนั้นกินอร่อยเสียด้วย จึงนับว่าเป็นของขวัญอันวิเศษที่เจ้าชายกาบิโนผู้ใจดีมีเมตตาได้ประทานไว้ให้

กำเนิดกล้วย เรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ในหมู่บ้านของชาวเซปป์ป็นส์ ได้มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อ กุระ เข้าวันหนึ่งขณะที่ไปเดินเล่นกุระได้พบชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเดินตรงเข้ามาหาและมาพูดด้วย ที่ชายหนุ่มนั้นได้ตรงเข้ามาหาและมาพูดกับกุระก็เพราะนี้รักกันมาตั้งแต่แรกเห็น กุระเองก็รักชายหนุ่มนั้นเช่น (อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

กำเนิดเผือก กล้วยและมะละกอ (ต่อจากหน้า ๒๑)

เดี๋ยวกัน เพราะชายนั้นรูปร่างสูง
สง่าหน้าตาดี ทั้งกิริยามารยาทก็น่าดู

เขารูปร่างคน คนทั้งสองก็ได้
พบกันอีก พบกันครั้งนั้น ชายหนุ่ม
ได้บอกกระว่า ตนไม่อาจมาพบกระ
ได้อีกต่อไปแล้ว เพราะตนหาใช่
มนุษย์ไม่ แต่เป็นเทพที่จะต้องกลับไป
ยังสรวงสวรรค์ เรื่องนี้ทำให้กระ
หมดความสุขไปโดยฉับพลัน เพราะ
รู้ว่าตนได้หลงรักชายหนุ่มนั้นจน
ไม่อาจจะปล่อยให้ชายหนุ่มจากไปได้
จึงได้จับมือชายหนุ่มไว้แน่น แต่ก็
ปรากฏว่า ร่วงชายหนุ่มหายวับไป
แล้ว คงเหลือแต่มือที่กระยึดไว้
เห็นเช่นนั้น กระตกใจยิ่งนัก รีบวิ่ง
เข้าไปในสวน แล้วนำมือของ
ชายหนุ่มไปฝังไว้ในสวนนั้น ครั้น
รุ่งขึ้นเช้า กระกลับเข้าไปในสวนอีก
ก็ได้เห็นต้นไม้ประหลาดต้นหนึ่งขึ้น
อยู่ตรงที่ที่กระได้ฝังมือของชายหนุ่ม
ที่ตนรักไว้ ต้นไม้นั้นเติบโตขึ้นอย่าง
รวดเร็ว ไม่ช้าก็มีลูกช่งเรียงกันเป็น
แถว มีลักษณะเหมือนมือคน ต้นไม้นี้
เองที่เขาถือว่าเป็นต้นกล้วยต้นแรก
ที่มนุษย์ในโลก

ส่วนกำเนิดของมะละกอ นั้น
เขาเล่าว่า ยังมีสองคนผิวเมืง ผิวช่อ
บ้านตะวันออก บ้านตะวันออก
เป็นคนเกียจคร้านอย่างเหลือเกิน
ปล่อยให้บุคานาทำงานทุกสิ่งทุกอย่าง
อยู่คนเดียว แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งที
บุคานาไปร่วมเที่ยวกับเพื่อนบ้าน
ไม่ได้ เพราะเพิ่งคลอดลูกใหม่ ๆ
ดังนั้นบุคานาจึงบอกบ้านตะวันออกว่า

“ในบ้านไม่มีข้าวกินแล้วนะ
ทำไมไม่ออกไปช่วยชาวบ้านเขา
เกี่ยวข้าวเล่า เราจะได้อะไรกิน
บ้าง”

แต่บ้านตะวันออกก็ทำหูทวนลมเสีย
นั่งเล่นอยู่ในบ้านเปล่า ๆ ทำงาน
อะไรก็ไม่ยอมทำ ไม่ยอมออกไปช่วย
เขาเกี่ยวข้าวตามที่เมียบอก บุคานา
บอกแล้วบอกอีกถึง ๓ ครั้ง บ้านตะวันออก
ก็ไม่ยอมไป ในที่สุดบุคานาได้พูด
ขึ้นว่า

“ข้าพูดเป็นหนทีแล้วนะ
ถ้าพรุ่งนี้เจ้ายังไม่ออกไป ข้าจะออกไป
เอง แล้วเจ้าคอยดูสิแล้วกันว่าจะ
มีอะไรเกิดขึ้น”

วันรุ่งขึ้นบ้านตะวันออกยังไม่ยอม
ไป บุคานาก็จัดของทิ้งลูกไว้ในบ้าน
ตนเองออกไปช่วยชาวบ้านเกี่ยวข้าว
บุคานาทำงานตลอดวันโดยไม่ยอม
หยุดพัก ครั้นถึงเวลาตกดิน ใคร ๆ
เขาเตรียมตัวกลับบ้านกันแล้ว
บุคานาก็ยังทำงานต่อไป เมื่อคน
อื่น ๆ พากันกลับบ้าน ต่างก็คิดว่า
บุคานาจะเดินตามกลับมาด้วย แต่
บุคานาก็ไม่กลับมาตาม

เขารูปร่าง คนในหมู่บ้านนั้น
จึงได้รู้ว่า บุคานาไม่ได้กลับมาบ้าน
คนเหล่านั้นได้ช่วยกันค้นหา แต่ก็
หาได้พบไม่ ครั้นตกบ่ายขณะที
ชาวบ้านกำลังนอนกลางวันกันอยู่
นั้น ชายคนหนึ่งได้ฝันไปว่า มีต้นไม้
ต้นหนึ่งงอกขึ้นมาตรงหน้าเขา เมื่อ
ต้นไม้นั้นพูดออกมา จึงได้รู้ว่าต้นไม้
นั้นคือบุคานานั่นเอง ครั้นชายนั้น
ตื่นขึ้นมา ก็ได้เหลือวหาดูต้นไม้ที่ตน
ฝันเห็น และก็นำเปลือกที่ได้มีต้นไม้
เปลือกตาต้นหนึ่งงอกขึ้นตรงปลาย

กันนานนั่นเอง ต้นไม้นั้นพูดแก่ชาย
นั้นว่า

“ถ้าข้าออกลูกมาละก็ ช่วยเก็บ
เอาไปให้ลูกข้ากินด้วยนะ ลูกข้า
จะได้แข็งแรง”

ต้นไม้นั้นคือมะละกอ ที่ชาวเขา
ฟิลิปปินส์ถือว่าเป็นผลไม้มีประโยชน์
ที่สุดในโลก ทำให้คนมีสุขภาพ
แข็งแรง ♥

มรดกอีสาน (ต่อจากหน้า ๓๑)

กระเนงบัน (๓) เป็นอุปกรณที่
พราหมณ์ทางอีสานใช้ติดตัวไปด้วย
เสมอ เวลาออกป่าล่าสัตว์ บางอัน
ทำด้วยเขาสัตว์ สำหรับใส่ดินบน
บ้างก็ทำด้วยหวายรูปกลมแปดติดกัน
สำหรับใส่ลูกบน ใช้สะพายหรือ
แขวนเอวตามแต่สะดวก น้อยอยู่ใน
ยุคหลัง ที่เริ่มรู้จักใช้ดินบนกระสุน
ปืนกันแล้ว

หมอนไม้กับท่อนวดทอง (๔)
หมอนไม้ทำขึ้นจากไม้ชิ้นเดียว แต่
ใช้ความสามารถเทคนิคแบ่งให้เป็น
สองแผ่นโดยไม่แยกออกจากกัน
ส่วนท่อนวดทองทำด้วยท่อนไม้
เหมือนกัน เวลาใช้ก็กดลงบนหน้า
ท้อง แทนที่จะใช้หมอนวด ช่วยให้
ไขมันละลายและกล้ามเนื้อหน้าท้อง
แข็งแรง ทางภาคใต้ก็มีท่อนวดแบบ
นี้เป็นเนินเดียวแทนที่จะเป็นเนินคู่
อย่างทางอีสาน และนิยมใช้ท่อนวด
โดยวางลงกับพื้นแล้วเหยียบลงไป
ฝ่าเท้าเคลื่อนไหวไปมา ทำให้ฝ่าเท้า
เลือดหมุนเวียน

ลายขีด (๕) ลายขีดคือลวดลาย
แบบหนึ่งของการจักสาน เป็นลาย

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

ทำไมฟ้าจึงอยู่สูง (นิทานอาฟริกา)

เรื่องของธรรมชาติแวดล้อมคงยังเป็นเรื่องลึกลับสำหรับคนอีกมาก ที่ต่างก็อยากรู้ว่าทำไมจึงมีสิ่งนั้น ทำไมสิ่งนั้นจึงเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น เรื่องนี้นับเป็นเรื่องน่าลงสนทนที่หน้าถามยิ่งนักกว่า ทำไมฟ้าจึงอยู่สูง สูงจนสุดเอื้อม และก็ได้รับผู้คิดเล่าเรื่องอธิบายเหตุผลต่างกันไป ถิ่นหนึ่งก็เล่าอย่างหนึ่ง ส่วนที่คล้ายคลึงกันก็มี ดังนั้นนิทานอาฟริกากับนิทานชาวเขาที่ลึกลับสืบตำนานมาเล่าเทียบไว้ให้เห็น ดังนี้

นิทานอาฟริกา ผู้เล่าเรื่องนี้เป็นชาวนิวกินีที่มีถิ่นที่อยู่แถบภูเขา เขาได้เล่าว่า เมื่อนานมาแล้ว ฟ้าไม่ได้อยู่สูงอย่างปัจจุบันนี้หรอก แต่ดั้งเดิมนั้นฟ้าอยู่ใกล้กับพื้นโลกมากจนกระทั่งคนยึดตัวเต็มทีก็ไม่ได้ พวกผู้หญิงที่ใช้ไม้พายยาวๆคนแบงคนได้ไม่ถนัดเลย ต้องตะแคงไม้ให้ต่ำๆจึงจะคนได้ อยู่มาวันหนึ่ง ผู้หญิงคนหนึ่งรำคาญเต็มที และออกจะเคืองฟ้าด้วยที่ลงมาต่ำจนเกินไป ก็เลยใช้ไม้พายที่คนแบงกระทุ้งฟ้าจนเมฆกระจัดกระจายไปทั่วทุกทิศทุกทาง ฟ้าเห็นคนรังแกตนเช่นนั้น ก็เลยโกรธ เขยิบขึ้นไปอยู่เสียสูงกราวบนสูงจนคนเอื้อมมือไปแตะไม่ถึงทีเดียว

ยังมีอีกตำนานหนึ่งที่พวกกะตอร์อันมีถิ่นที่อยู่แถบเดียวกัน เล่าว่า เมื่อนานแสนนานมาแล้ว ในครั้งนั้นหินทั้งหลายไม่ได้แข็งอย่างทุกวันนี้

และฟ้าก็ไม่ได้อยู่สูงอย่างที่เห็นในขณะนี้ ฟ้าอยู่ใกล้ๆกับพื้นโลกจนคนที่อยู่บนพื้นโลกสามารถตัดก้อนเมฆมากินได้ อยู่มาวันหนึ่งได้มีผู้หญิงชื่อโมโหคนหนึ่ง โมโหที่ฟ้ามาชิดกับตนเกินไป เลยใช้ไม้คนแบงกระแทกท้องฟ้า เมฆในท้องฟ้าก็แตกกระจาย และลงท่ายได้กลายเป็นสายฝน เขาว่าได้มีฝนตกโดยเฉพาะในฤดูฝนนับแต่นั้นมา

ส่วนตำนานของพวกอะซันดิงเล่าต่อไปถึงเรื่องทศกัณฐะจะขึ้นไปให้ถึงสวรรค์ในเมื่อสวรรค์ได้ขึ้นไปอยู่เสียสูงลิบเช่นนั้นแล้ว เรื่องเล่าว่า แต่เดิมเทพอนันโกปอนอยู่บนพื้นพิภพ ซึ่งอยู่ใกล้กับคน ไม่ได้อยู่สูงในท้องฟ้าอย่างปัจจุบันนี้ ต่อมาได้มีแม่เฒ่าคนหนึ่งตำนั้ดมตำไปสาธุก็ไปกระทุ้งโดนเทพอนันโกปอนไป จนกระทั่งเทพอนันโกปอน ต้องต่อว่าแม่เฒ่าว่า

“ทำไมแม่เฒ่าถึงได้เอาสาธุมาถูกข้าเรื่ออย่างนี้ ไม่อยากให้ข้าอยู่บนดินอย่างนี้หรอกหรือ ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะไปอยู่เสียในท้องฟ้าละ”

พูดแล้วเทพอนันโกปอนก็ขึ้นไปอยู่บนฟ้าจนไม่มีใครขึ้นถึง แม่เฒ่าได้คิดหาวิธีที่จะขึ้นไปให้ถึงสวรรค์ และนำตัวเทพอนันโกปอนกลับมาให้ได้ คิดไปคิดมา แม่เฒ่าคิดว่า ใช้ครกมาเรียงซ้อนๆกันเถอะ อาจจะสูงถึงสวรรค์ได้ ดังนั้นจึงใช้พวกลูกๆหลานๆให้ไปเที่ยวหาครกมาให้ได้หลายๆใบ แล้วให้นำมาซ้อนกัน จนกระทั่งเหลือครกอีกใบเดียว ก็จะถึงฟ้าอันเป็นที่อยู่ของเทพอนันโกปอน แต่ครกอีกใบเดียวนั้นที่ไหนๆก็หาไม่ได้ แม่เฒ่าผู้แสนเขลาก็ได้แนะนำหลานว่า “ตั้งเอาครกใบล่างออกซิ แล้วเอาไปซ้อนไว้ข้างบน” เมื่อพวกเขาลานๆ (อ่านต่อหน้า ๑๒๕)

อาหวนวอย่นา เมื่อเห็นผมยังงงๆอยู่ เจ้าก็ไม่รอช้า พุด
ชาชนมามากว่า

“แกนยสะปไตไทย”

เรียกว่าผมก็พอรู้ภาษาฝรั่งอยู่บ้าง อย่างน้อยที่สุดก็
คำว่า “แกนยสะปไตไทย” นี่แหละ ผมก็เลยแปลคำถาม
เป็นไทยในใจก่อน แล้วตอบไปเป็นภาษาไทยอย่าง
ชัดถ้อยชัดคำ ทั้งๆที่ยังมันอยู่ว่า

“พูดได้ซิ ทำไมอ้อถึงจะพูดไม่ได้ล่ะ”

“ไทยแลนด์ ไทยแลนด์” เจ้าถามเป็นภาษาฝรั่ง
มาอีกอย่างคาดคั้น พร้อมกับทำมือทำไม้ประกอบคำพูด
โดยการใช้นิ้วชี้แบบจุ่มๆมาที่ตัวผม

พอมาถึงตอนนั้นผมก็ชักย่ะขี้มนมมั่ง รู้สึกว่ามันจะ
เกินไปหน่อยแล้ว อะไรของแม่มวะ ไม่รู้จักพอเสียที่
ทั้งๆที่ผมก็ได้พูดภาษาไทยตอบไป แล้วยังจะมาไทยลง
ไทยแลนด์อะไรของแม่ม้ออีก พุดกันแค่นี้ไม่ยอมรู้เรื่อง
มันจะบ้าหรือใจไว

“เออชะวะไทยแลนด์ ประเทศไทย ล้อได้ขี้มนม
อ้อเนนคนไทย ทำไมล้อถึงได้คิดว่าอ้อไม่ใช่คนไทย
ทั้งๆที่อ้อก็พูดภาษาไทยกับล้อ หา” ผมพุดด้วยเสียงอัน
ดังกว่าปกติ เพราะความโมโห

เจ้าช้อนตาชนมอหน้าผมกรุหน่ง แล้วจึงได้พุด
ภาษาไทยออกมาได้ว่า

“ไม่รู้หรอ เมื่อผมได้ขึ้นพุดว่าอะไรเฟร็ดชะ”

บัดนี้เอ๊ย กรรมเวรจริงๆพิบผ่า พอเจ้าพุดแค่นั้น
ผมก็เข้าใจเรื่อง ความโมโหก็คลาย กลับกลายมาเป็น
ความขบขันแทน ผมเลยอธิบายให้เจ้าฟังว่า

“เมื่อตะก้ออ้อเรียกมา หมามันชื่อเป๊ปซี่ ไม่ใช่
เฟร็ดชะเฟร็ดชะอะไรทั้งนั้นแหละ เข้าใจมั๊ย”

เท่านั้นเอง เจ้าก็หันกลับไป อีกครู่ต่อมาก็เรียก
เจ้ามาคิดเงินต่างๆที่เหลือยังไม่หมดก็ แล้วเดินออกจาก
ร้านไปกับอาหวนวอยโดยไม่ได้หันมามองทางผมเลย

ทำไมฟ้าจึงอยู่สูง (ต่อจากหน้า ๑๗)

ทำตาม ก็ปรากฏว่าครกทั้งหมดที่
ซ่อนไว้ได้พังกรนลงมา ครกตกลง
มาทับคนตายไปตั้งมากมาย เป็นอัน
ชนไม่ถึงฟ้า เพราะฟ้าอยู่สูงเกินไป
เสียแล้ว

นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์
เล่าไว้คล้ายกันว่า ตอนแรกตั้งโลก
นั้น มีผู้หญิงกับผู้ชายอยู่ในโลกนี้
เพียงสองคนเท่านั้น ครั้นนั้นฟ้าก็ลง
มาอยู่ต่ำ จนกระทั่งเวลาขึ้นชน ตัว
คนทั้งสองชิดกับฟ้าเลยทีเดียว

วันหนึ่งชายนั้นออกไปล่าสัตว์
และได้กวางมาตัวหนึ่ง ก็ส่งให้เมีย
ไปฆ่าแหละและทำกับข้าวมากิน พอ
ทำเสร็จ คนทั้งสองก็นั่งลงกินอาหาร
นั้น เมื่อกินเสร็จ เมียของชายนั้น
แลเห็นมีไขอยู่ในกระดุก พอแตะดู
ก็รู้สึกว่าร่อยอุกใจ จึงจัดแจงเอา

กระดุกฟาดกับก้อนหินให้แตก แต่
เมื่อทำได้ไม่ถนัดก็ได้ออดเครื่อง
ประดับร่างกายอันได้แก่หูก กำไลมือ
กำไลต้นแขนกับสร้อยคอที่ประดับ
ด้วยไข่มุกและเพชรพลอยออก แล้ว
แขวนไว้กับฟ้า ขณะที่ฟาดกระดุก
กับหินนั้น ผัวหันมาเห็นเข้า ก็ร้อง
บอกว่า

“ทำอย่างนั้นไม่ถูกหรอก เอา
กระดุกวางบนก้อนหิน แล้วไปหาไม้
หนักๆมาทุบซึงจะได้กิน”

เมื่อกี้ไปหาไม้มาทุบกระดุกตาม
ที่ผัวบอก แต่ด้วยเหตุที่ฟ้าอยู่ตามาก
พอยกไม้ทุบกระดุก ไม้ก็ไปกระทุ้ง
ฟ้าเข้าทุกที หญิงนั้นเบื่อบรรเทาเต็มที่
จึงบอกฟ้าว่า

“เขยิบให้สูงขึ้นไปหน่อยได้ไหม
ข้าจะได้ทุบกระดุกให้ถนัดๆหน่อย”

เสียงฟ้าคำรามลั่น และฟ้าก็
เขยิบสูงขึ้นไป แต่ก็ยังสูงไม่พอ ไม่

ไปกระทุ้งโดนฟ้าอีก หญิงนั้นก็บอก
ฟ้าให้เขยิบสูงขึ้นไปอีก ฟ้าก็ทำตาม
แต่ไม่ก็ยังไปกระทุ้งฟ้าเข้าอีก เป็น
เช่นนั้นอยู่หลายครั้งหลายครา จน
ในที่สุด หญิงนั้นโมโหฟ้าเต็มที่
ร้องตะโกนออกมาว่า

“นี่ ฟ้า ข้าบอกให้เขยิบสูงขึ้น
อีก จะได้ไม่มาเกาะกะข้าเวลาทำงาน
ไม่ได้ขึ้นหรือ เขยิบให้สูงขึ้นไป”

ทันใดนั้นก็ได้มีเสียงฟ้าลั่น
กรนกรน และฟ้าก็ได้เขยิบขึ้นไปสูง
ขึ้นๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นดู ฟ้าก็ได้อยู่สูง
จนเอื้อมไม่ถึงเสียแล้ว เครื่องประดับ
ของหญิงนั้นที่แขวนไว้กับฟ้า ก็เลย
ติดไปกับฟ้าด้วย เขาเลยรู้ว่าหัวของ
หญิงนั้นก็ได้กลายเป็นพระจันทร์
ส่วนเพชรพลอยที่ประดับสร้อยคอ
กำไลต้นแขน และกำไลมือ ก็ได้
กลายเป็นดวงดาวระยิบระยับไป
ดังที่แลเห็นอยู่ทุกวันนี้ ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

กำเนิดเกลือ (นิทานฟิลิปปินส์)

เกลือคงเป็นสิ่งจำเป็นที่หาได้ยาก จึงได้เล่ากันต่งๆว่า คนได้เกลือมาใช้อย่างไร และเหตุใดทะเลจึงมีเกลือ ผู้เล่าต่างกันได้แก่ชาวฟิลิปปินส์กับชาวจีน ซึ่งจะได้นำมาเทียบไว้ให้เห็นดังนี้

นิทานฟิลิปปินส์ เล่าว่าเหตุใดทะเลจึงมีเกลือ เมื่อครั้งกระโน้นนานมาแล้ว เขาเล่าว่าทะเลยังไม่มีเกลือ น้ำทะเลในครั้งนั้นจึงมีรสจัดสนิทเหมือนน้ำฝืนหรือน้ำห่วย ไม่ได้มีรสเค็มอย่างทุกวันนี้ เมื่อใดที่ผู้คนขาดเกลือต้องลงเรือข้ามทะเลไปชนเกลือจากชายทะเลฟากข้างโน้น

ในครั้งนั้น มีชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นคนแข็งแรง รูปร่างสูงใหญ่ชื่อว่าอังกาโล อังกาโลตัวสูงเสียดจนเวลาไปหาปลาในทะเล น้ำทะเลสูงเพียงแค่เข่าของอังกาโลเท่านั้น เวลาเดินไปแถบภูเขา ยอดเขาที่สูงที่สุดก็สูงไม่เกินข้อเท้าของอังกาโล แต่ถึงแม้อังกาโลจะรูปร่างสูงใหญ่เหนือเขาเหนือทะเลเช่นนั้น อังกาโลก็ยังรู้จักกลัว และที่คนพากันขบขันมากก็คือสิ่งที่อังกาโลกลัวนั้นหาใช่สิ่งใหญ่โตน่ากลัวแต่อย่างใดไม่ เป็นมดตัวเล็กๆนั่นเอง

วันหนึ่งขณะที่ผู้คนกำลังจะลงเรือข้ามทะเลไปชนเกลือ คนเหล่านั้นก็นึกถึงอังกาโลขึ้นมาได้ จึงพูดกันว่า

“เรามัวแต่ลงเรือพายข้ามทะเลไปชนเกลือทุกที กว่าจะพายถึงก็ช้าจะตาย ทำไมเราไม่นึกถึงอังกาโลบ้างเล่า ขอให้อังกาโลเหยียดขาไปพาดชายทะเลฝั่งข้างโน้น แล้วเราเดินข้ามไป เดี่ยวเดี๋ยวก็ถึงจะมีดีกว่าหรือ”

คนอื่นๆต่างพากันเห็นด้วย พูดว่า “จริงซี เออ จริงแหละ ลมนี้กลิ้งไปถนัดทีเดียว ไปหาอังกาโลกันเถอะ” แล้วคนเหล่านั้นก็พากันไปหาอังกาโล ขอให้อังกาโลเหยียดขาอันยาวใหญ่ไปพาดไว้กับชายทะเลฟากข้างโน้นให้ด้วย อังกาโลเป็นคนดีมีใจเอื้อเฟื้อ จึงเต็มใจช่วยคนตัวเล็กๆเหล่านั้น อังกาโลนั่งลงที่ชายหาด แล้วเหยียดขาข้ามทะเลไปฝั่งข้างโน้น ไข่สานเท้ามีกลบบนพื้นทราย แล้วบอกว่า “เอ้า ข้ามซี”

“ระวังอย่ากระดุกกระดิกขยับขาไปมาขณะที่เรากำลังข้ามนะ” คนที่จะไปชนเกลือส่งอังกาโลขณะที่เดินไปบนขาของอังกาโล “เดี๋ยวเราจะตกทะเลไป”

“เออเนะ” อังกาโลรับคำ “เดิน

ระวังตัวของตัวก็แล้วกัน”

คนเหล่านั้นก็ลงเปล้าเดินได้ไปบนขาของอังกาโลไปยังฟากตรงข้าม แต่ละคนเดินเรียงหนึ่งตามกันไปเหมือนฝูงมดไต่บนไม้ซุง แต่แล้วปรากฏว่าสานเท้าของอังกาโลที่ปักลงไปกับทราย เกิดไปปักลงบนรังมดแดง ไม่ข้ามคแดงทั้งรังก็พากันไต่ไปทั่วเท้าของอังกาโล ครั้นคนทั้งหลายถึงฝั่งแล้ว อังกาโลก็ชักเท้ามาไล่มด แล้วตะโกนบอกคนเหล่านั้นว่า

“เร็ว ๆ เข้า รีบโยกเกลือใส่ถุงเร็ว ๆ เสร็จแล้วข้าจะได้เหยียดขาให้ไต่ข้ามทะเลกลับมา”

เมื่อคนเหล่านั้นโยกเกลือใส่ถุงจนเต็มแล้ว ก็ร้องบอกอังกาโลว่า

“เหยียดขามาเถอะอังกาโล เราเสร็จแล้ว จะข้ามกลับบ้านละ”

“ไม่ต้องรีบก็ได้” อังกาโลตะโกนตอบไป “คอยให้มดกลับรังของมันเสียก่อน ข้าจึงจะเหยียดขาไป”

เสียงคนทั้งหมดหัวเราะเฮฮาพูดกันว่า “ตัวโตเสียเปล่า กลัวมดยังกะเด็กเล็กๆเนอะ” ขณะนั้นพวกเขาลูกเมียของคนที่เป็นเกลือพูดกับอังกาโลว่า

(อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

กำนันเกลื้อ (ต่อจากหน้า ๓๗)

“อังกาโล ช่วยให้คนเหล่านี้ กลับบ้านเดี๋ยวเถอะ เราต้องการ เกลื้อไปทำกับข้าว”

อังกาโลนิกอบ จึงรีบเหยียดขา ไปพาดขาทะเลฟากข้างโน้น ให้ คนทั้งหมดเอื้อมเกลื้อแบกบาเดินได้ มานบนขาของตนกลับบ้าน แล้วร้อง ลังว่า “เร็วเข้านะ เดี่ยวมดจะไต่ มานบนขาของข้าอีก” คนเหล่านี้ หัวเราะอีก พูดว่า “คนตัวโตๆแท้ๆ กลัวมดตัวนิดเดียวก็ได้” แล้วมดก็ ไต่เข้าอังกาโลจนได้ พอไต่ก็กัด อังกาโลจึงร้องบอกว่า “เร็วเข้า มดมาตอมข้าใหญ่แล้ว”

“อย่าเร่งเร้านักเลยนะ เดี่ยว เราก็จะเสียหลักหล่นลงทะเลไป รอคัก”

“ว่า รีบๆเข้าซิ” อังกาโลเร่ง “มดกัดข้าแล้ว”

แต่คนเหล่านี้ไม่สนใจ ต่าง พากันเดินตามสบาย แล้วก็บอก อังกาโลว่า “อย่ากลัวมดไปเลยนะ” ในที่สุดอังกาโลทนอดกลั้นไม่ไหว ก็ เลยชักขามาหย่อนลงไปในน้ำ คนที่ กำลังข้ามก็เลยตกลงไปในทะเล อังกาโลช่วยเอาตัวขึ้นจากน้ำได้ทุกคน แต่เกลื้อจะลอยไปในน้ำหมด เขาจึงอธิบายว่า เพราะเหตุนี้เอง น้ำทะเลจึงมีเกลื้อและเก็ม

นิทานจีน เรื่องเล่าว่า ครึ่งหนึ่ง ยังมีชาวคนหนังกำลังทำงาน่วน อยู่ในนา ก็ได้เห็นนกฟีนกซ์ที่เขา เรียกเฟิงมาเกาะที่กองดินใกล้ๆ กับ ชายทะเล เกาะอยู่ครู่หนึ่งก็หายไป ชาวนานึกได้ว่านกเฟิงนี้เป็นนกนำ โชค มักจะมาเกาะบนดินที่มี ขุมทรัพย์เท่านั้น เมื่อนึกได้เช่นนั้น

ชาวนาอดต้นเต็นไม่ได้ จึงรีบไปจัด การขุดดินตรงนั้น แต่ขุดไปฟืนดิน ไปอยู่ครู่หนึ่ง ไม่เห็นมีอะไร ก็เลย เลิกนกลงขุมทรัพย์ แต่ด้วยดินขึ้นมา ก่อนหนึ่งแล้วรีบกลับบ้าน หวังว่าถึง อย่างไรนกเฟิงจะต้องนำโชคกลับมา ให้ตนแน่ๆ แต่เมื่อนกลงโชคลาก ชาวนานึกถึงได้วามักกว่าผู้ใดมี ทรัพย์สมบัติสิ่งใดไม่แจ้งจักรพรรดิ จะถูกลงโทษถึงตาย เพราะฉะนั้น ถ้าใครรู้ว่าตนไปพบสิ่งที่จะนำโชค ลากมาให้ แล้วนำไปแจ้งเจ้าหน้าที่ ตนเห็นจะไม่พ้นถูกลงโทษแน่

คิดไปคิดมาอยู่คนเดียว รุ่งเช้า ชาวนาก็ถือดินก้อนนั้นไปถวาย จักรพรรดิ ทูลจักรพรรดิว่า

“ข้าแต่พระองค์ เมื่อวานนี้ ขณะที่ข้าพระองค์กำลังทำงานอยู่ใน นา ได้แลเห็นนกเฟิงมาเกาะอยู่ที่ กองดินใกล้กับชายทะเล ข้าพระองค์ จึงขุดดินตรงนั้นขึ้นมา แล้วนำมา ถวายพระองค์พะย่ะค่ะ”

จักรพรรดิทูลพระเนตรดินก้อน นั้นแล้วเล่า แต่ก็ได้ทรงเห็นสิ่งใด แปลกกว่าก่อนดินธรรมดาไม่ ทั้งยัง มีกลิ่นฉุนรุนแรงอีกด้วย จักรพรรดิ จึงพิโรธ ทรงตวาดออกมาว่า “หนอยนะ เจ้านี้ เจ้ามาล้อข้าเล่น อย่างนั้นหรือ ไปตายเสียเถอะ” แล้ว ไม่ช้าชาวนานก็ถูกตัดหัว

เหตุนี้เกิดในฤดูฝน พอฝนตก ลงมา ดินก้อนนั้นทวางอยู่บนทุ่งก็ เกิดขึ้น มีน้ำซึมหยดลงมาจากหยดๆ วันหนึ่งวิเสทคนครัว หลวงกำลังยก ของเสวยเดินไปตงที่โต๊ะเสวย ชาม อาหารบังเอิญ ไปอยู่ใต้ทุ่งดิน ก้อนนั้น น้ำที่ซึมจากดินก้อนนั้นก็ ได้หยดลงไปในชามอาหารสองสาม หยด วิเสทตกใจขุ่นนึก คิดว่าถ้า จักรพรรดิทรงทราบได้ว่ามีสิ่งอัน

แปลกปลอมอยู่ในของเสวย เชื้อแน่ ว่าจะคงจะหลุดจากบ้านแน่ แต่จะ กลับไปทำใหม่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

แต่ว่าผิดคาด เมื่อจักรพรรดิ ทรงชิมอาหารเข้าไปเพียงคำแรก ก็ ทรงรู้สึกว่าการนั้นมิรสเข้มข้น และอร่อยกว่าที่เคยเสวยมาเป็นอัน มาก จักรพรรดิจึงโปรดให้หาวิเสท มาเฝ้า ตรัสถามว่า

“เจ้าเออะไรใส่ไปในของกิน ของข้า รสชาติอร่อยดังนี้”

“ข้าพระองค์ไม่กล้าจะใส่อะไร ลงไปในของเสวยหรือพะย่ะค่ะ” วิเสททูลร่างสั่นเทิ้มด้วยความเกรง กลัวพระอาชญา “แต่ว่าก่อนดินที่ ชาวนานำมาถวายพระองค์นั้น เกิด ขึ้นมีน้ำซึมหยดลงไปในของเสวย สองสามหยด”

จักรพรรดิทรงทราบเช่นนั้น ก็ อดสนทนให้พระทัยไม่ได้ว่า ดินก้อน นั้นเป็นอะไร เห็นจะเป็นขุมทรัพย์ มหาศาลจริงๆ เสียกระมัง คำนี้ เช่นนั้นแล้ว ก็โปรดให้วิเสทนำดิน ก้อนนั้นมาละลายน้ำ แล้วหยดลงไป ในของเสวย ซึ่งทำให้ของเสวยนั้น อร่อยขึ้นกว่าแต่ก่อนเป็นอันมาก

ต่อมา เมื่อดินก้อนนั้นหมดไป แล้วจักรพรรดิก็โปรดให้ไปขุดดินที่ กองดินนั้นมาตากแห้ง พอแห้งแล้ว ก็กลายเป็นเกลื้อขาวเป็นเงาวิบ จักรพรรดิ ทรงระลึกถึงชาวนา ผู้เคราะห์ร้ายนั้น แต่ก็ไม่ใช่อะไร ไม่ได้เสียแล้ว จึงทรงให้เกียรติ ยกย่องชาวนานี้ว่าเป็นผู้ค้นพบเกลื้อ เป็นคนแรก และได้ทรงแต่งตั้ง ลูกชายของชาวนานี้ให้เป็นขุนนาง ชั้นสูง ทั้งยังประทานทรัพย์สมบัติ เงินทองให้อีกเป็นอันมาก ซึ่งอย่าง น้อยก็พอจะทำให้ชาวนาผู้เคราะห์ ร้ายได้นอนตายตาหลับตลอดไป ♥

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

ไ้เงินไ้ทอง (นิทานจีน)

ผู้ที่เชื่อเรื่องบุญมีมาเอง เห็นจะมีอยู่มากจึงได้มีผู้เชื่อ ตรงกันอยู่ในท้องถิ่นหลายถิ่น ด้วยกัน ดังที่เล่าไว้ในนิทานจีน และนิทานอุยวณเป็นเรื่องคล้ายคลึงกัน จึงจะนำมาเทียบไว้ให้เห็นต่อไป

นิทานจีน เรื่องเล่าว่านานมาแล้วยังมีผู้เฒ่าคนหนึ่งวันหนึ่งผู้เฒ่าไปเจอไ้เงินเข้าโดยไม่ึกฝัน แต่แทนที่จะขุดไ้บรรจจ้เหรียญเงินแล้วนำกลับมาบ้านชายนั้นกลับทิ้งไว้อย่างนั้น กลับมาบอกเมียถึง โชคดีของตนเสียก่อนชายนั้นพูดกับเมียว่า

“ข้ายเฒ่า เราจะรวยกันใหญ่แล้ว นับว่าเทวดาท่านประทานโชคลากมาให้เราแท้ๆเทียว”

“ตาไปเจออะไรมาเล่า” เมียถามชายนั้น

“ข้าไปเจอเ้เงินเข้าไ้หนึ่งมีเหรียญเงินอยู่เต็มถุง ผังอยู่ใต้ต้นไม้ มีก้อนหินทับไว้ ต้นไม้นี้อยู่บนภูเขาเนาะ”

“อ้าว แล้วทำไมถึงไม่ขุดเอามาเสียเลยเล่า ทั้งไ้ได้ยวคนอื่นรู้แ้วเข้า ไปแอบขุดเสียก่อนเราก้จะอด”

“โธ่ ไม่ต้องทุกข์ร้อนไปหรอกข้าย เรายังเ้เงินไปเจอเข้าก็ต้อถ้อเป็นบุญของเรา ใครไม่มีบุญเอาไปไ้ไม่ได้หรอก รอไว้ก่อนก็ได้ ที่แรกข้าคิดจะไปขุดตอนเย็นวันนี้ แต่คิดไปคิดมาอย่าเพิ่งไปดีกว่า นอนเสียก่อนให้หัวค้ำนอยแล้วพอทำสาขข้าก็จ้ะรีบไปขุด”

ขณะที่สองคนผู้เฒ่าคุยกันอยู่นั้น เพื่อนบ้านที่อยู่บ้านติดกันได้ยินเรื่องราวฉดจ้ะเจิน จึงรีบไปข้ที่ที่ชายนั้นบอกเมียในทันทีทันใดนั่นเอง และก็ไ้พบต้นไม้ใหญ่ที่ม้ก้อนหินก้อนใหญ่อยู่ใต้ต้นไม้ขุดลงไปก็ไ้เห็นไ้เงินหนึ่งจ้ะเจินดังที่ชายนั้นบอก เพื่อนบ้านผู้นั้นพยายามขุดเอาไ้ขึ้นมา ไ้เห็นทองจ้ะเจินได้พยายามเบ็ดฝ้าและเอามือถ้่วงลงไปดู แต่แทนที่จะไ้พบเหรียญเงินดังที่ชายนั้นบอก กลับพบแค่เม็ดเต็มไปหมด ชายเพื่อนบ้านโกรจ้ะเจินรับเอาฝ้าบ้ดไ้ไ้ดังเก่า แล้วก็แบกไ้กลับไปข้บ้านสองคนผู้เฒ่า

ขณะนั้นเป็นเวลามืดค่ำแล้วผู้เฒ่าเข้าม้นอนแต่หัวค้ำ เพื่อนบ้านแบกไ้ขึ้นขึ้นไปบนหลังคาบ้านสองผู้เฒ่า ร้อกกระเบื้องออก

หลายแผ่นจนเป็นช่องโหว่ตรงกับ

ม้ที่สองผู้เฒ่ากานนอนพอดี ชายเพื่อนบ้านร้ะเจินตะโกนลงไปว่า

“โกหกกันนะเจ้า นอยแ่นะเหรียญเงิน ที่แท้ก็ม้แค่เม็ดแดง เอาเอาไป เอาม้แดงของเจ้าไปกิน”

พูดแล้วก็คว่าไ้ทองไปตรงช่องโหว่นั้น แต่น่าแปลกที่แทนที่จะม้เม็ดหล่นลงไป กลับมีแต่เสียงเหรียญเงินหล่นลงไปดังกร้ง กร้งสองคนผู้เฒ่าได้ยินเสียงประหลาดเช่นนั้น ก็ลุกออกมาดูเห็นมีเหรียญเงินกองอยู่เต็มหลังม้จึงพูดกันว่า “แปลกแท้ๆเลขนะ ฝ้นตกลงมาเป็นเหรียญเงิน” ได้ยินคำว่า “เหรียญเงิน” ชายเพื่อนบ้านก็อดสนเท่ไ้ไม่ได้ จึงก้มลงดูในไ้ก็แลเห็นเหรียญเงินเหลือติดกันไ้อยู่เหรียญหนึ่ง เพื่อนบ้านผู้นั้นจ้ะเจินรู้ว่าไ้ให้ตนอดส้าห์แบกมานั้นเป็นไ้เงินจ้ะเจินๆแต่ไม่ใช่โชคของตน จึงไม่เห็นเหรียญเงินเหล่านั้น เห็นแค่เม็ดเต็มไปหมด ในที่สุดชายนั้นก็ปลอบใจตัวเองว่า

“ไ้เหรียญหนึ่งติดกันไ้อยู่ก็ย้งดี พอเป็นค้ำแรงแบกไ้มาไ้เขา”

(อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

ไผ่เงินไผ่ทอง (ต่อจากหน้า ๙๕)

นิทานผจญ เรื่องเล่าว่า
ครั้งหนึ่งยังมีชาวนาคนหนึ่ง เป็น
คนขลาดจน ถึงจะทำไร่ไถนาได้ ก็
ยังไม่พอเลี้ยงครอบครัว อยู่มา
วันหนึ่งขณะที่ชาวนาไปไถนา ก็ได้
เจอไผ่ทองฝังอยู่ในดินใบหนึ่ง
ชาวนาค่อย ๆ ขุดแล้วยกไผ่ออกมา
จากดิน เอาไปวางไว้ที่คันทนา แล้ว
ก็เลยทิ้งไว้ตรงนั้น

เย็นวันนั้นชาวนาคนนี้ได้บอก
แก่เมียว่า “วันเช้าไปไถนาไปเจอ
ไผ่เข้าใบหนึ่งฝังอยู่ในดิน ในไห่นั้น
มีทองเต็มเลย”

“อยู่ที่ไหนล่ะ” เมียชาวนาดถาม

“อยู่ที่คันทนาเนาะ”

“อ้าว ทำไมไม่เอามาบ้านเล่า”
เมียถามอย่างสนใจ “คันทนาใคร
เจอเข้า เขามียกเอาไปเสียเลย
หรือ”

“ถ้าสวรรค์ประทานมาให้เรา
จริงละก็ มันมาถึงบ้านได้เองแหละ
ไม่ต้องไปทำอะไรมันหรอก และ
ถึงจะมีใครเห็นก็เอาไปไม่ได้”
ชาวนาตอบอย่างมั่นใจ “แต่ถ้า
สวรรค์ไม่ได้ประทานให้เรา ใคร
เขาจะยกเอาไปก็ช่างปะไร ข้าไม่
เห็นแปลกอะไรเลย”

บังเอิญขณะนั้นขโมยสองคน
ผ่านมาได้ขโมยคำที่สองผิวเมีย
ถูกกัน จึงรีบตรงไปยังทุ่งนา และ
ก็แลเห็นไผ่ทองอยู่ที่คันทนานั้นจริงๆ
ขโมยทั้งสองตั้งใจช่วยกันแบกไหนั้น
กลับบ้าน แต่พอเปิดไหออกดูก็อด
สะดุ้งไม่ได้เพราะแทนที่จะมีทองอยู่
ในนั้น กลับมีแมงมุม คนทั้งสองตกอก

ตกใจเป็นที่สุดรีบปิดฝาไหเสียแน่น
แล้วเอาไปแอบไว้ที่มุมห้อง

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อชาวนาไปยัง
ทุ่งนาอย่างเคย ก็ไม่แลเห็นไผ่
ใบนั้น ตกเย็นเมื่อกลับถึงบ้าน เมีย
ได้ถามว่า “เป็นอย่างไรทองยังอยู่
ที่เก่าไหม”

“ไม่อยู่หรอก” ชาวนาตอบ
อย่างปกติ “ใครมาขโมยเอาไปแล้ว”

“ก็ทิ้งเอาไว้ไร่ๆอย่างนั้น ใคร
ผ่านมาเห็นเข้า เขาจะไม่ยกไปละ
หรือ คนอะไรโง่อย่างนี้ไม่รู้”
เมียบ่นกระปอดกระแปด “มันควร

จะโดยเอาทองในไหกลับมาบ้าน
เสียก่อนซิ แล้วก็อย่าทำ”

ขโมยอยู่บ้าน ไกลๆ ได้ยิน
ถ้อยคำเหล่านี้โดยตลอด ฟังแล้ว
อดโกรธไม่ได้ พุดกันว่า

“หนอยเนาะ เจ้าชาวนาคนนั้นมัน
คิดว่างูในไหเนะเป็นทอง ถ้าอย่าง
นั้นเอาไหนั้นกลับไปไว้ที่คันทนาอย่าง
เก่าดีกว่า”

พูดแล้วก็ช่วยกันยกไหใบนั้น
กลับไปไว้ที่คันทนาอย่างเก่า เช้าวัน
รุ่งขึ้นเมื่อชาวนาไปไถนา ก็แลเห็น
ไหใบนั้นกลับมาอยู่ที่เก่า พอ

เปิดฝาดอกดูก็แลเห็นทองยังอยู่ครบ
บริบูรณ์ดังที่เห็นเมื่อสองวันก่อนนั้น
ตกเย็นชาวนา ก็กลับมาบอกเมียว่า

“จำคำข้าพูดไว้เมื่อวานนี้
ได้ไหม ข้าพูดว่าถ้าเป็นของที่
สวรรค์ประทานให้แก่เราจริงแล้ว
ละก็ ไม่มีใครเอาของเราไปได้
หรอก ดูซิวันนี้ข้าจะไห้ใบเก่า
กลับมาอยู่ที่คันทาย่างเก่าอีกแล้ว”

“พอที่ พอที่” เมียแผดเสียง
ตวาดออกมา “หยุดพูดเถอะเถอะ
เสียทีเถอะ วันหนึ่งบอกว่าจะไห้
ทอง อีกวันหนึ่งไห้ทองหายไปแล้ว
มาวันนี้จะไห้ใหม่อีกแล้ว พอทีเถอะ
ข้าไม่เชื่ออีกต่อไปแล้ว”

“ข้าพูดจริงๆ นะ” ชาวนา
ยืนยัน “ข้าจะไห้ใบนั้นอีกจริงๆ
เปิดดูแล้วก็เห็นทองอยู่ในไหจริงๆ
แต่ข้าไม่อยากแบกเอากลับบ้าน ข้า
เชื่อว่าถ้าเป็นของประทานจาก
สวรรค์จริงๆ แล้ว มันต้องมาที่บ้าน
เราเอง โดยเราไม่ต้องทำอะไร”

ขโมยทั้งสองนั้นก็นั่งเฝ้าดูได้ยืน
คำของชาวนาที่พูดกับเมีย จึงพูด
กันว่า

“ชาวนามันมันโง่บัดซบ มันจะ
ไห้ไห้มันว่ามีทองมาที่บ้านมันเอง
ดีละเราจะจัดการเอาไปให้มันเอง
ให้ถูกัดมันเสียให้ตายทั้งผัวทั้งเมีย”

ปรึกษากันเช่นนั้นแล้วก็รีบ
กลับไปยังทุ่งนา ไปเปิดไหใบนั้นดู
ก็แลเห็นมีงูอยู่ในนั้นอย่างที่เคยเห็น
จึงรีบปิดฝาดี้นแน่นแล้วยกเอาไป
ยังบ้านชาวนา

รุ่งขึ้นเช้าชาวนาเดินเข้าไปใน
สวนแต่เช้าตรู่ ก็ได้เห็นไหทองมา
ตั้งอยู่ในสวน จึงร้องเรียกเมียว่า

“เอ้า มา มาดูซิ ว่าที่ข้าพูดนั้นจริง
หรือไม่ ของที่สวรรค์ประทานให้
เราไปทำให้มาหาเราเองได้เมื่อไร
มันต้องมาของมันเอง นี่ ไ้ไหทอง
มาอยู่ในสวนของเราแล้ว”

เมียชาวนาได้ยินเสียงผัวเรียก
ก็รีบวิ่งมา และก็ได้เห็นไหนั้นมี
ทองอยู่เต็ม คราวนี้ชาวนาแน่ใจว่า
เป็นของที่สวรรค์ประทานให้ตนแน่
จึงจัดการยกไหเข้าไปในบ้าน และ
คนทั้งสองก็ได้มีงูและอยู่ด้วยกัน
อย่างมีความสุขนับแต่นั้นมา ♥

เส้นพีพีเรนเซ่ (ต่อจากหน้า ๕๔)

ดูๆ ไปไม่เข้าท่า รวกับว่ามีสิ่ง
ซึ่งเลวร้ายอยู่หลังใบมะเดื่อนั้น
(ความจริงเป็นของธรรมชาติ
ธรรมดาแท้ๆ) ทางการจึงต้อง
เอาออก เดวิดจึงยื่นเปลือยกาย
อย่างสง่าอยู่อย่างที่เขาเห็นๆ กันใน
ทุกวันนี้

เรื่องข้างคินคงจะไม่มีแต่ที่
พีเรนเซ่เท่านั้น ที่ไหนๆ ในโลกก็มี
ทั้งนั้น ทั้งการวิจารณ์ ‘หันแหลก’
หรือดิโนตินี เพียงว่าขอให้ได้ดิ
เป็นพอใจ

นอกจากข้างศิลป์ ข้างดิ ข้าง
คำ ข้างท่า และข้าง...อะไร
ต่อมีอะไรอีกหลายอย่าง คน
อิตาเลียนยังมีนิสัย ‘ข้างกิน’ อีกด้วย
อย่างบิชซ่า สถาปัตย์ ของเขานี้
เป็นอาหารจานหนึ่งแก่นั่น แต่ละ
จานมันย่อยด้วยเนื้อ เนยแข็ง และ
ซอส นึ่งจนมันนุ่มพริบเคี้ยวเพื่อน
ก็เล่นเสียมหมดจานแล้ว แล้วนั้นนะ
เป็นแก้วน่ายย่อยออกเคี้ยวที่ส่งมา
กินเล่นๆ เท่านั้นเอง คุยกันไปอีก

สักพักก็จะถึงอาหารของจริง เป็น
เนื้อลูกวัว เนื้อแกะ เสิร์ฟกับสลัด
ตามด้วยซูปขึ้นๆ และถ้าจะกินข้าว
ก็จะมี ‘ซูปปี้’ เป็นข้าวคลุกกับ
เนื้อทอดเนยโรยพริกไทย เกลือป่น
พริกป่น รสชาติไปกันได้กับรสนิยม
คนไทย ตามติดด้วยกาแฟและ
ขนมเค้กหวานแสบทรวง ตอนดึก
หน่อยมีไอศกรีมของอิตาเลียนชื่อเสียง
มาก และก็ให้เลือกหลายชนิด
ทั้งรสกาแฟ สตอเบอรี่ รัมเชริน
ไม่กี่ผลไม่มีลูกพรุน แอปเปิ้ล และ
ลูกแพร์ต้มกับไวน์แดง เขาจะออก
มากินกันเป็นระยะๆ พออิ่มแล้ว
ก็ถึงเวลาบ้ายบัตร์นอนนอน อย่างนี้
แล้วจะไม่ให้หนุ่มๆ สาวๆ ชาวอิตาลี
กลายเป็นผู้มีส่วนเกินงามเมื่อถึง
วัยกลางคนได้อย่างไร แต่พวกผู้ชาย
คงจะมีกิจกรรมอย่างอื่นมากนอกจาก
การกินนอน จึงยังคงรักษาทรวดทรง
องค์เอาไว้ได้ดีกว่าผู้หญิง ซึ่งมีกะ
อ้วนท้วมทามไปหมดเมื่อเลยวัยสาว
แถมมีหนวดด้วย แต่ก็ไม่เห็นมี
อาบ อบ นวด ลดไขมันทั้งของ
สุภาพบุรุษและสุภาพสตรีที่พีเรนเซ่
(อาจจะไม่มีแล้วไม่เห็นก็เป็นได้)

อย่างไรก็ตาม ดูหนุ่มสาวที่
รู้สึกว่าจะแต่งตัวกันเหลือเกิน ถ้าไป
เดินตามแหล่งช้อปปิ้งแล้วจะ
เพลิดเพลิดกับแฟชั่นของที่นี่
หนุ่มๆ นิยมแต่งกางเกงยีนกันมาก
และมักจะต้องเน้นตรงเป้ากางเกง
ซึ่งกับ มีผ้าเช็ดหน้าพันๆ ผูกไว้ให้
เด่นเป็นพิเศษ ที่แน่ๆ ขนปอกก็
ใช้แปรงหวดขัดส่วนนั้นให้ดูชัดๆ
กางเกงชนิดนี้ที่เห็นรูปร่างชัดเจน
ไม่ต้องเก็บไปกัดต่อให้เสียเวลา แต่
เสื้อเชิ้ตนั้นจะต้องหลวมสุดขีด

๗3) ๘๖ ๔๘ ๔๖.๑-๒

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ไร่กังวล (นิทานฮอลแลนด์)

นิทานเรื่องหนึ่งทำเรื่องด้วยการหาปัญหา อันเป็นสาระสำคัญของนิทานที่นิยมเล่ากันอยู่เสมอ ผู้ใดหาปัญหานี้เป็นคนฉลาดน่าเชื่อถือ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งพระราชอาคันตุกะหนึ่งโปรดเสด็จออกไปทรงม้าเล่น วันหนึ่งเมื่อเสด็จมาถึงโรงนาแห่งหนึ่ง พระราชอาคันตุกะประหลาดพระทัยไม่ได้เมื่อทอดพระเนตรเห็นตรงเสาประตูทางเข้ามีป้ายติดไว้ว่า “ไร่กังวล” พระราชอาคันตุกะทรงรำพึงว่า

“‘ไร่กังวล’ เอ๊ แปลก เราเป็นถึงพระราชอาคันตุกะบ้านเมือง แต่ก็ยังมีแต่ความกังวลตั้งร้อยพันแปด แล้วจะเป็นไป ได้อะไรหรือจะมีคนทักได้โดยไร่กังวล”

พระราชอาคันตุกะจึงไปหาเมียชวาแล้วทรงทักว่า

“สวัสดี แม่เฒ่า สบายดีหรือ”

“สบายเพคะ แล้วพระองค์ล่ะเพคะ”

“ก็สบายดีเหมือนกันนะแหละ แต่ว่าแม่เฒ่าชอบอยู่ที่นั่นแล้วหรือ”

“เพคะ ก็พออยู่ได้ ไม่เลวนัก”

“มีเรื่องเดือดร้อนกังวลอะไรบ้างหรือเปล่า”

“พระองค์จะทรงนึกว่าคนไม่กังวลเลยนะเห็นจะไม่ได้หรอกเพคะ ข้าพระองค์ก็ถูกตั้งหลายคนที่จะต้องเลี้ยงดู หาเสื้อผ้าให้ใส่ เอาใจใส่ดูแล ล้วนแต่เป็นปัญหาใหญ่ทั้งนั้น”

“จะเป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไร ในเมื่อแม่เฒ่าบิ๊ตบ้ายไว้หน้าประตูว่า ‘ไร่กังวล’ นานา”

“อ้อ นั่นไม่ใช่ความคิดของข้าพระองค์หรอกเพคะ” เมียชวาทูล “นายของข้าพระองค์ต่างหากเป็นผู้เอาป้ายนี้ไปติดไว้”

“นายของแม่เฒ่าเป็นใคร” พระราชาตรัสถาม และแม่เฒ่าก็ทูลบอกชื่อให้พระราชอาคันตุกะทราบ

วันรุ่งขึ้นพระราชอาคันตุกะโปรดให้ชายคนนั้นมาเข้าเฝ้า และตรัสถามว่า

“เรื่องต่างๆ เรียบร้อยดีหรือ”

“เรียบร้อยพะยะค่ะ” ชายนั้นตอบ

“โรงนาอันเป็นของเจ้าหรือ” พระราชาตรัสถาม ชายนั้นก็รับว่าเป็นของตน พระราชาตรัสถามต่อไปว่า “เจ้าไม่มีความวิตกกังวลใดๆ เลยหรือ”

“ไม่มีพะยะค่ะ เพราะข้าพระ-

องค์ได้ค่าจ้างอย่างงามจากพระองค์เป็นอย่างดีแล้ว เงินทองก็พอมิใช้แล้วจะต้องการอะไรอีก”

“นั่นแน่ข้าจะบอกอะไรเจ้าสักอย่าง” พระราชาตรัส “ตัวข้าแหละมีแต่ความกังวล เพราะฉะนั้นข้าจะจ้างคนที่ไร่กังวลมาทำงานแทนข้าได้อย่างไร เจ้าต้องพินิจหานับแต่ต้นเป็นต้นไป โดยไม่ต้องบอกล่วงหน้าด้วย”

ได้ยินเช่นนั้น ชายนั้นถึงกับตะลึง และได้ทูลขอพระราชอาคันตุกะพิจารณาเรื่องของตนอีกครั้งหนึ่ง พระราชาทรงนิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วตรัสว่า “ก็ได้ แต่เจ้าต้องตอบปัญหาเหล่านี้ให้ได้ภายใน ๓ วัน คือ

จะต้องใช้พลั่วสักกี่เล่มจึงจะวิดน้ำทะเลได้แห้ง

จะเดินทางรอบโลกต้องใช้เวลากี่วัน

เจ้าอ่านความคิดของข้าออกหรือไม่”

ชายผู้เคยมีความสุขถือว่าตนเป็นคนไร่กังวลก็กลับกลายเป็นคนเจ้าทุกข์ไปได้ในฉับพลัน ถึงกับเดินคอตกลับบ้าน และก็ได้อาเจอะเพื่อนเข้าคนหนึ่ง ซึ่งมีรูปร่าง (อ่านต่อหน้า ๒๖๐)

ไร่กังวล (ต่อจากหน้า ๓๘)

หน้าตาคล้ายกันมาก เพื่อนถามว่า
“เกิดอะไรขึ้นหรือเพื่อน ถึงได้
ทำท่าขึงกับไปมาไครมาแล้วสักคน
หนึ่ง”

ชายนั้นก็เล่าเรื่องให้เพื่อนฟัง
โดยตลอด แล้วก็ถามเพื่อนว่า

“เมื่อเป็นเช่นที่เขาเล่าให้ฟัง
แล้ว เพื่อนจะไม่รู้สึกเคืองหรือ
บ้างหรือ ถ้าหากเพื่อนเป็นข้าล่ะ”

“ไม่หรอก” ชายนั้นตอบ
“เขาอย่างนั้นก็แล้วกัน ข้าจะช่วย
เพื่อนดูสักที เพื่อนถอดเสื้อมาให้
ข้าสวม แล้วข้าจะไปตอบปัญหา
แทนเพื่อนเอง”

ครั้นถึงวันที่สามตามที่พระราชา
ทรงกำหนดไว้ ชายผู้เป็นสหายของ
ชายเกราะห้ำร้ายก็ได้ไปเฝ้าพระราชา
พระราชาตรัสถามว่า

“เจ้าได้คำตอบแล้วหรือ ว่า
อย่างไรข้อหนึ่งนะ ต้องใช้พลั่วสัก
ก้อนจึงจะวิดน้ำทะเลได้แห้ง”

“อันเดียวกับที่พ่อพะยะค่ะ” ชาย
นั้นตอบ “ถ้าหากว่าเป็นพลั่วอันใหญ่
พอ”

“เออ ฉลาดดี” พระราชาทรง
อุทานด้วยความพอพระทัย “เอ้า
ตอบข้อต่อไปซิ ว่าจะต้องใช้เวลา
สักกี่วันจึงจะเดินทางได้รอบโลก”

“๒๔ ชั่วโมงพะยะค่ะ ถ้าหาก
เดินทางไปกับพระอาทิตย์”

“เก่ง เก่ง ค่อยไปข้อสุดท้าย
ไหนบอกข้าว่าเจ้าทนายใจข้าถูกไหม”

“ขณะนี้พระองค์ทรงนึกว่า
ข้าพระองค์เป็นเพื่อนข้าพระองค์ที่
ถูกให้ออกเมื่อนานแล้ว ข้าพระองค์
เป็นเพื่อนเขาพะยะค่ะไม่ใช่ตัวเขา
เอง”

ถึงตอนนั้นพระราชาถึงกับทรง
พระสรวล เพราะคำตอบของจะตรง
ใจคำพอดี พระราชาทรงเห็นว่า
ชายนั้นสามารถใช้โวหารตอบปัญหา
เอาชนะพระองค์ได้ จึงยินยอม
ให้ชายผู้เกราะห้ำร้ายคงทำงานกับ
พระองค์อีกต่อไป แม้ว่าจะไม่ได้มา
ตอบปัญหาเองก็ตาม

ประจำลูกโธ่ (ต่อจากหน้า ๓๑)

สไปเดอร์ก็มักสนุกเล่นต่อไปอีก

“โธ่สิ เราขอตั้งให้ท่านเป็นผู้บันทึกการเดินทาง
มารัดินเจ้าจึงเป็นผู้นำขบวน ส่วนคุณพี่เลี้ยงเป็นอะไร
ดิ้นะ เป็นทหารก็แล้วกัน เป็นทหารประจำขบวน
การาวานนะ ส่วนเบนนั้นเป็นกองสอดแนม”

การเล่นสนุกกันทำให้เราได้พักเหนื่อย และภาวนา
กับความสำเร็จของเราเป็นครู่

เราได้มีโอกาสมองไปรอบตัวเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่
ออกเดินทางมา เรารู้สึกถึงความอบอุ่นของบรรยากาศ
และความหอมชื่นของหญ้าเบยๆ ชุ่มชื้นเพราะหยาด
น้ำค้าง ขณะที่เราอยู่ที่บริเวณยอดของเนินเตี้ย พระ
อาทิตย์เริ่มโผล่พ้นขอบไม้ขึ้นมาแล้ว มันโผล่ขึ้นมาเพียง
น้อยนิด เหมือนกับกำลังจะแอบดูใครอยู่ และไม่ต้องการ
ให้คนอื่นเห็น

แสงอาทิตย์ส่องต้องฝุ่นละอองที่กระจายฟุ้งไปใน
อากาศจนเกิดเป็นลำแสง ส่องทอดยาวลงไปยังพื้นหญ้า
จนสว่างกระจ่างตา อากาศนั้นสดชื่น รอบตัวของเรามี
เสียงต่างๆ ระงมไปหมด เสียงของแมลงต่างๆ ซึ่งหากิน

อยู่โดยรอบ เสียงใบไม้ที่โดนลมและเสียงของฝูงนกที่
ออกหากิน หยาดน้ำค้างเป็นประกายแพรวพราวไปทั่ว
พื้นดินเริ่มแห้งและไม่ชุ่มฉ่ำอย่างเมื่อเช้านี้ต่อไป

ทุกคนมีความสุขกับการเดินทางของเรา ขณะนี้
เรานั่งอยู่กลางป่า บนเก้าอี้ล่อซึ่งเคยแต่จะแล่นเลียบ
ไปบนถนนในเมือง หรือในสถานที่ซึ่งเหมาะสมแก่การ
ของมัน

แล้วสไปเดอร์ก็เป็นผู้ทำลายความเงิบขื่นอีกเช่น
เคย

“เอ้า จะมานั่งคอยอะไรกันอยู่อีกล่ะ” แกร่ง
“แอรอน เธอเป็นพ่อครัวไม่ใช่หรือ เอาอาหาร
ออกมากินกันเถอะ”

ขณะที่เรารออาหารออกมาส่งสู่กันกินนั้น สไปเดอร์
ก็ยังพูดจ้อเรื่องนั้นเรื่องนั้นไม่หยุด

“เรายังมีที่ที่จะต้องไปสำรวจอีกหลายแห่งนะ
รู้หรือเปล่า”

เมื่อได้พักผ่อนกันชั่วคราวหนึ่ง และสไปเดอร์คอย
ให้กำลังใจต่างๆ นานาอย่างนั้น การเดินทางของเรา
ก็ยังมีรสชาติขึ้น เราตระหนักดีว่ายังมีสถานที่อีกหลาย
แบบหลายอย่างรออยู่ และถ้าเราอดทนอดกลั้นเป็นอันดี

๗๓๑ มธย ๔๑ ๑๑ มี.ค ๒๒

๒๗

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

โชคคนละอย่าง (นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องสัตว์กลายเป็นคน โดยเฉพาะเป็นผู้หญิง มีเล่ากันทั่วไปหลายอันด้วยกัน และสัตว์ก็มีต่างๆกันไปหลายชนิด เช่น เต่า งู มังกร และจระเข้ ดังในเรื่องนี้ที่เล่าไว้ต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงเจ้าชายสององค์ที่เป็นโอรสเจ้าชายนิมิ ผู้มีชื่อเสียงว่าปกครองบ้านเมืองเที่ยงตรง ยุติธรรม โอรสองค์ใหญ่ทรงนามว่า โฮสุโซริ องค์เล็กทรงนามว่า ฮิโกโฮโฮเดมิ ทั้งสององค์ทรงมีรูปร่างลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่นิสัยนั้นต่างกันไป คือ เจ้าชายองค์ใหญ่โปรดทะเล และทรงมีโชคทางทะเล ส่วนองค์น้องโปรดล่าสัตว์และทรงมีโชคทางล่าสัตว์ วันหนึ่งเมื่อต่างเสด็จกลับจากทะเลและป่าเขา เจ้าชายองค์น้องได้ตรัสแก่เจ้าชายองค์พี่ว่า

“เราต่างมีโชคกันไปคนละอย่าง เวลาเรากลับมาเราได้ของมาต่างๆกัน ของพี่ก็ได้ปลาเต็มลำเรือ ของน้องก็ได้นกเป็นสัตว์ป่า ดูแล้วน่าเบื่อ เรามาแลกกันดีไหม พี่เอาหมูกับลูกหมูของน้องไป ส่วนน้องจะเอาเบ็ดของพี่มา”

ตอนแรกเจ้าชายองค์พี่ไม่ทรงยินยอม เจ้าชายองค์น้องต้องทรงอดอยู่ช้านาน ครั้นว่า

“โฮ พี่ลองไปเที่ยวตามป่าตามเขาดูสักทีเถอะนะ เอาหมูกับลูกหมูของน้องลงไปยิงดู เวลาที่เห็นขวยสาหร่ายให้ลูกหมูวิ่งไปนั้น พี่จะได้ยินเสียงอันไพเราะยิ่งกว่าเสียงใดๆในโลกทีเดียว และไม่ว่าชนิดใดสัตว์ป่าชนิดใด เป็นล้มตายให้ได้เป็นสมบัติของพี่ทั้งนั้น ลองสักครั้งเถอะนะ น้องขอร้อง”

ในที่สุดเจ้าชายองค์พี่ทนอดไม่ได้จึงจำต้องยอม แต่มีสัญญาว่าเพียงวันเดียวเท่านั้น เจ้าชายโฮสุโซริทรงยื่นเบ็ดกับสายเบ็ดให้เจ้าชายฮิโกโฮโฮเดมิ พาลงส่งแล้วส่งอีกให้ระมัดระวังให้ดี ส่วนเจ้าชายฮิโกโฮโฮเดมิก็ทรงมอบหมูกับลูกหมูให้ แล้วรับเบ็ดกับสายเบ็ดนั้นมาตรงไปยังทะเล แต่ตกปลาอยู่ทั้งวันก็หาได้มีปลาใดๆ มากินเบ็ดไม่ เจ้าชายฮิโกโฮโฮเดมิทรงลงหย่อนเบ็ดที่ตรงนั้นตรงนั้น และก็ได้แต่เบ็ดเปล่าๆ ขึ้นมาทุกครั้ง จนกระทั่งเย็นจึงทรงลงแห้วยเบ็ดไปไกลๆ เป็นครั้งสุดท้าย และรู้สึกจะได้ผล มีปลาขึ้นเบ็ด เจ้าชายทรงดึงเบ็ด

อย่างเต็มกำลัง ก็มีเสียงขาดดังปัง พอยกเบ็ดขึ้นมา ก็ปรากฏว่ามีแต่สายเบ็ด ส่วนตัวเบ็ดอันล้ำค่านั้นหายไปแล้ว

ข้างฝ่ายเจ้าชายโฮสุโซริก็เสด็จไปตามป่าตามเขา แต่ทรงค้นค้นไปตลอดทั้งวันไม่เห็นนกเห็นสัตว์ที่โดนสักตัว จนตกเย็น เจ้าชายทรงเหนื่อยอ่อนเต็มประดาหาแข่งก็ถูกหนามเกี่ยวจนเลือดออก เจ้าชายทรงรำพึงว่า

“เรานิ่งงั้นแท้ๆ ไปยอมแลกเบ็ดของเรากับหมูของน้องชาย ไม่เห็นได้ประโยชน์อะไร ไม่เอาแล้ว เราไม่มีวันยอมละเบ็ดของเราให้พ้นจากมือเราไปอีกแล้ว”

เมื่อทรงคิดเช่นนั้นแล้ว เจ้าชายองค์พี่ก็เสด็จลงจากเขาไปยังทะเล ตรงที่เจ้าชายองค์น้องประทับบนก้อนหิน เจ้าชายองค์พี่ตรัสถามว่า “เบ็ดกับสายเบ็ดของพี่เป็นอย่างไรบ้าง ช่วยให้น้องมีโชคดีไหม”

“โชคทางทะเลไม่ใช่ของน้อง” เจ้าชายองค์น้องตรัสตอบ

“และโชคทางป่าเขาก็ไม่ใช่ของพี่เช่นเดียวกัน” เจ้าชายองค์พี่ตรัส (อ่านต่อหน้า ๑๑๘)

ได้ ดังนั้น คำ แม่น กับ มั่น ก็อาจเป็นคำเดียวกัน ได้มาจากคำจีนดั้งกล่าวเช่นเดียวกัน แล้วมาออกเสียงต่างกันไปตามถิ่น (แม้คำ พิต (ปัด) ของเขมรที่หมายถึง จริง แน่นนอน หรือคำ เทียง (เตียง) ที่เขมรหมายถึง เทียง แน่นนอน เช่นเดียวกับไทย ก็อาจเป็นคำได้จากจีน กวางตุ้งมีคำ **ปัด** ภาษากลางออกเสียง pi⁴ (ปี่) หมายถึง แน่นนอน จำเป็น ต้อง และ เต่ง หรือ ตึง ในภาษากวางตุ้ง ภาษากลางออกเสียง ting⁴ (ตึง) หมายถึง แน่นนอน ภาษาไทใหญ่และพม่าก็มี คำ เต่ง (พม่าใช้ เต่ง) ก็คือคำ เทียง หมายถึง เทียง มั่นคง ไม่

เคลื่อนไหว)

(ยังมีคำอื่น)

ไต่คนละอย่าง (ต่อจากหน้า ๓๕)

“พ่้ายไปตลอดป่าตลอดเขาทั้งวันเลย แต่ไม่ได้เจอสัตว์สักตัวเดียว ได้มาแต่ขาแข้งปวดเจ็บ เลือดไหลเท่านั้น เพราะฉะนั้นเราไม่ควรไปยุ่งกับเรื่องโชคเคราะห์ เรามิบุญได้ โชคกันมากคนละอย่างก็นับว่าดีแล้ว เฮ้ เอาหนูกับลูกหนูของน้องไป เอาเบ็ดกับสายเบ็ดของพี่มา แล้วที่หลังอย่าทำอะไรโง่ๆ อย่างนี้อีก”

ถึงตอนนั้นเจ้าชายของคันทองไม่รู้จะทำอย่างไร จำต้องสารภาพแก่เจ้าชายองค์พี่ว่า ได้ทำเบ็ดนั้นหายไปเสียแล้ว พอได้ยินเช่นนั้นเจ้าชายองค์พี่โรยเสียยิ่งกว่าพายุร้าย แม้เจ้าชายของคันทองจะทรงขอโทษ ทรงอ้อนวอนให้ยกโทษให้ แต่เจ้าชายองค์พี่ก็หาทรงฟังเสียงไม่ ครัสต

คำเดียวว่า “ต้องไปเอาเบ็ดมาคืนให้ได้ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด” ครัสแล้วก็ขว้างธนูกับลูกธนูลงกับพื้น แล้วก็เสด็จหายไปในความมืด

เจ้าชายฮิโกโฮโฮเดมิทั้งเศร้าทั้งเป็นทุกข์ที่เห็นเจ้าชายองค์พี่โรยเช่นนั้น แต่ไม่ทราบจะคิดอ่านแก้ไขประการใด เจ้าชายประทับที่ก้อนหินน้อยอยู่ตลอดทั้งคืน จนกระทั่งรุ่งสางจึงตัดพระทัยสละดาบของพระองค์นำมาทำเบ็ดได้ตั้ง ๕๐๐ อัน แล้วทรงนำไปมอบให้เจ้าชายฮิสุโซริซดใช้แทนเบ็ดอันที่หายไป แต่เจ้าชายฮิสุโซริไม่ทรงรับ กลับผลักไปเสียทางหนึ่ง ทั้งตรัสกำชับอีกว่า “ต้องไปหาเบ็ดมาคืนให้ได้”

เจ้าชายของคันทองยังเสียพระทัยหนักขนที่ทรงเห็นเจ้าชายองค์พี่ทรงรุนแรงต่อพระองค์เช่นนั้น ถึงกับไม่ยอมกลับวัง เผ้าแต่เดินท้อมๆ อยู่ตามชายหาดตลอดทั้งวันทั้งคืน เทียวหาเบ็ด ทรงหวังว่ากลิ่นอาจจะซัดเบ็ดมาติดชายหาดบ้างก็เป็นได้ แต่ทรงหาอย่างไร ก็หาได้พบไม่ ในที่สุดถึงกับทรุดองค์ลงนั่งกับพื้นทรายแล้วก็ก่นแสด ก่นแสดอยู่นานจนแขนฉลองพระองค์ชุ่มไปด้วยน้ำตา ทันใดนั้นก็สะดุ้งเมื่อทรงรู้สึกว่ามีใครเอามือมาแตะไหล่ จึงเงยพระพักตร์ขึ้นดู ก็เห็นชายชรารูปร่างผอมบางยืนอยู่ใกล้ๆ ชายชรานั้นถามว่า

“พระองค์เป็นโอรสองค์เล็กของเจ้าชายนิงิมิโชหรือ มากันแสดอยู่ที่นั่นทำไมพะย่ะค่ะ”

พูดแล้วก็นั่งลงข้างๆ เจ้าชาย แปลกพระทัยอย่างยิ่งที่ชายชรารู้จัก

พระองค์ เจ้าชายรับเช็ดน้ำตา แล้วครัสตอบว่า

“ใช่แล้วละ ข้าเป็นลูกชายคนเล็กของเจ้าชายนิงิมิ ท่านผู้เฒ่าเป็นใครเล่า ถึงได้รู้จักข้า”

ชายชราขมแล้วทูลว่า “ข้าพระองค์ชื่อฮิโซสึจิ เป็นเจ้าแห่งกระแสน้ำ พระองค์ทรงเสวยโสภทุกชั่วอนด้วยเรื่องอะไร จะให้ข้าพระองค์ช่วยอะไรไหม”

“ถ้าท่านคือเจ้าแห่งกระแสน้ำจริงแล้ว” เจ้าชายตรัสอย่างดีพระทัย “ท่านคงจะรู้เรื่องทะเลดี เรื่องสิ่งต่างๆ ในท้องทะเลก็คงจะรู้ดี”

เจ้าแห่งกระแสน้ำรับว่าจริง เจ้าชายจึงตรัสเล่าเรื่องเบ็ดหายให้ฟัง เจ้าแห่งกระแสน้ำทูลว่า

“ถ้าอย่างนั้น ขอให้หาไปทั้งปีทั้งเดือน ก็ไม่มีวันหาพบ แต่ข้าพระองค์พอจะช่วยได้พะย่ะค่ะ”

พูดแล้วก็ดึงหวัด้าออกมาจากถุง แล้วก็โยนลงไปในพื้นทราย ทันใดนั้นก็ปรากฏเป็นกองไผ่ขมมาทันตา ชายชราตัดไผ่ไผ่มาสานตะกร้าโดยไม่มีรอยต่อหรือรอยแตกตรงไหนเลย พอสานเสร็จ เจ้าแห่งกระแสน้ำก็ทูลเจ้าชายว่า

“เจ้าชายจะเสด็จลงไปถึงกันทะเลอันเป็นที่ประทับของเจ้าทะเลได้โดยประทับไปในตะกร้าใบนี้แหละ ตะกร้านี้จะพาเจ้าชายตรงไปยังประตูใหญ่ที่มัตสึนากิบุทุกุอยู่ต้นหนึ่ง มีกังกานสาขาแผ่ไปคลุมบ่อน้ำที่อยู่ข้างๆ เจ้าชายจงขึ้นขึ้นไปบนต้นไม้นี้แล้วประทับอยู่บนยอด ต่อจากนั้นริดาเจ้าทะเลจะออกมาให้คำ

แนะนำแก่พระองค์ รับเสด็จไปแต่
เดี๋ยวนี้เถอะพะยะค่ะ ขอให้เทพดา
แห่งสรวงสวรรค์ทรงคุ้มครองพระ-
องค์ในการเดินทางครั้งนี้”

เจ้าชายทรงทำตามคำแนะนำ
ของเจ้ากระแสน้ำโดยทันที พอก้าว
ลงไปในสระน้ำ เจ้ากระแสน้ำก็
ค่อยๆ ผลักตะกร้าออกสู่ทะเลแล้ว
กล่าวคำอำลา ตะกร้านั้นลอยไปเอง
ตามทางที่เขยื้อนโดยเจ้าชายไม่ต้อง
ไปทำอะไร ด้วยความที่อดนอนและ
เหนื่อยอ่อน เจ้าชายก็เลยบรรทม
หลับและมาสะดุ้งตื่นตอน ที่ตะกร้า
เกยหาด และจากหาดทรายก็ได้เห็น
ประตูใหญ่อันงดงามมีหอคอยทำด้วย
ปะการังสีแดง กระเบื้องมุงหลังคา
เป็นแก้วสีฟ้า หลังประตูนั้นไปเป็น
พระราชวัง ส่วนหน้าหอคอยประตู
หอคอยหนึ่งมีต้นกล้วยพฤษทมิ์ กิ่ง
ก้านสาขากลุ่มบ่อน้ำตรงตามท่เจ้า
กระแสน้ำบอก เจ้าชายรีบไต่ขึ้นไป
ประทับอยู่บนยอดไม้ แล้วนั่งคอย
ที่อยู่

ครู่ใหญ่ ๆ ประตูใหญ่นั้นก็เปิด
ออก มีหญิงรับใช้ถือโถน้ำประดับ
เพชรพลอยออกมาตักน้ำ พอเดิน
มาใกล้สระน้ำ และเตรียมจะตักน้ำ
หญิงนั้นก็ได้แลเห็นเงาบนผิวน้ำ
เมื่อเงยหน้าขึ้นดู ก็แลเห็นหน้าอัน
หล่อเหลาของเจ้าชายฮิโกโฮโฮเดมิ
ลุดออกมาตามหว่างใบไม้ เจ้าชาย
ตรัสว่า

“อย่าตกใจไปเลยนาง ข้าเดิน
ทางมาไกลหิวน้ำเหลือเกิน ขอน้ำ
กินหน่อยซิ”

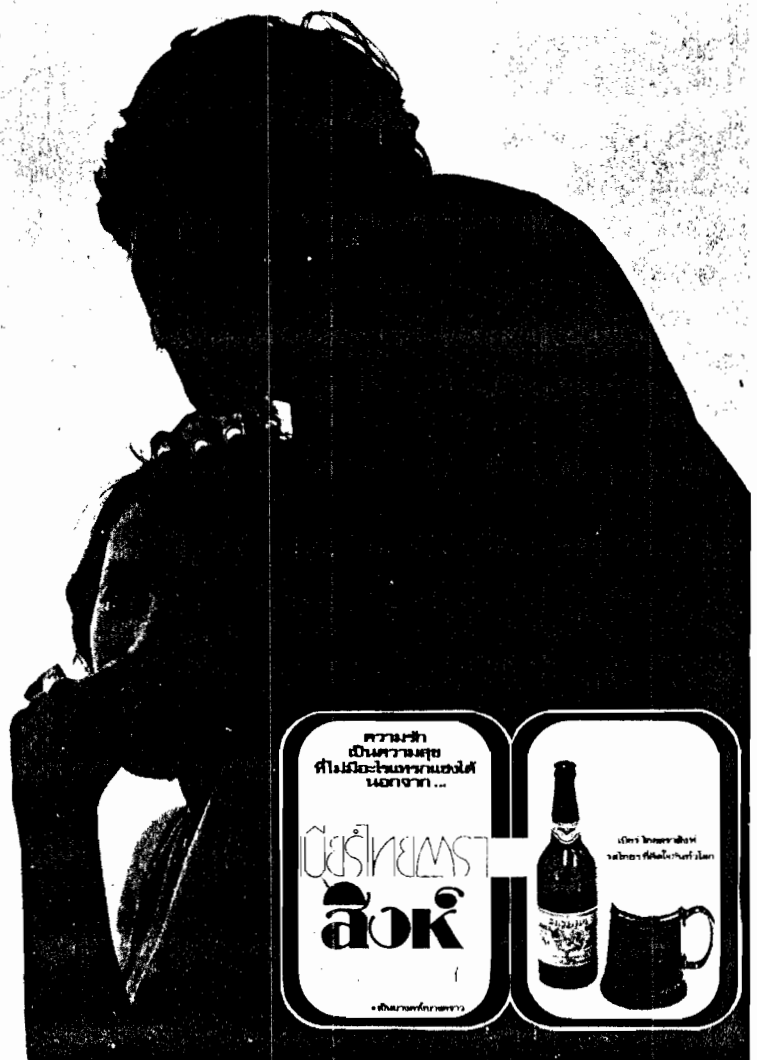
หญิงนั้นตั้งใจหันไปดูและน้ำ-
เสียงของชายแปลกหน้า จึงขึ้น

โถน้ำส่งให้ เจ้าชายจิบน้ำไปนิดหนึ่ง
แล้วก็เอาเพชรที่ห้อยคอไว้ใส่ปากอม
แล้วจึงคายเพชรนั้นลง ไปใน โถน้ำ
ส่งโถน้ำคืนหญิงสาวไป หญิงสาว
เห็นเพชรอยู่กัน โถเช่นนั้นก็เอามือ
ล้วงลงไป ในโถน้ำเพื่อจะหยิบขึ้นมา
แต่น้ำประหลาดที่เพชร นั้นติดแน่น
กับก้นโถ และอย่างไรก็ไม่ออก
หญิงสาวใช้จึงรีบกลับมาเล่าวิชา
เจ้าทะเลที่ทรงนามว่าเจ้าหญิงโคโฮ-
ดามา และส่งโถน้ำให้ เมื่อเจ้าหญิง
ทรงพินิจพิจารณาดูเพชรนั้นแล้ว
เจ้าหญิงตรัสถามว่า

“คนแปลกหน้ายังอยู่ที่ต้นไม้
หน้าประตูใหญ่หรือ”

เมื่อหญิงสาวตอบว่ายังอยู่ พร้อม
ทั้งอธิบายรูปร่างหน้าตาให้ฟังว่า
งดงามเพียงไร เจ้าหญิงจึงตรัสว่า
“เราจะออกไปดูเอง” ตรัสแล้วก็
เสด็จออกไป เมื่อกลับลงดูในน้ำก็เห็น
ชายแปลกหน้ากำลังก้มลงมองดู
เจ้าหญิง เจ้าหญิงทรงรู้สึกขวยเขิน
จึงรีบเสด็จกลับไป และ ไปทูลเจ้า
ทะเลว่า

“มีคนแปลกหน้ามาอยู่ที่ประตู
ใหญ่ของเราเพคะ ลักษณะของเขา >>

ดูใจดีมีเมตตาที่สุดที่เคยพบเคย
หน้าตาก็เป็นผู้ดีสุดเลย ตอนนั้น
ยังนั่งอยู่บนต้นกล้วยพฤษ์และเพคะ
ถูกไม่รู้จักชื่อเขา”

เจ้าทะเลโปรดให้มหาดเล็กนำ
พระองค์ไปยังประตูใหญ่ เมื่อ
ทอดพระเนตรเห็นคนแปลกหน้าบน
ต้นไม้ เจ้าทะเลก็ตรัสว่า

“อ้อ ขำรู้จักพระองค์แล้ว
โอรสเจ้าชายนิมิจะไม่ใช่หรือ แล้ว
เหตุใดจึงมาประทับอยู่บนต้นไม้
ไม่ผัดกับนกอย่างนั้นเล่า เสด็จ
ลงมาและเข้ามาในบ้านของข้าเถิด”

เจ้าชายจึงเสด็จลงจากต้นไม้
และเข้าไปในวังตามคำเชิญ ประทับ
บนอาสน์ที่ปูด้วยแพรถึง ๘ ชั้นและ
หนังแมวน้ำ ๘ ชั้นเช่นเดียวกัน
ได้มีงานเลี้ยงอย่างหรูหรา อาหาร
ก็ล้วนได้มาจากทะเลทั้งแปดทิศ
เจ้าหญิงทรงรินเหล้าอันหอมหวาน
ถวายเจ้าชาย เจ้าชายประทับในวัง
เจ้าทะเลอย่างผาสุกจนลืมความ
มุ่งหมายเดิมเสียสิ้น ยิ่งต่อมา
เจ้าทะเลประทานเจ้าหญิงราชธิดาให้
เสกสมรสกับเจ้าชาย เจ้าชายก็เลย
ลืมบ้านลืมเมือง

จนกระทั่งเวลาผ่านไปได้สามปี
เจ้าชายจึงทรงนึกได้ถึงเรื่องเบ็ดที่
เสด็จมาติดตามหา นึกแล้วก็อด
กังวลพระทัยไม่ได้ ถึงกับถอนพระทัย
ออกมา เจ้าหญิงได้ยินเสียงจึงรีบ
ไปทูลเจ้าทะเลให้ตรัสถามเจ้าชายว่า
มีความทุกข์กังวลใจสิ่งใดหรือ เจ้า
ทะเลก็เสด็จไปถามเรื่องราวที่พบ
ทุกข์ถึงกับทำให้เจ้าชายต้องถอน
พระทัยอยู่ทุกวัน และขอให้อำนาจ
พระทัยในพระองค์ เจ้าชายจึงทูล

เรื่องที่ทำเบ็ดของเจ้าชายโฮสุโซริหาย
และเจ้าชายโฮสุโซริก็ถามคืนให้หามา
คืนให้ได้ พระองค์จึงเสด็จมาตามหา
เจ้าทะเลทรงปลอบเจ้าชายไม่ให้
กังวลทุกข์ร้อนไป แล้วก็เสด็จออก
ไปยังประตูใหญ่ และตรัสเรียกปลา
ในทะเลไม่ว่าใหญ่ว่าเล็กให้มาเผ้า
ทั้งหมด และตรัสถามว่า “มีใคร
เห็นเบ็ดของเจ้าชายบ้าง” แต่ไม่มี
ใครแลเห็นหรือเอาไปเลย แต่แล้ว
ปลาทูหนึ่งก็ทูลขึ้นว่า

“แต่มีปลากาตัวหนึ่งที่ไม่ได้
มาเผ้า เพราะคอยจับเป็นแผล
บางที่จะถูกเบ็ดเกี่ยวจะกระมัง
พะยะค่ะ”

เจ้าทะเลจึงโปรดให้ไปเรียก
ปลากามาเผ้า เมื่อตรวจดูปากคอย
ปลากาแล้ว ก็แลเห็นเบ็ดยังงัดค้าง
อยู่ในคอ จึงช่วยกันล้วงเอาออก
เอามาล้างจนสะอาดแล้วก็คืนเจ้าชาย
ไป เจ้าชายดีพระทัยอย่างยิ่งที่ได้
เบ็ดคืน ขณะนั้นทรงคิดอยู่อย่าง
เดียวว่าจะต้องรับนำเบ็ดไปคืนให้
พี่ชายโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ แม้ว่า
การจากเจ้าหญิงผู้เป็นที่รักนั้นจะ
เป็นสิ่งที่เจ้าชายไม่ทรงปรารถนา
จะทำเลยก็ตาม เจ้าหญิงเองก็เห็น
พระทัยเจ้าชาย จึงทูลเจ้าทะเลให้
อนุญาตเจ้าชายเสด็จกลับบ้านเมือง
เจ้าทะเลตรัสว่า

“เชิญเสด็จเถอะเจ้าชาย นำ
เบ็ดไปคืนเจ้าชายโฮสุโซริ แต่โปรด
นำรัตนะลักค่า ๒ เม็ดนี้ไปด้วย
เม็ดหนึ่งเป็นรัตนะเรียกน้ำขึ้น อีก
เม็ดหนึ่งเป็นรัตนะเรียกน้ำลง รัตนะ
น้ำขึ้นจะทำให้หน้าทะเลขึ้นมาท่วมทัน
แม้ภูเขาที่อาจจมน้ำได้ แต่รัตนะน้ำ

ลงนั้น จะทำให้น้ำเหือดแห้งไปได้
ไม่ว่าจะเป็นน้ำในแม่น้ำลำคลอง
ทะเลสาบ หรือแม้แต่ในมหาสมุทรเอง
ก็แห้งได้ เมื่อเจ้าชายจะทรงคืนเบ็ด
เจ้าชายโฮสุโซริละก็ จงหันหลังให้
พร้อมกันนั้นก็ตรัสว่า “เบ็ดแห่ง
ความยากจน เบ็ดแห่งความพินาศ
และเบ็ดแห่งความเลวร้าย” แล้วก็
โยนเบ็ดให้ ถ้าเจ้าชายโฮสุโซริ
พิโรธจะทำร้ายเจ้าชายละก็ เอา
รัตนะน้ำขึ้นมาเรียกน้ำให้ท่วมจน
จมน้ำตาย แต่ถ้ารู้สึกแล้วละก็ใช้
รัตนะน้ำลงเรียกน้ำไป ช่วยชีวิต
เจ้าชายโฮสุโซริเอาไว้ และต่อไป
เจ้าชายโฮสุโซริจะไม่กลับมาข่มขู่
และกดขี่พระองค์อีกต่อไป”

ตรัสแล้วก็ทรงขึ้นรัตนะทั้ง ๒
ให้แล้วตรัสถาม จะเข้บริวาร
ทั้งหลายว่าผู้ใดว่ายน้ำได้เร็วที่สุด
จะได้นำเจ้าชายไปส่งยังบ้านยังเมือง
จะเข้แต่ละตัวต่างก็อวดว่าตนว่าย
ได้เร็วที่สุดทั้งสิ้น ในที่สุดมีจะเข้
ตัวหนึ่งยาวกว่าตัวไหนหมด เสือกตัว
ปราดเข้ามาอาสาและทูลว่า

“ในท้องมหาสมุทร ไม่มีใคร
แข็งแรงและรวดเร็วเท่าข้าพระองค์
ข้าพระองค์อาจพาเจ้าชายไปให้ถึง
ฝั่งเพียงวันเดียวเท่านั้น”

เจ้าทะเลทรงยินดีย่อมให้จะเข้
นั้นพาเจ้าชายไป เจ้าชายทรงรำลา
เจ้าหญิงด้วยความรักความอาลัย
แล้วก็ขึ้นหลังจะเข้ใหญ่ออกเดินทาง
ไป จะเข้ขึ้นน้ำว่ายเร็วไม่ผัดสาย
ฟ้าแลบ เพียงไม่ถึงวันเจ้าชายก็
เสด็จมาถึงฝั่ง และเมื่อจะเข้จะ
กลับเจ้าชายก็ประทานกริชเล่มเล็ก
ที่ผูกติดกับสายรัดพระองค์อยู่ตลอด

เวลา ผูกไว้ให้ที่คอจระเข้ ตรีศว่า
“เจ้าทำหน้าที่ของเจ้าอย่างดีเยี่ยม
จงรับกริชเล่มนี้ของข้าเป็นของ
รางวัลและขอบคุณ ลาละนะ”

แล้วเจ้าชายก็รีบเสด็จไปยังวัง
ของเจ้าชายอิสุโชริฟชายเพื่อคนเปิด
ให้ และได้ปฏิบัติพร้อมทั้งกล่าว
ถ้อยคำดังที่เจ้าทะเลทรงสอนมา แต่
เจ้าชายอิสุโชริฟพระทัยที่ได้เปิดขึ้น
จึงยังไม่พิโรธตอนนั้น รีบรับเบ็ดมา
ดูแล้วไปลองตกปลาที่ทะเล แต่
ปรากฏว่าตกไม่ได้ปลาสักตัว ยก
ขึ้นมาเห็นแต่เบ็ดเปล่าๆ เป็นอยู่
เช่นนั้นวันแล้ววันเล่า ในที่สุดก็
พิโรธโกรธกริ้วน้องชาย ถึงกับยก
กองทหารจะไปโจมตีน้องชายทั่วทั้ง
เจ้าชายอิโกโฮเดมิจึงต้องใช้รัตน
เรียกน้ำท่วม น้ำพุ่งมาไม่รู้ทิศทาง
ใดบ้าง เจ้าชายองค์พี่กับสมุนต้อง
วิ่งหนีไปยังภูเขาลูกที่อยู่ใกล้ที่สุด
แต่น้ำก็ยังขึ้นมาจนจวนจะท่วมคน
เหล่านั้นอยู่แล้ว เจ้าชายองค์พี่จึง
ร้องให้น้องชายช่วยพลางขอโทษที่
ประพฤติดีคิดร้ายต่ोन้องมาแต่หน
หลัง เจ้าชายของคิน้องจึงเอารัตน
น้ำลงมาเรียกน้ำไปจนเหือดแห้ง
เจ้าชายองค์พี่จึงทรงนับถือน้องชาย
และกล่าวว่า “พี่จะรับใช้น้องด้วย

ความซื่อสัตย์จงรักภักดี”

ฝ่ายเจ้าหญิงธิดาเจ้าทะเลทรง
คอยเจ้าชายอยู่ช้านานไม่เห็นมา จึง
เสด็จขึ้นมาบนบกกับน้องสาวและ
เสด็จไปเฝ้าเจ้าชาย ทูลเจ้าชายว่า

“ข้าพระองค์กำลังมีลูกจวนจะ
คลอดอยู่แล้ว ที่ข้าพระองค์ขึ้นมา
เฝ้าพระองค์นั้นก็เพราะไม่ยอมให้
ลูกหลานเทพดาในสรวงสวรรค์เกิด
ได้ทะเล”

เจ้าชายจึงสร้างเพิงพักให้
เจ้าหญิงประทับใกล้ทะเล มุงด้วย
ขนนกกาน้ำ แต่ยังไม่ทันเสร็จ
เจ้าหญิงก็ประชวรพระครรภ์จะ
คลอดอยู่แล้ว จึงเสด็จเข้าไปข้าง
ใน และทรงขอร้องเจ้าชายว่าใน
ระหว่างที่ทารกจะคลอดนั้น ขอ
เจ้าชายอย่าได้โผล่เข้ามาดู เจ้าชาย
ทรงรู้สึกว่ถ้อยคำของเจ้าหญิงออก
จะแปลก ตอนแรกเจ้าชายก็เสด็จไป
ประทับบนหาดทราย แต่ภายหลัง
รู้สึกอดอยากไม่รู้ได้ ทั้งน้ำทะเลก็
ขึ้นมากกว่าเก่า จึงเสด็จเข้าไปใน
เพิงพักและพอดีได้เห็นตอนเจ้าหญิง
คลอด ทรงเห็นแล้วเจ้าชายอดตก
พระทัยไม่ได้ เพราะแทนที่จะเป็น
ร่างมนุษย์กลับเป็นจระเข้ขาว ๘ วา
กำลังบิดตัวเร่าๆด้วยความเจ็บปวด

เจ้าชายทรงหนีไปโดยเร็ว ครั้นเมื่อ
คลอดเรียบร้อยแล้ว เจ้าหญิงทรง
ทราบว่เจ้าชายได้มาแลเห็นก็ทั้งอาย
ทั้งพิโรธ จึงตรัสต่อว่าเจ้าชายว่า

“เจ้าชายทอดพระเนตรเห็น
หมดแล้ว ความลับของข้าพระองค์
ไม่มีแล้ว นับเป็นความน่าอาย
ขายหน้าเป็นอย่างยิ่ง แต่แรก
ข้าพระองค์คิดจะมารับเจ้าชายกลับ
ไป แต่บัดนี้ข้าพระองค์ต้องลา
พระองค์ไปและตัดทะเลกับพื้น
แผ่นดินให้ขาดออกจากกันโดย
เด็ดขาด”

เจ้าหญิงตรัสแล้วก็มอบทารกให้
น้องสาวเป็นผู้ดูแล แล้วทรงหันมา
กล่าวถ้อยคำอาลาเจ้าชายด้วยความ
อาลัย เป็นอันปิดพรมแดนทะเลมา
สู่แผ่นดิน แล้วเจ้าหญิงก็ทรงจากไป
จนกระทั่งลับสายตา ฝ่ายเจ้าชายก็
ทรงกล่าวตอบ ขณะทกลืนม้วน
ร่างเจ้าหญิงหายไป เจ้าชายทรงมี
พระชนมายุยืนยาวต่อมาอีกหลายปี
แต่พระองค์ก็ยังไม่วายระลึกถึง
เจ้าหญิง ได้ทรงกล่าวถ้อยคำส่งไป
ในทะเลทุกคืน แต่ก็ไม่มีเสียงตอบมา
จากทะเล นอกจากเสียงคลื่นกระทบ
ชายหาดเท่านั้น

ทุกอย่างเริ่มที่บ้าน (ต่อจากหน้า ๓๘)

ในรูปแบบหนังสือสำหรับเด็ก แต่เนื้อหาสาระเป็นเรื่องของ
ผู้ใหญ่ มีหน้าวิชาการเขียนยังทำแบบสุกเอาเผากิน นำเรื่อง
ที่ไร้สาระที่ทำให้เด็กเพื่อฝันไม่รับรู้ความจริง รวมทั้ง
เรื่องเกี่ยวกับกามารมณ์และการแสดงความรู้สึกแรงทาง
เพศ เรื่องผีตาง เทวดานางฟ้า เวทมนตร์ ไสยศาสตร์
ทชวนให้เชื่อถ้อยมง่าย และหวาดผวา บางเล่มจะทำ
จำหน่ายในรูปแบบการ์ตูนเยาวชนประเภทจะขายหัวเราะ แต่

แทนที่จะหัวเราะ ผู้ปกครองไปอ่านดูเถิดจะพบว่า มีทั้ง
เรื่องไร้สาระ ลามก หยาบโยน ทั้งในด้านรูปภาพและ
คำพูด เรื่องทำนองนี้แม้หนังสือพิมพ์รายวันบางฉบับ
ก็ปรากฏว่ามีรูปเปลือยหรือกึ่งเปลือยที่กล่าวว่าเป็นศิลปะ
พิมพ์ลงในหน้าหนังสือ แล้วเขียนข้อความประกอบซึ่ง
เป็นทำนองแฉ ภาพเหล่านั้นสะท้อนให้เห็นความ
เสื่อมโทรมทางจิตใจของผู้ใหญ่นั้นเอง เมื่อเด็กอ่านเด็ก
เห็น เด็กก็จะจดจำและสร้างความคิดในด้านกามารมณ์

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

แม่ทัพผู้ไม่เคยแพ้ (นิทานอาฟริกา)

คราวที่แล้วเล่าถึงเรื่องการกลายร่างจากสัตว์เป็นคน และสัตว์นั้นคือจระเข้ แต่เรื่องนั้นการกลายร่างเป็นคนโดยเฉพาะผู้หญิง จากสิ่งต่างๆ แปลกจากที่เคยได้ยิน มีทั้งผัก ผลไม้ น้ำ นก ผีเสื้อและเนื้อสัตว์ เรื่องเล่าตามที่อะบาโยมิ ฟุยารวบรวมไว้ ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของชนเผ่าโยรเบะ ท่านบ่าวยิ่งใหญ่ เพราะตั้งแต่วัยเด็กมา ยังไม่เคยแพ้ผู้ใดเลย แม่ทัพผู้นี้มีชื่อว่าโกลุเสกเบ ข้าศึกที่ได้ยินชื่อโกลุเสกเบ ถ้าไม่รีบหนีไปก็จะต้องถูกฆ่าหรือไม่ก็ถูกจับเป็นเชลย ดังคราวที่กล่าวถึงแม่ทัพโกลุเสกเบ เพิ่งจะรบชนะพวกอิตเซกริมาใหม่ ๆ จับได้เชลยมากมายพร้อมด้วยทรัพย์สินสมบัติและสัตว์พาหนะทยอยมาได้ เชลยเหล่านั้นมีทั้งผู้ชายผู้หญิง โกลุเสกเบเป็นคนตัวเปล่ายังไม่มีการโกนผม พวกทหารเห็นเชลยสาว ๆ มากหลายก็พากันคิดว่า “ท่านแม่ทัพของเราจะเลือกเชลยสาว ๆ เหล่านี้ไปเป็นเมียสักคน ที่หน้าตาดี ๆ มีอยู่ตั้งหลายคน” โกลุเสกเบก็คิดเช่นเดียวกัน แต่มองดูเชลยสาวแต่ละคนแล้วยังไม่ถูกใจ

ครั้นมาถึงริมฝั่งแม่น้ำ บรรดาทหารโยรเบะและเชลยต่างพากันข้ามน้ำไป โกลุเสกเบหยุดม้าอยู่บนตลิ่งเฝ้าดูกระบวนผ่านไป ทันใด

นั้นตาของโกลุเสกเบก็เหลือบไปเห็นพืชผักสีเขียวอย่างหนึ่งเรียกว่าเอวโรโอโดขนอยตามตลิ่ง จึงลงจากหลังม้าไปเด็ดขึ้นมาดู ขณะที่ถือใบผักอยู่นั้น โกลุเสกเบก็พูดออกมาดังๆว่า “ผักนี้วิเศษหาที่ติไม่ได้ ถ้าได้มาเป็นเมียจะนำชนชั้นสูงเพียงไหนหนอ” ครั้นพูดขาดคำ ใบผักก็หล่นจากมือของโกลุเสกเบ พอผักกระทบพื้นก็กลายร่างเป็นหญิงสาวสวยขึ้นมาในทันใดนั่นเอง โกลุเสกเบเห็นหญิงสาวนางผักเช่นนั้นก็รักขึ้นมาทันที จึงขอให้ไปอยู่กับตน นางผักก็หัวเราะระโกลุเสกเบ แล้วก็เดินตามหลังมาเงียบๆ

เมื่อทั้งสองข้ามน้ำมา และเดินทางต่อไปไกลพอสมควร โกลุเสกเบเกิดไปแลเห็นนกตัวหนึ่งขนมีสีสวยแปลกตา โกลุเสกเบก็ร้องออกมาว่า “ถ้าเมียใครสวยเหมือนนกสวยตัวนี้ก็จะดีละ” พอพูดขาดคำ นกที่สวยงามก็ได้กลายร่างเป็นหญิงสาวสวยเดินตามหลัง

โกลุเสกเบไปอีกคนหนึ่ง เดินต่อมาได้อีกหน่อย ก็ได้มาถึงลำธารแห่งหนึ่งน้ำใสเย็น ขณะนั้นแดดกำลังร้อน แม่ทัพโกลุเสกเบก็ได้ลงจากหลังม้ากินน้ำในลำธารกิน แล้วก็ถามออกมาว่า “เออ น้ำอะไรช่างใสเย็น ตั้งแต่กินมายังไม่เคยเจอน้ำที่กินแล้วชื่นใจอย่างนี้เลย นี่ถ้าเป็นผู้หญิงแทนที่จะเป็นลำธารก็จะดีหรือ” พูดจบโกลุเสกเบก็ลงกับสระดัง อดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นหญิงสาวสวยมาขึ้นอยู่ตรงหน้ามีน้ำเต้าแห่งใส่น้ำ ทนหัวไว้ด้วยโกลุเสกเบรับน้ำเต้าที่ใส่น้ำนั้นมากินอีก แล้วก็ส่งคืนให้หญิงสาวพลางพูดว่า “ตามข้ามาซิ นางจะได้เป็นเมียข้าอีกคนหนึ่ง” หญิงสาวหรือนางนั้นก็เดินตามโกลุเสกเบไปเป็นอันมีผู้หญิงตามแม่ทัพผู้เก่งกล้าไปถึง ๓ คนแล้ว

โกลุเสกเบเดินทางต่อมาอีกไม่นาน ก็ได้มีเนื้อสัตว์หนึ่งวิ่งตัดหน้าไป โกลุเสกเบเห็นแล้ว

(อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

ในจดหมายนั้นบอกความกังวลหลายข้อ เป็นธรรมดาของแม่กับลูก ทั้งเหตุผลที่จะกังวลนั้นก็สมควรอยู่หรือกเอมิลา เพราะรอฮัมเป็นคนแปลก ความรู้สึก ความปรารถนาของเขาเหมือนกับใครหลายคนที่น่าความยุ่งเหยิงมาสู่เพื่อนร่วมชาติของเขาเอง เอมิลา” พระสุรเสียบของเจ้าหญิงคากริชาแฝงไว้ด้วยอารมณ์เศร้าล้าลึก ก่อนจะรับสั่งต่อไปว่า

“ไม่มีใครบ่งกันไม่ให้สิ่งชั่วร้ายเกิดขึ้นได้หรือกเอมิลา มาทางนี้ดีกว่า ก่อนจะกลับที่พัก เรามาสดขอพรพระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งเถิด ถึงอย่างไรเอมิลา ก็คงจะ

ภูมิใจที่หลานยังอยู่ในกรอบประเพณีและเป็นมุสลิมที่ดี ปฏิบัติตามโอองการฯขององค์อัล-เลาะห์ (ช.บ.) ผู้เป็นใหญ่ ดุจดั่งอับราฮัมผู้ซื่อสัตย์ และมอบความเชื่อแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าแต่พระองค์เดียว ยอมแม้กระทั่งจะสละชีวิตอิซเมลบุตรสุดที่รัก แล้วพระองค์ผู้ประเสริฐทรงประจักษ์ในน้ำใจปล่อยอิซเมลให้เป็นอิสระ ทรงมีบัญชาให้อับราฮัมฆ่าแกะตัวผู้แทน จึงเชื่อเถิดเอมิลา พระผู้เป็นเจ้าไม่มีวันทอดทิ้งชาวศรัทธาของเจ้า รอฮัม นั้นเปรียบดั่งไม้แก่นเกินกว่าจะตัดเสียแล้ว...”

(อ่าน ต่อฉบับหน้า)

แม่ทัพผู้ไม่เคยแพ้

(ต่อจากหน้า ๓๕)

อุทานออกมาว่า “ตัวอะไรนะช่างสวยจริง” และดูเหมือนว่าถ้อยคำของแม่ทัพจะทำให้เนื้อสมันเปลี่ยนใจ แทนที่จะวิ่งหนีไปกลับวิ่งเข้าหา และทันใดนั้นก็ได้กลายร่างเป็นผู้หญิงสาว เดินตามกระบวนของโอลูเสกเบไปอีกเป็นคนที่สี่

ครั้นเดินทางมาถึงจะถึงเมืองอยู่แล้ว และขณะที่โอลูเสกเบกำลังครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นระหว่างทาง ก็ได้สังเกตเห็นผู้เสียดสวยตัวหนึ่งมีขนาดใหญ่กว่าธรรมดาบินวนเวียนอยู่ใกล้ๆกับลูกอาวุธที่อยู่บนต้นไถ่ๆนั้น ล้วนเป็นชนิดที่ตนไม่เคยเห็นมาก่อนทั้งสิ้น โอลูเสกเบนึกสนุกจึงพูดออกมาดังๆว่า “นี่ถ้าหากข้าพูดว่า ‘ผู้เสียดอะไรสวยอย่างนี้กับลูกอาวุธอะไรงามอย่างนี้’ สิ่งทั้งสองก็คงจะกลายเป็นผู้หญิงสาวสวยสองคน ที่อยากจะทำข้าไปบ้านและยอมเป็นเมียข้าไปในทันทีละซี” พูดยังไม่ทันขาดคำ ผู้เสียดกับลูกอาวุธก็ได้กลายร่างเป็นผู้หญิงสาวสวย

ไปจริง ๆ จึงเป็นอันว่าได้มีผู้หญิงสาวสวยเดินตามหลังม้าของแม่ทัพโอลูเสกเบไปถึง ๖ คน

ผู้คนในเมืองเห็นแล้วไม่รู้สึกแปลกใจ คิดว่าผู้หญิงทั้งหกนั้นเป็นพวกเชลยชาวอิซเซกริที่จับมาได้ มีแต่พวกทหารกับข้าทาสเท่านั้นที่พากันแปลกใจ เพราะไม่เคยเห็นผู้หญิงเหล่านั้นอยู่กับแม่ทัพตอนก่อนออกเดินทาง คำนวนนั้นได้มีการฉลองกันอย่างมโหฬาร ทั้งเลี้ยงกันเต้นรำกัน เมื่อได้รับส่วนแบ่งจากข้าวของที่ยึดมาได้แล้ว ทหารก็กลับไปสู่เขารือนของตน ส่วนแม่ทัพโอลูเสกเบก็ได้จัดแจงทำพิธีแต่งงานกับหญิงสาวทั้งหกนั้น ได้จัดการ ขยายบ้านช่องเพื่อให้พออยู่กันทั้งหมด และนางผัก็ก็ได้เป็นเมียเอก โอลูเสกเบรักมากยิ่งกว่าเมียคนอื่นๆ

วันหนึ่งนางผัได้กล่าวขึ้นว่า “ท่านโอลูเสกเบ คนเมืองนี้เขาลือกันว่า ท่านานางท่านยิ่งใหญ่ฐานะแม่ทัพนั้น เป็นเพราะท่านมีของคลังของศักดิ์สิทธิ์ที่ช่วยท่าน ทำให้ท่านไม่เคยแพ้ใคร เรื่องนี้จริงหรือไม่”

“ที่จริงข้าไม่เคยบอกใครมาก่อนเลย” โอลูเสกเบกล่าว “แต่เดี๋ยวนี้ข้ามีเมียแล้ว และนางก็เป็นเมียเอก ฉะนั้นจึงจะบอกความลับแก่นางก็คงไม่มีภัยอันตรายใดๆ ถูกละที่ข้ารับมีชัยชนะทุกครั้งไม่เคยแพ้ใครเลยนั้น เป็นเพราะข้ามีของดี ที่ท้ายบ้านนางเห็นไหใส่น้ำอะไรอย่างหนึ่งไหมละ แล้วใกล้ๆนั้นก็มีกวาดอันหนึ่งยังไม่เคยใช้เลย ถ้าเมื่อใดเกิดมีศึกมาประชิดติดเมือง ข้าก็เอาไม้กวาดนั้นแหละ จุ่มน้ำวิเศษในไหนั้นละ ต่อจากนั้นจะไม่มีใครเอาชนะข้าได้เลย แต่ว่านางรู้แล้วละก็อย่าได้ไปบอกใครที่เดี๋ยวนะ เพราะมันเป็นเรื่องลับที่รู้กันแต่ลำพังเราสองคนเท่านั้น” นางผัก็รีบปากว่าจะไม่บอกใคร

ต่อจากนั้นไม่นาน ดินแดนแถบนี้ก็มีแต่ความสุขสงบ โอลูเสกเบจึงได้ขออนุญาตจากพระราชารเดินทางไปเยี่ยมเพื่อนเก่าคนหนึ่งซึ่งอยู่ต่างเมืองไกลออกไป พระราชาก็ทรงอนุญาต แม่ทัพโอลูเสกเบก็ออกเดินทางหลังจากนั้นเพียงสองสามวัน ปล่อยให้นางผัดูแลบ้านกับเมียคนอื่นๆ อีก ๕ คน และ

ทุกอย่างก็ดำเนินไปด้วยดี แต่แล้วอยู่ ๆ ก็เกิดมีชนเผ่าใกล้เคียงยกพวกมาโจมตีอย่างกะทันหันโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว ผู้คนมีเวลาเพียงจะปิดประตูเมืองและป้องกันกำแพงเมืองเท่านั้น ไม่ทันตระเตรียมตัวให้พร้อมกว่านั้นได้ พระราชาทรงเดือดร้อนพระทัยยิ่งนักที่แม่ทัพฝีมือเยี่ยมของพระองค์ไม่อยู่ในขณะนั้น และเกรงว่าแม่ทัพไม่อยู่ในบ้านในเมือง จะทำให้เกิดผลร้าย

ฝ่ายนางผกเมียบอกของโกลุเสกเบเผ่าผู้ดูแลการรบอยู่บนกำแพงเมือง แล้วก็กลับไปบ้าน หีบขลุ่ยของโกลุเสกเบขึ้นมาเป่าเล่น และบรรดาเมียทั้งห้าของโกลุเสกเบก็ช่วยกันร้องเพลง มีความว่า “โกลุเสกเบ โกลุเสกเบ ผัวรักของข้า แม่ทัพผู้เก่งกล้าสามารถที่สุดในแผ่นดินอย่าลืมเสียสิ้นเมียรักทั้งหก นกผีเสื้อ เนอสมัน ลูกอาวูสา ผักและน้ำในถ้ำธาร บัดนี้ศึกมาประชิดติดบ้าน ตัวท่านก็ไม่อยู่ โกลุเสกเบ” ขณะที่เป่าขลุ่ยเล่นอยู่นั้นเอง นางผกเมียบอกได้ดังของขลังอันได้แก่ไม้กวาดกับน้ำศักดิ์สิทธิ์ในไห ที่โกลุเสกเบเล่าให้ฟัง นางผกเมียบอกวิ่งไปหาบ้าน หีบไม้กวาดจุ่มไปในไห แล้วนำไม้กวาดไปให้เกรงแม่ทัพที่ป้องกันเมืองอยู่ ทำให้ข้าศึกถูกตัดแตกพ่ายไปอย่างยับเยิน ต้องรีบถอยทัพกลับบ้านเมืองของตน เมื่อโกลุเสกเบได้ยินว่ามีศึกมาติดบ้านเมืองก็รีบเดินทางกลับบ้าน และรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งที่เห็นข้าศึกพ่ายแพ้ไป และยังมีคนติดมากจนเมื่อนางผกเมียบอกว่าทชชนะศึกเพราะตนนำ

ไม้กวาดขุบน้ำศักดิ์สิทธิ์มาให้รองแม่ทัพ

โกลุเสกเบอยู่บ้านต่อมาอีก ๒ ฤดู เมื่อเห็นบ้านเมืองสงบแล้ว ก็ขออนุญาตพระราชาเดินทางไปเยี่ยมเพื่อนอีก ข้าศึกที่มีสลายลอบไปบอกโกลุเสกเบไม่อยู่ จึงยกทัพมาตีอีกครั้งหนึ่ง กราวนางผกเมียบอกพร้อมอยู่แล้ว จึงนำไม้กวาดขุบน้ำศักดิ์สิทธิ์มาส่งให้รองแม่ทัพ และข้าศึกก็ถูกตีแตกไปยับเยินยิ่งกว่าครั้งที่แล้ว จนกระทั่งไม่กี่เดือนมาที่บ้านเมืองของโกลุเสกเบก็สงบไป

เมื่อโกลุเสกเบกลับมาถึงบ้านได้ไม่นาน พระราชาก็ได้สิ้นพระชนม์ลง และได้เลือกพระราชาองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ เป็นธรรมเนียมของพวกโอรุบะที่แม่ทัพจะต้องเข้าเฝ้าพระราชาองค์ใหม่ เพื่อทูลถามว่าพระราชาจะโปรดให้ไปทำศึกกับใคร แต่แล้วทั้งโกลุเสกเบกับที่ปรึกษาของพระราชาต่างพากันแปลกใจเป็นที่สุดเมื่อพระราชาตรัสว่า ผู้ที่ควรจะทำศึกด้วยก็คือ กบ ทั้งนี้เพราะเมื่อพระราชาขึ้นเฝ้าอยู่ ได้ถูกกบตัวใหญ่ที่หน้าลายเส้นยันดา ซึ่งจนบัดนี้พระราชาก็ยังไมยอมยกโทษให้

โกลุเสกเบต้องประชุมนายทหารทั้งหมดเพื่อวางแผนทำศึกกับกบ ขณะที่กำลังประชุมปรึกษารวบรวมกันอยู่นี้เกิดมีมดตัวหนึ่งมาได้บินเข้า มดรีบวิ่งอย่างรวดเร็วเท่าที่จะเร็วได้ นำข่าวไปบอกกบให้รู้ตัวล่วงหน้า ซึ่งก็ได้ทำให้บรรดากบทั้งหลายพากันตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง และก็ได้อมองอย่างแก้ตัวหนึ่งขึ้นจนพูดว่า

“เพื่อนรัก การที่มดเพื่อนผู้หวังดีของเราตลำที่นำข่าวมาบอกกันนั้นได้ช่วยให้เรามีเวลาคิดหาทางป้องกันตัวเราเอง เราต้องคิดหาการให้รอบคอบ ข้าเสนอว่าเราควรจะนำเรื่องนี้ไปปรึกษาแต่เพื่อนผู้แสนฉลาดของเรา ถึงแม้จะช่วยเหลืออะไรเราไม่ได้ อย่างน้อยที่สุดก็ยังอาจจะให้คำปรึกษาดีๆแก่เราได้บ้าง”

กบทั้งหลายต่างเห็นด้วยจึงตั้งอย่างไปหาแต่ เต่าฟังเรื่องจบแล้วก็พูดขึ้นว่า

“อนิจจา มีหวังน้อยเหลือเกินสำหรับกบ ถ้าหากว่าจะถูกบีบบังคับให้ต้องต่อสู้กับโกลุเสกเบ ทั้งนี้เพราะโกลุเสกเบมีของขลังจึงไม่เกรงแพ้ใครเลย”

“ของขลังนั้นอะไร” อย่างไม่ถาม

“เมื่อครั้งที่บ้านเมืองของโกลุเสกเบถูกโจมตีครั้งที่แล้ว ข้าบังเอิญอยู่ใกล้ๆกับบริเวณบ้านของโกลุเสกเบ และไปได้ยินนางผกเมียบอกของโกลุเสกเบพูดถึงเรื่องของขลังให้รองแม่ทัพฟัง และแลเห็นนางผกเมียบอกนำไม้กวาดเก่าๆจุ่มลงในไหลักษณะแปลกที่อยู่ในไห แล้วเอาไม้กวาดนั้นไปให้รองแม่ทัพ” และข้าเชื่อว่านั่นละคือของขลัง เพราะฉะนั้นมีหนทางเดียวสำหรับพวกท่านก็คือ ต้องไปติดสินบนนางผกเมียบอกให้ไม้กวาดกับไหน้ำศักดิ์สิทธิ์นั้นแก่ท่าน ถ้าได้สิ่งทั้งสองนั้นมาแล้ว เราก็คอยดูกันว่า กองทัพของโกลุเสกเบจะเป็นอย่างไร”

อย่างไม่ยอมบอกขอบใจแต่แล้วก็กลับมาเล่าให้สหายของกบทั้ง สภา

จึงตกลงทำตามคำแนะนำของเต่า
และก่อนอื่นต้องระดมพลกบหนุ่ม
ทั้งหลาย แล้วบังคับให้กบทุกตัวเอา
เบญมาตวัละเบญเพื่อเอาไปติดสินบน
นางผกเมษเอกของโกลุเสกเบ เมื่อ
ได้เบญจำนวนไม่น้อยแล้ว อังอ่างก็
ไปจัดแจงขอนางผมาไทหนึ่ง และ
ชักเปอร์เซ็นต์จากเบญที่รวบรวมมา
ได้ ส่วนหนึ่งตัวเองเก็บไว้ อีกส่วน
หนึ่งเอาไปให้เต่าเป็นการสมนาคุณ
แล้วก็ออกเดินทางกลับบ้านโกลุเสกเบ
เมื่อไปถึงได้พบกับนางผก อังอ่าง
ไปแสดงการการระนางผกพลาง
ยกยอว่า นางสวยงาม น่าอิจฉา
โกลุเสกเบที่มีเมียสวยอย่างนี้ พุด
แล้วก็มอบนางผมาไทหนึ่ง นางผก
ได้ยื่นคำยกยอ พร้อมทั้งยังได้นางผ
เป็นของกำนัลก็อดยินดีไม่ได้ ทั้ง
ขณะนั้นนางผกไม่รู้เรื่องที่พระราช
าให้โกลุเสกเบไปทำศึกกับกบ จึง
มิได้นึกสงสัยอะไร เมื่ออังอ่างขอม
ไม้กวาดกับไหน้ำศักดิ์สิทธิ์สักครู่
แล้วจะเอามาคืนให้แน่ๆ ในวันรุ่งขึ้น
ตอนแรกนางผกปฏิเสธไม่ยอมให้
แต่เมื่อเห็นถุงเบญทองอังอ่างมอบให้
เป็นการค้าประกัน นางผกก็เล
ยยินยอมโดยมีข้อแม้ว่า อังอ่างจะต้อง
สัญญาว่าจะรับนำมาคืนโดยเร็วก่อน
ที่ผัวของตนจะสังเกตเห็นว่าของ ๒
สิ่งนั้นหายไป อังอ่างรับปากรับคำ
แข่งขัน แล้วก็นั่งท่องสอง โดยมี
เต่าช่วยด้วย เอาไปซ่อนไว้ในป่า

เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่โกลุเสกเบ
กำลังเตรียมทำสงครามอยู่นั้น กบ
ทั้งหลายก็ยกเข้าโจมตีอย่างจู่โจม
นับเป็นจำนวนพันๆ หมื่นๆ กบ

ดาหน้ากันเข้ามาดูไม่ผิดท้องทะเล
แล้วพากันได้กำแพงเมือง นำผู้คน
เสียเป็นจำนวนมาก รวมทั้งพระ
ราชาองค์ใหม่ด้วย กองทัพของ
โกลุเสกเบไม่สามารถจะสู้กับกองทัพ
มหาศาลของกบได้ โกลุเสกเบจึงรีบ
วิ่งไปบ้านเพื่อเอาของขลังมาปราบ
กบ แต่หาไม่พบ เมื่อถามนางผก
นางผกก็เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด
โกลุเสกเบโกรธเม็เป็นอย่างยิ่ง แต่
ไม่มีเวลาจะทะเลาะกับเมีย เพราะ
กบได้ยกกันมาถึงบริเวณบ้านของตน
เสียแล้ว โกลุเสกเบกับทหารที่ก

เหลืออยู่จำต้องสู้กับกบ แต่ก็สู้
ไม่ไหว นับเป็นครั้งแรกในชีวิตของ
โกลุเสกเบที่พ่ายแพ้ข้าศึก และคืน
วันนั้นเมืองของโกลุเสกเบก็แตก
และกบก็เข้ายึดสิ่งต่างๆ ในเมืองนั้น
เป็นของตน อังอ่างร้องไห้ในฐาน
ที่ตนมีส่วนสำคัญในชัยชนะครั้งนี้ว่า
“ส่วนแบ่งของข้าฉันต้องเป็นเมีย
ทั้งหกของโกลุเสกเบนะ เดียวข้าจะ
ไปเยี่ยมเยือนนางผกกับเมียคนอื่นๆ
ของโกลุเสกเบตลอดจนบ้านช่องที่
จะตกเป็นของข้าต่อไป”

(ยังมีต่อ)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

แม่ทัพผู้ไม่เคยแพ้ นิทานอาฟริกา (ต่อ)

เรื่องเล่าขานถึงที่โอลูเสกเบ แม่ทัพของพวกโยรูเบผู้ไม่เคยแพ้ใครในการสู้รบ เกิดไปพ่ายแพ้กองทัพลบ เพราะกบมีเต่าเป็นที่พักพิงและให้ไปติดสินบนนางผักรบของโอลูเสกเบ ขอบืมของคลังของโอลูเสกเบอันได้แก่ไม้กวาดกับไหน้ำศักดิ์สิทธิ์เอาไปซ่อนไว้ในป่า เมื่อโอลูเสกเบไม่มีของคลังสองสิ่งนี้ก็เลยรบสู้รบไม่ได้ อันนับเป็นการพ่ายแพ้ครั้งแรกในชีวิตของโอลูเสกเบ

ครั้นเมื่อเมืองของโอลูเสกเบแตก กบที่เข้ายึดเมืองได้ ก็พากันแบ่งข้าวของที่ยึดมาได้ และอั่งอ่าแก่ที่ถือว่าคุณมีส่วนสำคัญในชัยชนะครั้งนี้ได้ประกาศว่าทั้งบ้านทั้งเมืองทั้งหอกของโอลูเสกเบต้องถือเป็นส่วนแบ่งที่จะตกเป็นของตน แล้วก็ตรงไปยังบ้านของโอลูเสกเบ เมื่อไปถึงก็ได้เห็นเมียทั้งหกของโอลูเสกเบกำลังร้องไห้กันระงม อั่งอ่าเห็นแล้วก็ร้องถามว่า “ทำไมถึงโศกเศร้ากันอย่างนั้นะ นั่นไม่ใช่วิธีที่จะต้อนรับผู้คนใหม่เลยนี่นา ไปไป ไปหาอะไรมากิน สู้รบกันมาทั้งวันเหนื่อยจะตาย กินน้ำจะพักให้สบายเสียที”

“ผู้ของเรายูที่ไหน โอลูเสกเบนะ” เมียทั้งหกของโอลูเสกเบถามอั่งอ่า

“ตายไปแล้วละ ล้มเขาเสียละ ข้านี้แหละเป็นผู้คนใหม่ของนางละ ค่อยไปหานางต้องเชื่อฟังข้าไปหาอะไรมาให้ข้ากิน แล้วหยุด

ทำเสียนำเกลี้ยคนากลั่นเสียที ข้าไม่ชอบ” พูดแล้วก็พยายามแบ่งตัวเอง เพื่อทำให้ดูใหญ่โตและสำคัญ ซึ่งก็กลับได้ผลตรงกันข้าม เพราะเมียของโอลูเสกเบต่างพากันหัวเราะเยาะ และเมื่อนางผักรบร้องเพลงออกมาเบาๆ เมียอื่นๆ ก็เลยร้องบ้าง มีความว่า “โอลูเสกเบ โอลูเสกเบ ท่านตายเสียแล้วอนิจจา เมียทั้งหกจะต้องขอลา กลับไปยังบ้านและริมน้ำ โอลูเสกเบ ข้าขอลา” พอเพลงจบเมียทั้งหกของโอลูเสกเบก็หายวับไป เหลือแต่อั่งอ่าอยู่ในบริเวณบ้านนั้นแต่ลำพัง อั่งอ่ายังนั่งอยู่เป็นครูแล้วจึงอุทานว่า “แปลกมาก แปลกมากจริงๆ”

ที่จริงโอลูเสกเบยังไม่ตาย เมื่อแพ้กบและถูกตีเคียดจากเมืองไปพร้อมกับกองทัพลบของตนแล้ว ก็รู้สึกอับอายขายหน้าจึงเรียกนายทหารมาคนหนึ่งขอให้เอาดาบของตนฟันตนเสีย นายทหารผู้นั้นปฏิเสธไม่ยอมทำ กลับปลอมใบหน้าว่ายังไม่ได้เสีย

เสียทั้งหมด ถ้าหากโอลูเสกเบไปสืบเสาะค้นหาว่าใครเอาของคลัง ๒ สิ่งนั้นไป และขณะนั้นเอาไว้ที่ไหน พยายามไปเอากันมาให้ได้ ก็ยังอาจตีเมืองคืนมา และลงโทษกบเสียให้สาสมได้

โอลูเสกเบเห็นด้วยจึงลาทหารของตนออกเดินทางไปแล้วลำพัง โอลูเสกเบเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วป่าเป็นเวลาตั้งนาน จนกระทั่งมาเจอเสือดำเข้าตัวหนึ่ง เสือดำถามว่า “นั่นท่านไม่ใช่หรือ ท่านแม่ทัพใหญ่โอลูเสกเบ”

“ใช่ซิ เมื่อก่อนนั้นนะ”

“พวกสัตว์พากันพูดว่า” เสือดำกล่าว “ท่านมาเที่ยวตามหาผู้ที่ทำให้ท่านพ่ายศึกคราวนี้ ข้าพจะช่วยท่านได้ หวังให้คืนะ เริ่มกันตั้งแต่เมื่อท่านปรึกษาหารือกับนายทหารของท่านเพื่อจะทำศึกกับกบเกิดมีมดตัวหนึ่งได้ขึ้นเข้า มดนำความไปบอกแก่กบ และอั่งอ่าแก่ (อ่านต่อหน้า ๓๖๖)

ความเป็นจริงในข้อนี้ๆมากขึ้น ไม่เลือกสตรีมุสลิม หรือสตรีศาสนาใด ล้วนจะมีปัญหาคล้ายคลึงกัน

แม้มักมีความคิดชนิดน้อยไม่น้อย ลุงรอสัมจึงเกลียดนัก แล้วเลยไปถึงผู้หญิงหัวเก่าอีกมากมายในหมู่บ้านที่ดาเวา ซึ่งล้วนโจมตีแม่เนื่องๆ หากพ่อหัวเราะอย่างพอใจทุกครั้ง แม้อีกเช่นกันที่ประกาศกับพวกผู้ชายว่า

‘อัลกระฮานไม่สนับสนุนการมีภรรยาหลายคน ถึงแม้จะอนุญาตไว้ก็เถอะ’

แม้ออกว่าแม่รับทราบมาจากผู้รอบรู้ในศาสนาหลายท่าน ดูเหมือนว่าคำพูดประโยชน์ของแม่จะเป็นประโยคเดียวที่พวกผู้หญิงหัวเก่าคล้อยตาม ยกเว้นการพยายามเรียกร้องสิทธิสตรี ที่แม่มีความคิดเช่นเดียวกับผู้หญิงในประเทศอื่นทั่วโลกกำลังกระทำกัน

เอมิลาเกิดความนิยมนั้นในใจ อยากจะทูลเจ้าหญิงว่า หล่อนได้ใจนักที่จะเข้าไปอยู่ในร่มไม้ชายคาของท่านสักวันหนึ่งเอมิลาคงมีโอกาสนี้สูงน่ะตนเองให้ลุงรอสัมเห็น และทำลายคำขมขื่นที่ลุงสาธิตใส่แม่ว่า

‘แกเป็นผู้หญิงมุสลิมที่เลวเอามากๆ อีเมลดา แกกระทำตนขัดข้องการฯ ของพระผู้เป็นเจ้า’

แม่แม่ไม่อาจทัดทานอำนาจอิทธิพลตลอดจนความคิดของลุงรอสัมผู้เป็นใหญ่ในหมู่บ้านได้ หากแม่ข้ากับหล่อนเสมอมาว่า ‘ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า

องค์อัล-เลาะห์ (ช.บ.) ผู้เป็นใหญ่ มนุษย์ชาย หญิง ขากจน มั่งมี ไร้เกียรติหรือมีฐานันดรสูงส่ง มีความเสมอและเท่าเทียมกัน ไม่มีผู้ใดสำคัญยิ่งหย่อนกว่าจะถูกจำไว้ให้ดู’

เอมิลาอยากจะบอกให้แม่รับรู้ว่ คำพูดประโยชน์ของแม่จริงแท้ ไม่ผิดแม้แต่คำเดียว หล่อนประจักษ์ความจริงแก่ตัวเองเมื่อแต่งชุดอิห์รอมและยังเหยียบสู่นครศักดิ์สิทธิ์ ที่นั่น...ได้สายพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้าชาย หญิง เด็ก คนมี คนจนทัดเทียมเสมอกัน

เจ้าหญิงทรงหยิบขนมมะนาวข้างถ้วยน้ำชาของเอมิลาขึ้นส่งให้หล่อน ตรัสว่า “มะนาว...เลม-อัน ข้าวน้ำตาล ผ่าย คำภาษาอังกฤษพวกคุณหยิบขมมาจากภาษาอารบิก แม้ศัพท์ทางวิทยาศาสตร์บ้างคำที่นักศึกษาวาอาหรับในอดีตใช้ และก้าวหน้ากว่าพวกยุโรปสมัยก่อนก็ยิ่งติดไปในภาษาอังกฤษ คำพวกนั้นมาจากคำว่า ‘อัล’ อย่างไรละเอมิลา ‘อัล’ ในภาษาอารบิก ตรงกับ ‘เดอะ’ ในภาษาอังกฤษ พอนึกออกไหมว่ามีคำไหนบ้าง”

“อัลเคมี...” เอมิลาทูลได้ทันควัน “อัลจีบราเพคะ อัลคาไลน์ อัลโคซอล หม่อมฉันก็ได้เพียงนี้”

“แม่เคยเล่าบ้างไหมว่าบ้านเรียนที่ไหน”

“เปล่าเลยเพคะ”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แม่ทัพผู้ไม่เคยแพ้

(ต่อจากหน้า ๓๔)

ที่ไปครอบครองบ้านของท่านอยู่ในขณะนี้ ได้นำความไปปรึกษากับเต๋า และเต๋าก็ได้แนะว่าวิธีที่จะชนะท่านได้ต้องไปติดสินบนนางผัวเอกของขลังสองสิ่งของท่านมาให้ได้ เพราะฉะนั้นเต๋านั่นแหละเป็นผู้ที่ทำให้ท่านแพ้ในการรบครั้งนี้ยิ่งกว่าผู้ใดอื่น และเต๋ารู้ว่าคบหาของสองสิ่งนี้ไปซ่อนไว้ที่ไหน ถ้าท่านจับเต๋ามาให้ได้บางทีท่านจะได้อำนาจคืนมาก็เป็นได้”

“ข้าขอสาปแช่งเต๋าดลอดจน

ลูกหลานเหลนให้พิณาส ขอให้ใครๆเขาถือว่าเป็นผู้ท่อนแอที่สุด

และไม่รับพิณาสอบที่สุดในบรรดาสัตว์ทั้งปวง” โอลูเสกเบกล่าว “ดีละข้าจะต้องไปค้นหาตัวเจ้าเต๋าด่วนให้ได้แล้วจะฆ่าเสีย”

“อย่า อย่า” เสือดาวห้าม “ปล่อยให้ข้าทำเอง เพราะเต๋าคือศัตรูของข้าเหมือนกัน”

“ทำไมเจ้าถึงจงเกลียดชิงชังเต๋านัก”

“เมื่อไม่นานมานี้ เกิดมีเรื่องวิวาทกันระหว่างเราทั้งสอง ที่จริงก็นับเป็นเรื่องเล็กน้อย ข้าจะไม่เล่า

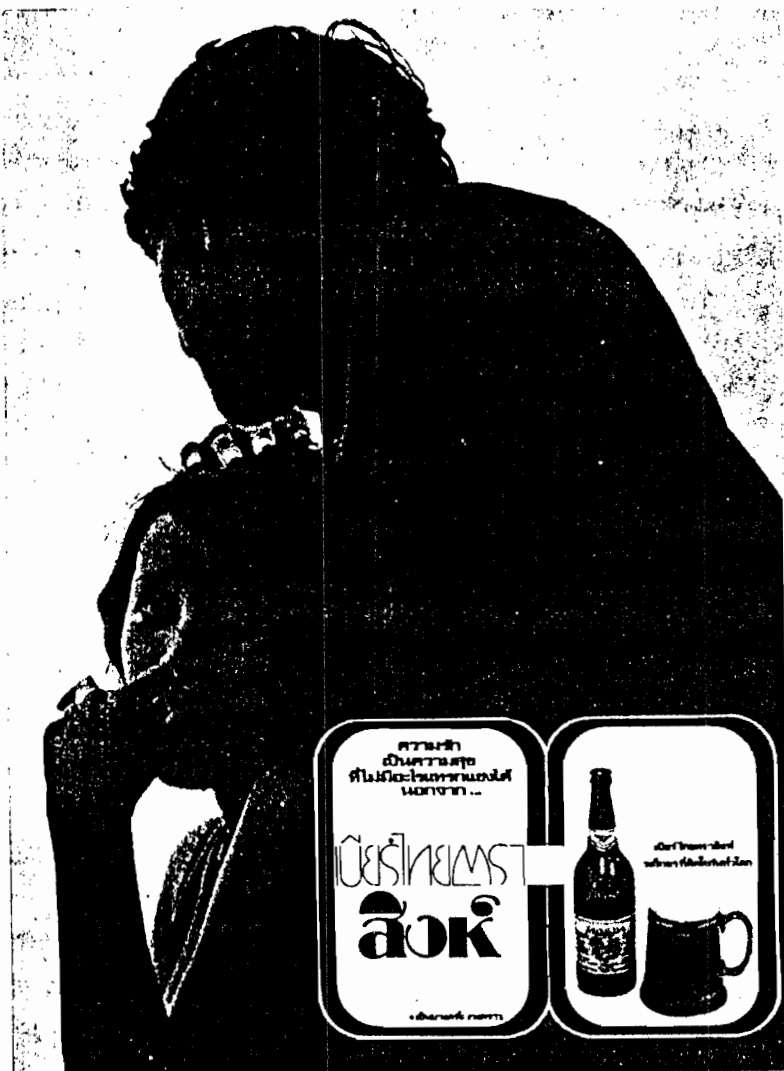
รายละเอียดละ รู้แต่เพียงว่าเต๋านั่นนะ ทั้งฉลาดหลักแหลม และฉลาดแกมโกง วันหนึ่งมีหมอศึกมาที่บ้านบอกว่าอยากจะสักเกร์องหมายประจำเผ่าให้แก่พวกลูกๆ ของข้า ข้าก็เห็นชอบด้วยจึงเรียกพวกลูกๆ มาเตรียมทำพิธี แต่เมื่อเริ่มต้นทำพิธีหมอศึกเกิดบอกว่าทำต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ไม่ได้ ขอให้ข้าออกไปเสีย ปล่อยให้ข้าอยู่กับลูกๆ ของข้า ข้าก็ปล่อยเขาไว้ในห้องห้องหนึ่ง แต่นั่งคอยตั้งนานก็ยังไม่เห็นเสร็จ คอยไม่ไหวจึงเข้าไปดูว่าทำไมถึงได้สักช้านัก พอเข้าไปก็ได้เห็นว่าลูกๆ

ของข้าถูกฆ่าตายหมดและหมอตักก็
ได้หนีไปแล้ว ข้าก็ติดตามไป แต่ก็
หาตัวไม่พบ และไม่ช้าข้าก็รู้ว่า
หมอตักนั้นก็ตนเอง ข้าตามหา
ที่อยู่ของเค้าอยู่ช้านานจนเค้านั้นพอ
จะรู้แล้ว และข้าจะไม่ยอมหยุดเลย
จนกว่าจะได้แก้แค้นเค้าแทนลูกๆที่
ถูกฆ่าตาย”

โอรสเสกเบขอบอกขอบใจเสื่อ
ดาวที่ช่วยเหลือแล้วก็เดินทางต่อไป
เสื่อดาวคิดว่าเค้ากำลังพักอยู่ที่บ้าน
แห่งหนึ่งใกล้ๆกับท่าเรือ จึงออก
เดินทางไปยังที่นั้น ข้างฝ่ายเค้ามีผู้
บอกให้รู้ตัวล่วงหน้าก็ได้วิ่งหนีออก
จากบ้าน ไปเรียกคนแจวเรือให้
แจวเรือพาคนไป ในเรือนั้นมีพาย
๒ เล่ม มีคนพาย ๒ คน คนพาย
หัวเป็นคนหูหนวก ส่วนคนพายท้าย
เป็นคนตาบอด เค้าตะเกียกตะกาย
ขมมาบนเรืออย่างรวดเร็วเท่าที่จะ
ทำได้ พลางร้องบอกคนตาบอดให้
รับพายออกจากท่า แล้วก็ทำท่าส่ง
ให้คนหูหนวกพายออกไปกลางน้ำ
แต่เค้ารู้สึกเหมือนว่าเรือไม่ค่อยจะ
เคลื่อนออกจากฝั่งเสียเลย ทันใด
นั้นเสื่อดาวก็มาปรากฏร่างอยู่บน
ตลิ่ง ส่งเสียงคำรามลั่นให้คนพาย
เรือทั้งสองพายเรือกลับเข้าหาฝั่ง
แต่คนทั้งสองมิได้สนใจ เสื่อดาว
จึงว่าจ้างเรืออีกลำหนึ่งออกติดตาม
ไป พลางร้องบอกคนพายเรือ
ลำหน้าให้หยุด คนตาบอดที่พายท้าย
ได้ยินเข้าก็บอกเค้าว่ามีใครตะโกน
เรียก ร้องบอกให้หยุด แต่เค้ากลับ
ไปตามคนหูหนวกที่พายหัวว่าได้ยิน
เสียงใครเรียกไหม คนหูหนวกบอก
ว่าไม่ได้ยิน เค้าก็เลยเร่งให้รับพาย

ต่อไป สัญญาว่าจะให้รางวัลอย่างงาม
เมื่อถึงที่หมายแล้ว ขณะนั้นเรือของ
เสื่อดาวค่อยๆไล่หลังมา และสังเกต
เห็นว่าเค้าส่งให้เรือแล่นเข้าที่ขบฝั่ง
เพราะเค้าหวังเพียงแค่ว่าจะซ่อนตัวใน
พุ่มไม้ก่อนที่เสื่อดาวจะมาถึงตัว แต่
ว่าเป็นกราวเคราะห์ของเค้า เพราะ
เรือเกิดไปเกี่ยวเข้ากับต้นโกงกาง
เลยล่มลงทันที ถึงตอนนั้นเองเสื่อ
ดาวก็ได้โดดจากเรือว่ายน้ำตรงไป
ยังเค้าที่พยายามซ่อนตัวอยู่ระหว่าง
รากโกงกาง เสื่อดาวก็พยายามจะ
จับขาเค้าในน้ำให้ได้ และก็จับได้

สำเร็จในครู่ต่อมา แคว้นเค้าเจ้าเล่ห์
กลับหัวเราะและร้องเป็นเพลงว่า
“เสื่อดาวมาจับขาเค้า ฮะ ฮะ ขาเค้า
มิได้ถูกจับ ฮะ ฮะ ถูกจับแต่ราก
โกงกาง” เสื่อดาวสำคัญว่าจริงก็
เลยปล่อย แล้วควานไปใหม่ในที่สุด
ไปจับได้รากโกงกาง เค้าเห็น
เช่นนั้นก็ร้องเป็นเพลงอีกว่า “โอ๊ย
ถูกจับได้ตายแน่ๆ ตายแล้วตาย
แน่ๆ” เป็นอยู่อย่างนี้ตั้งช้านาน
พอเสื่อดาวจับขาเค้าไว้ได้เค้าก็ว่า
เป็นรากโกงกาง พอเสื่อดาวปล่อย
ไปจับรากโกงกาง เค้าก็แกล้ง>>

ร้องลั่นว่าตัวถูกจับได้ต้องตายแน่ ๆ จนในที่สุดมีปลาตัวหนึ่งผ่านมาเลย มาช่วยเสียดาวงับขาเต่าไว้ได้ และ เต่าผู้ก่อความเดือดร้อนแก่ใคร ๆ ก็ ถูกลากขึ้นฝั่ง นำมาให้อิลูเสกเบ พิพากษาโทษ เต่าเห็นอิลูเสกเบก็ ร้องขอชีวิต อิลูเสกเบก็ถามถึงของ ขลังของตน เต่าบอกที่ซ่อนให้อิลูเสกเบก็ไม่รอช้ารีบไปที่ซ่อนนั้น เมื่อได้ของขลังทั้งสองคืนมาแล้ว อิลูเสกเบก็รวบรวมทหาร และผู้คนทำพิธีเซ่นไหว้เทพยดาทั้งหลายให้ช่วยบ้านเมือง และก็ได้ผล เพราะเทวดาได้ส่งงูกับนกกิน กบที่เรียกนกเอสรุลงมาให้ เพียง ๒-๓ วัน เมืองทั้งเมืองก็ปลอดพ้น จากกบ กบทั้งหลายรวมทงอ่องอ่าง แยกแยะต่างก็พากันหายไปหมด และ งูกับกบก็หายไป ในพริบตา รัชชะของกบก็ยุติลง พวกโยรบุระ ก้อย ๆ พากันกลับเข้านบ้านเข้เมือง นำด้วยอิลูเสกเบที่ได้รับเลือกเป็น พระราชาองค์ใหม่ ติดตามด้วยผู้คน หญิงชายและเด็กที่มหน้าตาขมเข้ม แจ่มใส หอบหัวข้าวของกลับบ้าน ในกระบวนนั้นมีเสียดาวที่กุมเต่า ฐานันท์โทษมาด้วย ได้แบกไม้กวาด

กับไหหน้าศักดิ์สิทธิ์ของขลังของ อิลูเสกเบมาด้วยพร้อมกัน ตอนนั้น ราชอาโอเสกเบกลายเป็นคนตัว คนเดียวไปอีกแล้ว พวกทหารพูด กันว่า “ไม่รู้ว่พระราชาของเรา จะพบเมียทั้งหกคนอีกไหม แต่ละ คนสวยๆทั้งนั้นนะ” อิลูเสกเบที่ ข่มานำกระบวนมาก็คืออย่างเดียวกัน อิลูเสกเบพยายามค้นหาทุกหน ทุกแห่งแต่ก็หาได้พบไม่เห็นไม่

ในที่สุดกระบวนนั้นก็ได้มาถึง ริมน้ำ ที่เดียวกับที่อิลูเสกเบได้พบ พืชผักสีเขียวเอลูโรโอโด กราวนก็ เช่นเดียวกัน ขณะที่กระบวนผู้คน ตลอดจนเสียดาวและเต่าขำมน้ำไป และอิลูเสกเบข่มาคูอยู่ตาก็เลื้อบ ไปเห็นผักเอลูโรโอโด จึงลงจาก หลังม้าลงไปเด็ดมาพลาพดว่า “ผักงามน่าดู ถ้าเป็นนางผักรเมีย ของข้าก็เด็ดหอก” พอโบผักหลุด จากมือกระเทบพ่น ก็กลายร่างเป็น นางผักรคนเดิม นางผักรได้ขอโทษที่ ตนทำผิดไปครั้งแล้ว

เมื่อทั้งสองขำมน้ำไป อิลู- เสกเบไปแลเห็นนกสี่ส่วยก็พูดว่า “ถ้านกเป็นนางนกเมียของข้า ข้า จะมีความสุขสักเพียงไหน” ทันใด

นั้นนกนั้นก็ได้กลายเป็นนางนกเมีย คนที่สอง ทุกสิ่งเกิดขึ้นดังใน ครั้งแรก และอิลูเสกเบก็ได้เมีย กันมาครบทั้งหกคน ผู้คนพลเมือง พากันดีอกดีใจที่เห็นเมียสาวสวยทั้ง หกของอิลูเสกเบอีกครั้งหนึ่ง ดัง พากันต้อนรับขับสู้อย่างเต็มใจ คืน วันนั้นก็ได้มีการกินเลี้ยง และ เต้นร่ายขำมโหหารเป็นการฉลอง แล้วผู้คนก็ได้พากันกลับบ้านของตน

ส่วนเต่านั้นอิลูเสกเบได้ส่ง ให้เสียดาวนำไปพิพากษาโทษต่อ หน้าราชาแห่งสัตว์ ในฐานที่ฆ่าลูก ของเสียดาวตายขณะปลอมตัวเป็น หมอสลัก เต่าก็เลยถูกพิพากษาให้ ตายตกไปตามกัน ตอนแรกบรรดา สัตว์จะให้เอาเต่าใส่ลงข้าวโหดแล้ว เขี่ยปากลงให้เต่าหายใจไม่ออกตาย แต่เต่าก็ไม่ตาย ดังนั้นญาติผู้ใหญ่ ราชา แห่งสัตว์จึงเป็นผู้ ผลิตหลักแหลมจึงเสนอให้จับเต่าขำนไป บบขอดเขา แล้วปล่อยให้กลังตกมา กระดุกก็จะแตกแหลก เสียดาวก็ รับอาสาคาบเต่า ไปถึงขอดเขาแล้ว ปล่อยให้ร่างเต่าตะแคงตกลงมา เต่าก็แตกทะ แอิดสาสมกับความ ผิดที่ก่อไว้ ♥

ตอบปัญหา (ต่อจากหน้า ๓๘)

เรื่องงานที่เขวชอนัดมานั้นแล้วหรือยัง แต่ใจจริง ‘จินตนา๒’ ว่า จะพบหรือไม่พบก็คงไม่ช่วยให้อะไร แตกต่างมากขึ้นเท่าใด

สิ่งที่เบ้นหวัง แทนอยู่ในขณะนี้ ก็พ้อคนที่นำ สงสารที่คณะจะแต่งงานด้วย คุณไม่ได้พูดอะไรถึงเขาเลย แถมยังเอาไปเปรียบเทียบกับ ‘เขา’ ของคุณว่าไม่มียศ ศักดิ์เท่าเทียม ก็คุณเล่นเอาไปเปรียบกับคนที่อายุแก่กว่า ๑๐ ปี เป็นถึงชั้นพิเศษแล้ว มันจะยุติธรรมได้อย่างไร คุณว่าไม่ได้รักพ้อคนนั้นเท่าไร แต่ก็ไม่ได้บอกว่า

ไม่รัก เพราะฉะนั้นเรามาเอาความรัก (ที่แม้จะไม่มาก เท่าไร) นั้นมาลงทุน แล้วคิดหาทางให้ออกดอกออกผลจะ ดีไหม มาคิดค้นหาความดีงามของเขา หาโอกาสให้ได้ มีความใกล้ชิดสนิทสนมเห็นอกเห็นใจมากขึ้น หาเวลา ให้ได้อยู่ใกล้ชิดกันมากขึ้น คุณจะได้ไม่มีเวลาไปคอย รับโทรศัพท์หรือเขียนจดหมายตอบกับท่านข้าราชการ ชั้นพิเศษคนนั้น ท่านจะได้ไปสนใจกรรยาและครอบครัว ของท่านมากขึ้น

ส่วนคุณก็จะได้พื้นฐานสำหรับชีวิตอนาคตที่ควร จะพอใจ และมีคุณค่ามากกว่านั้นต่อไป ♥

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

สามเกลอปราบยักษ์ (นิทานเนปาล)

ชาวเนปาลนิยมเล่าเรื่องยักษ์เช่นเดียวกับชนชาติอื่นๆ และที่เรียกว่ายักษ์นั้นมักเป็นเพราะมีรูปร่างใหญ่โต หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว แต่มักจะไม่สู้ฉลาดนัก สู้ปัญญาของคนที่ไม่ได้ ทำที่สุดก็ถูกปราบ แม้ผู้ปราบจะเป็นคนพิการดังสามเกลอที่พูดถึงนี้ ตามที่กรุณากร ไวทยะได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของเนปาลดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีคนพิการสามคน คือคนหนึ่งขาเสียเป็นง่อย อีกคนหนึ่งตามอด คนที่สามหลังโก่ง คนทั้งสามคบหาเป็นเพื่อนเกลอกัน แต่ว่าแต่ละคนต่างก็ยากจน ต้องขอทานเขากิน วันหนึ่งขณะที่สามเกลอไปขอทานตามปกติ คนหนึ่งก็ไปเจออะเหล็กแหลมเข้าอันหนึ่ง และอีกคนเจอตัว ส่วนคนหลังโก่ง โขคิดกว่าเพื่อนเก็บได้ก่อนมา อันหนึ่ง ทั้งสามคนต่างก็อดใจไม่ได้ของมาโดยบังเอิญ จึงนำเอาไปเก็บไว้ที่บ้าน เพื่อว่าวันหนึ่งอาจใช้ประโยชน์ได้ในยามจำเป็น

อยู่มาวันหนึ่ง คนทั้งสามมาคิดกันว่าทำอย่างไรจึงจะทำให้ความทุกข์ยากลดน้อยถอยลงไปได้บ้าง และต่างก็ลงความเห็นพร้อมใจกันว่า ต้องออกเดินทางท่องเที่ยวไปในโลกกว้าง จะดีกว่าคงอยู่ในที่ใดที่เดียว ดังนั้นจึงออกเดินทางไปในทันที คนทั้งสามเดินทางไปๆ จนกระทั่งสุดท้ายได้มาถึงชายป่าแห่ง

หนึ่ง เป็นป่าที่เต็มไปด้วยสัตว์ร้ายและอันตรายนานาประการน่าสะพรึงกลัว ขณะที่สามเกลอค่อยๆ เดินเข้าไปในป่าอย่างระมัดระวังก็ได้เห็นปราสาทหลังหนึ่งอยู่กลางป่านั้น เห็นแล้วต่างพากันแปลกใจ คนหนึ่งจึงพูดขึ้นว่า

“ไปหาที่พักและผู้ช่วยเหลือ จุนเจือเราข้างหน้าโน้นเถอะ เผื่อจะมีอะไรตุนไว้ให้เราบ้างก็เป็นได้ ใครจะรู้”

คนอื่นๆ ต่างก็เห็นด้วย จึงตรงไปยังปราสาทนั้น และเข้าไปข้างใน พลองเอาแพะที่เจออะเหล็กนั้นเข้าไปด้วย แต่น้ำแปลกที่สุดในปราสาทนั้นไม่มีผู้ใดอยู่เลย ถึงจะเดินเข้าห้องโน้นออกห้องนี้ไปจนทั่วก็หาเห็นผู้คนไม่ คนทั้งสามจึงไปปิดประตูด้านหน้าขัดกลอนเสียแน่น แล้วขึ้นบันไดไปยังชั้นสาม เอาแพะผูกไว้ที่มุมห้องปล่อยให้มันร้องแเบ๊ๆ อยู่ตรงนั้น ส่วนพวกตนลงมาย่อยข้างล่าง ที่จริงปราสาทนั้นเป็น

ของยักษ์ตนหนึ่ง ซึ่งออกไปหากินแถบใกล้เคียงตามปกติ ครั้นเมื่อยักษ์กลับมาถึงปราสาท เห็นประตูหน้าต่างปราสาทปิด และขัดกลอนแน่นจากข้างใน ก็รู้ได้ว่าต้องมีใครบุกรุกเข้าไปในปราสาทของตน จึงกำรามเสี่ยงลั่นปาดเสี่ยงฟ้าผ่าว่า “นั่นใครอยู่ในบ้านข้านะ”

แต่ไม่มีเสียงตอบ มีแต่เสียงแพะร้องแเบ๊ๆ ตอบมา ซึ่งออกจะพิงแปลกหูสำหรับยักษ์ จึงขึ้นนั่งฟังในใจออกจะหวั่นไหวด้วยความกลัวตัวก็ชักจะสั่น ไม่รู้ว่าเสียงนั้นเป็นเสียงอะไร ยักษ์ตอบประตูกลางร้องท้าทายไปว่า “ดีละ ดีละ ถ้าเจ้าทำเสียงพิกลเช่นนั้นได้ ก็มาลองดูซิว่าเจ้าหยิกนิ้วข้าได้ไหม” พูดแล้วก็เอานิ้วทิ่มเข้าไปตรงช่องที่เจาะไว้ตรงประตูสำหรับมองคนข้างนอก คนทั้งสามได้ยินเสียงยักษ์ร้องท้าทายขึ้นนั่งฟัง ครั้นเห็นนิ้วทิ่มเข้ามาตรงช่องที่ประตู คนทั้งสาม

(อ่านต่อหน้า ๑๑๖)

ความเห็น นี่จะทำให้ฉันเห็นแปลก เพราะมันคล้ายกับ
ความไม่พอใจ ซึ่งไม่ควรจะเป็นความเห็นของเธอ”

กุศิราารู้สึกว่าธารินทร์อาจพูดให้คนอื่นงงได้ง่าย แต่
อย่างไรก็ตาม หล่อนเข้าใจคำถากถางของเขาดี

แต่เขายังไม่หยุดถากถาง

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับความเห็นของ
คอลัมน์ิสต์คนหนึ่ง ของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ที่เคย
ลงข้อเขียนในทำนองกล่าวว่าจะไม่ได้เห็นศูนย์การค้า
แห่งนี้”

ธารินทร์กำลังตบหน้าหล่อนด้วยคำพูด เขาอาจรอ
โอกาสมานานแล้วก็ได้

บางทีเธอจะได้กลับไปบอกลุงว่าเขาก็กังหันให้แล้ว
ก็อาจเป็นไปได้

“คอลัมน์ิสต์คนนั้นอาจไม่ได้หมายความว่า เขามี
ความรู้สึกยังนึกได้ละ” กุศิราตอบอย่างใจเย็น ซึ่งเป็น
วิธีที่ดีที่สุดหล่อนเลือก

ธารินทร์ก็ยอมรับผลประโยช์นของเขาเหมือนกัน
และเขาต้องโกรธเมื่อมีผู้ขัดขวาง กุศิราเห็นใจ

“เขาอาจไม่ต้องการศูนย์การค้า หรืออาจจะเห็นว่า
มันก็ได้ มันก็ได้ ไม่แปลก แต่เพื่อความเที่ยงธรรมแล้ว
ข้อเขียนของเขาย่อมได้รับวินิจฉัยจากตัวเองเสมอ”

หล่อนคิดว่าหล่อนก็ได้ ‘ตบหน้า’ ธารินทร์กลับไป
แล้วบ้างเหมือนกัน

“กำลังคิดอะไรอยู่” ธารินทร์ถาม ทำให้ความคิด
ทั้งหลายของหล่อนในขณะนั้นเป็นอันยุติลง

กุศิราขม ถ้าหล่อนตอบเขาตรงๆ ก็คงเป็นชนวน
การวิวาท

เหมือนเมื่อครั้งคราวนั้น

ธารินทร์มองหล่อนด้วยดวงตาวาวโรจน์ มันไม่
เหมือนเวลานี่ สายตาของเขาช่างอ่อนโยน

อาจเป็นเพราะว่าเห็นหล่อนอยู่ฝ่ายเขาแล้วก็ได้
ธารินทร์ต้องการอะไรจากหล่อนกันแน่ นั่นเป็นข้อ
สงสัย ซึ่งบางครั้ง กุศิราก็อัดคิดไม่ได้ว่าธารินทร์พอใจ
เพียงแค่นั้นหรือ ทว่าหล่อนเป็น ‘ฝ่ายเขา’ เท่านั้น

“และในฐานะคอลัมน์ิสต์ด้วยกันแล้ว ความเห็น
ของพวกเดียวกันย่อมได้รับวินิจฉัยจากเธอ เสมือนเป็น
ข้อเขียนของเธอเองด้วย งั้นสิ” หล่อนยังจำได้ถึงวาจา
โต้ตอบเสียดสีของเขา “น่าสรรเสริญนะ กุศิรา ฉัน
หวังว่าคงจะได้เห็น ‘ความเที่ยงธรรม’ ในหนังสือพิมพ์
ของเธอตลอดไป รวมทั้งในตัวเธอเองด้วย”

และนั่นก็ทำให้กุศิราว่า ถึงอย่างไรหล่อนก็ไม่ไ้
รับความไว้วางใจจากเขาเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์แน่

และนั่นเป็นชนวนก่อให้เกิดอารมณ์ระแวงในด้าน
ความรักด้วยหรือเปล่า นั่นก็เป็นข้อสงสัยของหล่อนอีก
เหมือนกัน

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สามเกลอปราบยักษ์

(ต่อจากหน้า ๓๕)

ก็ช่วยกันเอาเหล็กแหลมทิ่มมัน
อย่างสุดกำลัง จนเลือดออกเต็ม
ยักษ์ร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด รับ
ชกกันออกไปโดยเร็ว แม้ว่าเวจะ
มีเลือดไหลอยู่อย่างนั้น ยักษ์ก็ยัง
ไม่สะใจ กลับร้องทำต่อไปอีกว่า
“หนอยเนาะ เจ้าพวกนี้ ถ้าเก่งจริง
ละก็ ลองหัดม้อข้าดูซิ ข้าอยากดู
เหมือนกันว่าเจ้าจะหัดข้าอย่างไร”
สามสหายได้ยื่นเข็นนั้นก็เอาก้อน
หวดไปทิ่มมอยักษ์โดยเต็มแรง ยักษ์

ร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดแล้วกริ
ษมม้อออกโดยเร็ว ปากกว้างม้อถูก
ทิ่มเสี้ยนแบนแต่แต่ ยักษ์เลยขึง
ตักใจหนักขึ้น แม้กระนั้นก็ยัง
แข็งใจร้องไปอีกครั้งหนึ่งว่า “ขอ
ให้ข้าดูหน่อยเถอะนะว่าพวกเจ้าเป็น
คนชนิดไหน” พูดแล้วก็เอนยันดา
แนบกับช่องที่เจาะไว้สำหรับมองดู
นั้น สหายทั้งสามที่กำลังเฝ้าดูอยู่
เลยได้โอกาสเอาเหล็กแหลมทิ่ม
ลูกยันดาที่ยักษ์จั่นกระแทกข้างนั้น
บอดไปเลย ยักษ์ทนเจ็บปวดไม่ไหว
ต้องวิ่งหนีไป ทั้งในใจก็เชื่อนั่วว่า

ผู้ที่อยู่ในปราสาทของตนนั้นต้อง
ไม่ใช่มนุชย์ธรรมดาแน่ ยักษ์รีบไป
ยังดินแดนของยักษ์เพื่อขอความ
ช่วยเหลือ และได้บอกยักษ์ที่เป็น
พรรคพวกของตนว่า “มีเจ้าตัว
ประหลาดอะไรก็ไม่รู้มันมาขัดที่อยู่
ของข้าไปครอบครอง แล้วก็ทำร้าย
ข้าอย่างนั้นแหละ พวกท่านจะนั่ง
นิ่งเฉยดูข้าถูกเจ้าตัวประหลาดขับ
ออกจากบ้านอย่างนั้นหรือ” ยักษ์
เจ้าของปราสาทเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ขึ้นแก่ตนให้พรรคพวกฟังโดยตลอด
นางยักษ์คนหนึ่งได้ยื่นเข็นนั้นจึง

พูดว่า “ขอให้ข้าตามท่านไปด้วยตนเองสิ จะได้ดูว่าจะช่วยท่านได้อย่างไรบ้าง”

เมื่อนางยักษ์ไปถึงปราสาทนั้น ก็ได้ยินเสียงแพะร้อง และได้ทดลองดูให้รู้ว่าเจ้าตัวที่ร้องนั้นเป็นอะไร แบบเดียวกับยักษ์เจ้าของปราสาท และก็ประสบเคราะห์กรรมเช่นเดียวกัน นางยักษ์จึงลงความเห็นว่าเป็นตัวนั้นเป็นตัวอย่างแน่ แต่คงจะไม่มีเพียงตัวเดียว คงมี ๒-๓ ตัวด้วย ดังนั้นนางจึงกะการว่าจะปราบเจ้าตัวประหลาดนั้นเห็นจะต้องรวมพวกยักษ์ทั้งหลายตามมาช่วยกัน เพื่อจะได้ขับไล่พวกนั้นลงขันสามและชะงอกเข้าไปดูในหน้าต่างได้ คิดดังนั้นแล้วก็ไปจัดการป่าวร้องพวกยักษ์ให้มาช่วย

ในระหว่างนั้นสหยาทั้งสามก็จัดการฆ่าแพะ เอาเนื้อมาทำกับข้าวมากมายหลายอย่าง เมื่อเสร็จแล้วก็นำอาหารใส่ใบไม้วางเรียงกันเป็นแถว ตามแบบที่จัดเลี้ยงแขก (เขาไม่มีกระต๊อบใบตองแห้ง จึงใช้ใบไม้แห้งหลาย ๆ ใบเย็บกลัดเข้าเป็นแผ่นใหญ่แทน เวลาเสิร์ฟอาหารคนเสิร์ฟก็ขว้างผักกับข้าววางบนใบไม้ นั้น ส่วนแกงจึงจะใส่ถ้วยดิน) ในขณะนั้นพวกยักษ์ได้มาถึงปราสาทมาถึงก็คิดว่าแผนที่จะโจมตีแก่แค่นั้นไม่ได้ทำร้ายเพื่อนชายหญิงของตน ในที่สุดก็ได้ตกลงกันว่า จะต้องต่อสู้ ให้ยักษ์ตนหนึ่งเหยียบบ่ายักษ์อีกตนหนึ่ง และยักษ์เจ้าของปราสาทขอเบี่ยงเบนบนพื้นดิน ให้ยักษ์ตนหนึ่งเหยียบบ่าตน ยักษ์ตนที่อยู่สูงพอดีกับหน้าต่างสามชั้น ก้ม

โอกาสได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ภายในห้องนั้น และสิ่งที่เห็นนั้นก็กอมมนุษย์ ๓ คน กำลังจะกินอาหาร ไม่เห็นมีอะไรจะต้องกลัว

แต่ในโอกาสนั้น คนทั้งสามมิได้ตระหนกตกใจว่าเกิดเหตุอะไรขึ้นนอกหน้าต่าง กลับพูดออกมาดังๆ ว่า “เราจะกินจากทางด้านไหนก่อนดีเล่า ทางหัวหรือทางท้าย” คนตาบอดตะโกนตอบออกไปว่า “กินทางท้ายก่อนซิ” แต่ที่จริงตามธรรมเนียมในการเลี้ยง ต้องตั้งต้นทางหัวคือทางขวามือ และผู้สูงอายุที่สุดจะนั่งตรงหัวทางขวาสุดในฐานะแขกผู้มีเกียรติที่สุด เมื่อแขกผู้สูงอายุมือกิน คนอื่นจึงจะกินตามไปได้ ฝ่ายยักษ์ตนที่นอนอยู่บนพื้นดินได้ยินถนัดชัดแจ้งว่าการกินจะต้องเริ่มกินทางท้ายก่อน จึงคิดว่าตนคงจะถูกกินเป็นคนแรก และตนเองอยู่ข้างล่างไม่ได้ยินยักษ์ตนที่นอนข้างบนบอกว่าผู้ที่อยู่ในปราสาทนั้นหาใช่ตัวประหลาดอะไรไม่ เป็นมนุษย์ธรรมดาๆ นั้นเอง ความหวาดเสียวจากที่เคยถูกทำร้ายมาแล้ว ทำให้ยักษ์เจ้าของปราสาทอดสะดุ้งสะเทือนกับถ้อยคำที่ได้ยินไม่ได้ จึงสับตัวยักษ์ที่นอนอยู่บนบ่าตนแล้วก็ออกวิ่งหนีไปทันที บรรดายักษ์ที่เหยียบบ่าต่อตัวกันอยู่ก็เลิกล้อเล่นมาทักกันเหยียบบ่ากันจนถึงแก่ความตายไปด้วยกันทั้งหมด

ฝ่ายสหยาทั้งสามที่กำลังกินเลี้ยงกันอย่างสนุกสนาน ได้ยินเสียงดังครืนครืนเช่นนั้น จึงวิ่งออกไปชะงักดูหน้าต่าง ก็ได้เห็นยักษ์เหล่านั้นนอนตายกันอยู่ทีหนึ่ง คนทั้งสามเชื่อกันว่าคงจะเป็นเพราะถ้อยคำ

ของตน ที่ทำให้กินข้างท้ายก่อนยักษ์ที่นอนล่างสุดตกใจสับสน บิดร่างกายที่เหยียบบ่าตน ยักษ์อื่นๆ ก็เลิกล้อเล่นไปตายด้วยกันหมด สหยาทั้งสามอดบ่นติติไม่ได้พ้นนอกจากจะรอดพ้นต้องเป็นอาหารแก่ยักษ์เหล่านั้นแล้ว ก็ยังจะได้ทรัพย์สินสมบัติของยักษ์เจ้าของปราสาทอีกด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม คนทั้งสามก็คิดว่าขึ้นอยู่กับปราสาทนั้นนาน เห็นจะไม่ปลอดภัยแน่ จึงตัดสินใจหนีออกจากปราสาทไปทันที พร้อมกับนั้นก็หยิบฉวยของมีค่าติดมือไปด้วยให้มากที่สุดที่จะนำไปได้ เพราะฉะนั้นแต่ละคนจึงมีทองเงินและเพชรพลอยนานาชนิดหัวไปด้วยคนละถุง ทั้งสามคนเดินทางออกจากป่าเข้าสู่หมู่บ้านและทอดก่อกำไยมาลงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง จึงตกลงใจพักค้างคืนที่หมู่บ้านนั้น และได้เข้าไปพักที่โรงแรมแห่งหนึ่งข้างทาง เมื่อพักขาขอให้หายเมื่อยแล้ว ก็ได้จัดแจงหุงหาอาหารเข็นกิน ขณะนั้นคนหลังโก่งกับคนขาเสียได้แอบคบคิดกันประหารเพื่อนผู้ตาบอดเสียจะได้ครอบครองสมบัติที่เป็นส่วนของคนตาบอด ดังนั้นจึงไปหาผู้พิชมาใต้ตัวหนึ่ง จัดแจงฆ่าแล้วก็ทำอาหารให้เพื่อนกิน เพื่อนตาบอดไม่เห็นอาหารจึงกินเข้าไป แต่เมื่อกินเข้าไปแล้วก็ทานออกมาว่า “เอาอะไรมาให้ข้ากินนะ เหนื่อยหิว อร่อยดีจริง” เพื่อนสองคนก็ตอบว่า “นั่นละข้าสำหรับเจ้าละกินแล้วเจ้าจะล่าสัตว์เหมือนวัวที่เดียว” แต่ว่าแทนที่เพื่อนจะช่วยให้คนตาบอดถึงแก่ความตาย กลับทำให้ตาบอดสนิททั้งสองข้าง >>

กลับแลเห็นชนมาได้ดังเดิม

กรณเมื่อคนตาบอดกลับตาดี
ขึ้นมา และแลเห็นว่าอาหารที่เพื่อน
เอามาให้กินนั้นเป็นเนื้อสุกได้ทันที
ว่าเพื่อนคิดจะฆ่าตนเสีย จึงได้ต่อว่า
เพื่อนว่า “โอ เจ้าสองคนเอามาทำ
กับข้าวให้ข้ากิน หมายจะฆ่าข้าเสีย
ใช่ใหม่นะ” เพื่อนทั้งสองก็แก้ว่า
“เจ้าไม่เห็นหรือว่า เราอุตส่าห์ไป
หางมาทำให้เจ้ากิน เพราะต้องการ
จะรักษาตาของเจ้าให้หายบอด” ได้
ยินเช่นนั้นกับทั้งนั้นตาดีกลับดีมา
ทำให้ชายผู้เคยตาบอดออกจะเชื่อและ
เห็นจริง ทั้งยังต้องขอบคุณโชคชะตา
ที่บันดาลให้เป็นไปอย่างมหัศจรรย์

เมื่อเดินทางต่อไป ขณะที่กำลัง
พักที่โรงแรมแห่งหนึ่งในคืนวันหนึ่ง
เพื่อนผู้เคยตาบอดก็แอบคบคิดกับ
คนขายเสื่อประหารเพื่อนผู้หลัง โกง
นั้นเสีย ดังนั้นขณะที่ชายหลัง โกง
กำลังนอนกรนเสียงดังลั่น คน

ทั้งสองก็เอาก้อนฟาดเต็มแรงลงไป
บนหลังที่โกงนั้นขึ้นมา ชายนั้น
ตกใจตื่นร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด
แต่ก็นำแปลกที่ชายหลัง โกงลุกขึ้น
ขึ้นได้ตัวตรงไม่มีลักษณะที่แสดงว่า
หลัง โกงเลย ชายผู้เคยหลัง โกงว่า
เพื่อนว่า “เจ้าพวกขี้ โกง เจ้าเอา
ก้อนมาฟาดหลังเรา หมายจะเอา
ชีวิตเราไปไหมล่ะ” เพื่อนสองคนก็
ตอบว่า “เพื่อนเอ๋ย เจ้าไม่เห็น
หรือว่าเราทำอย่างนั้นก็เพื่อจะให้
เจ้าหายหลัง โกง” “เออ จริงของเขา”
เพื่อนผู้เคยหลัง โกงเห็นหลังตนดีมา
เช่นนั้นก็เลยเลิกสงสัยเจตนาร้าย
ของเพื่อน

คนทั้งสามเดินทางต่อไปอีก
ตั้งใจจะให้ถึงหมู่บ้านของตนโดยเร็ว
แต่ก็ไม่สามารถทำได้ จำต้องพักค้างคืน
ตามทาง และเมื่อถึงเวลารอน คนที่
เคยตาบอดกับที่เคยหลัง โกงก็คบคิด
กันประหารคนขายเสื่อนั้นโดยใช้ก้อน

ฟาดลงไปที่ขาข้างที่เสีย ซึ่งมีผลทำให้
ขาข้างที่เสียนั้นหลุดลุกขึ้นมาทันที
และแทนที่จะจะแตกหักกลับตรงดี
มาดังปรกติ แม้จะแปลกใจที่เห็นขา
ของตนกลับดีเป็นปรกติก็ตาม แต่
ด้วยเจ็บปวด ชายนั้นก็ว่าเพื่อนว่า

“เจ้าเอาก้อนมาหวดขาข้างนี้
เจตนาจะฆ่าข้าใช่ไหม”

เพื่อนทั้งสองก็ตอบว่า “เจ้าคน
อกตัญญู เราสองคนอุตส่าห์ช่วย
รักษาขาให้ ยังจะฆ่าเราอีก” คน
ที่ขาเสียเป็นรอย เห็นขาตนดีเช่นนั้น
ปรกติเช่นนั้นแล้ว ก็เลยไม่บ่นอะไร
อีกต่อไปอีก จึงเป็นอันคนทั้งสาม
พ้นโทษไป เพราะเจตนาร้ายกลับ
กลายเป็นดี คนขายเสื่อกก็กลายเป็น
คนขาด คนตาบอดก็กลับเป็นคน
ตาดี และคนหลัง โกงก็กลับเป็นคน
หลังตรง ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจาก
การปรานีและความโลกสมบัติ
ที่ได้มาจากยักษ์นั่นเอง ♥

ข้อชวนคิดในชีวิตคู่ (ต่อจากหน้า ๔๐)

ชีวิตแต่งงานนั้นได้เป็นไปตามที่ตัวปรารถนาหรือคาดหวัง
หรือไม่ ถ้าทุกอย่างประสบผลสำเร็จ คู่หนึ่งก็จะเข้าสู่
ขั้นสุดท้าย คือช่วงการผูกมัดใหม่ซึ่งเป็นช่วงสุดท้ายที่
ทั้งคู่ได้พิสูจน์ความสามารถแล้วว่าติดต่อพึ่งพาอาศัย
และแก้ปัญหาต่างๆร่วมกันได้

ถาม- เรื่องครอบครัวและศาสนา จะถือว่าเป็น
ปัจจัยสำคัญในการช่วยประคับประคองการแต่งงานหรือไม่เพียงใด

ตอบ- คู่ที่ได้รับการสนับสนุนดีจากครอบครัว
มักจะอยู่ด้วยกันดี แต่ปัจจัยเรื่องนี้มีใช้สำคัญมาก
เท่ากับความสนิทสนมของคู่สมรสเอง จริงอยู่ อิทธิพล
ของครอบครัวก็มีบ้าง แต่ไม่ถึงกับจะทำให้การแต่งงาน
ล้มเหลว

ส่วนเรื่องศาสนานั้น ได้พบว่าภาระแต่งงานของคู่ที่
เป็นคนเคร่งหรือสนใจศาสนานั้นมันคงกว่าคู่ที่ไม่เคร่ง
และไม่สนใจ การได้ร่วมพิธีศาสนาดูด้วยกันก็ช่วยให้
ความผูกพันของคู่สมรสมั่นคงขึ้น

ถาม- ความรักเพียงอย่างเดียวพอที่จะทำให้ชีวิต
สมรสยืนยาวหรือไม่

ตอบ- ไม่พอ เพราะยังมีสิ่งปรารถนาและ
มุ่งหวังอื่นๆที่จะต้องคิดในชีวิตสมรส

ถาม- ความไม่พอใจนั้นสำคัญเพียงไรในชีวิต
สมรสทุกวันนี้

ตอบ- ความซื่อตรงจงรักภักดีต่อก่อนนั้นสำคัญ
มาก เป็นความจริงที่ว่า การสมรสที่ประสบผลสำเร็จ
ทั้งคู่จะต้องเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และต่างก็ต้องมีความ
ซื่อตรงต่อกัน ความสำเร็จในชีวิตสมรสก็เหมือนกับ
ความสำเร็จในการทำงานร่วมกันนั่นเอง

มหิทธิฤทธิ์ @ จ. ๙๖๖-๙๙๙

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

ชุมทรัพย์ชาวคริสต์ (นิทานอัลจีเรีย)

ชุมทรัพย์ที่คนรุ่นก่อนๆ ได้ฝังสะสมไว้ คงเป็นที่ปรารถนาของคนทั่วไป จึงมีนิทานเล่าถึงการพบชุมทรัพย์ด้วยวิธีต่างๆ บางทีมีวัตถุเคมีพองุดเข้า ภูเขา ก็จะแยกออกเป็นโพรงให้เข้าไปได้ บางทีใช้กาลาพอดเพียง ๒-๓ คำ ภูเขา ก็จะแยกออกได้เช่นเดียวกัน แต่อาเหม็ดและผู้พบชุมทรัพย์ที่กล่าวถึงในเรื่องนี้เข้าไปในภูเขาได้ด้วยวิธีอื่น ดังที่บิเตอร์ ล้มเล่าไว้ในนิทานจากชายฝั่งบาร์บารีต่อไป

เรื่องกล่าวว่าดินแดนชายฝั่งบาร์บารีที่ผู้คนอยู่ของพวกมุสลิมในปัจจุบันนั้น ในระหว่างศตวรรษที่ ๑ กับ ๘ ก่อนที่พวกมุสลิมจะมีชัยชนะเข้ายึดครองได้ ได้เป็นที่อยู่ของพวกถือศาสนาคริสต์ แต่ภายหลังพวกที่ไม่ยอมเปลี่ยนศาสนาไปถือศาสนาอิสลาม ได้หายไปหมด โดยไม่มีร่องรอยทั้งทรัพย์สินสมบัติสัตว์พาหนะ แม้กระทั่งแม่น้ำลำคลอง น้ำพุที่เคยมีอย่างอุดมในทะเลทราย ก็ได้แห้งเหือดหายไป ด้วย คนแถบนั้นเชื่อกันว่า พวกถือศาสนาคริสต์ได้หายลงไปอยู่ในดินแดนใต้พิภพ มีแม่น้ำลำคลองหล่อเลี้ยงไร่นา ถ้าเอาหุ่นแบบพินทะเลทราย ก็จะได้น้ำเย็นใสไหล เขาก็หวังกันว่า วันหนึ่งคนเหล่านั้นจะขึ้นจากดินแดนใต้พิภพมาอยู่บนดินดังเก่า แม่น้ำลำคลองเหล่านั้นจะได้กลับคืนมาอยู่ที่เก่าดังเดิม เพราะมีผู้เห็นว่าในตอนเช้าตรู่บางทีจะมีรอยเท้าทั้งคนและสัตว์มากมาย

เป็นฝูงๆ ตามทะเลทราย แสดงว่าคนเหล่านั้นได้ขึ้นมาเที่ยวเล่นบนดินในตอนกลางคืน และต่างก็ยังเชื่ออีกว่าที่ขึ้นมาบนดิน ก็เพราะพวกถือศาสนาคริสต์ดังกล่าวนั้นคิดจะมาขุดชุมทรัพย์ของตนที่ฝังไว้มตามบ่อน้ำตามหลุมฝังศพ และตามที่ปรักหักพังที่ปวง จึงเป็นที่รู้กันทั่วว่ามีชุมทรัพย์มหาศาลอยู่ในหลุมฝังศพที่เรียกกันว่าหลุมฝังศพของชาวคริสต์ มีใครต่อใครพากันขุดกันขุมทรัพย์เหล่านั้นแต่ก็ไม่ปรากฏผล ยังดีที่บุคคลเหล่านั้นไม่ได้รับอันตรายแต่อย่างใด ที่จริงเรื่องชุมทรัพย์ของชาวคริสต์นี้รู้ไปถึงคนที่อยู่ไกลๆ หลายพันไมล์ ดังที่พวกเขาเคยได้สั่งปรักหักพังเหล่านั้นเสียอีก ดังเช่นที่ปรากฏแก่อาเหม็ด ผู้ที่เกิดและอยู่เกือบตลอดชีวิตติดกับหลุมฝังศพชาวคริสต์นั้น

ตอนที่เกิดสงครามมัวร์ อาเหม็ดได้ถูกพวกมัวร์จับล่ามโซ่เอาไปขาย

เป็นทาสที่สเปน เพราะหัดที่ผู้ซื้ออาเหม็ดไปนั้นเป็นปราชญ์ผู้มีความรู้กว้างขวางทั้งยังมีความสามารถในมายากลนานาประการ นายของอาเหม็ดคืออาเหม็ดยังมักจะถูกข่มขู่ใช้ไต่ถามเกี่ยวกับอาฟริกาที่ผู้คนนั้น แล้วอยู่มาวันหนึ่งนายของอาเหม็ดเกิดรู้ว่าอาเหม็ดมีถิ่นฐานอยู่ใกล้กับหลุมฝังศพของชาวคริสต์กับสถานที่ปรักหักพังบนภูเขาใกล้กับเมืองเซอร์เชล นายของอาเหม็ดมีท่าทางตื่นเต้น ถามอาเหม็ดว่า

“เจ้าอยากกลับบ้านอย่างคนมีอิสระเสรีไหม”

“ถ้าพระอัลลาห์โปรด จะมีใครบ้างไหมที่ไม่อยากกลับไปบ้าน” อาเหม็ดตอบ

“ดีละ ข้าจะส่งเจ้าไปยังประเทศอัลจีเรียโดยเรือลำที่จะออกต่อไปนี่ละ จะไปหาที่ในเรือให้เจ้า แต่เจ้าต้องรับปากนะว่าพอถึงบ้านก็ต้องรีบขึ้นเขาน้ำไปยังหลุม”

ฝั่งศพของชาวคริสต์ทันทีที่เดียว
เอากระดาษที่ขี้จะให้เจ้าไป ไปเผา
ที่นั่นด้วยนะ”

“ท่านต้องการให้ข้าทำเพียง
เท่านั้นเองหรือหรือ” อาเหม็ดถาม
ด้วยความแปลกใจ

“เท่านั้นละ แต่ต้องสาบานนะ
ว่าเจ้าจะทำตามที่ข้าบอกให้ทำโดย
ไม่ต้องถามอะไร”

อาเหม็ดก็ยอมสาบาน แล้วก็
ออกเดินทางมากับเรือ ไม่ช้าก็ถึง
บ้าน เมื่อถึงบ้านก็มิได้ฉลองกัน
ยุ่งจนลืมถึงกระดาษที่นายฝากมา
กรอบครัวของอาเหม็ดฆ่าแกะตั้ง
๑๒ ตัว และเชิญเพื่อนฝูงกับญาติ
มากินเลี้ยงกัน งานเลี้ยงฉลอง
ดำเนินไปตลอดวันตลอดคืนถึง ๔ วัน
ครั้นถึงวันที่อาเหม็ดนึกขบขัน ได้ถึง
คำมั่นสัญญาที่ตนให้ไว้แก่นาย ถึง
แก่สาบานให้เสียด้วย จึงได้ขึ้นไป
ไปแต่ลำพังขึ้นไปยังหลุมฝั่งศพชาว
คริสต์ที่ขี้วางอยู่ เอากระดาษที่นาย
ให้มา ซึ่งมีตัวหนังสือและเครื่อง
หมายแปลก ๆ ที่อาเหม็ดดูไม่เข้าใจ
ชูขึ้นตรงส่วนที่สูงที่สุดของ หลุม
ฝั่งศพ แล้วก็เผาจนแน่ใจว่า
กระดาษชิ้นนั้นไหม้เป็นเถ้าถ่าน
ตลอดหมดทั้งแผ่นไม่มีส่วนใดเหลือ

แต่แล้วอาเหม็ดก็ถึงกับตกตะลึง
ขึ้นตาค้าง เมื่อเห็นว่าพอเอ้ากระดาษ
ชิ้นสุดท้ายร่วงลงบนหินที่กระจัด-
กระจายตรงที่ปรักหักพังนั้น ก็
ปรากฏมีรอยแยกที่ตรงนั้น และก็
ได้มีสิ่งมีค่าทั้งทองเงินเพชรไหล
ทะลักออกมาต่อหน้าต่อตาตน ไม่
ผิดกับภูเขาไฟพ่นหินละลายออกมา
ทีเดียว แต่สิ่งมีค่านั้นมีได้ไหล

กระจัดกระจายไปรอบๆ แต่กลับไหล
เป็นลำเหมือนแม่น้ำพุ่งข้ามแผ่นดิน
ตรงไปยังสเปนเหมือนทางช้างเผือก
ที่พาดไปในท้องฟ้า กว่าอาเหม็ดจะ
รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ก็ยืนนั่งอยู่
เป็นครู่ แล้วจึงเข้าใจได้ว่านายของ
ตนคงจะใช้มายากลเรียกทรัพย์
สมบัติมหาศาลที่เป็นเพชรพลอยกับ
โลหะต่างๆส่องแสงสัวยท่ามกลาง
แสงตะวัน ไปยังบ้านของตนใน
สเปน ครั้นเข้าใจเรื่องราวได้ตลอด
เช่นนั้นอาเหม็ดก็เห็นว่าขณะนั้นมี
ตนอยู่คนเดียวในที่นั้น ตนควรจะ
มีส่วนได้รับทรัพย์สมบัติมหาศาล
นั้นบ้างจึงถอดเสื้อคลุมตัวยาวออก
แล้วก็โยนขึ้นไปยังธารทองเงินและ
เพชรพลอยที่พุ่งเป็นลำอยู่ในอากาศ
ทันใดนั้นมายากลของนายเก่าของ
อาเหม็ดก็สลายลง ธารทองเงินและ
เพชรพลอยก็หายวับไป และรอย
แยกตรงที่ปรักหักพังก็หายไปด้วย
คงมีแต่อาเหม็ดยืนนั่งอยู่ตรงไหนเขา
อันว่างเปล่า อาเหม็ดถอนใจแล้ว
หยิบเสื้อคลุมขึ้นมา และก็ได้เห็น
ว่ามีมรกต หับทิม และเพชร กับ
ทอง เงินติดอยู่ในเสื้อคลุมนั้นบ้าง
ถึงจะไม่มากนักแต่ก็พอจะทำให้
อาเหม็ดเป็นเศรษฐีไปได้จนตลอด
ชีวิต

“ขอขอบคุณพระอัลลาห์”
อาเหม็ดร้องออกมา ต่อมาก็คิดขึ้นได้
อาเหม็ดจึงร้องออกมาอีกว่า “ขอ
ขอบคุณนายชาวสเปนของข้าด้วย”

ในปีต่อมา หลังจากนั้น
อาเหม็ดได้ขึ้นไปบนเขาตรงที่มี
สิ่งปรักหักพังนั้นเนื่องๆ พยายามค้น
หาที่ที่ธารขุมทรัพย์ไหลทะลักออก

มา แต่หาอย่างไรก็หาไม่พบ อิฐเก่าๆ
ที่หักพังเคยกองอยู่อย่างไรรู้ก็ยัง
กองอยู่อย่างนั้น คอยังไรก็ไม่แล
เห็นว่าจะมีช่องทางใดที่จะนำเข้าไป
สู่ห้องที่เก็บขุมทรัพย์ เวลาผ่านไปอีก
เป็นร้อยๆ ปี ก็ได้มีคนเลี้ยงแกะอีก
คนหนึ่ง ที่ได้มีโอกาสเข้าไปในหลุม
ฝั่งศพชาวคริสต์ เรืองแล้วว่าชาย
เลี้ยงแกะคนนั้นมักจะพาแกะและวัว
ไปเลี้ยงตามไหล่เขาตรงที่ที่มั่ง
ปรักหักพังดังกล่าวแล้วแทบทุกวัน
เย็นวันหนึ่งเมื่อตอนฝูงสัตว์ลงจาก
เขากลับไปบ้าน และเมื่อจัดแจง
ตอนเช้าก็ออกเรียบริบร้อยแล้ว จึงได้
เห็นว่าแม่วัวดำหายไปตัวหนึ่ง ชาย
นั้นเที่ยวไปตามหา ส่งเสียงเรียกก็
แล้ว ผีปากเรียกก็แล้ว แม้กระทั่ง
ขึ้นไปถึงครึ่งทาง ก็ไม่พบร่องรอย
แม่วัวดำเลย ในที่สุดเมื่อค่ำมืดแล้ว
ชายนั้นก็เลยเลิกหา

ครั้นรุ่งขึ้นเช้า ก่อนจะตอน
ฝูงสัตว์ออกไปเลี้ยง ชายนั้นอด
แปลกใจไม่ได้ที่นับสัตว์ทั้งหมดแล้ว
ปรากฏว่ามีจำนวนเท่าเดิมและแม่วัว
ดำก็อยู่ในฝูงด้วย ไม่มีส่วนใด
ส่วนหนึ่งขาดเจ็บชอกช้ำ ต่อจากนั้น
ชายเลี้ยงแกะก็ต้องแปลกใจทุกวัน
ที่เห็นแม่วัวดำหายไปเช่นนั้นตอนลง
จากเขาทุกเย็น แต่พอรุ่งเช้าก็มา
ปรากฏตัวอยู่ในฝูงเช่นเดิม ในที่สุด
เมื่อทนสงสัยอยู่ต่อไปไม่ได้ เย็น
วันหนึ่งเมื่อตอนฝูงสัตว์ลงจากเขา
ก่อนตะวันตกดินดังที่เคยทำทุกวัน
ชายนั้นก็ปล่อยให้สัตว์เหล่านั้นเดิน
ไปเอง ส่วนตนเองแอบซ่อนตัวอยู่
ในพุ่มไม้ใกล้ๆ กับที่ที่มีสิ่งปรัก
หักพัง (อ่านต่อหน้า ๑๑๖)

บทประพันธ์าวคริสต์

(ต่อจากหน้า ๔๕)

บนยอดเขา ขณะนั้นเองชายนั้นก็ได้เห็นแม่วัวดำปลิวตัวออกจากฝูงแล้วเดินตรงมายังที่ที่มีสิ่งปรักหักพัง และได้มาถึงกำแพงพังๆของตึกเก่าๆหลังหนึ่ง ดูแล้วก็ไม่ต่างกับกำแพงด้านอื่น แม่วัวดำสัตว์กับกำแพงด้านนั้น ทันใดนั้นเห็นใหญ่สองก้อนได้แยกออกเป็นช่อง แม่วัวดำก็ค่อยๆเดินสลับหางผ่านเข้าไปข้างใน ชายเจ้าของวัวเส้นลูกขนพวยขยงจะตามแม่วัวเข้าไป แต่เห็นสองก้อนนั้นชิดเข้าไปเสียสนิทแล้ว ดูแล้วก็ไม่มีร่องรอยว่ากำแพงนั้นจะเปิดเป็นช่องทางให้เข้าไปภายในได้เลย ชายนั้นเฝ้าคอยอยู่ตงครกกัน ก็ไม่มีว้าวที่แม่วัวดำตัวนั้นจะออกมา คอยอยู่นานจนทนคอยไม่ไหว ชายนั้นจึงกลับบ้านออกรู้สึกงงกันไปหมดที่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานี้ พร้อมกันนั้นก็ยังมึนงงกว่าเคยที่จะต้องค้นหาให้ได้ว่าแม่วัวดำไปอยู่ที่ไหนในตอนกลางคืน แต่พอถึงเวลาเช้า แม่วัวดำก็มาอยู่ในฝูงอย่างเคย

ดังนั้นในวันรุ่งขึ้น ชายนั้นจึงได้ไปซ่อนตัวในพุ่มไม้ตั้งแต่ตะวันยังไม่ตกดินเช่นวันวานอีก ซึ่งก็ใกล้เวลาที่แม่วัวดำหายไปจากฝูง ชายนั้นคอยอยู่ไม่นาน แม่วัวดำก็ค่อยๆเดินมายังที่ปรักหักพังนั้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็สัตว์กับกำแพงตรงที่เดียวกับที่สัตว์เมื่อวานนั้น คราวนี้ชายเลียงแกะเตรียมพร้อมแล้ว พอเห็นหิ้งค่อยๆแยกออกเป็นช่องทางเข้าไป

ในหลุมฝังศพชาวคริสต์ ชายนั้นรีบกว่าหางแม่วัวดำก้าวไว้นั้น จึงสามารถตามแม่วัวดำเข้าไปภายในได้ ก่อนที่หินสองก้อนจะปิดช่องทางไว้ดังเก่า

ครั้นเข้ามาข้างในแล้ว ชายเลียงแกะม้วนเต็นตลงเลียบลิ้นแม่วัวดำไปเสียสิ้น เพราะสถานที่ที่ชายเลียงแกะซ่อนอยู่นั้นหาใช่ภายในปราสาทหรือฝังศพไม่ แต่ที่แท้เป็นช่องเข้ามาภายในภูเขาเองที่เดียว ทางตรงนั้นก็ถือถ้ำในภูเขานั้นเอง เมื่อมองไปรอบๆ ชายเลียงแกะก็ได้เห็นว่าในถ้ำนั้นมีเพชรพลอยกองสุมๆ กันมากมายเกินกว่าจะเชื่อว่าจะมีอยู่ภายในจักรวาลทั้งหมดนี้ มีทั้งทับทิม บุษราคัม มรกต และเพชร ตลอดจนทอง ส่องแสงแวววาว จนกระทั่งสามารถมองเห็นภายในถ้ำนั้นได้ทุกอย่าง ที่ในถ้ำนั้นไม่มีแสงจากภายนอกเข้าไปได้เลย ภายในนั้นเงียบสงัดไม่ได้ยินเสียงใดๆ เพราะไม่มีใครอยู่ในนั้น และอดกลัวไม่ได้ เมื่อนึกว่าตนมาซ่อนอยู่แต่ผู้เดียวในดินแดนใต้พิภพอันน่าจะเป็นของชาวคริสต์ แต่โบราณนานมาหรืออาจจะเป็นของผีนั้นที่มิอำนาจคุ้มครองบทประพันธ์นี้มีคำหาศาลที่ฝังไว้ในดิน บัดนี้หนทางที่เขามาได้ถูกปิดเสียแล้ว ก็เท่ากับตนตกเป็นนักโทษในที่คุมขังอันเป็นดินแดนใต้พิภพอากาศอับทำให้รู้สึกเหมือนนาหนักของภูเขาที่ลงมาบนตัว แต่ต่อมาชายนั้นก็ค่อยๆรู้สึกกล้าขึ้น จึงจัดแจงเก็บเพชรพลอยขึ้นมาเม็ดสองเม็ด ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จึงได้กล้าเก็บมากขึ้นใส่กระเป๋าสื่อแล้ว

กอบเอามาใส่ชายเสื้อคลุมผูกไว้แน่น ครั้นเมื่อเก็บเพชรพลอยมาได้มากเท่าที่จะหอบเอาไปได้แล้ว ชายเลียงแกะจึงนึกถึงแม่วัวดำที่หายไปไหน ชายนั้นได้เที่ยวตามหาตามถ้ำอื่นๆ ต่อไปอีก ๒-๓ ถ้ำ แต่ละถ้ำมีเพชรพลอยกองอยู่เต็มเท่าๆกัน แต่ก็เจ็บบ้างเปล่าไม่มีผู้คน เมื่อเดินต่อไปอีกถ้ำหนึ่ง จึงได้พบแม่วัวดำ พบแล้วชายนั้นก็ถึงกับงงน็อก เมื่อเห็นแม่วัวดำกำลังให้เด็กน้อยคนหนึ่งกินนม นอกจากเด็กน้อยก็ไม่มีเห็นมีใครอีก ทุกหนทุกแห่งเงียบกริบไม่ได้ยินเสียงใดๆ ชายเลียงแกะขึ้นจึงดูแม่วัวดำและเด็กน้อยด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดอยู่ช้านาน จนกระทั่งในที่สุดก็สรุปได้ว่าเด็กน้อยต้องเป็นลูกหลานของผีนั้นหรือไม่ ก็ของชาวคริสต์ที่เคารพบูชา บทประพันธ์มหาศาลนี้ไว้ และผู้นั้นคงมีมายากที่จะเรียกแม่วัวดำมาให้นมเด็กน้อยได้ ที่แม่วัวดำหายไปจากฝูงตอนเย็นๆทุกวัน ก็เพื่อมาให้นมเด็กน้อยเอง

ชายเลียงแกะคอยแม่วัวดำอย่างอดทน เพราะรู้ว่าตนจะออกไปพ้นถ้ำได้อีกด้วยแม่วัวดำทางเดียว ดังนั้นเมื่อแม่วัวดำเตรียมจะออกไปจากถ้ำ ชายนั้นจึงรีบไปกว่าหางแม่วัวดำก้าวไว้นั้นด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างหนึ่งถือเสื้อที่ห่อเพชรพลอยไว้ แม่วัวดำสัตว์กับกำแพงเช่นตอนเช้าเข้ามา ชายนั้นจึงตามแม่วัวดำออกไปจากถ้ำได้โดยปลอดภัย

ต่อจากนั้นความโลภก็ทำให้ชายนั้นค่อยๆกลายเป็นคนกลัว และได้

ติดตามแม่วัวดำผ่านกำแพงภูเขา
เข้าไปในถ้ำได้อีกหลายครั้งหลายหน
เมื่อเข้าไปในถ้ำคราวใดก็ไม่เห็นผู้ใด
อื่นนอกจากเด็กน้อยนั้น และการที่
มีคนเข้าไปภายในถ้ำนั้นก็ไม่ใช่ที่
สังเกตของใคร ชายนั่นจึงหิบบด
เอาเพชรพลอยออกมามาทุกครั้ง
มากน้อยแล้วแต่จะชนเอาออกมาได้
แต่ถึงจะเอาออกมาสักกี่ครั้งก็หน
ทรัพย์สมบัตินั้นก็ยังคงมีมากมาย
กำยกองเหมือนเช่นเดิมไม่มีวัน

ยุบยวบลงไป

ในที่สุดวันหนึ่งพอดึกเย็น
แม่วัวดำก็ตามฝูงสัตว์กลับบ้าน ไม่ได้
ปลื้มตัวเข้าไปภายในถ้ำเหมือน
อย่างเคย ชายนั่นรู้ได้เลยว่าเด็กน้อย
นั้นบัดนี้หายไปแล้ว ไม่ได้ต้องการ
กินนมแม่วัวดำอีกต่อไปแล้ว หลังจาก
นั้น ถึงแม้ชายนั่นจะพยายามสัก
เพียงใดก็ตาม ก็หาได้พบร่องรอยที่
แสดงว่าเป็นช่องทางเข้าไปภายใน
ภูเขาแม้แต่สักนิดไม่ แต่ถึงไม่พบ

ช่องทางเข้าไปยังถ้ำหาสมบัตินั้นก็
ไม่เป็นไร เพราะขณะนั้นชายนั่นได้
กลายเป็นคนมั่งมีที่สุดในแถบชายฝั่ง
บาร์บารี หรืออาจจะรวยที่สุดในโลก
ก็ได้ แต่ถึงอย่างไรชายนั่นก็
ระมัดระวังไม่แสดงว่าตนมีทรัพย์
สมบัติ จึงไม่มีใครรู้ว่าชายเลี้ยงแกะ
นั้นมีทรัพย์สมบัติมากน้อยเพียงไหน
ชายนั่นก็ได้ขอคุณพระอัลลาห์ที่
ประทานทรัพย์สมบัติทำให้ได้รับ
ความสุขสบายไปจนตลอดชีวิต ♥

ศิลปภาพฉาย (ต่อจากหน้า ๓๓)

และที่น่าได้ใจขึ้นไปอีกก็คือเส้นทางที่ปรับปรุงขึ้นใหม่นั้น
มีสภาพเรียบร้อยพอที่จะให้รถส่วนบุคคลขนาดกลางๆ
ขับกันไปเองจนถึงน้ำตกได้โดยไม่ต้องว่าจ้างรถสองแถว
ให้พาตะลุยไปคลุกฝุ่นเหมือนอย่างแต่ก่อน กับอีก
ประการหนึ่งการขับรถไปเองถ้ำเป็นรถประเภทที่มีกระจก
เบ็ดเตล็ดได้ก็จะยังสะดวกขึ้นอีกมาก ทว่าสะดวกก็
ตอนไหนมีฝุ่นฟุ้งเราก็ดูกระจกกันฝุ่นได้ พอหมดฝุ่น
ก็เปิดกระจกขับลมเย็นตามสบาย ที่เป็นรถปรับอากาศ
ก็เป็นอันหมดปัญหา ชุ่มชื้นใจทั้งไปและกลับ เห็นเขา
พากันไปเที่ยวหลายคนที่เดียว เราก็พลอยชุ่มชื้นใจไป
กับเขาด้วย

รถเข้าไปจอดได้ถึงด้านสุดท้ายใกล้กับที่ทำการของ
อุทยานแห่งชาติน้ำตกแม่ยะ ลงจากรถพากันเดินต่อไป
อีกนิดเดียวก็ถึงบริเวณน้ำตก ที่นี้ก็ช่วยกันมองหาทำเล
ที่พักผ่อนให้สบาย สำหรับท่านที่มีลูกเล็กเด็กน้อยไป
ด้วยก็ขอให้เลือกเอาที่ใกล้ๆ ทางด้านขวามือนั้นแหละ
เหมาะมาก มีลานหินเรียบๆกว้างขวาง มีต้นไม้ใหญ่ให้
เงาร่มครึ้มอยู่ทั่วบริเวณนั้น ธารน้ำตกไหลผ่านโขดหิน
มาหลายสาย เลือกแอ่งน้ำที่ตนๆให้เด็กอาบหรือผู้ใหญ่
จะลงอาบด้วยก็ได้ไม่ผิดกติกาแต่อย่างใด ทั้งปลอดภัย
อบอุ่นใจเพราะได้อยู่ใกล้ๆ กับเด็กด้วย เรื่องน้ำเย็น
ลมเย็นที่น้ำตกแม่ยะก็ไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ว่าจะลงไป
แช่น้ำที่ตรงไหนเป็นต้องได้หนาวจนสั่นงั๊กๆไปทั้งนั้น

ท่านที่แข็งแรงหน่อยก็อยากจะขอเชิญให้เดินต่อไป

อีกนิด เขาทำบันไดให้เดินข้ามเนินดินไปได้สะดวก
ตรงบริเวณนี้มีโขดหินก้อนโตๆ น้ำตกไหลฟูฟ่า กระแ
น้ำก็แรงน้ำดู ไม่เหมาะสำหรับอาบ แต่เหมาะสำหรับ
นั่งดูนอนดู และเหมาะสำหรับหาหม่อมถ้ำภาพงามๆ มีให้
เลือกได้หลายมุม ท่านที่เตรียมอาหารไปขอเชิญรับ
ประทานกันบริเวณนี้ ทำเลเหมาะจริงๆ

สำหรับหนุ่มๆสาวๆ... โน่น... ตะกายโขดหินข้ามเนิน
กันต่อไปอีกหน่อย ที่สวยๆทั้งนั้น ถ้าใครไม่ได้เห็นก็จะ
ต้องเสียใจ ตรงบริเวณหน้าธารน้ำตกใหญ่ๆนั้นแหละ
มองเห็นธารน้ำไหลได้เต็มตา ทั้งโขดหินทั้งต้นไม้ใหญ่ๆ
ก็ไม่มีบังกันแล้ว ท่านที่ประสงค์จะไปถ่ายภาพขอให้
ไปหาหม่อมกันในบริเวณนี้ ท่านที่ต้องการไปพักผ่อนกับ
ธรรมชาติให้เต็มอิ่มก็ต้องบริเวณนี้เหมือนกัน ชอบใจ
อยู่หลายอย่างทีเดียว อย่างโขดหินเล็กๆมีต้นตะไคร้น้ำ
และต้นเฟินขึ้นเกาะจนเต็ม น้ำตกไหลบ่าลงมาเป็นสาย
ไม่มาก ไม่แรง แต่สม่ำเสมอ เสียงดังซู่ซ่าปะๆปะๆ
เป็นจังหวะๆ ฟังดูไพเราะ น้แหละที่เขาเรียกว่าดนตรี
ธรรมชาติ ใครยังไม่เคยฟังก็ลองไปฟังกันดู มีอยู่
ช่วงน้ำตาบที่น้ำตกแม่ยะ

เดินเลยขึ้นไปถึงธารน้ำตกใหญ่ หนุ่มๆสาวๆมารวม
กันอยู่กันเอง มีโขดหินเป็นขั้นๆช่วยให้เดินได้สะดวก
มีแอ่งน้ำกว้างใหญ่อยู่หน้าธารน้ำตก อาบน้ำกันได้สนุก
กระโดดเล่นก็ได้ วายน้ำเล่นก็ได้ ไปเที่ยวคราวนี้ชุ่มชื้นใจ
จริงๆ น้ำตกแม่ยะและสายลมเย็นยังรอคอยท่านอยู่
ตลอดฤดูร้อนนี้ ♥

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

ลาภหาย (นิทานโปรตุเกส)

ตามธรรมดาเราว่าลาภหายเพราะโลกมาก แต่ในเรื่องนี้ลาภหายเพราะความอยากหรืออยากเห็นของคน โดยเฉพาะคนผู้หญิง คนเล้าคนเล้าเพื่อให้เป็นคติสอนใจคนที่ชอบอยากหรืออยากเห็นทั้งปวง เรื่องเล่าตามที่แอนดรูว์ ลัง เล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งกลางป่าใหญ่แห่งหนึ่ง ยังมีสองผู้เมียมีอาชีพเป็นคนเผ่าถ่าน ที่จริงคนทั้งสองก็ขี้หนุ่มขี้สาว ร่างกายก็แข็งแรง เมื่อแต่งงานกันแล้ว ก็เชื่อว่าคงจะช่วยกันทำมาหากินพอเลี้ยงชีพกันไปได้ แต่ว่าโชคร้าย ยังอยู่กันไปก็ขี้จนลงๆ ไม่อาจจะทำมาหากินได้อย่างเคย จนท้ายที่สุดบางวันถึงกับต้องเข้านอนโดยไม่ได้อะไรเลย

ค่าวันหนึ่ง พระราชาของบ้านเมืองที่คนทั้งสองอยู่เสด็จไปล่าสัตว์ผ่านมาทางกระท่อมของคนทั้งสอง ทรงได้ยินเสียงสะอื้นออกมาจากกระท่อมนั้น ก็อดแปลกพระทัยไม่ได้ ด้วยเหตุที่พระราชาทรงมีพระทัยดี จึงทรงหยุดม้าอยู่หน้ากระท่อม เพื่อว่าพระองค์จะทรงช่วยเหลืออะไรได้บ้าง ขณะนั้นก็ได้ยินเสียงผู้หญิงร้องพันทิ้งออกมาว่า

“ยังมีใครอีกบ้างไหมที่ได้ทุกข์ได้ยากเหมือนเรา เวลาว่างงานทำเราก็ทำงานตลอดทั้งวันไม่ผิดกับทาสเลยทีเดียว แต่มาบัดนี้ไม่มีงาน

จะทำ แล้วเราจะเอาอะไรกิน นี่เป็นเพราะความอยากหรืออยากเห็นของพี่ที่เดียวแหละ ถึงได้ทุกข์ยากกันอย่างนี้ ถ้าหากพี่เป็นเหมือนข้าก็จะดีหรือ ข้าไม่เห็นจะอยากอะไรเลย ถ้าเป็นเช่นนั้นเราคงจะมีความสุขเหมือนอย่างพระราชาทูวันนี้นะ ที่จะมีของกินมากมาย มีเสื้อผ้าสวมใส่ให้อบอุ่นอย่างเหลือเฟือ ทำไม...”

มาถึงตอนนั้นพระราชาก็เสด็จไปเกาะประตูกระท่อม เสียงผู้หญิงร้องถามออกมาว่า

“ใครนั่นนะ”

“เราเอง” พระราชาตรัสตอบเสียงนั้นก็ถามมาอีกว่า “เรานะใครเล่า” พระราชาตรัสว่า “เออๆ นี่ เปิดประตูให้เราเข้าไปหน่อย”

หญิงเจ้าของกระท่อมลุกมาเปิดประตู ออกรู้สึกประหลาดใจที่ได้เห็นคนแปลกหน้า พระราชาเสด็จเข้าไปในกระท่อมที่ว่างเปล่าไม่มีอะไร แม้แต่เก้าอี้สักตัวก็ไม่มี พระราชาจึงต้องแสวงแสดงว่าจะรับ

เสด็จไป ไม่อยู่นาน พระราชาตรัสว่า

“ข้าไม่มีเวลาอยู่นาน แต่ขณะที่ผ่านมาได้ยินเสียงคนร้องไห้ว่าพันท่านทั้งสองมีเรื่องเดือดร้อนอะไรหรือ ไหนบอกข้าซิ”

“ท่านที่เคารพ เราไม่มีงานทำ แล้วก็เลยไม่มีอะไรจะกินมา ๒ วันแล้ว” หญิงนั้นตอบ “ไม่มีอะไรเหลือสำหรับเราเลย นอกจากความอดตายเท่านั้น”

“อย่า อย่าไปขอมอดตาย”

พระราชาตรัสห้าม “ถ้าขอมอดตายก็ต้องถือเป็นความผิดของท่านละ เอามากับข้าซิ มาที่วังของข้า แล้วจะรู้สึกเหมือนอยู่ในสวรรค์ แต่ข้าต้องขอสัญญาอย่างหนึ่งนะ ว่าข้าสั่งอะไร ต้องทำตามอย่างเคร่งครัดทีเดียว”

คนเผ่าถ่านกับเมียจึงมองดูพระราชายู่งหนึ่ง ราวกับจะไม่เชื่อหูตนเอง แล้วคนทั้งสองก็อุทานออกมาพร้อมกันว่า

“แน่นอนทีเดียว ไม่ว่าพระองค์ (อ่านต่อหน้า ๑๑๘)

ตรัสแล้วก็เสด็จออกไป เมื่อเห็นพระราชเสด็จลับองค์ไปแล้ว คนเฝ้าด่านก็พูดขึ้นอย่างหวาดๆว่า “ตอนนีเราก็มืดทุกอย่างที่ต้องการแล้ว อยากทำอะไรก็ทำได้ตามชอบใจ เพียงแต่ว่า อย่าไปแตะต้องขามชุบนั้นก็แล้วกัน”

“แน่ละ” เมื่อกษัตริย์ท่านพูด “เราจะไปอยากเปิดทำไม แต่ที่จริงมันก็ออกจะแปลกอยู่นะ เห็นแล้วใครจะอดอยากไม่รู้ได้ว่าข้างในนั้นมีอะไร”

ชีวิตคนทั้งสองผ่านไปอย่างมีความสุขเหมือนฝัน เต็มจนอนก็อ่อนนุ่มสบายเสียจนไม่อยากจะลุกเพื่อเสวยยามสวมนแล้วก็ไม่อยากถอด อาหารการกินก็อร่อยจนไม่อยากจะอิ่ม ทั้งในสวนก็ยังสวยงามมีทั้งดอกไม้ผลไม้ที่หาได้ยาก มีเสียงนกร้อง ถ้าจะออกไปไหน ก็มีรถของพระบารมีพาไปเป็นช่องรถฟอรั่มเต็มมิด บุดด้วยตัวสนาเงินมากออร่าอยู่ บางครั้งบางครั้งว่าที่พระราชาทรงเห็นคนทั้งสองพระองค์ก็อดแสบสรวลไม่ได้เมื่อเห็นชายผู้มัวเมาทวนสนาไสยทุกวัน ครั้นทอดพระเนตรเห็นเมษชาชนัน พระเนตรของพระองค์เหมือนจะบอกว่า “รู้หรอคะ” ทั้งๆที่ผิวเมษทั้งสองหาได้รู้ตัวไม่

แต่แล้ววันหนึ่ง คนเฝ้าด่านก็อดถามเมษไม่ได้ เมื่อกินอาหารเสร็จไปแล้ว แต่เมษยังไม่ได้พูดออกมาสักคำ “ทำไมเงียบไปล่ะ

เมื่อก่อนเห็นเคยพูดตลอดๆ ทั้งวัน มาเดี๋ยวนี้ไม่เห็นค่อยพูด จนข้าเฝ้าจะลืมนิสัยของนางไปแล้วละซี”

“ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่ว่าไม่อยากจะพูด ก็เท่านั้นเอง” หญิงนั้นหยุดพูดครู่หนึ่งแล้วก็พูดต่อไปว่า “ไม่นึกอยากรู้บ้างหรือว่าจะไรอยู่ในขามชุบใบนั้น”

“ไม่หรอก ไม่อยากรู้ มันไม่ใช่ธุระอะไรของเราสักหน่อย” การสนทนาก็ยุติลงแค่นั้น ครั้นเวลาล่วงเลยไป หญิงนั้นยังพูดน้อยลงๆ จนผิวช้ำจะตกใจ ถึงเวลากินอาหารก็ไม่ยอมกินอาหารอย่างนอย่างโน้น ในที่สุดผิวก็พูดว่า

“นี่แน่ะนาง นางต้องกินอะไรเสียบ้างนะ มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นล่ะ ถ้าฉันไม่ยอมกินอะไรอยู่อย่างนี้ ข้าจะต้องตาย”

“ข้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะไม่ให้รู้ว่าอะไรอยู่ในขามชุบใบนี้” เมื่อกษัตริย์ท่านระเบิดความในใจออกมาจนผิวตกตะลึง คนเฝ้าด่านร้องลั่นว่า

“อะไรกัน จะหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเราทุกข่ากเสียอีกแล้วละซี นางก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือว่าถ้าเราขึ้นขัดคำสั่งพระราชาก็จะถูกเฉดหัวออกไปจากพระราชวัง แล้วก็กลับไปอดตายที่บ้านอย่างเก่า”

“ทำไมจะไม่รู้ แต่ว่าคงจะไม่ถึงอย่างนั้นหรอกนะ พระราชาพระทัยดีออกอย่างนี้ คงไม่สนพระทัยเรื่องเล็กน้อยอย่างนี้หรอก

แล้วก็เราก็มัวเมาไม่ต้องเปิดฝาทันที เพียงแต่เผยออกนิดเดียวเท่านั้นแหละ แล้วขณะเราก็กู้แต่ลำพัง ไม่มีใครรู้หรอคะ”

ฟังแล้วชาชนันออกจะลึกลับใจที่จริงก็ดูเหมือนเรื่องเล็กน้อย แต่ถ้าทำแล้วจะทำให้เมษสบายใจมันก็น่าจะลองเสี่ยงดู คิดดังนั้นแล้ว

ชาชนันก็จัดแจงหยิบหุ่ที่ฝาขามค่อยๆเผยออกให้เมษก็มองดู ทันใดนั้นเมื่อกษัตริย์ท่านก็ผงะหงายส่งเสียงร้องกรีดออกมา เมื่อหนูที่อยู่ในขามชุบ กระโดดออกมาจนเกือบจะชนลูกตาหญิงนั้น แล้วก็วิ่งไปรอบๆห้อง คนทั้งสองก็วิ่งไล่

ตามจับจะเอาใส่ขามชุบนั้นอย่างเก่า จนกระทั่งชนเก้าอี้และแจกันโดยแรงจนคว่ำลงไป ขณะที่กำลังวุ่นวายและมีเสียงเอะอะโครมครามอยู่นั้น ประตูห้องก็เปิดออก และหนูก็วิ่งผ่านพระราชอาสน์นอกประตูไป สองคนผิวเมษเข้าไปซ่อนอยู่ใต้โต๊ะอาหาร พระราชาจึงตรัสเรียกให้ออกมา พอออกมาจากใต้โต๊ะคนเฝ้าด่านก็ทูลว่า

“ข้าพระองค์รู้แล้วว่าอะไรอยู่ในขามชุบ หนูวิ่งหนีไปแล้ว”

“เตรียมตัวกลับบ้านได้ ทหารยามจะพาเจ้าทั้งสองไปส่งบ้าน” พระราชาตรัส “บุญเจออยู่ที่เมษเจ้าแล้วใช่ไหม”

แล้วคนทั้งสองก็ต้องกลับมาดำเนินชีวิตอดๆอยากๆอย่างเก่าทั้งนี้ก็เพราะทนความอยากรู้ไม่ไหวนั่นเอง ๗

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

กำเนิดคน (นิทานเมกซิโก)

หน้า 100 ของ
น. 100-101

เรื่องกำเนิดสิ่งต่างๆ ได้เล่ามามากแล้วทั้งกำเนิดสัตว์และกำเนิดพืช ตลอดจนกำเนิดเกลือและทอง
คราวนี้จะได้เล่าถึงกำเนิดคนตามตำนานของชาวเมกซิโกบ้าง ที่จริงเรื่องกำเนิดคนก็ได้มีเล่ากันต่างๆ
แล้วแต่คน แต่เรื่องนี้เล่าตามทงูเลียต ปีกก็อตเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านเมกซิโก ดังต่อไปนี้

เรื่องเล่าว่า เมื่อเทพทั้งหลายได้สร้างโลกขึ้นแล้ว
ให้มนุษย์เขา ที่ราบ ทะเลสาบและทะเลหลวง มีทั้งปลา
ว้ายคลาคล่ำอยู่ในน้ำ และมีนกชนิดต่างๆ จับเกาะและ
ทำรังอยู่บนต้นไม้ เทพผู้สร้างก็ทรงเห็นว่าโลกที่สร้าง
ขึ้นไม่ควรจะมีแต่ปลากับนก ควรจะมีสัตว์ชนิดอื่นอีก
บ้าง และก็คิดทรงสร้างแมลง งู จึงจก กับตัวแก้วที่ได
กลายเป็นผีเสื้อ จึงจกกินแมลง ตัวแก้วกินใบไม้ และ
ผีเสื้อก็ดูดน้ำหวานจากดอกไม้กินเช่นเดียวกับผึ้งที่เทพ
ผู้สร้างได้ทรงสร้างขึ้นมาด้วย ในขณะนั้นยังมีอาหาร
ในโลกมากมายพอเพียงสำหรับสัตว์ที่สร้างขึ้นมาเหล่าน
นี้ ต่อจากนั้นเทพผู้สร้างก็ได้ทรงสร้างหนู กระต่าย
เสือ หมา กับแมวหลายเสือ ตัวโกโยเตต์ก็คล้ายหมาแต่
เล็กกว่าหมาป่า ก็ได้ทรงสร้างขึ้น แล้วก็ยังทรงสร้าง
สัตว์เลื้อยคลานชนิดต่างๆ มากมาย นก ปลา และแมลง
ก็มีชนิดต่างๆ เพิ่มขึ้นอีกมาก นับเป็นทงูพอพระทัย
ของเทพผู้สร้างทั้งหลายเป็นอย่างดี แต่ก็ยังมีสิ่งที่ยัง
ขาดอยู่ในโลก แม้เวลาจะล่วงไปช้านานเทพเหล่านั้นก็
ยังหาทรงทราบไม่ว่าสิ่งที่ขาดไปนั้นคืออะไร เมื่อทรง
กันหากันช้านานจึงได้ทรงทราบว่าอะไรที่ขาดไป กล่าว
คือโลกนั้นถึงจะดูสวยและอุดมสมบูรณ์พอจะอยู่ได้อย่าง
สุขสบาย บรรดาสรรพสัตว์ที่อยู่ในโลกก็อยู่อย่างรรมย์
แต่สัตว์เหล่านั้นไม่เคยได้มาทูลเทพผู้สร้างทั้งหลายเลย
ว่าได้รู้สึกชมกับสิ่งที่เทพเหล่านั้นได้ทรงสร้างขึ้น

และรู้สึกขอบคุณเทพผู้สร้างตนและสิ่งเหล่านั้นขึ้นมา
ที่สัตว์ทั้งหลายไม่ได้ทำอย่างที่เทพผู้สร้างมุ่งหวัง ก็
เพราะสัตว์เหล่านั้นพูดไม่ได้ โลกจึงออกจะเงียบเหงา
เสียงที่ได้ยินมีแต่เสียงลม เสียงคลื่น เสียงน้ำตก เสียง
น้ำแม่น้ำไหลเท่านั้น

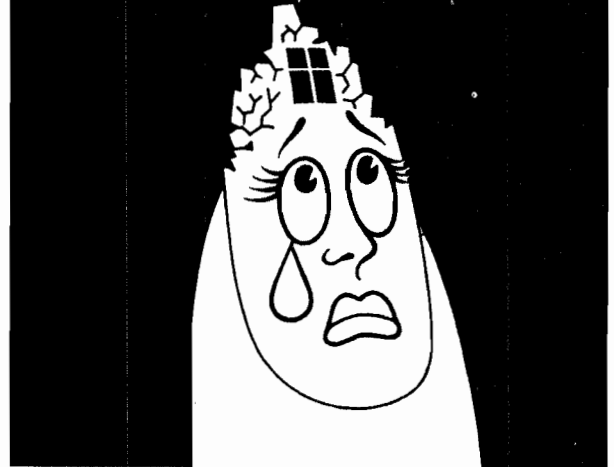
เมื่อทรงทราบเช่นนั้นแล้ว เทพเจ้าทั้งหลายก็ได้
ตกลงกันว่าจะต้องสร้างสิ่งมีชีวิตขึ้นมาใหม่ ให้มี
ลักษณะต่างกับสัตว์ทั้งหลายที่มีอยู่ในโลก การสร้างก็
ต้องต่างไปด้วย ก่อนอื่นบรรดาเทพต้องการให้สัตว์
ต่างๆ สามารถสื่อสารถึงกันได้ ถ้าสามารถทำสิ่งนี้ได้
สิ่งมีชีวิตที่จะสร้างขึ้นใหม่ก็จะสามารถส่งเสียง
สรรเสริญสรรพรสให้ได้ยินทั่วไป ดังนั้นเทพเจ้าจึงได้
ประทานพรแก่สัตว์ทั้งหลายในโลกให้สื่อสารกันได้ แต่
สัตว์เหล่านั้นก็ไม่ได้สรรเสริญเทพผู้สร้างตนขึ้นมาแต่
ประการใด ทั้งโลกทั้งสวรรค์ไม่ได้เงียบเหงาอย่างแต่
ก่อนแล้ว แต่กลับอื้ออึงไปด้วยเสียงคำรามเสียงเห่าหอน
เสียงจิบๆ จ๊ับๆ ซึ่งเทพเจ้าทั้งหลายก็หาได้เข้าใจความ
หมายของเสียงเหล่านั้นไม่ ในที่สุดบรรดาเทพเจ้าจึง
ได้ตกลงพระทัยว่าการที่ให้พรสวรรค์ให้สามารถสื่อสาร
กันด้วยเสียงต่างๆ ของสัตว์แต่ละชนิดนั้นยังไม่เพียงพอ
จำเป็นต้องสื่อสารกันด้วยภาษา ดังนั้นสิ่งมีชีวิตที่จะ
สร้างขึ้นนั้นจะต้องได้พรสวรรค์ให้สามารถพูดภาษาได้
ต่อจากนั้นเทพเจ้าก็ทรงหารือกันอย่างหนักว่าถ้า

จะให้พรสวรรค์ทางภาษาแก่สิ่งมีชีวิตที่จะสร้างขึ้น สิ่งนั้นต้องขึ้นได้ตรง หัวต้องอยู่บนสุดของตัว ไม่ได้อยู่ข้างหน้าตัวเหมือนสัตว์บางชนิด ต้องมีมือนิ้วมีขาอย่างละ ๒ ข้าง แล้วต้องไม่มีขนอย่างเสือ ไม่มีขนอย่างนก ไม่มีหนังหนายาววูควาย ให้สามารถใช้มือเลือกหาสิ่งปลูกสร้างกายตามชอบใจ และเทพเจ้าก็ได้ตกลงพระทัยว่าพรสวรรค์ที่จะประทานให้แก่สิ่งที่จะสร้างขึ้นมานอกจากชีวิต ภาษา แล้วก็ยังต้องมีเหตุผล ให้สามารถในการใช้เหตุผลและการตัดสินใจ

เมื่อहारอกันเป็นทศกมลเช่นนั้นแล้วมาถึงวัตถุที่จะใช้สร้าง เทพองค์หนึ่งเสนอให้ใช้หญ้าสาน อีกองค์หนึ่งให้ใช้ใบไม้เย็บติดกัน องค์อื่นว่าน่าจะสลักจากหินทราย แต่บางองค์ค้านว่าต้องสลักจากหินที่แข็งที่สุดจึงจะใช้ได้ ในที่สุดก็ลงความเห็นว่าปั้นด้วยดินเป็นดีที่สุด เทพทั้งหลายจึงขนดินจากริมตลิ่งมากองเป็นกองใหญ่ พอตากหมาดๆ แล้วก็จัดแจงปั้นเป็นรูปที่ตกลงกัน แต่ถึงแม้ว่าเทพแต่ละองค์จะทรงปั้นตามแบบ คือ มีหัว มีคอ มีตาสองตา มีจมูก มีปาก มีฟัน มีลิ้น มีหูรูปเปลือกหอย รูปที่ปั้นแต่ละรูปมีขา ๒ ข้าง มีต้นพริ้วด้วยนิ้ว ๕ นิ้วหันมาทางด้านหน้า แมกระนั้นเมื่อปั้นเสร็จแล้วรูปปั้นแต่ละรูปก็ทำได้เหมือนกันไม่ บ้างก็ใหญ่ บ้างก็เล็ก บ้างก็อ้วนกลม ทั้งหมด แก้ม จมูก ปาก กาง ตา และลิ้น รูปหนึ่งหาได้มีเหมือนกับอีกรูปหนึ่งไม่ ซึ่งก็นับเป็นเทพพระทัยของเทพเจ้าทั้งหลายขงนัก แต่ก่อนจะประทานพรให้มีชีวิต มีภาษา และเหตุผล เทพเจ้าก็ต้องการจะทดลองดูก่อนว่ารูปปั้นที่สร้างขึ้นนั้นจะทนทานต่อสิ่งต่างๆ ได้เหมือนนกเหมือนปลาที่สร้างไม่ได้สลายไปในอากาศหรือน้ำหรือไม่ เทพเจ้าจึงโยนรูปปั้นแต่ละรูปลงไปในแม่น้ำ

เมื่อโยนลงไปในน้ำดังตูม ก็ปรากฏว่ารูปปั้นนั้นละลายไปในน้ำหมดสิ้น เทพเจ้าทอดพระเนตรรูปปั้นเหล่านั้นด้วยความเสียดายแต่ก็ยังไม่วายความพยายามได้ช่วยกันคิดหาวิธีอันมาสร้างใหม่ คราวนี้ได้ตกลงกันว่าจะสลักจากไม้ตามแบบเดิมที่ปั้นไว้ครั้งแรก ซึ่งแต่ละรูปที่สลักจากไม้ชนิดต่างก็ไม่เหมือนกันเลยเช่นครั้งก่อน เมื่อโยนรูปสลักลงไปในน้ำก็ปรากฏว่ารูปสลักเหล่านั้นลอยตึบป่องๆ อยู่ในน้ำ (ต่อหน้า ๑๒๘)

ยืงนานวัน เล็บก็ยืงแห้ว ยืงเหลือง แล้วก็เปราะ หักง่าย กลุ่มใจจริ

เล็บของคนเราจะมีสุขภาพดีตามธรรมชาติ แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปมีสาเหตุหลายอย่างที่จะทำให้เล็บของคุณ สุขภาพไม่ดีเหมือนเดิม สาเหตุสำคัญประการหนึ่งคือ เอซีโตน

เอซีโตน (Acetone) เป็นสารเคมีที่กัดเล็บให้แห้ง กรอบ ซีดเซียว เปราะหักง่าย และยังดูดซึมเอาไขมันออกจากผิวหนังรอบๆ เล็บ ทำให้ผิวหนังบริเวณนั้นแห้งกระด้าง ขาดงาเล็บทั่วไปประกอบด้วย เอซีโตนล้วนๆ เมื่อใช้นานวันเข้าสุขภาพเล็บก็ยิ่งแยลง ไม่ดีเหมือนเดิม

ถ้าคุณไม่อยากให้เล็บของคุณเป็นเช่นนั้น คุณควรเปลี่ยนมาใช้ยาล้างเล็บที่มีคุณภาพดีอย่าง คิวเท็กซ์

คิวเท็กซ์
รักษาเล็บของคุณ
ให้กลับมีสุขภาพดี

‘ไม่ยอมเสียหัวใจใคร’ แล้วสร้อยก็ถอนใจ...

สร้อยได้ยินเสียงสนกระของนางสาวตรีว่าอยากพบกับเธอ สร้อยรู้สึกประหลาดใจ สร้อยได้ยินนางบอกกับสามีนางนางพองจะพูดกับเธอรู้เรื่อง หัวอกผู้หญิงด้วยกัน แต่ประยูรห้ามไว้ สร้อยทำอะไรไม่ถูก สร้อยไม่นึกว่าผู้หญิงอย่างนางสาวตรีจะไร้เดียงสา จะมาขอสามีนางจากเธออย่างง่าย ๆ และไม่มีศักดิ์ศรี สร้อยลังเล สร้อยจะออกไปพบนางสาวตรีดีไหมหนอ แล้วสร้อยจะพูดกับนางอย่างไรให้นางเข้าใจวิถีของโลก เพราะสร้อยไม่อยากทำร้ายให้นางเจ็บปวดไปยิ่งกว่านี้ แต่สร้อยจะทำอย่างไรล่ะ สร้อยจะทิ้งความฝันให้กับความสงสารไม่ได้ สร้อยหวนนึกถึงความยากแค้นในสลัม ความอดอยาก ความตำหนิในอ่างอาบน้ำ มีใครสงสารสร้อยบ้าง น้าตาสร้อยไหลออกมา สร้อยยืนคิดอยู่อย่างเปลี่ยวตัว จนไม่ได้ยินว่าคนทั้งสองพูดอะไรต่อไปบ้าง สร้อยกลับมาลอบมองทางรอยแตกอีก สร้อยเห็นนางสาวตรีกำลังเป็นลมร่างฟุบลงกองกับพื้น สร้อยเห็นใบหน้านั้นซีดเผือดราวกับคนตาย สร้อยใจหายวาบ รีบเปิดประตูออกไปช่วยประยูรหวนนางเข้าบ้าน

ในระหว่างทางสร้อยรู้สึกว่ายาวแรงของสร้อยได้ถดถอย ขณะที่มองสร้อยกำลังทำงานหนัก สร้อยกำลังคิด สร้อยไม่นึกว่าต้องมาลงเอยในสิ่งที่สร้อยกระทำ... มนุษยธรรม...แล้วความฝันของสร้อยล่ะ...? ♥

ตอบปัญหา (ต่อจากหน้า ๕๔)

ที่ต้องการนักหนาได้ และอีกอย่างหนึ่งก็เพราะอยู่ในฐานะที่จะทำอย่างนั้นกับเขาได้

เรื่องจริงอีกก็คือการคิดว่าตนเองเหนือคนอื่น ทั้งในด้านฐานะความเป็นอยู่และในด้านความคิดอ่านสติปัญญา ซึ่งก็อาจจะเป็นความจริง แต่น่าเสียดายว่ามันเป็นความจริงที่ไม่นำเอาไปใช้ ทำให้เกิดคะแนนลบมากกว่าบวก

สรุปแล้วโลกรอบตัวของคุณนั้นเป็น โลกธรรมดาที่หมุนไปอยู่ทุกวันกับคนอื่นเขา ไม่ได้มีอะไรสับสนเลี้ยวแต่ว่าคุณเสียไปมันเสียสูงไปก็เลยหาทางลงไม่ได้เท่านั้นเอง

เรื่องที่ว่าปรับตัวนั้นก็มีความจำเป็น คุณใช้คำว่า

ปรับตัวไม่ทันนั้นไม่ถูก เพราะไม่ได้มีอะไรที่มันไปเร็วเลยหน้าคุณไล่ตามไม่ทัน แต่คุณจำจะต้องปรับตัวให้ลงมาดินเสีย เลิกการเสแสร้งทำเสร้านำใครแมนติก เลิกความคิดว่าคนอื่นเขาเซย์ น่าเบื่อไร้สาระ เลิกทำตัวว่าอิสระกว่าคนอื่น และเลิกคิดว่าเรามีเงินใช้คนอื่นทำให้ไม่ได้เหมือนเรา ความสุขในชีวิตไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่มีเงินจะซื้อหาได้แต่เท่านั้น ขอนึกคุณน่าจะรู้ดี

เมื่อใดคุณเป็นผู้เสแสร้งธรรมดาที่มันอยู่ในหมู่ผู้เสแสร้ง คุณก็อาจจะพบว่าชีวิตนั้นหอมหวานอยู่ในทุ่งดาวเรือง ดาวกระจาย ไม่จำเป็นจะต้องเป็นในเรือนกล้วยไม้ราคาแพง ♥

กำเนิดคน (ต่อจากหน้า ๕๔)

บรรดาเทพเจ้าพากันบดขยี้ดินโดยทั่วกัน แต่ไม่ช้าเทพเจ้าก็ทรงเห็นว่าน่าจะทำคลองด้วยวิธีอื่นอีก ดังนั้นจึงทดลองโยนรูปสลักเหล่านั้นเข้าไปในไฟ ผลก็คือรูปสลักเหล่านั้นไหม้เป็นเถาถ่านไปหมด

เมื่อเป็นเช่นนั้น บรรดาเทพก็ทรงให้ความเห็นกันต่าง ๆ นานาว่าควรใช้วัตถุนิดใดมาสร้างจะได้ทนไฟบ้างว่าควรใช้หยก ใช้หินชั้นการเวก บ้างก็ว่าควรใช้ทองแดง ในที่สุดก็ถึงความเห็นว่าควรเป็นทองจะดีกว่า เทพเจ้าไปจัดแจงรวบรวมก้อนทองมา แต่ก็ได้มากพอจะสร้างร่างได้เพียงร่างเดียวเท่านั้น เทพเจ้าจึงต้องช่วยกันสร้าง องค์หนึ่งสร้างหัว องค์หนึ่งสร้างตัว องค์หนึ่งก็สร้างแขนขา นิ้วมือ นิ้วเท้า จนกระทั่งสำเร็จเป็นร่างบริบูรณ์ มีหน้าตาสวยงาม ยิ่งกว่ารูปปั้นอื่นๆที่สร้างมาแล้ว ทั้งเมื่อทดลองโยนลงไปในน้ำในไฟก็ยังทนได้ ไม่บอบสลาย มีหน้าตาขึงดูสวยงามแวววาวยิ่งกว่าเสียอีก นับเป็นที่ถูกพระทัยเทพเจ้าผู้สร้างทั้งปวง จึงได้ประทานพรให้มีชีวิต มีภาษามิเหตผล นับเป็นมนุษย์คนแรกที่เทพเจ้าสร้างขึ้นและทรงเรียกว่ามนุษย์ทอง มนุษย์ทองพูดได้ แต่ไม่มีใครตอบได้ มนุษย์ทองรู้ได้ด้วยเหตุผลว่าตนเองเป็นมนุษย์คนแรกและเพียงคนเดียวเท่านั้นของโลก เมื่อรู้เช่นนั้นมนุษย์ทองก็เสร้านำใครยังนึก เพราะฉะนั้นแทนที่เทพเจ้าจะได้ยินเสียงสรรเสริญและขอบคุณจากมนุษย์คนแรกกลับได้ยินแต่เสียงร่ำไห้ ซึ่งนับเป็นเสียงที่ไม่ได้แสดงความกตัญญูรู้คุณเท่าใดนัก มนุษย์ทอง>>>

คำว่าเทพเจ้าที่ประทานรางวัลทองให้ตน พร้อมทั้งความรู้
เรื่องทรัพย์สินสมบัติความมั่งคั่ง แต่ไม่ยกประทานเพื่อนให้
ใครรู้เรื่องนี้ด้วย มีแต่คน ปลา แมลงและสัตว์ ที่ทรัพย์สิน
สมบัติความมั่งคั่งไม่ได้ทำประโยชน์อะไรให้ จึงเป็น
อันว่ามนุษย์ ทองเป็นมนุษย์ออกตัณญาที่ไม่ได้หลุดปาก
สรรพวิญญูเทพเจ้าผู้สร้างโลกและความงามของโลกชน
มา และที่ได้ประทานพรต่างๆ ให้แก่ตน แม้รางวัลทอง
ของตนมนุษย์ทองก็มีได้ชื่นชมยินดี เมื่อเสี่ยงด่าว่า
ประมาทหมิ่นเทพเจ้าทั้งหลายดังชนมาจากโลกเบื้องล่าง
สวรรค์เบื้องบนก็มีแต่เสี่ยงกรวญคร่ำและระทดท้อ

ขณะนั้นเทพองค์หนึ่งทรงเป็นทุกข์เรื่องความ
ประพฤติของมนุษย์ทองจนกระทั่งพระหัตถ์สั่น มีดื้อได้
ใหญ่ในพระหัตถ์จึงหลุดตก และข้างบังเอิญไปหลุดตก
ลงบนพระหัตถ์ซ้าย ก็มีดื้อได้ตัดนิ้วขาดออกถึง ๔ นิ้ว
เทพองค์นั้นทรงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด และใน
ขณะที่เจ็บปวดทุกข์ทรมานอยู่นั้น เทพเจ้าองค์นั้น
ก็ตรัสออกมาว่า ขอให้นิ้วที่ถูกตัดออกมานั้นเป็นมนุษย์
จำพวกใหม่ที่เทพเจ้าทรงคิดจะสร้างขึ้นก็แล้วกัน
บรรดาเทพเจ้าก็ทรงพากันเห็นด้วย ทั้งเพราะวัตถุที่
จะนำมาสร้างมนุษย์จำพวกใหม่ได้หมดสิ้นไปแล้ว และ
ลงความเห็นเดียวกันว่ามนุษย์ที่จะสร้างขึ้นนั้นควรมีชื่อว่า
มนุษย์นิ้ว เพราะสร้างมาจากนิ้วที่ถูกตัดของเทพเจ้า

เทพเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์นิ้วทั้ง ๔ คนให้มีรูปร่าง
อย่างมนุษย์ทอง แต่ว่ามีเลือดมีเนื้อกระดูกและมีหัวใจ
ด้วย เมื่อเทพเจ้าประทานชีวิต ภาษาและเหตุผลให้
มนุษย์นิ้วแล้ว หัวใจของมนุษย์นิ้วก็เริ่มต้น มนุษย์นิ้ว
ทั้ง ๔ จึงเป็นคนที่มีชีวิต พูดได้ คิดได้ เมื่อเคลื่อนไหว
ไปทิศทางใดในโลก มนุษย์นิ้วก็คุยกันเอง เห็นอะไร
แต่ต้องอะไร ก็อดคิดไม่ได้ แล้วก็อดแปลกใจในความ
งามของสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ ไม่ช้าไม่นานมนุษย์นิ้วทั้ง ๔
ก็ได้มาพบมนุษย์ทอง มนุษย์นิ้วก็พูดด้วย แต่มนุษย์ทอง
ตอบอย่างห้วนๆ มนุษย์นิ้วจึงลงและต้องตัวมนุษย์
ทองดูและปรากฏว่ามนุษย์ทองเย็นชืด มนุษย์นิ้ว
ทั้งสี่แล้วไม่สู้จะเข้าใจมนุษย์ทองนัก รู้แต่ว่ามนุษย์
ทองมั่งมี และมีความรู้ในการทำทรัพย์สินสมบัติให้
งอกเงยขึ้น และเหตุผลของมนุษย์นิ้วบอกด้วยว่า

มนุษย์ทองนั้นเป็นคนใจเหี้ยม

ในตอนแรก ๆ มนุษย์นิ้วยังไม่รู้จักกินและยังไม่รู้
ว่าจะกินอะไร แต่ดื่มน้ำพอทำได้ เวลาหิวมนุษย์นิ้ว
ก็ไปขโมยน้ำ ไข่มุกทองสองกอบมาขานมา แล้วก็นำให้
มนุษย์ทองก่อน มนุษย์ทองก็มั่งลงดื่ม พลาญชอบคุณ
มนุษย์นิ้ว พอได้กล่าวคำขอบคุณออกมาเป็นคำแรกใน
ชีวิต หัวใจมนุษย์ทองก็ค่อยๆ อ่อนลง จึงเป็นอันว่า
มนุษย์นิ้วกับน้ำในแม่น้ำได้ทำสิ่งที่เทพเจ้ามิได้ทรงคิด
ที่จะทำไว้ให้ นั่นก็คือทำให้หัวใจทองของมนุษย์ทอง
ค่อยๆ อ่อนโยนลง

ต่อจากนั้นมนุษย์ทองกับมนุษย์นิ้วก็ได้ไปตามที่
ต่างๆ ในโลกไปด้วยกัน มนุษย์ทองได้เอวดทรัพย์สินสมบัติ
ของตนแก่มนุษย์นิ้ว พลาญชชวนให้ความงามของโลก
ทั้งยังได้แสดงให้ดูอีกด้วยว่าจะทำให้ทรัพย์สินสมบัติ
งอกเงยขึ้นได้อย่างไร คนทั้งหมดต่างคุยกันและเปล่ง
เสียงแสดงความชื่นชมยินดีเมื่อแลเห็นสิ่งประหลาด
มหัศจรรย์ และปลาบปลื้มยินดีเมื่อได้รับความรู้จาก
มนุษย์ทอง

ทันใดนั้นสวรรค์ก็อึ้งไปด้วยเสียงชอบคุณและ
เสียงสรรเสริญเทพผู้สร้าง ทำให้บรรดาเทพผู้สร้าง
มนุษย์สองจำพวกนั้นมา พึงพอพระทัยอย่างแท้จริง
และนับแต่นั้นมาก็โปรดให้กำหนดว่าคนในโลกมนุษย์
มี ๒ จำพวก ได้แก่ คนมั่งมี กับคนยากจน และถึงแม้แต่
ละพวกจะดำเนินชีวิตต่างกัน แต่จะต้องช่วยเหลือกัน
ในขณะที่ยังดำเนินชีวิตอยู่ในโลก มนุษย์ทองกับมนุษย์นิ้ว
ก็ได้เป็นคนรุ่นแรกของโลกที่ถูกหลานยังคงมีสืบทอด
กันต่อมาจนทุกวันนี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ถึงแม้มนุษย์
ทองกับมนุษย์นิ้วจะได้รับพรต่างๆ จากเทพเจ้าให้มีชีวิต
มีภาษาและมีเหตุผล แต่ก็ยังขาดอยู่อย่างหนึ่งที่เทพเจ้า
ยังไม่ได้ประทาน สิ่งนั้นคือความรัก และก่อนที่มนุษย์
ทองหรือคนมั่งมีคนแรกของโลกมนุษย์กับมนุษย์นิ้ว
หรือคนยากจนพวกแรกของโลกมนุษย์จะรู้จักความรัก
ต่างก็ชื่นชมกันและกัน และชื่นชมผลงานการสร้างโลก
ของเทพผู้สร้างทั้งปวง และเทพผู้สร้างก็พอพระทัย
ผลงานของพระองค์อันได้แก่มนุษย์คนแรกๆ ของโลก
ที่ทรงสร้างขึ้นมาเช่นเดียวกัน ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

กบนางฟ้า (นิทานยุโรป)

ชาวยุโรปชอบเล่าเรื่องเกี่ยวกับการจำแลงร่างเป็นสัตว์บ้างเป็นสิ่งต่างๆ บ้าง เรื่องนางฟ้าจำแลงร่างเป็นกบ และกบนางฟ้าเองก็ได้ช่วยเหลือต่างๆ จนคนสำคัญในเรื่องผ่านพ้นอันตรายนานาประการ ดังที่แอนดรูว์ ดังเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งมีพระราชองค์หนึ่ง ซึ่งมีนาพระทัยดี เมตตากรุณาไม่เคยคิดจะรุกรานบ้านเมืองของคนอื่น แต่ว่าถ้าจำเป็นก็เปลี่ยนใจชอบมารุกรานพระองค์ และครั้งหนึ่งเมื่อข้าศึกมารุกรานบ้านเมืองของพระองค์ พระราชาทรงต่อสู้อย่างหนักแต่กลับพ่ายแพ้จึงต้องถอยเข้าไปตั้งรับอยู่ในเมือง และเตรียมตัวสำหรับจะถูกล้อมเป็นเวลานานๆ เมื่อเป็นดังนี้ก็จำเป็นต้องพาพระราชินีไปประทับในที่ปลอดภัย พระราชินีทรงรักพระสวามีเป็นอย่างยิ่ง จึงไม่อยากจะละพระสวามีไปประทับที่อื่น มีทุกขมีอันตรายเป็นอย่างใดก็อยากจะร่วมทุกข์ร่วมอันตรายเป็นด้วย แต่พระราชินีไม่ทรงยินยอม ฉะนั้นทั้งๆที่รักและอาลัย พระราชินีจึงต้องเสด็จไปกับข้าราชบริพารพร้อมด้วยกองทหารคุ้มกันเสด็จไปประทับยังปราสาทที่อยู่ชายน้ำห่างจากเมืองไปราว ๒๐๐ ไมล์ เมื่อเสด็จถึงปราสาท พระราชินียังกันแสงหนักขึ้น เพราะปราสาทนั้น

ถึงจะแข็งแรง แต่ก็เก่าและร้างมีแต่ฝุ่น นอกปราสาทก็มีแต่ลานกรวด พระราชาทรงห้ามมิให้เสด็จออกไปพ้นกำแพงปราสาทแต่ลำพัง ถ้าจะเสด็จไปก็ต้องมีทหารคุ้มกันไปด้วยอย่างน้อยที่สุด ๒ คน

พระราชินีทรงอึดอัดพระทัยเหลือเกิน พระองค์เพิ่งเสกสมรสได้เพียงหกเดือนก็ต้องมาระหกระเหินอยู่ ณ ที่อ้างว้างเช่นนั้น ในเมื่ออยู่บ้านพระองค์เคยเดินเล่นเคยขี่ม้าไปทั่วทุกหนทุกแห่งโดยไม่ต้องมีผู้ใดติดตามไปด้วยเลย เมื่อถูกจำกัดที่เช่นนั้นตามพระประสงค์ของพระราชา พระราชินีจึงทรงมีแต่ความเบื่อหน่าย ตอนแรกๆก็พอทนอยู่ได้ แต่ต่อมาเมื่อไม่เห็นมีข่าวข้าศึกศัตรูรุกรานมาทางปราสาท พระราชินีก็ออกจะกลุ้มใจ เสด็จออกไปเที่ยวเล่นนอกปราสาทแต่ลำพัง และด้วยเหตุที่ข่าวคราวจากพระราชินีเย็บหายไป พระราชินีก็ทรงเป็นทุกข์ไปต่างๆว่า พระราชาอาจจะประหารหรือมีฉันทน์ก็อาจจะสิ้นพระชนม์ไปแล้วก็ได้

พระราชินีมีพระชนม์เพียง ๑๖ ในขณะนั้นก็ทรงคิดว่า

“ทนต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว จะคอยไปอีกหน่อย ถ้าไม่ได้รับสารจากพระราชาก็เห็นจะต้องไปให้พ้นจากปราสาทน้ำพุเรศนี้เสีย แล้วก็กลับเข้าบ้านเข้าเมืองไปดูแลตัวเองดีกว่าเกิดอะไรขึ้น โช้ เราไม่ควรทวงพระราชมารเลย”

ดังนั้นพระราชินีจึงโปรดให้คนทำรถคันเล็กๆ คันหนึ่ง โดยไม่บอกให้ใครรู้ว่าจะโปรดให้ทำไปทำไม แต่ข้าราชบริพารต่างก็กลัวจะช่วยกันทำ เพราะทุกคนต่างก็ตั้งใจดีที่มีอะไรทำไม่ต้องอยู่เฉยๆ เมื่อรถเสร็จ ก็โปรดให้น้ำมามาเทียมรถ ๒ ตัวแล้วก็เสด็จออกไปนอกปราสาท ตอนแรกพระราชินีก็ทรงขบถให้อยู่ไม่ห่างจากคนอื่นๆ นึก แต่ต่อมา ก็ค่อยๆออกห่างไปตามลำพังครั้งละนานๆ และเข้าวันหนึ่งพระราชินีทรงถือโอกาสที่แลเห็นหมูป่า และบรรดาข้าราชบริพารรีบตามไปติดๆ เสด็จออกไปนอกทางคนละทิศ

กับคนเหล่านั้น แต่ว่าเคราะห์ร้าย
ที่หนทางที่พระราชินีเสด็จไปนั้น
มีไข้ทางที่ตงพระทัยจะเสด็จเข้าไป
ในเมือง และพระราชินีก็ทรงเกรง
ว่าผู้ติดตามเหล่านั้นจะสังเกตเห็นว่า
พระองค์เสด็จหนีจากปราสาท จึงใช้
เส้หวดม้าจนกระทั่งม้าวิ่งเต็มฝีเท้า
พ้อทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น พระ-
ราชินีก็ตกพระทัยจนบังเหียนหลุด
จากพระหัตถ์ ม้าก็เลยวิ่งตะบึงไป
ชนเอาต้นไม้เข้า และถึงแม้พระราชินี
จะทรงยึดรถไว้มั่น ก็ยังถูกเหวี่ยง
ลงมาจากรถ ลงมาบนถนนสันติ
แน่นอยู่บนพื้น

ไม่ช้าพระราชินีก็ทรงฟื้นคืนสติ
ลืมพระเนตรขึ้น เพราะได้ยินเสียง
สวบสาบใกล้ๆ ตัว และผู้ทำเสียง
สวบสาบนั้นก็คือ ผู้หญิงร่างใหญ่โต
เหมือนยักษ์มีหนังราชสีห์คลุมร่าง
และที่ผมมีหนังงูถูกเป็นเบี่ยงสานไป
กับผม หญิงนั้นมือนึงถือตะบอง
ส่วนอีกมือนึงถือเล็งธนู เมื่อได้
ทอดพระเนตรเห็นคนร่างแปลก
เช่นนั้น พระราชินีทรงคิดว่าองค์
เองคงสิ้นพระชนม์ไปอยู่อีกโลกหนึ่ง
และผู้ใดแลเห็นนั้นเป็นคนโลกอื่น
จึงได้ตรัสพึมพำออกมาว่า

“อ้อ ที่คนเขาเกลียดกลัว
ความตาย คงเป็นเพราะเขารู้ว่าเขา
จะต้องมาเห็นสิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัว
อย่างนั้นเอง”

ถึงแม้พระสุรเสียงของพระ-
ราชินีจะแผ่วเบา หญิงร่างประหลาด
นั้นก็ยังได้ยิน แล้วก็หัวเราะออกมา
พลางพูดว่า

“อย่ากลัวไปเลย พระองค์ยัง
ไม่ตายหรอก ข้าคือนางฟ้าราชสีห์

ต่อไปนี้พระองค์จะต้องมาประทับอยู่
กับข้าในวังของข้าที่อยู่ใกล้ๆ นี้เอง”

แต่พระราชินีไม่ทรงยินยอม
ตรัสว่า “ได้โปรดเถอะ นางฟ้า
ราชสีห์ โปรดพาข้ากลับไปยัง
ปราสาทของข้าเถอะ แล้วจะเรียก
ค่าไถ่เท่าไรก็ได้ พระราชาสามี
ของข้าคงจะจ่ายให้เอง” นางฟ้า
ราชสีห์สั่นหัวพูดว่า

“ไม่ต้องหรอก ข้ารวยพอแล้ว
แต่ข้าเหงาและเบื่อ บางทีพระองค์
อาจจะช่วยข้าให้หายเหงาได้บ้าง”

พูดแล้วก็กลายร่างเป็นราชสีห์
จับพระราชินีพาดหลังพาวิ่งลง
บันไดตงหมื่นชั้นไปยังวังของตน

ราชสีห์ได้มาถึงศูนย์กลางของ
พิภพ แล้วจึงมาหยุดที่หน้าบ้าน
หลังหนึ่งจุดโคมสว่างไสวอยู่ริม
ทะเลสาบปรอท ในทะเลสาบนั้นมีแต่
สัตว์ร้ายตัวใหญ่ๆ เล่นกันบ้างสู้กัน
บ้าง ไกลออกไปมีภูเขาซึ่งมีน้ำตา
กู่กรกัไม่สมหวังไหลลงมาเป็นสายๆ
และใกล้ประตูบ้านมีต้นไม้ที่ไม่มี
ทั้งลูกทั้งดอก ตามพุ่มก็มีแต่ต้นไม้
มีหนามและต้นตำแยคลุมเต็มไปหมด
พระราชินีทรงตื่นตื่นตกพระทัยจน
กระทั่งต้องหลับพระเนตรตลอดเวลา
ตรัสไม่ได้ กระตุกกระดิกไม่ไหว
นางฟ้าราชสีห์หรือจนกระทั่งพระ-
ราชินีค่อยๆ เลาขึ้น จึงบอกว่า ถ้า
พระราชินีโปรดจะสร้างบ้านอยู่เอง
ต่างหาก ก็ทำได้ พระราชินีก็ทรง
ก้มแสง ตรัสว่าให้ประหารพระองค์
เสียเถอะ อย่าทรมานกันอย่างนี้เลย
และสุดท้ายก็ตรัสถามว่า

“ไม่มีทางใด ที่ข้าจะทำให้ท่าน
ใจอ่อนลงบ้างเลยหรือ”

“ถ้าอยากให้ข้าพอใจ ก็ลองเอา
เหล็กในฝังมาทำขนมพายุดูซิ คง
ดีแน่” นางฟ้าราชสีห์พูด

“แต่ข้าไม่เห็นสิ่งไหนสักตัว”

พระราชินีตรัสพลางมองไปรอบๆ

“ไม่มีหรอก แต่พระองค์ต้อง
พยายามหามาให้ได้ซิ” นางฟ้า
ราชสีห์พูดแล้วก็เดินจากไป พระ-
ราชินีก็ได้แต่ถอนพระทัย ในที่สุดก็
ตรัสออกมาว่า

“จะเป็นอะไรก็ไปเถอะ
เรารู้ชีวิตเดียวเท่านั้น” ตรัสแล้วก็
เสด็จออกจากวังไปประทับอยู่ใต้
ต้นไม้ พลังกันแสงถึงพระสวามี

“พระองค์ก็จะทรงคิดอย่างไร
ถ้าเสด็จมายังปราสาทเพื่อมารับข้า
แล้วก็ไม่พบ พระองค์คงต้องคิดว่า
ข้าตายไปแล้ว คงไม่นึกหรอกนะว่า
ข้าหนีไปเพราะลืมพระองค์ เเคราะห์
คิดท้อถอยนั้นที่พึงอยู่ยังคงอยู่ในป่า
เห็นเช่นนั้น พระองค์คงคิดว่าข้าคง
ถูกสัตว์ป่าขย้ำกินเสียแล้ว หรือว่า
พระองค์จะมีคนอื่นแทนที่ข้าเสียแล้ว
ข้าก็ไม่รู้ทางจะรู้ได้”

พระราชินีคงจะทรงทุกข์ โศก
อยู่เช่นนั้นอีกนาน ถ้าไม่ได้ยินเสียง
อกร้องพลางบินวนอยู่บนหัว เมื่อ
แหงนหน้าดูพระราชินีก็ทรงเห็นว่า
อากาตัวนั้นจิกกบตัวอ้วนมาในอุ้งเล็บ
ด้วย พระราชินีทรงผุดลุกขึ้น ใช้
พัดที่ห้อยอยู่ที่เอวฟาดลงไปตึ้งเล็บ
อากา อากาตกใจจึงปล่อยกบแล้วบิน
หนีไปด้วยความแค้นเคือง กบตัวนั้น
ก็หล่นตบลงไปกับพื้นมีอาการ
ปางตาย แต่ในไม่ช้าก็ค่อยฟื้นคืน
สติ กบนั้นจึงโดดหอยของแหงไปยัง
พระราชินี (อ่านต่อหน้า ๕๗)

บริหารและพัฒนาประเทศ การแก้ทัศนคติซึ่งสร้างสมกันมานานแล้ว ต้องใช้เวลาพอสมควร แต่ก็ไม่ว่างที่จะทำ อย่างไรก็ตามสตรีต้องยอมรับสภาพความเป็นหญิงของตนด้วย ต้องไม่ละเลยหน้าที่รับผิดชอบในบ้านของตน ไม่ละเลยทั้งงานบ้านและงานเมือง

นางกนก : การสนใจและเข้าไปมีบทบาททางการเมืองทำได้หลายวิธี คือ สตรีรับเลือกตั้งเข้าไปเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้บริหารประเทศ ไปใช้สิทธิเลือกตั้งโดยเลือกแต่คนดีอย่าเห็นแก่พรรคพวก เป็นกลุ่มพลัง และลงมือปฏิบัติจริงๆ ช่วยให้ประชาชนแสวงหาความเป็นธรรมให้กับตัวเองได้ ให้อยู่ได้ด้วยตนเอง ประชาธิปไตยจะมั่นคงแน่นอนหาต่อเมื่อทุกคนได้รับการยอมรับในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

นางพรรณทิพา : ผู้หญิงต้องแสดงให้เห็นว่าตนมีความสามารถที่จะเข้าเล่นการเมือง คือต้องเข้าใจว่าการเมืองเป็นเรื่องของการเอื้ออำนวยผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ ต้องรับใช้คนทั้งประเทศ ไม่ใช่รับใช้คนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง และจะผูกขาดความรักชาติเหมือนรัก

สามีไม่ได้ ต้องเป็นคนมีเหตุผล ไม่เอาเรื่องโซ่กลางมาเล่นกับปัญหาของประเทศชาติ ต้องรับฟังความคิดเห็นของคนทุกฝ่าย ผู้หญิงที่คิดว่าใครคิดไม่ตรงกับตัวจะต้องเป็นชาย เป็นภยสังคม ไม่หวังดีต่อฉันก็ไม่หวังดีต่อประเทศชาติ อย่างนี้จะทำให้ผู้หญิงด้วยกันเสียภาพพจน์หมด

‘ทัศนทร์’ ผู้บันทึก

‘กลุ่มสตรีเพื่อการพัฒนา’ เป็นการรวมกลุ่มของอาจารย์สตรีจากมหาวิทยาลัยต่างๆ และสตรีที่ทำงานในองค์กรเอกชน เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ศกนี้ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะเผยแพร่ข้อมูลทางวิชาการเกี่ยวกับสตรี หาแนวทางเกี่ยวกับการพัฒนาสตรีประสานงานกับกลุ่มสตรีอื่นๆ และเสริมงานด้านการพัฒนาสตรีที่กลุ่มอื่นๆ ยังไม่ได้ทำ คณะผู้ประสานงานของกลุ่มฯ ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน คือ ดร.กมล สุพานิช คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์แวนทิพย์ น.สุพร และอาจารย์วริยา วิศววิธานนท์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล กลุ่มสตรีเพื่อการพัฒนาเปิดรับผู้สนใจทั้งชาย-หญิงเป็นสมาชิก

กบนางฟ้า (ต่อจากหน้า ๕)

ที่กำลังประทับอยู่ใต้ต้นไม้ กบขึ้นด้วยขาหลังทั้งสอง แล้วก้มหัวคารวะและพูดอย่างนอบน้อมว่า

“นางผู้เลอโฉม เพราะหิกระรอนันใดทำให้นางต้องมาตกอยู่ที่นี่นางเป็นมนุษย์คนเดียวที่ข้าเห็นกระทำกรรมดีเมตตากรุณา นับตั้งแต่ความอยากรู้อยากเห็น ได้ล่วงล้ำเข้ามา ณ ที่แห่งนี้”

“ท่านเป็นกบชนิดไหนนะ ถึงได้รู้ภาษามนุษย์ด้วย” พระราชินีตรัสถาม “แต่ถ้าท่านรู้ภาษามนุษย์ ท่านคงบอกข้าได้ซินะว่าข้าถูกกักขังที่นี่เพียงคนเดียวหรือ เพราะข้าไม่เคยเห็นคนอื่นเลยนอกจากพวกสัตว์ร้ายในทะเลสาบ”

“ครั้งหนึ่งมีผู้ชายผู้หญิงอย่างนางเป็นอันมาก” กบตอบ “แต่ละ

คนเป็นผู้มีอำนาจอยู่ในมือ แต่กลับไปใช้อำนาจเพื่อความเพลิดเพลินยินดีของตนเท่านั้น เพราะฉะนั้นเพราะหิกระรอนันจึงส่งให้คนเหล่านั้นต้องมาถูกลงโทษอยู่ที่นี่ชั่วคราวเพื่อใช้กรรมที่กระทำไว้”

“แต่สหยาบของข้าคงไม่ใช่ พวกเลวร้ายอย่างนั้นดอกนะข้าเชื่อ”

“ข้าเป็นนางฟ้าพวกหนึ่ง” กบพูด “แต่ถึงแม้จะมีพรสวรรค์ให้สามารถไขมายากลได้ แต่ก็ไม่สามารถทำได้ทุกอย่างดังปรารถนา ถ้าหากนางฟ้าราชสีห์รู้ว่าข้าอยู่ในอาณาจักรของนางละก็ คงต้องรับมาเช่นข้าตายเป็นแน่”

“แต่ถ้าท่านเป็นนางฟ้าจริง แล้วเหตุใดนางจึงเกือบจะถูกอิกามาตายเมื่อครั้งเล่า”

“ก็เพราะว่าฤทธอำนาจของข้าจะไม่ได้อยู่ในตัว แต่อยู่ในหมวก

เล็กๆ ที่ทำด้วยใบกุหลาบ ข้าเผลอลอดหมวกออกวางไว้ประเดี๋ยวเดียว อิกาก็มาจู่โจมจับตัวข้ามา ถ้าข้าสวมหมวกอยู่ละก็ ข้าไม่กลัวอะไรเลย พูดแล้วก็อดขอบคุณนางผู้เลอโฉมไม่ได้ ถ้าไม่ได้นางช่วยไล่ อิกาก็ตกใจหนีไป ข้าก็คงไม่รอดตายมาได้ อย่างนี้หรือ เพราะฉะนั้นจะให้ข้าช่วยอะไรที่จะทำให้เพราะหิกระรอนันของนางค่อยลดน้อยลงได้บ้างละก็บอกข้ามาเถอะ”

“ก้นแหละ” พระราชินีตรัส แล้วก็ถอนพระทัย “นางฟ้าราชสีห์ส่งข้าให้ทำขนมพายด้วยเหล็กในของผิง ข้าดูเท่าไรๆ ก็ไม่เห็นผิงสักตัว ผิงจะอยู่ได้อย่างไรในเมื่อดอกไม้ก็ไม่มีสักดอก และถึงจะมีผิง ข้าจะไปจับมันได้อย่างไร”

“อ้อเรื่องแก่นไว้รู้ระข้าเถอะ ข้าจะไปจัดการให้เอง” พูดแล้วก็

ทำเสียงประหลาด เอาตีนกระทืบดิน ๓ ครั้ง ทันใดนั้นกบตั้ง ๖ พันก็โผล่ขึ้นมาตรงหน้า ตัวหนึ่งคาบหมวกเล็กๆดังกล่าวนั้นไว้ในปาก กบนางพารับหมวกมาสวมไว้แล้วส่งว่า

“ไปเกลือกตัวพวกเจ้าในน้ำผึ้ง แล้วก็ไปเดินรอบๆรังผึ้งนะ” กบส่งแล้วก็หันมาพูดแก่พระราชินีว่า

“นางพาราชสีห์เก็บรังผึ้งไว้ในที่มืดชิดใกล้กับเชิงบันไดหมื่นชั้น ที่จะขึ้นไปสู่พื้นโลก ไม่ใช่ นางพาราชสีห์ต้องการจะเก็บไว้สำหรับตัวเองหรอก แต่ต้องการเพียงจะเก็บเอาไว้ลงโทษผู้เคราะห์ร้ายเท่านั้น มา คราวนี้เรามาเหนือ นางพาราชสีห์ละ”

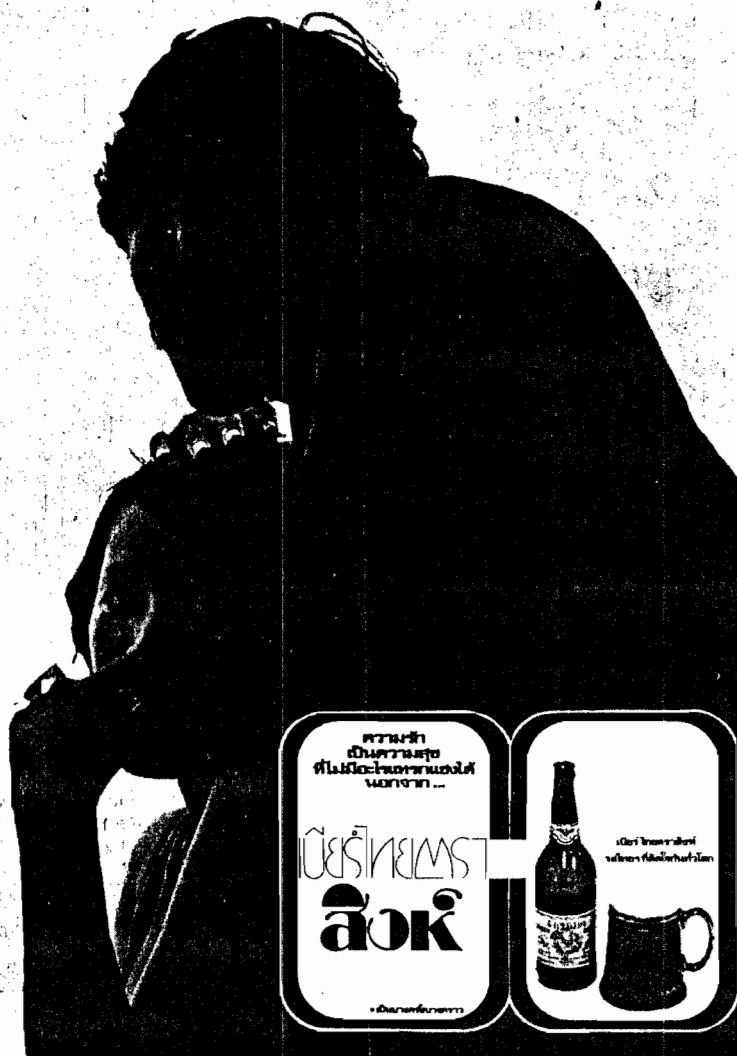
พอพูดจบกบทั้งหกพันตัวก็กลับ มา ดูแปลกประหลาดพิกลพิสดาร ตั้งตัวฟัง ติดอยู่ตามตัวกบแต่ละตัวทั่วตัวไปหมด พระราชินีทอดพระเนตรแล้วก็เสียวระคาย แต่แล้วก็อดทรงพระสรวลไม่ได้ ส่วนผึ้งแต่ละตัวนั้น ได้กินน้ำผึ้งเสียเต็มอ้อมจนนั่งงงกันไปหมด เพราะฉะนั้นจึงดึงเหล็กในออกได้โดยไม่ทำให้ผึ้งเจ็บปวด ดังนั้นด้วยความช่วยเหลือของกบนางพาราชสีห์ พระราชินีจึงสามารถทำขนมพายจากเหล็กในผึ้งไปให้นางพาราชสีห์ได้

“ก็ไม่วุ่น” นางพาราชสีห์พูดเมื่อขอกขนมพายก้อนเบ้อเรอ ลงไปในคอเพื่อซ่อนความแปลกใจเอาไว้ “เออเอะ รอดตัวไปคราวนี้ ขาออกจะบิ่นดทได้มึนเพื่อนที่อยู่ร่วมด้วย ฉลาดกว่าคนอื่นๆที่ข้าเคยทดลองมา ต่อไปในพระองค์ไปปลูกบ้านอยู่ของพระองค์เองก็แล้วกัน”

พระราชินีเสด็จไปหิบบขวนเล็กๆที่อยู่ใกล้ๆประตู และด้วยความช่วยเหลือของสหายกบอีกคณะที่ได้ช่วย โค่นต้นไซเปรสมาสร้างบ้านปักไม้ และบริวารกบอีกหกพันของกบนางพาราชสีห์ได้มาช่วยสร้าง ไม่ช้าไม่นานที่สร้างก็สำเร็จเป็นบ้านที่สวยงามที่สุดในโลก แล้วก็จัดแจงทำเตียงมีเฟ้นแห่งที่กบทั้งหลายไปเอามาจากโลกเบื้องบน ฟูไว้ดูอ่อนนุ่มน่านอนสบาย พระราชินีทอดพระเนตรเห็นเตียงแล้วก็ทรงยินดีที่จะบรรทมให้สบายบนนั้น

ทั้งนี้เพราะทรงเหน็ดเหนื่อยมาตั้งแต่เช้า แต่ยังไม่ทันจะบรรทมหลับสนิท สัตว์ร้ายในทะเลสาบก็ทำเสียงกำรามครันครันอย่างน่าสะพรึงกลัว ทั้งยังมีมังกรตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งกลานเข้ามาในห้อง พระราชินีตกพระทัยจนต้องวิ่งหนีออกไปข้างนอก แล้วไปซุกกองค้ซ่อนอยู่ใต้ช่องอินทินจนตลอดรุ่ง ครั้นรุ่งขึ้นเช้า เมื่อทรงตื่นบรรทม พระราชินีทอดพระทัยไม่ได้ที่ได้เห็นกบนางพาราชสีห์เฝ้าอยู่ข้างๆตลอดเวลา

(ยังมีต่อ)

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

กบนางฟ้า นิทานยุโรป (ต่อ)

เรื่องเล่าค้างไว้ถึงพระราชินีที่ถูกนางฟ้าราชสีห์จับตัวไปไว้ในวังของตน พระราชินีทรงช่วยชีวิตกบนางฟ้าให้รอดจากเงื้อมมืออสูร กบนางฟ้าก็เลยได้มาเป็นสหายผู้ช่วยเหลือพระราชินี เป็นต้นว่าใช้กบบริวารหกพันตัวไปเกลือกตัวในนาฝางแล้วไปเดินรอบๆ รั้วฝั่งเพื่อล่อฝูงไหมากัน แล้วก็นำฝูงที่ติดอยู่ที่ตัวกบแต่ละตัวไปให้พระราชินีตั้งหลักในไปทำขนมพายไปให้นางฟ้าราชสีห์ตามสั่ง เมื่อเห็นพระราชินีทำตามคำสั่งได้ ก็เลยสั่งต่อไปให้ไปสร้างบ้านอยู่ต่างหาก กบนางฟ้าก็กับบริวารก็ไปช่วยกันสร้างอย่างเรียบร้อยสวยงาม แต่สัตว์ร้ายในทะเลสาบก็ทำเสียงคุกคามและมังกรตัวเล็กๆ ก็กลานเข้ามาในห้อง พระราชินีตกพระทัยวิ่งหนีออกมาซุกตัวซ่อนอยู่ใต้ซิงค์อ่างอาบน้ำตลอดทั้งคืน แต่พอต้นบรรทมตอนรุ่งเช้าก็คิดพระทัยที่เห็นกบนางฟ้ามาเผื่ออยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลา

กบนางฟ้าพูดพระราชินีว่า “เราเห็นจะต้องไปสร้างบ้านใหม่สักหลังหนึ่งแล้ว กราวนเราอย่าไปอยู่ใกล้ๆ ทะเลสาบเลย” พูดแล้วก็

ขมอ้าปากกว้างอย่างน่าขันจนพระราชินีก็ขมใจกล้าและเชื่อมั่นในพระองค์เองขึ้น แล้วก็เสด็จออกไปด้วยกัน เพื่อหาไม้มาสร้างบ้านใหม่ ไม่ช้าก็เสร็จเรียบร้อย กราวนเตี้ยๆ ปูดด้วยพญาทมิฬกลิ่นหอมชนิดหนึ่ง และเรือนล่องเรือไปถึงหุบนางฟ้าราชสีห์เข้านได้ จึงส่งนกคเหว่ามาตามตัวพระราชินี นางฟ้าราชสีห์พูดว่า

“มีมนุษย์หรือเทพตนใดปกป้องพระองค์นะ แผ่นดินนั้นะแห้งแล้งเพราะมีฝนก้ามและฝนไฟตกมิได้หยุดหย่อน แต่ข้าได้ยืนยันว่าเตียงของพระองค์ปูลาดด้วยพญาทมิฬกลิ่นหอม ถ้าพระองค์หาพืชที่ดอกมีใบไม้กลิ่นหอมสำหรับพระองค์ได้ พระองค์ก็ช่วยหาให้ข้าบ้างซี เอาช่อดอกไม้ที่หายากที่สุดทีเดียวนะ หามาให้ได้ภายในชั่วโมงเดียว เอาละไปได้”

พระราชินีเสด็จกลับไปบ้านด้วยท่าทางเศร้าสร้อยจนกบนางฟ้าที่คอยอยู่สังเกตเห็น จึงถามพลงขมว่า “เกิดอะไรขึ้น”

“เออ ยังจะขมอยู่ได้ กราวน ข้าจะต้องหาช่อดอกไม้ที่หายากที่สุดมาให้นางฟ้าราชสีห์ภายในชั่วโมง

เดียว แล้วข้าจะไปมีปัญญาหาจากไหน ถ้าหาไม่ได้คงถูกฆ่าตายแน่”

“เดี๋ยวดูก่อนว่าจะทำอย่างไร ตัวข้าจะช่วยไม่ได้หรอก แต่เพื่อนข้าคือค้างคาวคงต้องช่วยได้ ค้างคาวคืนารัก ข้าบอกให้ทำอะไรก็มักจะทำให้เสมอ ข้าจะเอาหมวกใบกุหลาบของข้าให้ค้างคาวขมิใส่ ค้างคาวบินไปในโลก พรินตาเดียวก็จะได้ทุกอย่างที่เราต้องการ ที่จริงข้าน่าจะไปเองหรอก แต่ค้างคาวไปเร็วกว่า”

พระราชินีทรงเสด็จนำพระเนตร แล้วก็คอยค้างคาวอย่างใจจดใจจ่อ และยังไม่ทันจะหมดชั่วโมงค้างคาวก็ได้นำดอกไม้ที่สวยงามที่สุดหอมที่สุดเท่าที่จะมีบนพื้นโลกมาให้ พระราชินีทอดพระเนตรเห็นดอกไม้แล้วทรงปัดยन्दเป็นลนพ่น รับนำไปให้นางฟ้าราชสีห์ ซึ่งแปลกใจจนพูดอะไรไม่ออก

การได้กลิ่นดอกไม้หอมได้สัมผัสดอกไม้สวยงามน่าชื่นใจทำให้พระราชินีทรงคิดถึงบ้านเมืองเป็นอย่างยิ่ง พระราชินีตรัสแก่กบว่า พระองค์คงต้องตายแน่ๆ ถ้าไม่จัดการหนีออกมาให้พ้นจากที่นั้นละก็ กบก็ทูลว่า

“ให้ข้าปรึกษาหมวกข้าดูก่อน”
พูดแล้วก็ถอดหมวกออกใส่ในหีบ
โยนทิ้งจนเป๋อรั้งกับกึ่งต้นหนามเล็บ
แมวลงไปอย่างละ ๒-๓ กิ่ง พร้อม
ด้วยเมล็ดถั่ว ๒-๓ เมล็ด แล้วก็ปิด
หีบ ถาวนาเสียงพิมพ์ ซึ่งบางครั้ง
พระราชินีก็ฟังไม่ทันว่าเป็นคำอะไร
ครู่หนึ่งต่อมาก็มีเสียงดังออกมาจาก
ในหีบพูดว่า

“เพราะที่กรรมเป็นผู้ปกครอง
เราทั้งหลาย อย่าเพิ่งออกไปจากที่
จนกว่าจะถึงเวลา เมื่อสิ่งต่างๆ
สำเร็จสมหมาย แต่ท่านจะได้ของ
ขวัญอันมีค่าที่จะช่วยให้ท่านสุข
สบายจนทุกข์ทลางตกอยู่ในความ
ทุกข์ยากลำบาก”

ถ้อยคำที่กล่าวเป็นจริงตามนั้น
ทีเดียว เพราะอีก ๒-๓ วันต่อมา
เมื่อกบแอบดูตรงประตูก็ได้เห็น
ทหารน้อยสวยามนักรักที่สุดในโลก
นอนอยู่ข้างๆพระราชินี

“หมวกรักษาคำพูดจริงๆด้วย”
กบร้องออกมาด้วยความยินดี “ดู
เกมชิ้นนุ่ม ดินก็ช่างเล็กน้อย เออ
เราจะตั้งชื่อว่าอะไรดี”

ตอนนั้นเป็นเรื่องใหญ่ที่ต้องโต
เถียงกัน ต่างเสนอชื่อขึ้นมาตั้งพัน
ชื่อแล้วก็ใช้ไม่ได้เสียทั้งพันชื่อ
ด้วยเหตุผลที่เหลวไหลไร้สาระ
บางชื่อยาวไปบางชื่อสั้นไป บาง
ชื่อฟังกระด้างและบางชื่อได้ยิน
แล้วทำให้พระราชินีทรงนึกถึง
บุคคลที่พระองค์ไม่โปรด ในที่สุด
ความคิดหนึ่งแวบขึ้นมาในสมอง
พระราชินีทรงอุทานว่า

“รู้แล้วว่าจะตั้งชื่อว่าอะไร
ชื่อพิมพ์แพ้ใจละ”

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว ดีแล้ว”
กบนางฟ้าร้องตะโกนพลางกระโดด
จนตัวลอย

ครั้นเมื่อเจ้าหญิงมีพี่แพ้ใจเจริญ
วัยได้ ๖ เดือน กบนางฟ้าก็ได้
สังเกตเห็นพระราชินีทำเสรำๆออก
จึงถามขึ้นเมื่อมาเล่นกับเจ้าหญิงที่
กลานใต้แล้วขณะนั้น

“ทำไมจึงมีลักษณะเสรำๆอยู่
ในดวงตาอีกเล่า ในเมื่อไม่เห็นมี
อะไรจะต้องเค็ดร้อนใจอีกแล้ว
เจ้าหญิงก็ทรงสมบุรณ์และดูมีความสุข
แม่แต่นางฟ้าราชสีห์ก็
ยังเมตตาเจ้าหญิงเลยเวลาแลเห็น
เข้า แล้วมีอะไรอีกล่ะ”

“ถ้าพระบิดาของเจ้าหญิงได้
ทอดพระเนตรเห็นลูก” พระราชินี
ทรงรำพัน “หรือไม่ว่าข้าได้มี
โอกาสทูลพระองค์ว่าเกิดเหตุอะไร
ขึ้นบ้างตอนที่เราจากกันก็จะดีหรือ
แต่พวกข้าราชบริพารคงนำข่าวเรื่อง
รถพังไปทูล และพระองค์ก็คงคิด
ว่าข้าตายไปแล้วหรือถูกสัตว์ร้าย
ฆ่าตาย และถึงแม้พระองค์จะทรง
โสภณเสรำถึงข้าอยู่ช้านาน แต่คน
เหล่านั้นก็จะต้องทูลพระราชินีให้
แต่งงานใหม่ และพระราชินีองค์
ใหม่ของพระองค์ก็คงจะสวยกว่าสาว
กว่าข้า ไม่ช้าพระองค์ก็คงลืมข้า
เสียแล้ว”

ที่พระราชินีตรัสนั้นเป็นความ
จริง เพราะพระราชินีทรงรอคอย
พระราชินีอยู่ถึง ๕ ปี จึงได้ยอมปลง
พระทัยที่จะแต่งงานใหม่ ได้ฟัง
ถ้อยคำรำพันเช่นนั้นกบจึงบอ้งไม่
ได้ตอบว่าประการใด แต่ได้กระโดด
ออกไปข้างนอก และไปนั่งคิด คิด

อยู่ใต้ต้นไซเปรส เช้าวันรุ่งขึ้น
กบนางฟ้าได้กลับมาเฝ้าพระราชินี
ทูลว่า

“ข้ามาคิดๆดู ข้าคิดว่าข้าจะ
ไปเฝ้าพระราชินีเอง จะไปทูลพระ
ราชินีว่าพระองค์ทรงได้รับทุกข-
เวทนาเพียงไร และพระองค์ก็ยัง
ได้พระธิดาที่น่ารักที่สุดในโลกอีก
องค์หนึ่งด้วย แต่ว่าหนทางไกล
เหลือเกิน และตัวข้าก็ไม่ได้เข้า
แต่เอาเถอะนะจะเร็วเข้าประการใด
คงต้องถึงเช้าวันหนึ่งหรือหก แต่ว่า
พระองค์ทรงกลัวไหมเล่าที่จะต้อง
อยู่โดยไม่มีผู้ใดคุ้มครอง ทรงตัดสินใจ
พระทัยเสียก่อน”

“ไม่ต้องตัดสินใจอะไรอีก
แล้ว” พระราชินีตรัสออกมาอย่าง
ร่าเริงยินดีแล้วก็ทรงประสาณพระ-
หัตถ์เป็นการแสดงความกตัญญูรู้คุณ
แล้วทรงจับพระหัตถ์เจ้าหญิงมีพี่-
แพ้ใจให้ทรงทำอย่างเดียวกัน แล้ว
ตรัสต่อไปว่า “จะให้พระราชินีทรง
ทราบที่ท่านมาจากข้า ข้าต้องเขียน
จดหมายกำกับไปด้วยซินะ” ตรัส
แล้วก็ใช้เข็มแทงที่แขนเอาเลือด
มาเขียนข้อความ ๒-๓ คำที่มุมผ้า
เช็ดหน้า แล้วส่งให้กบ พลาย
ร่าลากัน

กว่ากบนางฟ้าจะไต่บันไดหมื่น
ชั้นขึ้นมาสู่พื้นโลกเบื้องบนได้ก็กิน
เวลาตบกับสวัน ทงนเพราะกบ
นางฟ้ายังต้องคำสาปของนางฟ้าใจ
ร้ายองค์หนึ่งอยู่ ครั้นมาถึงพื้นโลก
ได้แล้ว กบนางฟ้าก็เห็นเดนมอญจน
ต้องพักอยู่ที่ฝั่งน้ำออกตบ ต่อจาก
นั้นก็ต้องเตรียมกระบวนแห่ที่จะพา

(อ่านต่อหน้า ๖๑)

ทรุดโทรมไปกับกาลเวลา พักผ่อนและออกกำลังกาย
เต็มที่ แม้ว่าวัยจะผ่านเลขสามมาได้สองปีแล้ว แต่ก็
มีหลายครั้งที่ลูกค้าของเธอทักถามว่าอายุใกล้จะสามสิบ
หรือยัง นั่นดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจยิ่งสำหรับ
ผู้หญิง

กระปุกครีมสำหรับทาหน้าก่อนนอนถูกเปิดออก
เธอก็อายุถูกละเลียดครีมขึ้นไปทาบใบหน้า ในส่วนลึก
ของเจตนา มีใจที่จะชะลอรอยเหี่ยวย่นที่อาจจะเกิดขึ้น
ไว้เพื่อที่จะเข้าสังคมเหมือนแต่ก่อน หากแต่มีเหตุผล
อย่างหนึ่งเพิ่มขึ้น

...พยางค์จะอายุสักเท่าไรนะ เธอตั้งคำถามอยู่
เงียบๆ บางทีเธออาจจะมีใครอยู่แล้วก็ได้ มีหลาย
คนเคยพูดว่า พวกนักเขียนหนึ่ง นักหนังสือพิมพ์หนึ่ง
มักจะไว้ใจไม่ได้ในเรื่องนี้ และพยางค์เก่า จะจัดอยู่ใน
จำพวกที่ถูกพูดถึงนั้นหรือไม่... เมื่อรู้สึกว่าการคิดไกลเกิน
กว่าที่ผู้หญิงซึ่งอยู่ในฐานะอย่างเธอจะควรคิดเสียแล้ว
จึงลุกขึ้นไปทำโต๊ะทำงานอย่างเดิม หยิบผ้าปกกลายของ
ชาวเขาขึ้นมามองดูอย่างพิถีพิถัน อยากจะสัมผัสชายคนหนึ่ง
ที่ผ่านเข้ามาในวิถีชีวิตในเวลาอันรวดเร็วคนนั้นเสีย
แต่ดูเหมือนว่าทรงรูปหน้าและน้ำเสียงของเขาจะยัง
ปรากฏชัด

เสียงรถราบนถนนค่อยๆ เบาลงบ้างแล้ว คนยาม
เกาะสัญญาณบอกเวลาเที่ยงคืน ขวัญตานั่งมองดูฟ้าฝน
เดิม ท่าทางไว้ด้วยมือทั้งสอง และบ่อยครั้งถอน
หายใจยาว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สนทนาพาที (ต่อจากหน้า ๓๘)

ต่อมาอากาธาได้แต่งงานใหม่กับ แม็กซ์ มัลโลแวน
นักโบราณคดีผู้มั่งคั่ง และได้ติดตามเขาไปทำการ
ขุดค้นทางโบราณคดีในตะวันออกกลางเป็นเวลาหลายปี
เธอช่วยเขาถ่ายรูปและจัดหมวดหมู่วัตถุโบราณที่ขุดค้น
พบ ทำให้เธอมีความรู้เรื่องเก่าๆ เก็บมาใช้ประกอบการ
แต่งนวนิยายหลายเรื่อง

สามนักโบราณคดีผู้มั่งคั่งของอากาธาต่อมาได้รับ
บรรดาศักดิ์เป็น เซอร์ ส่วนตัวเธอเองในบั้นปลายชีวิต
ก็ได้รับเหรียญตราเป็นเดม (Dame) ซึ่งเห็นจะพอเทียบ
ได้กับ 'คุณหญิง' ของเรา

นวนิยายสืบสวนของอากาธา คริสตี้ ให้ความบันเทิง
โดยไม่มีพิษมีภัยใดๆ เลย ชีวิตส่วนตัวของเธอก็
เรียบง่ายสงบสุขยามล่องตน นับเป็นนักประพันธ์สตรี
ที่น่ายกย่องมากที่สุดคนหนึ่งของโลก ♥

กบนางฟ้า (ต่อจากหน้า ๓๑)

คนไปเฝ้าพระราชา เมื่อปรึกษา
หมวดพิเศษของตนอยู่หลายครั้ง
หลายครา ฐะระที่เตรียมใจได้
เสร็จสิ้นลง รวมเวลาดังแต่จาก
พระราชินีมากร่วมสองปีและปลาย
ปีที่สองนั่นเอง กระบวนของกบ-
นางฟ้าจึงได้เคลื่อนไปยังพระราชวัง
ของพระราชา

กระบวนหน้าเป็นคึกคักแดน
องครักษ์ของกบนางฟ้า คือไปก็
เป็นพวกนางกำนัล ซึ่งได้แก่เขียด
ทองนาตัวเล็กๆ แต่ละตัวขี้นามบน
หอยทากมีก้ามห้อยรองนั่งต่างอาณ

ต่อจากนั้นก็เห็น หนูน้ำแดงตัว
เหมือนมหาดเล็ก สุดท้ายเป็นกบ
นางฟ้าเอง นั่งมาในวาทที่ท้าว
เกล็ดเต่า มีกางกหมามาแปดตัว
ด้วยกัน กบนางฟ้าสวมหมวดพิเศษ
นั่งนอนมาอย่างสะดวกสบาย ในวาท
ที่กว้างและมีเนื้อที่พอจะวางไข่
สองฟองได้เป็นอย่างดี

การเดินทางของกบนางฟ้าสัน
เวลาไปถึง ๑ ปี ในระหว่างนี้พระ
ราชินีก็ได้แต่หวัง เจ้าหญิงมณีเพ็ชร์
ก็ได้แต่คอยปลอบใจ ที่จริงแล้ว
พระราชินีทรงปรารถนาจะตายเสีย
ให้รู้แล้วรู้รอดไป ถ้าหากนางฟ้า

ราชินีไม่ชวนทั้งแม่และลูกให้ไป
ล่าสัตว์บนพื้นโลกเบื้องบน ทั้งๆที่
ยังทรงรู้สึกเศร้าอยู่เช่นนั้น พระ
ราชินีก็ยังยินดีที่จะได้ขึ้นมาเห็น
แสงตะวันอีกครั้งหนึ่ง ส่วนเจ้าหญิง
มณีเพ็ชร์เมื่อเจริญวัยได้ ๑ ขวบนั้น
โปรดยิงธนู และมักจะไม่ค่อย
พลาดที่หมาย เจ้าหญิงก็ยังยินดีไม่แพ้
พระราชินีที่จะได้มาเห็นโลก
เบื้องบนอันสว่างแจ่มจ้าด้วยแสง
ตะวัน

ข้างฝ่ายกบนางฟ้านั้น ระมัด
ระวังตัว รักษาเกียรติภูมิของตนเป็น
อย่างดี กบนางฟ้าพยายามจะไม่

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

กบนางฟ้า นิทานยุโรป (ตอนจบ)

คราวที่แล้วเรื่องยุติตรงที่ กบนางฟ้ารับอาสาพระราชินีจะ ไปเฝ้าพระราชาทูลเรื่องราวให้ ทรงทราบ ถึงแม้ว่ากบนางฟ้า จะใช้เวลาเดินทางทั้งหมดนับแต่ จากพระราชินีมาถึง ๑ ปี แต่ก็ยัง ทันเวลา เพราะไปถึงพระราชวัง และเฝ้าพระราชินีในวันสุดท้ายก่อน วันเสกสมรสกับเจ้าสาวคนที่สอง วันหนึ่ง กบทูลพระราชินีว่าพระองค์ ไม่อาจจะเข้าพิธีสมรสครั้งที่สองได้ เพราะพระราชินียังมีชีวิตอยู่ ทั้งยังมีพระธิดาอันสวยงามน่ารักยิ่ง กว่าเด็กทั้งหลายในโลกรวมกัน เมื่อ ทรงทราบเช่นนั้น พระราชินีก็ทรง ประกาศว่า พระองค์ไม่สามารถ เข้าพิธีสมรสครั้งที่สองได้ เพราะ พระธิดาองค์แรกยังมีชีวิตอยู่ ทูลผู้ พากษาก็เป็นเจ้าสาวมาเข้าพิธี เสกสมรสได้เช่นนั้นก็ขัดเคืองใจ เป็นอย่างยิ่ง หว่าพระราชาทรง สบประมาทเจ้าหญิงในการทำ เช่นนี้ เป็นเพราะไปเชื่อกบเพียง ตัวเดียวเท่านั้น

กบนางฟ้าได้ยินทูลทูลเช่นนั้น รู้สึกแค้นเคืองเป็นอย่างยิ่งจึงตอบได้ ไปว่า

“ข้าพเจ้านี้ไม่ใช่กบธรรมดาจะ พิสูจน์ให้ดูก็ได้”

ทูลแล้วก็หยิบหมวกมาสวม แล้วร้องออกมาว่า “บรรดานางฟ้า ผู้เป็นสหายของข้ามาทางนี้” พอ สิ้นเสียงก็ได้มีนางฟ้าสวมมงกุฎ ตั้งกลุ่มมาปรากฏอยู่ต่อหน้า ไม่มี ผู้ใดจะได้เห็นว่า นางฟ้าเหล่านั้นเคย มีร่างเป็นหอยทาก หนูน้า ดักแดนที่ กบนางฟ้าเลือกมาเป็นบริวาร เมื่อ กบนางฟ้าให้อาณัติสัญญาณ บรรดา นางฟ้าเหล่านั้นก็ชวนกันเดินระบำ ซึ่งเป็นที่น่าเพลิดเพลินยินดีแก่ผู้ดู ยิ่งนัก ถึงกับขอให้แสดงซ้ำ แต่ คราวนี้หาใช่การเดินระบำของ นางฟ้าไม่แต่เป็นการเดินระบำของ ดอกไม้ แล้วดอกไม้ก็ละลายกลายเป็นน้ำพุ น้ำไหลลงไปทางข้างๆ ท้องพระโรงกลายเป็นน้ำตก ไหล ลงมาตามบันได กลายเป็นแม่น้ำ ไหลรอบๆ ปราสาท มีเรือทองลำ เล็กๆ สวยงามน่ารักลอยฟ่องอยู่ เจ้าหญิงผู้มาเป็นเจ้าสาวเมื่อเห็น เช่นนั้นก็ทูลกบออก ร้องลั่นว่า

“ไปลอยเรือเล่นกันเถอะ”

แล้วก็โน้มตัวก้าวลงไปในเรือ ทูล ผู้จะต้องดูแลเจ้าหญิงอย่างใกล้ชิด

จำต้องตามลงไปในเรื่องด้วย พอคน ทั้งสองนั่งเรือเรียบร้อย ทั้งเรือทั้งแม่น้ำ ก็หายวับไป ทั้งเจ้าหญิงทั้งทูลต่างก็ หายไปด้วย และมีหอยทาก ดักแดน และหนูน้าในร่างเดิมขึ้นล้อมรอบกบ นางฟ้าอยู่ กบนางฟ้าทูลพระราชินี ว่า

“บัดนี้พระองค์คงจะทรงเห็น จริงแล้วว่าข้าพระองค์เป็นนางฟ้า และพูดความจริง เพราะฉะนั้นอย่า เสียเวลาอยู่เลย รับจัดการอาณาจักร ของพระองค์ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย แล้วออกติดตามหาพระมเหสี ของพระองค์ดีกว่า นี่เป็นแหวน ที่อาจจะทำให้พระองค์ได้เข้าไปพบ พระราชินี และอาจทำให้นางฟ้า ราชสัททวารายกษัตริย์ไม่ทำอันตราย พระองค์ก็เป็นได้”

พระราชาทรงรับแหวนมาแล้ว ก็รับจัดแจงแต่งตั้งอำมาตย์ผู้ใหญ่ คนหนึ่งให้เป็นผู้สำเร็จราชการและ ประทานทุกสิ่งทุกอย่างแก่กบนางฟ้า ตามที่ปรารถนา พระราชาทรงสวม แหวนของกบนางฟ้าแล้วก็ทรงขึ้นม้า เสด็จไปยังชายป่า ครั้นถึงที่นั่นก็ลง จากหลังม้า ปล่อยม้ากลับไป แล้ว เสด็จเดินต่อไป แต่ว่าเมื่อไม่มีผู้ใด

นำทาง พระราชาก็จนปัญญาจะหาทางไปยังดินแดนใต้พิภพของนางฟ้าราชสีห์ พระราชาเสด็จไปทางโน้น ทางนี้หาทางอยู่ช้านาน จนกระทั่งวันหนึ่งขณะที่พระองค์ประทับอยู่ใต้ต้นไม้ ก็มีเสียงหนึ่งพูดแก่พระองค์ว่า

“ทำไมจึงทำให้พระองค์เองต้องลำบากลำบากไม่ได้ประโยชน์อะไรอย่างนั้นนะ พระองค์ก็ทรงทราบดีว่า อยากูระอะไรก็ตามได้ ถ้าฟังพระองค์นี้ไม่มีทางหาหนทางไปหาพระมเหสีได้หรอก”

พระราชาก็ถึงแก่ตะลึงเมื่อได้ยินเสียงนั้น แต่เมื่อเหตียวคูทวแล้วก็ไม่เห็นผู้ใด และเสียงนั้นดูเหมือนจะมาจากร่างของพระองค์เอง ทันใดนั้น พระเนตรของพระราชาก็เลื่อนไปเห็นแหวนที่สวมจึงเข้าใจเรื่องได้ทันที จึงอุทานออกมาว่า

“โฮ เรอาเอีย ใจแท้ๆ เสียเวลาอันมีค่าไปตั้งเท่าไรนะ แหวนที่รักช่วยให้ข้าได้เห็นเมื่อกับลูกของข้าหน่อยเถอะ ข้าขอร้อง”

พอตรัสจบก็ปรากฏว่านางสิ่งมีชีวิตใหญ่มีหญิงสาวกับสาวน้อยขึ้นมาตามหลังมา ทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น พระราชาแทบจะเป็นลมด้วยความปิติยินดี จนถึงกับต้องทรุดองค์ลงนั่งต่อไปอีก พนางร้องว่า “แหวนเอ๋ย พาข้าไปหาคนที่สองหน่อยเถอะ พาข้าไปหน่อยเถอะ” แหวนก็ขอให้พระองค์ทรงทำใจกลับกับนั้น เข้าไปยังดินแดนที่พระมเหสีประทับมาตั้งสิบปี แล้วแหวนก็นำทางให้พระราชาสั่งไปถึงโดยสวัสดิภาพ นางฟ้าราชสีห์รู้มาล่วงหน้าแล้วว่า

พระราชาก็ได้วิ่งไล่เข้ามาในอาณาจักรของตน จึงสั่งให้สร้างปราสาทแก้วกลางทะเลสาบปรอท และเพื่อให้เข้าถึงได้ยากก็ให้ปราสาทนั้นลอยไปลอยมา พอพระราชินีกับเจ้าหญิงมีพี่แต่กลับถึงวัง นางฟ้าราชสีห์ก็นำคนทั้งสองไปขังไว้ในปราสาทแก้วนั้น ให้สัตว์ร้ายในทะเลสาบเป็นผู้เฝ้าดูแลไว้ และสัตว์ร้ายเหล่านั้นต่างก็หลงรักเจ้าหญิง จึงยินดีรับทำหน้าที่นั้น บ้างก็ไปอยู่ขอบปราสาทลอย ที่ตัวเล็กๆ เบาๆ ก็บินขึ้นไปอยู่บนหลังคา

พระราชาก็ได้ทรงทราบถึงการกระทำดังกล่าวของนางฟ้าราชสีห์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในวังของนางฟ้าราชสีห์อย่างองอาจกล้าหาญ ขณะนั้นนางฟ้าราชสีห์ในร่างนางสิ่งที่กำลังคอยพระราชาก็อยู่แล้ว นางสิ่งก็พาดหัวอย่างขุ่นเคือง ทั้งยังคำรามดั่งลั่นจนกำแพงสะเทือน แล้วก็โผนเข้าใส่พระราชาก็แต่พระราชาก็ทรงใช้ดาบฟาดลงไป นางสิ่งก็หงาย พระราชาเห็นได้ก็จัดการเอาพระบาทเหยียบคอหอยนางสิ่งไว้ พนางตรัสว่า

“เอาลูกเอามาเมียของข้าที่เจ้าขโมยไปคืนมา มิฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้รอดชีวิตไปแม้เพียงวินาทีเดียว”

“มองดูทางหน้าต่างซิ” นางฟ้าราชสีห์พูด “แล้วดูว่ามันอยู่ในอำนาจข้าหรือ ที่ข้าจะคืนลูกเมียให้แก่พระองค์”

เมื่อพระราชาทอดพระเนตรออกไปทางกำแพงแก้วผลึกก็ได้เห็นพระราชินีกับเจ้าหญิงประทับอยู่ในปราสาทลอยในทะเลสาบปรอท เมื่อ

เห็นเช่นนั้นพระราชาก็ทรงลืมนึกถึงนางฟ้าราชสีห์เสียสิ้น พระราชาทอดแหวนเหล็กเม็ดที่สวมออก แล้วก็ส่งเสียงตะโกนออกไปอย่างเต็มเสียง พระราชินีทรงจำพระสุรเสียงของพระราชาก็ จึงวิ่งมาที่หน้าต่าง โบกพระหัตถ์อยู่ใหวๆ พระราชาก็กับทรงสาบานออกมาว่า พระองค์จะไม่วันไปพ้นที่นั่นเลย แม้ว่าจะต้องสิ้นชีวิตอยู่ตรงนั้นก็ตาม และพระราชาก็ทรงกระทำตามนั้น จนกระทั่งเวลาล่วงไปถึง ๓ ปีก็ยังเข้าไปใกล้ปราสาทลอยนั้นไม่ได้ ในเวลากลางคืนพระองค์ต้องบรรทมลงไปบนต้นตำแย เสวยผลไม้ป่าที่ขมขื่นกว่าน้ำดีเป็นอาหาร ส่วนเวลากลางวันก็ต้องสู้กับพวกสัตว์ร้ายที่เฝ้าปราสาท พระราชาไม่สามารถก้าวล่วงไปได้แม้แต่ก้าวเดียว จนกระทั่งแทบจะสิ้นหวัง และคิดจะโดดลงไปในทะเลสาบเพื่อสู้กับทุกสิ่งทุกอย่าง

ในขณะที่พระราชากำลังทุกข์ระทมอย่างหนักที่สุด คืนวันหนึ่งมังกรตัวหนึ่งที่เฝ้าดูพระราชมานานแล้ว ก็ได้โดดลงมาจากหลังคาและคลานมาอยู่ข้างๆ พระราชาพูดว่า

“พระองค์ก็คิดว่าความรักชนะอุปสรรคทั้งปวง มาบัดนี้พระองค์คงทรงเห็นจริงแล้วว่าไม่เป็นจริง แต่ถ้าพระองค์ทรงสาบานว่าจะหาอาหารที่ข้าพระองค์ไม่วันเบื่อให้ไม่ว่าจะต้องการเมื่อใดละก็ ข้าพระองค์จะช่วยให้พระองค์ได้ไปถึงพระราชินีและเจ้าหญิงให้จนได้”

พระราชาก็ทรงดีพระทัยไม่มี (อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

ไม่เหมือนคุณแม่ใหญ่ทำ กัด ไม่น้อยเลย แพะคูนกันม
ทั้งเนื้อทั้งเอ็น ไม่มีกลิ่นสาบ”

ชั่วช่วงรับมาดมอีกถ้วยหนึ่ง

“ไม่ไหว ร้อนกร้อนกระเพาะ” ชายหนุ่มบ่น

“อ่อย ร้อนดีต่างหาก หอมด้วย” ทิจอชมเหล้า
กุหลาบ “ทางบ้านฉันเขาเป็นอย่างไรงั้น คุณย่า คุณ
แม่ใหญ่ที่บ้านฉันจึงต้องสลายตัวหรือเปล่า ทำไม่ถึงไม่พูด

ถึงบ้าง เล่าแต่เรื่องซาเจ็ก”

ไม่ได้ยินเสียงตอบจากชั่วช่วง ทิจอถามซ้ำ หันไป
จะเขย่าตัวชั่วช่วงซักให้ได้การ ปรากฏว่าชั่วช่วงพับ
หลับคาโต๊ะไปแล้ว

ทิจอวางถ้วยเหล้า ลูกชิ้นลากวางชั่วช่วงไปบนเตียง
สองหนุ่มจึงหลับไหลไปในชุดเดิมที่สวมใส่ตอนกลางวัน
นั่นเอง (อ่านต่อฉบับหน้า)

กบนางฟ้า (ต่อจากหน้า ๔๘)

อะไรเปรียบ ทรงสาบานจะให้มังกร
ทุกอย่างที่ปรารถนา แล้วก็โคดขึ้น
หลังมังกร และมังกรคงพาพระราช
ไปถึงปราสาทในเวลาเพียงอึดใจ
เดียว ถ้าหากสัตว์ร้ายที่อยู่ใกล้ที่สุด
ไม่ตื่นมาได้ยินเสียงพูดและขัดขวาง
ไว้ พระราชาต้องต่อสู้อย่างหนักอยู่
นาน ในที่สุดก็เอาชนะศัตรูได้ แต่ก็
ยังมีศัตรูอื่นที่ค้างคา ยักษ์ นกฮูก
อีกต่างก็พากันมาทำร้ายทุกทิศทุก
ทาง แต่มังกรมีทั้งฟันทั้งอุ้งเล็บ

และพระราชินีก็คอยแก้ให้แหลม
คมทิ่มแทงไปเป็นการช่วยพระสวามี
จนกระทั่งสัตว์ร้ายทั้งหลายหนีไป
หมด ทันใดนั้นก็ได้มีเสียงดังสนั่น
ไม่ผิดเสียงฟ้าผ่า และปราสาทกับ
สัตว์ร้ายก็หายไปหมดสิ้น และใน
อึดใจเดียวพระราชากับพระราชินี
และเจ้าหญิงมณีแพ็คก็ได้กลับมา
ปรากฏร่างในพระราชวังของพระองค์
เอง ฝ่ายมังกรนั้นก็สาบสูญไปเลย
ไม่มีใครได้ยินข่าวหรือกลิ่นกลายมาเป็น
เวลาบ้าง

ส่วนเจ้าหญิงมณีแพ็คนั้นยังนับ
วันที่ยังสาวชน เมื่อชนษาได้ ๑๔ ปี
พระราชากับจักรพรรดิของบ้าน-
เมืองใกล้เคียงได้ส่งทูตมาสู่ขอ

สำหรับองค์เองบ้างสำหรับโอรสบ้าง
แต่เจ้าหญิงมณีได้สนพระทัยผู้ใด จน
กระทั่งมีเจ้าชายหนุ่มองค์หนึ่งมี
พรสวรรค์ที่หาได้ยากจึงเป็นที่ถูก
พระทัยเจ้าหญิง และได้ทำพิธีหมั้น
กันอย่างหรูหราโอฬาร เช้าวันหนึ่ง
ขณะที่เจ้าหญิงกำลังทรงคิดพิณอยู่
ในห้องของพระราชินี พระราชาได้
กลับเข้ามาในห้องแล้วสวมกอด
เจ้าหญิงไว้แน่นจนเจ้าหญิงแทบจะ
ตกพระทัย พระราชาทรงอุทานออก
มาว่า

“ลูกเอ๊ย ลูกรัก ลูกเกิดมาทำไม
กันนะ”

ได้ยินเช่นนั้น เจ้าหญิงพระ-
พักตร์ซีด ละล้าละลักทูลถามว่า
“เจ้าชายต้นพระขรรค์หรือเพคะ”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ ลูกรัก เออ พ่อ
จะเล่าให้ฟังอย่างไรดี” แล้วก็ทรุด
องค์ประทับบนเบาะมีพระราชินีกับ
เจ้าหญิงมณีแพ็คคุกเข่าอยู่ข้างๆ ใน
ที่สุดพระราชาก็ตรัสเล่าเรื่องที่
พระองค์ได้ประทานคำสัตย์สาบาน
แก่มังกรว่าจะหาอาหารดีๆ ให้ตาม
ต้องการเพื่อมังกรจะได้ช่วยให้
พระองค์ได้พระราชินีกับเจ้าหญิง
มณีแพ็คกลับมา ทังกรหายเงิบไป
ดังหลายปีก็เพราะมีธุระยุ่ง จนลืม

เรื่องเจ้าหญิงไป ครั้นได้ยินข่าวการ
หมั้นของเจ้าหญิง จึงได้นักออกถึง
คำนั่นสัญญาที่พระราชบิดาให้
ยังนึกถึงเจ้าหญิงมณีแพ็ค ยิ่งรู้สึก
แน่ใจว่าจะต้องเป็นอาหารที่มีรส
อร่อยแน่ จึงได้ส่งยักษ์สมุนมาทวง
ถามคำนั่นสัญญานั้น

ไม่มีถ้อยคำใดๆจะนำตระหนัก
ตกใจและน่าสะพึงกลัวเท่ากับถ้อยคำ
ของยักษ์ที่มาทวงตัวเจ้าหญิง ทั้ง
พระราชากับพระราชินีรีบเสด็จมา
ยังท้องพระโรงที่ยักษ์สมุนของมังกร
กำลังคอยอยู่ ทั้งสององค์ก็ทรุดองค์
ลงแทบเท้ายักษ์อ่อนวอนยักษ์ให้
เมตตาสงสารเจ้าหญิงเถิด จะเอา
อาณาจักรไปครอบครองก็ไม่ว่า
ยักษ์มองดูพระราชากับพระราชินี
อย่างเห็นใจ แต่ก็ไมอาจทำอะไรได้
เพราะไม่มีอำนาจ และถ้าเจ้าหญิง
ไม่เสด็จไปกับตนโดยดี ไม่ข้ามมังกร
ก็ต้องมาด้วยตนเอง แม้จะทรงทราบ
เช่นนั้น ทั้งสององค์ก็ยังไม่วายจะ
วิงวอนยักษ์ให้ช่วยเหลือ และทรง
วิงวอนอยู่เช่นนั้นเป็นเวลาตั้งหลาย
วันจนยักษ์เบื่อกว่าจะคอยต่อไปอีก
ในที่สุดจึงพูดขึ้นว่า

“มีทางช่วยได้อยู่ทางหนึ่งนะ
คือให้เจ้าหญิงแต่งงานเสียกับหลาน

ของข้า ซึ่งนอกจากจะหน้มและ
หล่อเหลาแล้วยังฝึกฝนมาเป็น
อย่างดีเรื่องมายากล จึงอาจจะช่วย
เจ้าหญิงให้พ้นจากเงื้อมมือมังกรได้”

“เออ ดิจจริง ขอบใจท่าน
เหลือเกิน” พระราชากับพระราชินี
ตรัสอย่างปิติยินดีเป็นที่สุด แล้ว
ตรัสต่อไปว่า “ท่านช่วยทำให้เรา
โล่งใจ ยิ่งกับขกฏูเขาออกจากอก
เราจะยกอาณาจักรของเราให้แก่
เจ้าหญิงครึ่งหนึ่งเป็นเงินสินสอด
ดวาร์”

ทันใดนั้นเจ้าหญิงมัทเพ็ตทรง
ผุดลุกขึ้น และตรัสอย่างทะนงตัวว่า

“ข้าจะไม่ยอมซื้อชีวิตข้าด้วย
ความไม่มีศักดิ์ ข้าจะไปยังที่อยู่
ของมังกรกับท่านเดี๋ยวนี้แหละ”

เมื่อเจ้าหญิงตัดสินพระทัยเช่น
นั้น ถึงแม้พระราชากับพระราชินีจะ
กันแสงอย่างไรก็ไม่อาจทัดทาน
ความเด็ดเดี่ยวของเจ้าหญิงได้
ดังนั้นเช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าหญิงจึงเสด็จ
ขึ้นประทับในวอ มียักษีสมนของ
มังกรเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด พระ
ราชากับพระราชินีและนางกำนัลได้
ตามไปส่งด้วยจนกระทั่งถึงเชิงเขา
อันมีปราสาทของมังกร ตั้งอยู่
หนทางแม้จะขรุขระมีแต่ก้อนหิน
แต่ก็ไม่ไกลนัก เมื่อถึงที่ที่มังกร
กำหนด ยักษีก็นำคนหามวอหยุด
ขึ้นนั่ง และทูลพระราชาวา

“จัดแจงรำดาพระธิดาตรงนี้
เถอะพะยะคะ ข้าเห็นมังกรตรงมา
ที่เราแล้ว”

และก็จริงตามนั้น เพราะ
ปรากฏมีเมฆผ่นดวงตะวันมา และ
ก็ได้แลเห็นร่างอันใหญ่มหึมาขางถึง

ครึ่งไมล์ใกล้เข้ามาทุกทีๆ ตอนแรก
พระราชากับพระราชินีไม่เชื่อว่ามังกรที่เห็น
นี้เป็นมังกรตัวเดียวกับมังกรตัว
เล็กๆ ที่เคยมีไมตรีต่อกันบนฝั่ง-
ทะเลสาบปรอท แต่ก็เห็นมังกรตัว
นั้นแน่ บึกท่งหกก้นกำลังพาตัวมังกร
มาโดยรวดเร็ว

ในขณะที่มังกรกำลังจะมารับ
เหยื่อไปนั้น กบนางฟ้าก็ได้สวม
หมวกวิเศษเข้ามาใกล้เมื่อ กวนขิมมา
รวดเร็วกว่า กบนางฟ้าตรงเข้าไป
ยังห้องที่เจ้าชายกำลังทรงพินิจ
พิจารณารูปของเจ้าหญิงมัทเพ็ต
กุ่มนั้นอยู่ กบนางฟ้าร้องลั่นว่า

“เจ้าชายมัวแต่ทำอะไรอยู่ที่นี่
ในเมื่อชีวิตเจ้าหญิงกำลังจะสิ้นสุด
อยู่แล้วที่ลานข้างหน้า พระองค์จะ
ได้เห็นม้าสี่เชือกสามหัว ๑๒ ตีน
และมีดาบยาว ๑๘ หลาอยู่แล้ว รีบ
ไปเถิด เจ้าชาย เดี่ยวจะช้าเกินไปการ”

เจ้าชายรีบทำตามคำแนะนำ
ทันที การต่อสู้ระหว่างเจ้าชายกับ
มังกรดำเนินไปตลอดทั้งวัน จน
เจ้าชายสิ้นกำลัง มังกรเห็นเช่นนั้น
นึกว่าตนมีชัยชนะแล้ว จึงได้อ้าปาก
คำรามแสดงความมีชัย เจ้าชาย
ทรงเห็นได้ โอกาสจึงเอาดาบยาว
๑๘ หลา แทะลงไปนคอของคู่ต่อสู้
อึ้งเลิ่บคู่ต่อสู้ที่จิกคินอยู่ค่อยๆ กลาย
เป็นมังกรก็ค่อยๆ ตกลง แล้วร่าง
มังกรก็ม้วนกลิ้งลงมาแน่นิ่งไม่ไหว
ดิ้งอีกต่อไป

เจ้าหญิงมัทเพ็ตจึงรอดพ้น
เงื้อมมือมังกรไปได้ และได้เข้าสู่
พิภพสุขสมรสในวันรุ่งขึ้นกับเจ้าชาย
กุ่มนั้น ผู้แก่แล้วก็สามารถประหาร
ศัตรูร้ายลงได้ ♥

คุณผู้หญิง จำวนให้น้อย ใช้อย่างนี้

เธอเชื่อว่า การมีรอบเดือนเป็นปร
กฎการณ์ธรรมชาติ ไม่ใช่การลง
โทษหรือเจตนาร้ายจากธรรมชาติ
เธอเชื่อว่า อาการเหนื่อยล้า หงุด
หงิดง่าย และอ่อนเพลียผิดปกติเป็น
สิ่งที่อาจหลีกเลี่ยงได้ด้วยการให้...
แบรนต์ ยอดซูปไก่ ได้มีส่วนช่วย
เพราะแบรนต์ เป็นอาหารบำรุงที่
สามารถทดแทนสิ่งที่เธอสูญเสียไป
ในระหว่างมีรอบเดือน และช่วยให้
เธอพ้นจากสภาพอ่อนเพลียได้ดีอีก
ด้วย ทดลองแบรนต์ด้วยตัวคุณเอง
สิคะ แบรนต์อาจช่วยคุณได้เช่นกัน

แบรนต์ ยอดซูปไก่

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

๑๒๖ เรื่อง ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ (นิทานชาวเซาฟิลิปปินส์)

ความเชื่อเรื่องคนตายกลายเป็นต้นไม้ขึ้นมาแทนที่นั้น คงมีทั่วไป จึงมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับที่มาของต้นไม้ที่เขานับถือว่าศักดิ์สิทธิ์มากมายหลายชนิดตามถิ่นต่างๆ นิทานชาวเซาฟิลิปปินส์ก็มีเล่าไว้หลายเรื่องด้วยกัน ดังนี้

เรื่องหนึ่ง กล่าวถึงวันวัน ชาวเซกาตาที่เป็นคนยากจนแต่ก็ใจบุญ และรอบรู้เรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับเทพเจ้าลุมาวิกแห่งโลกสวรรค์ ตลอดจนบทสวดทั้งหลายที่ใช้ในพิธีต่างๆ เกี่ยวกับการเกิด การตาย ความเจ็บไข้ได้ป่วยและการศึกสงคราม การเพาะปลูก การเก็บเกี่ยวและการล่าสัตว์ ตัววันวันเองก็มักจะหลบไปสวดสรรเสริญเทพลุมาวิกแต่ลำพังเสมอ ผู้คนชาวเซกาตาเคารพนับถือวันวันมากและเอาใจใส่ในคำสอนของวันวัน ไม่ว่าจะสอนอะไร มักจะเชื่อถือและทำตาม และก็เชื่อว่าด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้เทพลุมาวิกพอพระทัย และประทานพรให้พวกเขาได้พืชผลงดงาม เก็บเกี่ยวแต่ละครั้งยังฉางแทบจะระเบิด เพราะได้ข้าวมากมาย แม้สัตว์เลี้ยงอย่างหมูกับควายชาวเซกาตาก็มีอุดมสมบูรณ์

ด้วยความสมบูรณ์พูนสุขของชาวเซกาตาเองที่ทำให้คนหมู่บ้านรอบๆพากันริษยาชาวเซกาตา ดังนั้นจึงได้รวมตัวกันคิดจะมารุกรานและปล้นสะดมชาวเซกาตา ขวานได้แพร่มาถึงชาวเซกาตา ก็ได้ทำให้ชาวเซกาตาตื่นตื่นวันวาย พวกผู้ชายต่างไปเตรียมตัวรับมือกับข้าศึกศัตรู ส่วนพวกผู้หญิงก็ไปจัดแจงซ่อนข้าวของมีค่าที่สุดของตนให้มีติดก่อนจะหนีไปอยู่ยังที่ที่ปลอดภัย ในที่สุดเมื่อพวกปล้นบุกรุกมายังที่อยู่ของชาวเซกาตา ผู้ชายชาวเซกาตาก็ได้สู้อย่างกล้าหาญเพื่อต้านทานข้าศึกศัตรู แต่ต้านทานไม่ไหว ไม่ช้าก็พ่ายแพ้ ปล่อยให้

ข้าศึกบุกเข้าทำลายหมู่บ้าน รื้อค้นข้าวของ แล้วก็นำผู้คน ในขณะที่ต่อสู้กันอย่างห้าวหาญนั้น วันวันเป็นคนแรกที่ล้มลงก่อน เพราะถูกข้าศึกเอาหอกพุ่งมาเสียบอก วันวันได้มีโอกาสสวดสรรเสริญเทพลุมาวิกเป็นครั้งสุดท้าย แล้วก็สิ้นใจมกกองเลือดอยู่ตรงนั้นเอง ข้าศึกผู้มารุกรานชาวเซกาตาคงอยู่ในหมู่บ้านเซกาตาถึง ๕ วัน แล้วจึงกลับไปพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่จะขนไปได้ ทั้งนวมทองห้วยของผู้เคราะห์ร้าย ปล่อยให้หมู่บ้านนั้นทิ้งร้าง มีแต่ศพนักรบอนตายเกลื่อนทั่วไปหมด

เมื่อเห็นข้าศึกที่มารุกรานกลับไปแล้ว ชาวเซกาตาที่หนีหลบภัย ไปอยู่ที่ยอดดึกก็พากันกลับมายังหมู่บ้านของตน และแต่ละคนก็อดเศร้าสลดใจไม่ได้เมื่อเห็นความพินาศวอดวายของหมู่บ้านตน จึงได้ช่วยกันจัดการฝังศพทั้งหลายนั้น และความทุกข์โศกยังทับทวีขึ้น เมื่อชาวเซกาตาได้เห็นศพของวันวัน ทั้งที่เพราะวันวันเป็นทั้งผู้นำ เป็นทั้งครูผู้ฉลาดสอนชาวเซกาตาทั้งหลาย ดังนั้นชาวเซกาตาจึงได้ค่อยๆยกศพของวันวันขึ้นอย่างระมัดระวังและเคารพนับถือ แล้วก็พากันแบกไปยังหมู่บ้าน และฝังไว้ที่นั่น

ต่อมาอีกไม่นาน ผู้คนชาวเซกาตาต่างพากันแปลกใจยิ่งนักที่แลเห็นต้นไม้แปลกประหลาดต้นหนึ่งงอกขึ้นมาจากหลุมฝังศพของวันวัน เห็นเช่นนั้นชาวเซกาตาก็ช่วยกันประคบประหงมต้นไม้ต้น เพราะ

เห็นต้นไม้แล้ว อตระลัคนาก็งวาววันครุผู้บรม
ส่งสอนพวกเขาไม่ได้

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ต้นไม้ที่หลุมฝังศพของวัน
โตเต็มที่แล้ว ก็ได้มีคนแก่จกรันคนหนึ่ง ต้องการ
ตัดไม้เอาไปทำฟืน แต่หาได้ไปตัดจากต้นไม้ ได้ไป
ตัดเอาจากต้นไม้ที่หลุมฝังศพของวันวัน พอดีดับไป
ทีเดียว ทันใดนั้นก็ปรากฏเลือดพุ่งออกมาจากรอยที่ถูก
ตัด ชายนั้นตกใจยิ่งนัก ร้องเอะอะขอความช่วยเหลือ
คนที่ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ก็พากันวิ่งมา
ว่าเกิดอะไรขึ้น และต่างก็ตกอกตกใจทว่าหน้ากันที่ได้
เห็นเลือดพุ่งออกมาจากต้นไม้ แต่ก็มีผู้จะแก้ไข
ประการใด ในที่สุดนักขันธ์ได้ลงเพหลุมาวิก จึงได้
สวดอธิษฐาน พรึบตาเดียวเลือดที่พุ่งออกมาจากรอยตัด
ที่ต้นไม้ ก็กลับคืนหายไปจากรอยตัด ทำให้ชาวบ้าน
ค่อยเบาใจ พร้อมกันนั้นก็อดแปลกใจไม่ได้

คืนวันนั้นเอง เพหลุมาวิกก็ได้มาเข้าฝันชายชรา
ผู้หนึ่ง ในฝันเพหลุมาวิกได้ตรัสแก่ชายชราว่า “ต้นไม้
ที่หลุมฝังศพของวันวันนั้นนะ หาใช่ต้นไม้ธรรมดาไม่ แต่
เป็นต้นไม้ที่งอกมาจากศพของวันวัน ผู้เป็นที่โปรด-
ปรานของเราเอง เพราะฉะนั้นต้องดูแลต้นไม้ด้วยความ
เคารพนับถือยำเกรง”

เช้าวันรุ่งขึ้น ชายชราก็ได้ไปประกาศให้คนทั้ง
หมู่บ้านไปพร้อมกันที่หลุมฝังศพของวันวัน เมื่อคน
ทั้งหลายมาพร้อมกันแล้ว ชายชราก็ได้เล่าฝันให้ฟัง
และได้ย้ำแล้วอีกว่าเพหลุมาวิกได้สั่งให้ดูแลต้นไม้
อย่างไร ชาวบ้านสะกาดตาต่างซาบซึ้งในถ้อยคำที่ชายชรา
เล่า เพราะรู้ว่า เพหลุมาวิกได้ตรัสแก่ตนโดยทาง
ชายชรา ดังนั้นต้นไม้ที่หลุมฝังศพของวันวันจึงได้กลาย
เป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไป และก็ให้มีพิธีฉลองต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์ มีการฆ่าหมู ฆ่าไก่ มีผู้เฒ่าผู้แก่มาสวด และ
คนอื่นๆ ก็เต็นรำข้ากับดนตรีฆ้องกลอง

อีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องตลกขบขัน ต้นไม้ไม่ได้ขอ
มาจากตะลัคนะที่เป็นผู้หญิงสาวสวย เป็นลูกสาวคนเดียว
ของบวดีตอกกับบักน พ่อดีรักและภาคภูมิใจมากที่มี
ลูกสาวสวย จึงไม่ยอมให้ลูกให้ทำงานในไร่นา เพราะ
ไม่อยากให้มือลูกสาวเปื้อนเปรอะเปื้อน พ่อกับแม่ยอมทน
ลำบากทำงานในไร่นาของตนตั้งแต่ (ต่อหน้า ๑๒๕)

ยืมนานวัน เล็บก็ยืงแหว ยืงเหลือง แล้วก็เปราะ หักง่าย กลุ่มใจจริง

เล็บของคนเราจะมีสุขภาพดีตามธรรมชาติ แต่เมื่อวันเวลา
ผ่านไปมีสาเหตุหลายอย่างที่จะทำให้เล็บของคุณสุขภาพไม่ดีเหมือน
เดิม สาเหตุสำคัญประการหนึ่งคือ เอซีโตน

เอซีโตน (Acetone) เป็นสารเคมีที่กัดเล็บให้แห้ง กรอบ
ซีดเซียว เพราะหักง่ายและยังดูดซึมเอาไขมันออกจากผิวหนังรอบๆ
เล็บ ทำให้ผิวหนังบริเวณนั้นแห้งกร้าน ขาดสารอาหารไป
ประกอบด้วยเอซีโตนล้วนๆ เมื่อใช้นานวันเข้า สุขภาพเล็บก็ยืง
แหว่ง ไม่ดีเหมือนเดิม

ถ้าคุณไม่อยากให้เล็บของคุณเป็นเช่นนั้น คุณควรเปลี่ยน
มาใช้ยาล้างเล็บที่มีคุณภาพดีอย่างคิวเท็กซ์

คิวเท็กซ์
รักษาเล็บของคุณ
ให้กลับมีสุขภาพดี

ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ (ต่อจากหน้า ๔๘)

ตะวันขึ้นจนตะวันตกดิน ทั้งนี้เพื่อให้ลูกได้อยู่อย่างสุขสบายตลอดไป แม้ว่าพ่อกับแม่จะตายไปแล้วก็ตาม

บาลีตอกกับบุกันมีทำกินหลายแห่ง แต่ไม่ค่อยได้ปลูกข้าว ปลูกแต่มันเทศ ทั้งนี้เพราะข้าวปลูกยาก เมื่อข้าวหายาก จึงกินข้าวเป็นประจำไม่ได้ กินได้แต่ในโอกาสพิเศษเท่านั้น หน้าที่ขุดมันเทศมากินเป็นประจำ เป็นหน้าที่ของบุกัน วันหนึ่งเมื่อบุกันเห็นว่ามันเทศที่ขุดมาไม่พอกินในวันนั้น จึงได้ออกไปขุดเพิ่ม และได้นำตะลั๊กะลูกสาวไปด้วย

บุกันกับตะลั๊กะไปยังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า บุษยา อันเป็นที่มหึมาหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่ง ซึ่งถือว่าศักดิ์สิทธิ์ เพราะคนมักจะมาฆ่าสัตว์บนหินก้อนใหญ่เพื่อสังเวยเทพอุมา เทพเจ้าแห่งโรคระบาดสัตว์หรือแมลงทำลายพืช เมื่อก่อนนั้น บุกันก็ไปจัดแจงขุดหัวมันแต่ลำพังทันที ไม่ยอมให้ลูกสาวช่วย ตะลั๊กะเห็นไม่มีอะไรจะทำก็เลยไปเดินเที่ยวเล่น และครู่หนึ่งต่อมา ตะลั๊กะก็ขึ้นไปนั่งบนหินศักดิ์สิทธิ์ก้อนนั้นแล้วก็ร้องเพลงเล่นทันทีนั่นเอง หินก้อนนั้นเองก็ได้แยกออกและได้กลืนร่างตะลั๊กะหายลงไปใบก้อนหิน โดยไม่มีร่องรอย นอกจากมีผลติดอยู่ที่รอยแยกเส้นเดียวเท่านั้น

ครั้นถึงเวลาจะกลับบ้าน บุกันหาลูกสาวไม่เห็น ก็ตะโกนร้องเรียก แต่เรียกอย่างไรก็ไม่ได้ยินเสียงขานรับ บุกันออกเป็นทุกข์กังวลพร้อมทั้งหวาดหวั่นว่าลูกสาวจะเป็นอันตราย จึงได้เที่ยวหาทุกหนทุกแห่ง ปากก็ร้องเรียกชื่อลูกสาวอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่ได้พบตัว ไม่ได้ยินเสียง ในที่สุดบุกันจำต้องเลิกค้นหาลูกสาว รีบกลับมาบ้านแล้วให้บาลีตอกฟัง ความรักลูกทำให้บาลีตอกทำงานที่ทำอยู่ทันที แล้วสองผัวเมียก็กลับไปยังบุษยาอีก และช่วยกันค้นหาลูกสาว หาอยู่ช้านาน บาลีตอกกับบุกันจึงได้แลเห็นผลของลูกสาวติดอยู่ในรอยแตกใบก้อนหินศักดิ์สิทธิ์นั้น เห็นเช่นนั้นพ่อแม่รู้ได้ทันทีว่า หินศักดิ์สิทธิ์ได้แยกออกและกลืนลูกสาวของตนลงไปเสียแล้ว จึงได้พากันกลับบ้านด้วยความโศกเศร้าอาลัยถึงลูกสาว

วันรุ่งขึ้นบาลีตอกกับบุกันได้ขอให้ชาวบ้านมาช่วย

กันทำพิธีบัก โดยหวังว่าเมื่อทำพิธีแล้ว เทพเจ้าคงจะส่งลูกสาวกลับคืนมาให้ แต่เทพเจ้าก็ได้โปรดประทานตะลั๊กะคืนให้พ่อแม่ดังหวังเลย ดังนั้นเมื่อไม่มีทางจะทำสิ่งใดได้ บาลีตอกกับบุกันก็มักจะไปที่ก้อนหินศักดิ์สิทธิ์นั้นเสมอๆ เพื่อไปดูเส้นผมเพียงเส้นเดียวของลูกสาว แต่แล้วครั้งหนึ่งคนทั้งสองอดแปลกใจไม่ได้ เมื่อมาที่ก้อนหินศักดิ์สิทธิ์นั้นปรากฏว่าผมของตะลั๊กะได้กลายเป็นต้นไม้แปลกประหลาดขึ้นมาต้นหนึ่ง ต้นไม้ นั้นโตเร็ว ไม่ช้าก็กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ บาลีตอกกับบุกันจึงเรียกต้นไม้ต้นนี้ว่าตะลั๊กะเพื่อเป็นที่ระลึกถึงตะลั๊กะ ลูกสาวที่ถูกก้อนหินศักดิ์สิทธิ์กลืนร่างหายไป

สนทนาวาฬ (ต่อจากหน้า ๑๔)

เป็นที่น่าสังเกตว่าเมืองสำคัญในออสเตรเลียทุกเมือง ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐต่างๆ คือ ซิดนีย์ เมลเบิร์น อดีเลด บริสเบน เพิร์ธ โธบรอต รวมทั้งนครหลวงของประเทศคือแคนเบอร์รา ต่างก็มีศูนย์ศิลปวัฒนธรรม เป็นที่เชิดหน้าชูตาด้วยกันทั้งนั้น มีมานานแล้วบ้าง กำลังปรับปรุงเพิ่มเติมบ้าง และที่กำลังก่อสร้างใหม่บ้าง

พิพิธภัณฑ์ศิลปะการแสดงที่เมลเบิร์น นอกจากจะรวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับศิลปะการแสดง ทั้งในด้าน การดนตรี ละคร อุปรากร บัลเลต์และละครสัตว์ แสดงไว้ให้ประชาชนได้ชมอย่างพร้อมมูลแล้ว เขายังมีวิธีการที่จะทำให้พิพิธภัณฑ์เป็นสิ่งมีชีวิต โดยอำนวยความสะดวกให้ผู้เข้าชมได้มีส่วนร่วมในการแสดง อย่างใดอย่างหนึ่งด้วย นับเป็นแนวความคิดก้าวหน้าในการจัดพิพิธภัณฑ์ให้น่าสนใจ และเป็นประโยชน์แก่ประชาชนยิ่งขึ้น

ผู้เข้าชมมีโอกาสทดลองใช้อุปกรณ์ ระบบควบคุมแสงไฟบนเวทีจำลองต่างๆ ได้ด้วยตนเองตามใจชอบ หรือยกว่กัน ก็อาจจะเข้าไปบันทึกเสียงตนเอง ร้องเพลงอุปรากรประกอบเสียงดุริยางค์วงใหญ่ จากเทพที่มีไว้ให้เลือกภายในห้องบันทึกเสียงพิเศษด้วย

นอกจากนี้ ยังจะมีการจัดรายการคำถามเกี่ยวกับละครเรื่องต่างๆ อันเป็นที่รู้จักแพร่หลาย และบุคคลสำคัญๆ ในวงการละคร ไว้ให้ปรากฏบนจอโทรทัศน์เป็นชุดๆ เพื่อให้ผู้เข้าชมพิพิธภัณฑ์สามารถตอบได้

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ทวงสิทธิ์ (นิทานพม่า)

นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานธรรมศาสตร์ที่เกี่ยวกับการตัดสินคดี ดังที่ได้อุปโลกน์เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาเป็นผู้ตัดสิน เรื่องเล่าตามที่หม่อมท้าวเองได้เล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่า ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่ง ยังมีต้นมะเกลือที่เรียกว่าขินไคอยู่ต้นหนึ่ง เป็นต้นไม้ใหญ่มีกิ่งก้านสาขามากมาย ซึ่งเป็นที่ภาคภูมิใจแก่รุกขเทวดาผู้สิงสถิตอยู่ ณ ต้นมะเกลือต้นนั้นยังนักที่ได้มีสถานที่สิงสถิตอันใหญ่โตเป็นที่พึงพิงของสิ่งสารพัดทั้งหลาย อยู่มาวันหนึ่ง ได้มีนกตัวหนึ่งทำเมล็ดพืชหล่นลงไปท่ามกลางต้นมะเกลือเมล็ดหนึ่ง และเมื่อถึงฤดูฝน พอฝนตก เมล็ดพืชที่ได้ฝนก็งอกขึ้นมาเป็นต้น ไม่ช้าก็ปรากฏเป็นต้นโพธิ์ต้นเล็กๆ ขึ้นมาต้นหนึ่ง รุกขเทวดาต้นมะเกลือแลเห็นเช่นนั้นก็มีได้สนใจ ด้วยเห็นว่าเป็นต้นไม้นี้ต้นเล็กๆ ไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด

ต่อมาไม่ช้าไม่นาน ก็ได้มีเทวดาหม่อมองค์หนึ่งมาขอร้องรุกขเทวดาต้นมะเกลือว่า “ข้าแต่ท่านรุกขเทวดา ข้ายังไม่มีที่สิงสถิต ขอให้ข้าได้สิงสถิตที่ต้นโพธิ์ต้นเล็กๆ นี้จะได้หรือไม่”

“ได้ซิ จะเป็นไรไป” รุกขเทวดาตอบอนุญาตด้วยใจอารี “ท่านยังเป็นเทวดาเล็กๆ ยังไม่มีความสำคัญอะไร”

จึงเป็นอันว่า เทวดานั้นก็ได้เป็นรุกขเทวดาต้นโพธิ์ที่งอกอยู่ที่ท่ามกลางต้นมะเกลือ เมื่อเวลาล่วงไปจากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี เวลาล่วงไปหลายปีต้นโพธิ์ก็งอกงามใหญ่โตขึ้นๆ จนกระทั่งกิ่งก้านสาขาได้คืบคั่งงอกก้านสาขาของตน มะเกลือเสียหมดสิ้น ต้นมะเกลืออยู่ได้ไม่นาน เมื่อขาดแสงแดดขาดอาหาร ไม่ช้าต้นมะเกลือก็ตาย เมื่อเห็นต้นมะเกลือตายลงแล้วเช่นนั้น รุกขเทวดาต้นโพธิ์จึงได้กล่าวแก่รุกขเทวดาต้นมะเกลือว่า

“ที่จริงท่านเคยเป็นเจ้าของที่พักอาศัยที่ใจอารี เอื้อเฟื้อให้ข้าได้พึ่งพิงอาศัย แต่ว่าบัดนี้ต้นมะเกลือที่ท่านสิงสถิตอยู่ได้ตายไปแล้ว ท่านควรจะไปหาต้นไม้อื่นสิงสถิตจะดีกว่า”

“เจ้าสิไป” รุกขเทวดาต้นมะเกลือร้องตะโกนออกไปด้วยบันดาลโทสะ “เราให้เจ้าพักพิงในฐานที่ไม่มีที่พำนักอาศัย หนอยแน่ะ ยังไม่มีความกตัญญูรู้คุณ กลับมาไล่เราให้ไปอยู่ที่อื่น เจ้าน่ะแหละที่ เป็นผู้ต้องไป ไม่ใช่เรา”

“แต่ว่าต้นไม้นี้เป็นต้นโพธิ์นะ ท่าน ไม่ใช่ต้นมะเกลือ” รุกขเทวดาต้นโพธิ์กล่าวพาลางหัวเราะอย่างเย้ยหยัน “เพราะฉะนั้นท่านจงไปเสียดีกว่า ไปให้พ้นที่อยู่ของข้า”

รุกขเทวดาต้นมะเกลือก็ยังไม่ยอมไป ต่างฝ่ายต่างทุ่มเถียงแย่งสิทธิ์กัน แม้แต่รุกขเทวดาแห่งต้นไม้อื่นที่ปวงในป่าก็หาอาจตัดสินให้เป็นที่ยุติได้ไม่ ในที่สุดจึงพากันมาเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาให้เป็นผู้ตัดสิน เจ้าหญิงทรงพิจารณาเรื่องราวดูแล้วก็ทรงตัดสินว่า

“อันที่จริงนี้รุกขเทวดาต้นมะเกลือน่าจะถอนคืนโพธิ์ที่งอก (อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

ทวงสิทธิ์ (ต่อจากหน้า ๓๕)

เสียดายยิ่งฟังออกจนมาเป็นต้นอ่อนๆ แต่ท่านก็ไม่ยกทำ ทงเมื่อมีเทวดาอันมาขออาศัยอยู่ที่ต้นโพธิ์นั้น ก็ยังอนุญาตให้อยู่ได้เสียอีกด้วย ทั้งๆที่ควรจะปฏิเสธ ก็ไม่ได้ปฏิเสธ เหตุที่เกิดทั้งนี้ เป็นเพราะการปล่อยปลละละของรุกขเทวดาต้นมะเกลือทุกๆต้นเดียว จนกระทั่งเสียต้นมะเกลืออันเป็นที่สถิตไปแล้ว เช่นนั้น จะมาทวงสิทธิ์กันก็เห็นจะเป็นไปได้โดยยาก เพราะฉะนั้นละ ต้นมะเกลือไปหาที่อื่นอยู่ใหม่ดีกว่า ปล่อยให้รุกขเทวดาต้นโพธิ์เขาครอบครองไปอย่างสุขสำราญเถอะ”

เรื่องเกี่ยวกับรุกขเทวดาก็ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งไปเกี่ยวกับพระภูมิที่พม่าเขาสร้างศาลไว้ในบ้านด้วยเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งต้องการจะสร้างบ้านให้ครอบครัวอยู่ จึงได้ไปถางป่า และโค่นต้นไม้ลงหลายต้น รวมทั้งต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งเป็นต้นไม้เก้แก่ มีอายุนับเป็นสิบล้านปี และที่ต้นไม้ใหญ่และเก้แก่ต้นนั้น ได้มีรุกขเทวดาสถิตอยู่ เมื่อต้นไม้อันเป็นที่สถิตถูกโค่นไป รุกขเทวดาก็ได้ไปร้องฟ้องต่อเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาว่า

“ต้นไม้ต้นนี้เป็นที่สถิตของข้าที่ข้าอยู่มานานแล้ว ทั้งขณะนี้ข้าก็เป็นรุกขเทวดาชั้นผู้ใหญ่ ข้าจะไปเที่ยวหาที่อยู่ใหม่ได้ที่ไหนที่จะไม่มีรุกขเทวดาอยู่ ข้าก็ต้องไปแย่งเขา ต้องทะเลาะวิวาทกับเขา ซึ่งส่วนมากจะเป็นรุกขเทวดาชั้น

ผู้น้อย ข้าก็ไม่อยากทำ เพราะข้าก็มีศักดิ์ศรีของข้าเหมือนกัน”

ชายผู้นั้นก็พูดขึ้นมาบ้างว่า “ทั้งจริงข้าก็ไม่ได้เจตนาจะไปทำลายที่อยู่ของท่านหรอก แต่ข้ามีความจำเป็นจะต้องใช้ไม้เอามาสร้างบ้านให้ครอบครัวข้าอยู่ จึงต้องโค่นต้นไม้ที่อยู่ของท่าน แต่ว่าต้นไม้ของท่านก็ถูกตัดถูกโค่นไปแล้ว ท่านคงไม่ประสงค์จะให้ข้าทำให้ต้นไม้อันงอกขึ้นมาใหม่อีกหรอกนะ”

เจ้าหญิงทรงฟังทั้งสองฝ่ายได้ตอบกันเช่นนั้น ก็ทรงตรัสตรองอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตรัสออกมาว่า

“กรณีนี้เห็นจะต้องยุติลงด้วยการประนีประนอมกัน เจ้าของบ้านที่โค่นต้นไม้ลงต้องไปจัดการทำต้นไม้เทียมขึ้นมาต้นหนึ่ง แล้วก็สร้างบ้านไม้เล็กๆหลังหนึ่งตั้งไว้บนเสาที่สมมุติเป็นต้นไม้ จัดให้เป็นที่ตั้งสถิตของรุกขเทวดา และเจ้าของบ้านจะต้องถวายเครื่องสังเวยเป็นผลไม้ดอกไม้แก่รุกขเทวดานั้นทุกวันตลอดไป และเพื่อเป็นการตอบแทน รุกขเทวดาก็จะต้องพิทักษ์รักษาบ้านคุ้มครองบ้าน และผู้อยู่ในบ้านให้เป็นสุขและปลอดภัยด้วยฤทธิ์อำนาจของตน”

ด้วยการตัดสินใจของเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาดังกล่าวนี้ รุกขเทวดาจึงได้มาสถิตอยู่ในศาลเล็กๆตามบ้านคนแต่ละบ้าน แทนที่จะสถิตอยู่ตามต้นไม้ และก็ได้กลายเป็นพระภูมิเจ้าที่ไป แทนที่จะเป็นรุกขเทวดาอย่างแต่ก่อน ♥

ไม่มีแม้แต่วันเดียวที่ผิวจะไม่สูญเสียความชุ่มฉ่ำอันได้จากน้ำหล่อเลี้ยงผิวไปบ้าง ไม่มากนักน้อยทั้งที่ระเหยหายไปในบรรยากาศ และทั้งที่เหือดแห้งไปเพราะวัย ถ้าไม่มีการชดเชยเสียบ้างเลย คุณรู้ไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้น

หยดต่อหยด วันต่อวัน ควรคืนความชุ่มฉ่ำ ที่ผิวสูญเสียไป

ผิวที่เหี่ยวแห้ง นุ่ม มีน้ำนวลของคุณจะค่อย ๆ เปลี่ยนสภาพเป็นแห้งกร้านไปทีละจุด ๆ อาจจะเริ่มจากรอบดวงตา เพราะเป็นบริเวณที่มดค่อม น้ำหล่อเลี้ยงผิวน้อยอยู่แล้ว อาจจะเริ่มจากหน้าผาก อาจจะเริ่มจากมุมปาก คุณอาจไม่สังเกตความแห้งน้อยอย่างปุบปับฉับไว แต่ถ้าวันหนึ่งคุณมองรอยเล็กๆ ปรากฏอยู่ตามบริเวณเหล่านั้น นั่นแหละคือผลจากการขาดน้ำหล่อเลี้ยงของผิวพรรณ ซึ่งน้ำหล่อเลี้ยงความงาม ออยล์ ออฟ อูลาน ช่วยชดเชยให้ได้ เพราะผลิตโดยเลียนสูตรของน้ำหล่อเลี้ยงของผิวเอง ให้ได้น้ำหล่อเลี้ยงความงามที่สามารถแทรกซึมผ่านผิวชั้นนอก ๆ ลงไปรวมกับน้ำหล่อเลี้ยงผิวที่เริ่มร่อยหรอ การลบไล่ออยล์ ออฟ อูลาน ไปให้ทั่วใบหน้าและลำคอทุกเช้าเย็นทุกวัน จึงเป็นการคืนความชุ่มฉ่ำที่ผิวสูญเสียไปวันต่อวัน ช่วยให้ผิวรักษาด้วยแห่งความชุ่มฉ่ำไว้ได้ ผิวที่เริ่มแห้งก็ค่อย ๆ ฟื้นตัวกลับนุ่มขึ้นใหม่... แต่จำเป็นหรือ ที่จะคอยให้ผิวแห้งแล้วจึงเริ่มแก้ไข?

ออยล์ ออฟ อูลาน ของแท้ ค้องมีตรารูปโลกปมุนนอยบนกล่อง และเป็นผลิตภัณฑ์ของบริษัทวิซาร์คสัน-เมอเรลล์ แห่งสหรัฐอเมริกา

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

คนในดวงจันทร์ (นิทานจีน)

ความอยากรู้อย่างยิ่งเรื่องดวงจันทร์
คงมีมานานแล้วหลายร้อยปีก่อน
ที่จะได้มีมนุษย์ไปเยือนดวงจันทร์
และรู้ความเป็นไปของดวงจันทร์
ต่างก็ถกเถียงกันกันไปต่างๆว่า
บนดวงจันทร์จะมีอะไรอยู่บ้าง
ดังที่เล่าไว้ในเรื่องชายแก่ในดวง-
จันทร์ของพวกเรา มีชายแก่ดำขาว
และผัดเกลบให้กระต่ายกิน และยังมี
เรื่องผู้หญิงในดวงจันทร์ของญี่ปุ่น
ส่วนเรื่องคนในดวงจันทร์ของจีนที่
จะเล่าตามที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ด
เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีนมีดัง
ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเด็กหนุ่มคนหนึ่ง
เป็นคนใจดีมีเมตตาทางขงรักสัตว์
และสงฆ์สัตว์ทุกชนิด วันหนึ่งขณะ
ที่เด็กหนุ่มเดินไปตามทาง ก็ได้
เห็นนกนางแอ่นตัวหนึ่งหล่นอยู่ตรง
ขอบทาง นกนั้นยังไม่ตาย แต่บิน
ไม่ไหวเพราะขาหัก แม้กระนั้นก็ยัง
ได้พยายามโอดหยอของแห้งเพื่อไป
ให้พันทั่น ปากก็ร้องจิบๆด้วย
ความเจ็บปวดอย่างน่าเวทนาอยู่
ตลอดเวลา เมื่อเด็กหนุ่มเห็นเช่นนั้น
อดสงสารไม่ได้ จึงค่อยๆอุ้มนกพา
ไปบ้าน พอถึงบ้านก็เฝ้าประคบ

ประหม่อมและรักษาจนกว่าที่หักนั้น
อยู่หลายวัน จนกระทั่งขาหักหาย
เป็นปกติ ครั้นถึงเวลาที่นกจะบิน
จากไป นกผงกหัวเหมือนดังจะคำนับ
เด็กหนุ่มเป็นการแสดงความกตัญญู
รู้คุณ นกหายไปที่พักหนึ่ง ไม่นานก็
กลับมา ออเมลิ็ดพักทองมาในจะงอย
ปากด้วยเมลิ็ดหนึ่ง ซึ่งนกได้มาถวาย
ให้แก่เด็กหนุ่มผู้มีความใจดีอุปการะ
เกื้อกูลตน

เด็กหนุ่มก็จัดแจงเพาะเมล็ด
พักทองนั้นไว้ในสวน เพียงไม่กี่วัน
เมล็ดพักทองก็งอกขึ้นมาเป็นต้น
และต้นพักทองก็โตวันโตคืน จน
กระทั่งไม้ซีกได้มีพักทองสีเหลือง
อร่ามลูกใหญ่ช้อนอยู่ได้ใบ เด็กหนุ่ม
ไปแลเห็นเข้าก็เก็บเอาไปบ้าน และ
จัดการผ่า พอพักทองแตกออก
เด็กหนุ่มถึงกับตกตะลึงจนจ้องง
เพราะปรากฏมีทองเหลืองอร่ามกับ
เงินสีขาววาววับไหลออกมาจาก
พักทองลูกนั้น

ข่าวพักทองประหลาดมหัศจรรย์
ของเด็กหนุ่มแพร่ไปในบ้านในเมือง
อย่างรวดเร็ว ผู้คนที่รู้จักเด็กหนุ่ม
ต่างพากันสรรเสริญว่าเหตุที่เป็น
เช่นนั้น เพราะเด็กหนุ่มนั้นเป็นคน
ใจดีมีเมตตาตนเอง ในหมู่บ้านนั้น

ยังมีเด็กหนุ่มอีกคนหนึ่งที่มีนิสัยไม่
สู้ดี เมื่อได้ยินเรื่องนี้เข้า ก็อดคิด
ริษยาเด็กหนุ่มนั้นไม่ได้ อยากได้
เงินทองอย่างนั้นบ้าง ดังนั้นจึงต้อง
เริ่มด้วยนกนางแอ่น และก็โชค
เด็กหนุ่มชื่อจางนั้นไปแลเห็นนก
นางแอ่นตัวหนึ่งเกาะอยู่บนหลังคา
จึงจัดแจงไล่ต้อนนกนางแอ่นจนตกลง
มาจากหลังคา แล้วก็นำมาประคบ
ประหม่อมจนขาหักหายดีเป็นปกติ
อย่างเดียวกับเด็กหนุ่มคนนั้นกระทำ
เมื่อเขาหายดีแล้ว นกก็ได้นำเมล็ด
พักทองมาให้เมลิ็ดหนึ่งเช่นเดียวกัน
และเด็กหนุ่มนั้นก็ได้รับนำไปเพาะ
ตรงที่ว่างหน้าห้องรับแขก แล้วก็เฝ้า
ดูเมล็ดพักทองงอกขึ้นมาเป็นต้น จน
กระทั่งติดลูก และข้างต้นเต็นกระไร
เลย เมื่อเด็กหนุ่มนั้นแลเห็นพักทอง
ลูกเหลืองช้อนอยู่ได้ใบ เด็กหนุ่ม
จัดแจงตัดลูกพักทองนำเข้าไปใน
บ้าน แล้วก็ค่อยๆผ่าลูกพักทองนั้น

พอพักทองแตกออก เด็กหนุ่ม
ก็ถึงกับตะลึงงัน เพราะแทนที่จะ
มีเงินมีทองไหลออกมาอย่างของเด็ก
หนุ่มผู้ใจดี ก็กลับปรากฏมีชายชรา
แต่งกาย โอ้อวดออกมาจากลูก
พักทอง มือซ้ายถือกระดาษรายการ

(อ่านต่อหน้า ๑๒๓)

คนในดวงจันทร์ (ต่อจากหน้า ๓๘)

มือขวาถือปดกับหีบหมักแดง ชาย
สวมหน้ากากมัมมี่ ได้พูดแก่เด็ก
หนุ่มผู้โลกมากนั้นว่า

“นี่แน่เจ้าเด็กชวี เจ้าช่าง
ละโมภโลกมากเสียจริงนะ ถ้าเจ้า
บูชาของเหลือเกินอย่างนั้นละก็ มากับ
ข้าสิ”

พูดแล้วก็เอาปดเขียนอะไรลง
ไปในบัญชีรายการ แล้วก็คว้ามือ
เด็กนั้นพาได้ไปตามเงาพักทอง
ทันใดนั้นเงาพักทองก็ตั้งขึ้นเหมือน
บันไดขึ้นไปสู่ท้องฟ้าให้คนทั้งสอง
ได้ขึ้นไป ส่วนเงาต้นพักทอง พอ
คนทั้งสองได้ผ่านไปแล้วก็ได้แห้ง
ตายไป หมายความว่าคนทั้งสองขึ้น
ไปแล้วจะไม่มาทางลงมาได้อีกเลย

บันไดที่คนทั้งสองได้ลงมาได้
ไปสู่ที่สุดที่พระราชวังอันเยือกเย็น
ไม่มีที่สิ้นสุดในดวงจันทร์ พระราช
วังนั้นทำด้วยทองส่องแสงเจิดจ้ากับ
โมรา ถนนในพระราชวังล้วนแล้ว
ด้วยหยกหุ้มเงิน ทุกสิ่งทุกอย่างใน
วังช่างแจ่มจ้าจนมองแล้วแทบจะ
ลืมตาไม่ขึ้น และบริเวณก็กว้างขวาง
จนไม่รู้สิ้นสุด ยิ่งกว่านั้นยังมีสิ่ง
มหัศจรรย์อีกสิ่งหนึ่ง คือ มีนางฟ้า
รายรำเข้ากับดนตรีสวรรค์ ความ
งามของนางฟ้าแต่ละนางทำให้เด็ก
นั้นถึงกับงงวย ลืมตัวไม่รู้ว่าตน
กำลังอยู่ ณ ที่ใด แต่เมื่อเหลียวมอง
ดูรอบๆ อยู่ครู่หนึ่ง เด็กนั้นก็ตัดสินใจ
บอกชายชราว่า “ท่านผู้เฒ่า โปรด
พาข้ากลับลงไปข้างล่างเถาะ” ชาย
ชราก็ถามว่า

“เจ้าอยากกลับบ้านจริงๆ หรือ

ดีละ ถ้าอย่างนั้น เจ้าต้องตัดต้น
อบเชยนั้นก่อน ถ้าตัดลงได้ ก็จะได้
กลับบ้าน ถ้าไม่อย่างนั้นละก็
เป็นอันไม่มีหวัง”

พูดแล้วก็หยิบขวานส่งให้ เด็ก
นั้นออกจะตื้นตัน ด้วยขวานได้กว้าง
ไปยังต้นอบเชย ก็ได้เห็นต้นอบเชย
นั้นเป็นทอง ตามกิ่งก้านมีเพชร
พลอยประดับอยู่เต็ม เห็นแล้วก็อด
คิดตามประสาคนโลกมากไม่ได้ว่า

“ถ้าฟันต้นไม้นั้นลงได้ละก็ ข้า
จะเอากลับไปบ้าน ที่นั้นไม่ต้อง
ทำมาหากินอะไรไปตลอดชีวิตที่
เดียว”

คิดแล้วก็ยกขวานฟันลงไปที
ลำต้นเป็นรอยเบือทีเดียว แต่ทันใด
นั้นก็รู้สึกเจ็บแปลบที่หัวไหล่ พอหัน
ไปดูก็เห็นไม้ขาวเป็นสี่เงินขวาง
ตัวหนึ่งจิกหัวไหล่ตน เห็นเช่นนั้น
เด็กหนุ่มอดโมโหไม่ได้ จึงไล่โกนมัน
ไป ครั้นหันไปดูที่ต้นไม้ ก็ยัง
แปลกใจยังชนที่ไม่แลเห็นรอยที่ตน
ฟันไปที่ต้นไม้นั้นเลย จึงยกขวานฟัน
ลงไปอีกครั้งหนึ่ง และก็ถูกไม้ขาว
ตัวนั้นจิกเอาอย่างเข็ญอีก ครั้นเมื่อ
ไล่โกนมันไปแล้ว รอยที่ฟันต้นไม้ก็
หายไปอีก

เด็กหนุ่มนั้นจึงเฝ้าแต่ฟันต้น
อบเชยนั้น ฟันแล้วฟันเล่าอยู่เรื่อยไป
จนทุกวันนี้ เพราะถึงจะฟันอย่างไร
ต้นไม้นั้นก็ไม่มีรอยบุบสลายแต่
อย่างใดเลย เขาจึงกล่าวว่าเพราะ
เหตุนี้ ถ้าแห่งหน้าดูพระจันทร์ใน
คืนเดือนหงาย ก็จะแลเห็นมีคนและ
ต้นไม้มากมายอยู่ในดวงจันทร์ คน
นั้นก็คงไม่ใช่ใครอื่นเป็นเด็กหนุ่ม
ชื่อจิดาและละโมภโลกมากนั่นเอง♥

หุบหีบ ไม้หุบหีบ เปล่า

แต่ยังเหนื่อยหน่าย และอ่อนเพลีย
ผิดปกติอีกด้วย จำเป็นด้วยหรือที่
คุณผู้หญิงจำนวนหนึ่ง จะต้องมึ
ความรู้สึก เช่นนี้ ทุกครั้งที่มึรอบ
เดือน ไม่จำเป็นเลย เพราะในขณะ
เดียวกัน กลับมีคุณผู้หญิงอีกจำนวน
ไม่น้อย พบว่าอาหารบำรุงเช่น...
แบรนต์ ยอดชุบไก่ มีส่วนช่วยทด
แทนสิ่งที่เธอสูญเสียไปในระหว่าง
มีรอบเดือน ทั้งยังทำให้เธอฟื้นจาก
สภาพอ่อนเพลียเหนื่อยหน่ายได้ดี
อีกด้วยให้แบรนต์ มีส่วนช่วยคุณ
บ้างสิคะ

แบรนต์ ยอดชุบไก่

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

โมอัมเม็ดทั้งสาม (นิทานตุรกี)

นิทานเรื่องเล่าของชนต่างสังคมของหม่ากับของอาหรับ ที่มีคนอาศัยความสังเกตทายเหตุการณ์ได้ถูกโดยไม่ต้องไปคุ้ยคว้า กับกลายเรื่องเลือกคู่ของหม่ากับเจ้าหญิงแท้ของยุโรปที่คนมีความรู้สึกละเอียดอ่อนสามารถรู้ถึงสัมผัสทางผิวกายตลอดจนทางกลิ่นได้อย่างดีพิเศษ อันคนธรรมดาสามัญไม่อาจจะรู้ได้ เรื่องเล่าตามทาบเตอร์ ลัมเล่าไว้ในเทพนิยายจากชายฝั่งบาร์บาร์ ดังต่อไปนี้

ยังมีชายคนหนึ่ง เป็นคนมั่งคั่งที่สุดอยู่ทางแถบชายฝั่งตะวันออกของตุรกีในอาฟริกาเหนือ เพราะไม่ว่าจะมองไปทางไหนจะเป็นทุ่งนาทุ่งหญ้าสวนส้มสวนโอลิฟล้วนเป็นที่ดินของเศรษฐีผู้นั้นทั้งสิ้น ไม่แต่เพียงเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นฝูงแกะ ฝูงวัว ต้นไม้ บ่อน้ำ ตึกกรมในบริเวณเหล่านั้นตลอดจนผู้คนทำงานในพื้นที่ยืนกว้างใหญ่ไพศาลก็ล้วนแต่เป็นสมบัติของเขาด้วย แต่ถึงจะมีทุกสิ่งทุกอย่างดังกล่าวแล้ว เศรษฐีก็หาความสุขไม่ เพราะยังขาดอยู่อย่างหนึ่ง สิ่งนั้นก็คือลูกตั้งแต่แต่งงานมาตั้งหลายปีแล้ว แต่ก็ยังหาได้มีลูกแต่สักคนไม่ ถึงจะไม่มียูธลูก ลูกสาวก็ยังไม่โต เศรษฐีก็ได้แต่วิตกว่าถ้าหากตนสิ้นชีวิตลงโดยไม่มีทายาทเช่นนี้แล้วจะได้ใครปกครองดูแลที่ดินทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้น ฉะนั้นทั้งเศรษฐีกับเมียก็ได้แต่สวดอธิษฐานต่อพระเจ้าเป็นเจ้าขอให้ได้ลูกสักคนเถิด

อยู่ต่อมาเศรษฐีก็คิดอยากจะเดินทางไปแสวงบุญยังเมืองเมกกะและเมดิना จึงได้ส่งคนให้จัดหาม้าเผือกที่สุด กับเอาคนใช้ไปด้วยคนหนึ่ง มีทองสองถุงใส่ใต้คาดเอวไปด้วยพร้อมด้วยดาบและกริชเป็นอาวุธติดตัวไปด้วยเพื่อกันโจรผู้ร้ายด้วยเหตุที่หนทางไปลำบากและไกลการเดินทางทั้งไปและกลับตลอดจนเวลาที่อยู่ที่นั่นจึงรวม ๓ ปี เมื่อกลับถึงบ้านเศรษฐีดีใจเหลือจะกล่าวที่เห็นเมียอุ้มลูกชายคนแรกมาให้ดู อายุราว ๒ ขวบครึ่ง เศรษฐีขอบุญพระผู้เป็นเจ้า แล้วก็ตั้งชื่อกว่า โมอัมเม็ด

ครั้นต่อมาอีก ๒-๓ ปี เกิดมีโจรผู้ร้ายมาปล้นสัตว์ วัว ม้า แพะ และ ต้อนเอาสัตว์ตัวงามๆของเศรษฐีไปนับเป็นพันๆตัว เศรษฐีจึงจำเป็นต้องเกณฑ์ผู้คนออกติดตามไปโดยด่วน แต่พวกโจรเหล่านั้นไปหลบอยู่ในท้องที่ทุรกันดารเลขุเขาออกไป กว่าจะได้สัตว์

คืนก็ต้องสู้รบกันจนพวกโจรแตกหนีไป เศรษฐีจึงให้คนค่อยๆต้อนสัตว์กลับมา แต่ให้เดินไปพักไปให้สัตว์และเล็มหญ้าไปบ้างเท่าที่จะหาได้ เพื่อว่าสัตว์เหล่านั้นจะได้ไม่อดโรยมากนักจากการเดินทางกลับจากถิ่นทุรกันดารนั้น การเดินทางครั้งนี้จึงกินเวลาถึงเกือบ ๒ ปี และก็อดยินดีปรีดาไม่ได้ เมื่อกลับถึงบ้านก็ได้เห็นลูกชายคนที่สองอายุขบครึ่ง กับลูกชายคนโตคอยต้อนรับอยู่ เศรษฐีจึงขอบุญพระผู้เป็นเจ้าเช่นเคย แล้วก็ตั้งชื่อกับลูกคนที่สองว่า โมอัมเม็ดเช่นเดียวกัน

ตอนนั้นเศรษฐีก็มีความสุขจนดูแลเรือสวนไร่นาของตนไปพลางดูแลลูกชาย ๒ คนไปพลาง สอนให้เลี้ยงแพะและแกะบ้าง ให้ดูแลต้นส้มต้นโอลิฟบ้าง เวลาว่างก็ไปหลายเดือน เจ้าเมืองตุรกีก็ได้แต่งตั้งให้เศรษฐีไปเป็นทูตยังประเทศอียิปต์ เศรษฐีไปอยู่อียิปต์เสียสามปี ครั้นกลับถึงบ้าน ก็ได้รับความปิติยินดี

เช่นเคย ที่ได้ลูกชายคนที่สามอายุ
สองขวบครึ่งมากอีกคนหนึ่ง เศรษฐี
ขอบุญพระผู้เป็นเจ้าเช่นเคย แล้วก็
ตั้งชื่อลูกชายคนที่สามว่า โมฮัมเหม็ด
อีก เป็นอันว่าเศรษฐีมีลูกชายชื่อ
โมฮัมเหม็ดทั้งสามคน

เศรษฐีได้อยู่กับบ้านอย่างมีความสุข
พร้อมด้วยลูกชายสามคน ต่อมาอีก
หลายปี เมียจึงตาย เศรษฐีก็ไม่ได้
มีเมียใหม่ ขณะนั้นลูกชายทั้งสาม
เติบโตเป็นหนุ่ม แต่ละคนหน้าตา
หล่อเหลา และฉลาดหลักแหลม
ได้จัดการดูแลที่ดินและทรัพย์สินสมบัติ
ของบิดาด้วยความฉลาดสามารถจน
เศรษฐีไม่ค่อยต้องทำอะไร ทั้งใน
ขณะนั้นเศรษฐีก็มีอายุ ๘๐ แล้ว นับ
ว่าชรามากแล้วในที่ดินแดนแห่งนั้น
วันๆจึงไม่ต้องทำอะไรเคลื่อนไหว
ไปไหน เข้าชนลูกๆก็จะพาออกไป
ยังชนบทบ้าน แล้วก็นั่งๆนอนๆ
ครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่ตรงนั้นตลอด
วัน เผื่อพระอาทิตย์ขึ้นสูงจน
กระทั่งตกแล้วก็ฝัน

วันหนึ่งขณะที่เศรษฐีกำลัง
หลับอยู่ ก็ได้ฝันเห็นชายแก่คนหนึ่ง
ซึ่งแทนพ่อมดหมอผีมาแจ้งบอกเขาอยู่
ข้างๆ แล้วก็หัวเราะเขาะ พลัง
กระซิบแล้วกระซิบเล่าว่า

“ฮ่า ฮ่า โมฮัมเหม็ดสามคน
นั่นละ คนหนึ่งไม่ใช่ลูกท่าน คน
หนึ่งไม่ใช่ลูกท่าน แล้วจะมาได้รับ
ทรัพย์สินมรดกในฐานะทายาทเช่นเดียว
กับโมฮัมเหม็ดอีก ๒ คน โมฮัมเหม็ด
๒ คนที่เป็นลูกท่านก็จะได้รับทรัพย์สิน
มรดกน้อยลงไป ฮ่า ฮ่า โมฮัมเหม็ด
คนหนึ่งไม่ใช่ลูกท่าน”

เศรษฐีตกใจตื่น เหงื่อแตก

ท่วมตัวด้วยความกลัว ถึงแม้ล้มตา
คืนขึ้นจะไม่แลเห็นพ่อมดหมอผี
นั้นก็ตาม เศรษฐีก็ยังรู้สึกว่าคุณ
ฝันร้าย และแน่ใจว่าสิ่งที่ตนได้ยิน
ในฝันนั้นเป็นความจริง ความจริง
นั้นก็คือโมฮัมเหม็ดคนหนึ่งไม่ใช่ลูก
ของตน แต่ว่าโมฮัมเหม็ดคนไหนเล่า
ที่ไม่ใช่ลูก จะกันกว่าหาความจริง
ได้อย่างไร ในเมื่อเมียของตนก็ตาย
ไปแล้ว

ความคิดนั้นรบกวนจิตใจของ
เศรษฐีตลอดเวลาที่เศรษฐีมีชีวิตอยู่
แต่ก็ไม่นานนัก เพราะไม่ช้าเศรษฐี
ก็ล้มเจ็บอาการไข้เพียบหนัก เศรษฐี
รู้ว่าตนกำลังจะตาย จึงเรียก
โมฮัมเหม็ดทั้งสามคนเข้ามาหา พลัง
มองดูคนแรก แล้วก็คนกลาง ตลอด
มาจนคนสุดท้าย ดูแล้วก็ถึงสงสัย
ว่าโมฮัมเหม็ดคนไหนหนอที่ไม่ใช่
ลูกของตน ในที่สุดเศรษฐีก็พูด
ออกมาด้วยน้ำเสียงอันแจ่มใสไม่ได้
เจาะจงว่าพูดแก่ผู้ใดว่า “โมฮัมเหม็ด
จะได้รับทรัพย์สินมรดก เพราะว่า
เป็นลูกของพ่อ โมฮัมเหม็ดจะได้รับทรัพย์สิน
มรดก เพราะว่า เป็นลูกของพ่อ
โมฮัมเหม็ดจะไม่ได้รับทรัพย์สินมรดก
เพราะว่าไม่ใช่ลูกของพ่อ” พูดแล้ว
ก็สิ้นใจ

เมื่อบิดาสิ้นชีวิตลงใหม่ๆ
โมฮัมเหม็ดทั้งสามก็ได้คิดอะไร ยัง
คงอยู่ด้วยกันทำงานด้วยกัน แต่อยู่
ต่อมาความสงสัยและความริษยา
ก็ค่อยๆก่อตัวขึ้นในใจของโมฮัมเหม็ด
ทั้งสาม ต่างก็คิดกันว่า “ทำไมเรา
กับน้องถึงจะต้องมาแบ่งสมบัติให้
แก่คนที่ไม่ใช่ลูกของพ่อเรา” ใน
ที่สุดคนทั้งสามก็เล่ห์เหลี่ยมแย่ง

กัน ต่างคนต่างเชื่อแน่ว่าตนเป็นลูก
แท้ๆ ที่สมควรจะได้รับทรัพย์สินมรดก
ร่วมกับอีกคนหนึ่ง ส่วนอีกคนหนึ่ง
ไม่ใช่ เลี้ยงกันอยู่ช้านานไม่มีใคร
ยอมใคร จึงต้องไปหาหัวหน้าเผ่า
ให้ตัดสิน หัวหน้าเผ่าฟังเรื่อง และ
มองดูหน้าโมฮัมเหม็ดแต่ละคนแล้วก็
สั่นหัวพูดว่า “พวกเจ้าแต่ละคนดู
แล้วก็ไม่เห็นต่างกันตรงไหน แต่
ละคนคงจะเป็นลูกของพ่อเจ้าด้วย
กันทั้งนั้น แม่เจ้าก็ตายไปตั้งหลาย
ปีแล้ว ข้าก็ไม่รู้จะไปถามใครที่จะ
บอกความจริงเรื่องนี้ได้”

“แต่ถึงอย่างไรเราก็ต้องรู้ให้
ได้” โมฮัมเหม็ดทั้งสามยืนยัน “ต้อง
มีใครสักคนที่ตัดสินเรื่องนี้ให้เรา
ได้”

“มีอยู่คนหนึ่งแหละที่หลักแหลมพอ
จะตัดสินเรื่องนี้ให้เราได้” หัวหน้า
เผ่าบอก “ท่านผู้นั้นคือท่าน
ผู้พิพากษา อาลี มิน บาเร็ก ซึ่งอยู่
พันธุเขาพื้นทะเลทรายนี้ไป”

ดังนั้นโมฮัมเหม็ดทั้งสามจึง
เดินทางกันไปหาท่านผู้พิพากษา
ดังกล่าวนั้น เดินทางกันมาไกลมาก
แล้วจึงได้ถึงโอเอซิสที่ทมิฬห้อม
ไม้และสระน้ำในทะเลทราย คน
ทั้งสามได้สังเกตเห็นข้างสระน้ำด้าน
หนึ่งมีรอยเท้าอยู่มากมายกับขี้วัวซึ่ง
คงจะมาดื่มที่ตรงนั้น ส่วนสระ
น้ำอีกด้านหนึ่งมีรอยเท้าวัวตัวเดียว
ซึ่งคงจะมาดื่มที่ตรงนั้นแต่ลำพัง
โมฮัมเหม็ดทั้งสามเอาภาชนะบรรจุน้ำ
แล้วก็นั่งลงคุยกันและหาเรื่องสนุก
มาเล่นกัน เรื่องสนุกอย่างหนึ่งก็คือ
ลองทายดูว่าวัวตัวนี้มีลักษณะ

(อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

เต็มตรงกันหมดทั้งลาย แล้วมีวงกลมเบียวๆ ผุดอยู่ริมๆ ะไรทำนองนั้น แม่เป็นคนสรุปความแปลกของน้องชายคนเล็กว่า

“ชาวาลมันไม่บ้าก็บวม”

คุณตากวาดขันเรื่องระเบียบวินัยและความสะอาดจนติดตัวลูกๆ ทุกคน น้ำชาวลเองรักษากุณสมบัตินี้ไว้ครบเหมือนกัน พฤติกรรมของน้ำชาวลไม่เหมือนน้ำโชกชัยเอาเสียเลย

น้ำชาวลไปบวชอยู่ทั่วคั้งแต่ยังเป็นเด็กหนุ่มอายุครบบวช บวชแล้วก็ไม่ยักยอมสึกเมื่อครบพรรษา ทั้งที่คุณตาคุณยายออกงงๆ กันทั้งคู่ แต่ไม่กล้าขัดขวาง เนื่องจากมีความเป็นพุทธศาสนิกชนมากจนเห็นว่าคงจะตกนรกแน่ถ้าคุณน้ำชาวลออกมาสู่ทางโลกอีก น้ำชาวลจึงบวชอยู่นานนมกาเล ได้เรียนคัจฉาจนจบจากมหาวิทยาลัยราชวิทยาลัย แล้วจึงได้สึกออกมาเรียนต่อในมหาวิทยาลัยเปิดจนได้ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิตอีกปริญญาหนึ่ง

ปัจจุบันน้ำชาวลทำงานอยู่ที่กระทรวงยุติธรรม ซึ่งก็ไปมาได้สะดวกเช่นเดียวกับน้ำโชกชัย แต่น้ำชาวลอาศัยความเป็นชายโสดไม่มีพันธะ ไปไหนมาไหนบ่อยๆ ไม่จำเป็นต้องกลับบ้านทุกวันอย่างพี่ชาย ถึงกระนั้น ‘ไปไหนมาไหน’ นั้นไม่ใช่ไปอาบอบนวด หรือเข้าในสถานเริงรมย์ของคนกลางคืนอย่างคนโสดและไม่โสดนิยมกัน น้ำชาวลชอบไปค้างในวัด หรือไม่ก็ไปกับสมาคมที่เกี่ยวข้องกับศาสนา ไปดำเนินกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการส่งเสริมคนตามแคว้นโอกาส

ถ้าน้ำชาวลเป็นคนธรรมดาธรรมดาไม่เสียอย่าง คงไม่มีใครไปบาปพอที่จะเห็นเป็นเรื่องประหลาด แค่นี้เป็นตัว

ประหลาดก็เพราะเป็นคนพูดจาขวางหู และทำตัวขวางโลกเกินกว่าคนอื่น โดยเฉพาะแม่ของพรหม จะทนทานได้

ยกตัวอย่างง่ายๆ แม่ชอบไปวัดเพื่อไปหาท่านพระครูองค์หนึ่งที่มีผู้คน ‘ขึ้น’ กันคลั่งกันกั๊กหนา ท่านเป็นพระที่ทันสมัย เป็นที่นับหน้าถือตากันทั่วบ้านทั่วเมือง พุทธกิจพวกเมตตามหานิยมก็เป็นที่ยอมรับว่าขึ้นหน้ากว่าที่อื่น รวมทั้งการมัดเป้าโรคภัยไข้เจ็บเคราะห์กรรมพระศุภร์เจ้าพระเสาร์แทรกต่างๆ ตลอดจนการทำนายทายทักโชคชะตาราศีนั้นว่าศักดิ์สิทธิ์และแม่นยำเป็นที่เลื่องลือ คุณย่าเองก็ชอบไปบ่อยๆ ด้วยประการหลังคั้งทักถามานี้ กรันแม่พูดกับน้ำชาวลเป็นทำนองนิยมนมขื่น น้ำชาวลก็ว่า

“ไปหาท่านนะ เคยไปรับศีลห้ามาสักกี่ครั้ง”

“ฉันไม่เห็นจะเกี่ยวเลย” แม่ว่าอย่างรำคาญ

“นั่นซิ เขาเรียกว่าใกล้เกลือกินด่าง ไปหาสาวกของพระสมณโคดมทั้งที่ก็ไปติดอยู่แค่เค็ยรณานิชา ฉันไม่ได้ว่ามันไม่มีจริง แต่ถึงมันมีมันก็ไม่ใช่แนวแท้จริงของพุทธศาสนา ไม่ได้ทำให้อาสาภิเษกเบาบางลงมาได้สักหน่อย มีแต่จะทำให้เพิ่มพูนขึ้นทุกวัน เพราะเกิดอะไรขึ้นกับตัวก็ชัดไปทีไรที่เคราะห์ ไม่ได้นึกว่าเกิดจากกรรมคือการกระทำของเราเอง...”

“โอ๊ย!” แม่ร้องราวกับถูกตี “ขอเสียทีเถอะ ถ้าฉันอยากฟังเราเทศน์ ฉันจะอาราธนาเอง พุทโธ! คนยังงี้กับเขาด้วย ว่ากระทั่งพ่กระทั่งเชอ”

“ฮัม!” น้ำชาวลว่า “ก็ไม่ใช่ ที่จริงต้องบอกว่ากระทั่งพ่กระทั่งเชอโดนว่าแล้วก็ยังไม่รู้สึก”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

โมฮัมเมตทั้งสาม (ต่อจากหน้า ๔๔)

อย่างไร และบรรทุกอะไรมา เมื่อคุณดิณ รอยเท้ากับคุณย่าข้างสระน้ำ แต่ละคนก็สรุปผล คือ คนหนึ่งพูดว่า “อูฐตัวนี้ไม่มีหาง” อีกคนหนึ่งว่า “อูฐตัวนี้ตาบอดข้างซ้าย” คนที่สามก็ว่า “ของที่อูฐนี้บรรทุกข้างหนึ่งต้องเป็นของหวานอีกข้างหนึ่งเป็นของเปรี้ยว”

ต่อจากนั้นคนทั้งสามก็ออกเดินทางต่อไป แต่ไปได้ไม่นานก็ได้พบกันที่อูฐซึ่งแทนที่จะนั่งมาบนหลังอูฐกลับเดินมา ชายนั้นได้ถามคนทั้งสามว่า

“ได้โปรดเถิดท่าน ท่านเห็นอูฐของข้าบ้างไหม ไม่รู้มันหลงหายไปไหน”

“ไม่รู้เหมือนกันแหละ”

โมฮัมเมตคนที่หนึ่งพูด “แต่ว่าบอกก่อนซิว่าอูฐของท่านที่หายไปนั้นไม่มีหางใช่ไหม”

“ใช่ ใช่” คนที่อูฐตอบ

“อูฐที่ท่านนั้นตาข้างซ้ายบอดด้วยใช่ไหม” โมฮัมเมตคนที่สองถามขึ้นบ้าง

“ใช่ ใช่” คนที่อูฐตอบ

“ของที่บรรทุกบนหลังอูฐนั้น

นะ ครึ่งหนึ่งเป็นของหวานไซ้ไหม และอีกครึ่งหนึ่งเป็นของเปรี้ยว” โมฮัมเมดคนที่สามถาม

“ใช่แล้ว” คนซื้ออูฐตะกอกตอบ มีความรู้สึกขัดเคืองยิ่งขึ้นๆ ถึงกับคำาออกมาว่า “พวกเจ้าเจ้าพวกว้ายร้าย คงจะเป็นคนขโมยอูฐของข้าไปแน่ๆเลย ไม่อย่างนั้นทำไมเจ้าถึงได้บอกลักษณะอูฐของข้าได้ถูกต้องอย่างนั้น”

“โธ่เอ๊ย พวกเราขังไม่เคยเห็นอูฐของเจ้าเลยนะ” โมฮัมเมดทั้งสามตอบเป็นเสียงเดียวกัน

“หนอยแน่ะ บอกได้ว่าไม่เคยเห็น” คนซื้ออูฐร้องตะโกนถัน “ไม่เคยเห็นแล้วบอกถูกได้อย่างไร เจ้าพวกหัวขโมย ขโมยอูฐของข้าไป ขโมยอูฐของข้าไป”

แม้โมฮัมเมดพี่น้องทั้งสามจะยืนยันอย่างไรก็ตามว่าไม่เคยเห็นคนซื้ออูฐก็ไม่พึงเสีย ตรงเข้าด้วยเสื้อคลุมของโมฮัมเมดคนที่หนึ่งกับคนที่สองขิดไว้มันไม่ยอมให้ไป คนทั้งสามเห็นแล้วอดขันไม่ได้ โมฮัมเมดคนที่สามจึงพูดว่า

“พวกเราเน่ากำลังจะไปหาท่านผู้พิพากษาอาลี มิน บาเร็กให้ตัดสินความให้ ถ้าอย่างนั้นละก็ไปหาท่านผู้พิพากษาคับกันซิ ไปร้องฟ้องท่าน ให้ท่านตัดสินให้”

ดังนั้นคนทั้งสี่จึงเดินทางข้ามทะเลทราย ข้ามภูเขาไปจนกระทั่งถึงที่ที่ผู้พิพากษาอาลี มิน บาเร็กอยู่ และชำระความ แต่ยังไม่ทันจะเข้าไปในห้อง คนซื้ออูฐก็ร้องตะโกนถันว่า

“ท่านผู้พิพากษาเจ้าข้า ท่าน

ผู้พิพากษาโปรดให้ความยุติธรรมแก่ข้าด้วย คนทั้งสามนั้นขโมยอูฐของข้าไป แล้วเอาไปซ่อนไว้ไม่ยอมคืนให้ข้า”

ผู้พิพากษาอาลี มิน บาเร็กได้ยินเช่นนั้นจึงหันมาพูดแก่คนทั้งสามว่า

“อะไรกันนี้ ไม่รู้จักอับอายขายหน้าบ้างหรืออย่างไรที่ไปขโมยของของคนแก่ ถ้าเอาไปจริงละก็เอามาคืนเขาเสียเดี๋ยวนี้ แล้วเสียค่าปรับเสียด้วย”

“พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบดีกว่าเรื่องนี้เป็นความจริง” โมฮัมเมดทั้งสามตอบอย่างเด็ดเดี่ยว

“เจ้าบังอาจอ้างพระผู้เป็นเจ้ามารู้เห็นเป็นพยานคำาเท็จของเจ้าได้อย่างไร” คนซื้ออูฐวาดคนทั้งสามแล้วหันมาพูดแก่ผู้พิพากษาว่า “ข้าแต่ท่านผู้พิพากษา ข้าพบคนทั้งสามนั้นตามหนทางแล้ว ถามว่าเห็นอูฐของข้าบ้างหรือไม่ คนพวกนั้นก็กลับถามข้าว่า อูฐของข้าไม่มีหางไซ้ไหม ตาบอดข้างหนึ่งไซ้ไหม และบรรทุกของที่ครึ่งหนึ่งเป็นของหวาน อีกครึ่งหนึ่งเป็นของเปรี้ยวไซ้ไหม และอูฐของข้าก็มีลักษณะตรงตามนั้น แล้วคนทั้งสามกลับบอกไม่เคยเห็นอูฐของข้าเลย จะเป็นไปได้หรือท่าน”

“นั่นนะซิ ถ้าไม่เคยเห็นแล้วพูดถูกได้อย่างไร” ผู้พิพากษานั้นมาถามโมฮัมเมดคนที่หนึ่ง และก็ได้คำตอบว่า

“ง่ายนิดเดียว ข้าได้เห็นซื้ออูฐอยู่ข้างสระน้ำในโอเอซิสที่เรายุคพักกันอยู่ ซื้ออูฐนั้นกองเป็นกอง

เล็กๆแทนที่จะกระจัดกระจายไปทั่ว เพราะตามธรรมชาติอูฐจะต้องแกว่งหางสะบัดหางอยู่ตลอดเวลาในเวลาที่อายุจระะ ดังนั้นข้าจึงได้รู้ว่าอูฐตัวนี้ไม่มีหาง”

ผู้พิพากษาพยักหน้าอย่างเห็นด้วย แล้วจึงถามโมฮัมเมดคนที่สองว่า “แล้วรู้ได้อย่างไรว่าอูฐตัวนี้ตาบอดข้างหนึ่ง” โมฮัมเมดคนที่สองตอบว่า

“ใครๆก็อาจรู้ได้ เพราะว่าหน้าตรงที่อูฐยืนอยู่แหงไปข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างหนึ่งไม่มีรอยแหงเลย เพราะฉะนั้นข้าจึงได้รู้ว่าอูฐตัวนี้ตาบอดเห็นหน้าได้เพียงข้างขวาช้างเดียวเท่านั้น”

“เช่นนั้นหรือ” ผู้พิพากษากล่าวพลางหันหน้ามาถามโมฮัมเมดคนที่สามว่า “แล้วรู้ได้อย่างไรของที่บรรทุกบนหลังอูฐนั้นเป็นของมีรสหวานครึ่งหนึ่ง เปรี้ยวครึ่งหนึ่ง”

“ก็ข้างที่อูฐเดิมหน้าอยู่มีแมลงวันตอมอยู่ตามหน้าเพียง ๒-๓ ตัวเท่านั้น” โมฮัมเมดคนที่สามตอบ “แต่อีกข้างหนึ่งกลับมีแมลงวันตอมอยู่ทั้งฝูงเลย ข้าจึงได้ว่าของที่อยู่ ในอุ้งห้อยอยู่ข้างอานหยดลงมาเป็นน้ำหวานข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างหนึ่งเป็นของเปรี้ยว”

ผู้พิพากษาฟังแล้วก็หันไปถามคนซื้ออูฐว่า “อูฐของเจ้าบรรทุกอะไรมา”

“น้ำผึ้งข้างหนึ่ง” คนซื้ออูฐตอบ “กับอีกข้างหนึ่งเป็นเนยชนิดเหม็นเปรี้ยว”

ผู้พิพากษาเลยตะเพิดคนซื้ออูฐว่า “ไป ไป ไปเทวหาอูฐของเจ้า”

มันคงอยู่ตรงใกล้ๆ กับที่เจ้าพบคน
ทั้งสามนั่นเองแหละ คนเหล่านั้นเขา
ไม่เคยเห็นอุฐของเจ้าจริงๆ”

ครั้นเมื่อคนซื้อถูกขับไปแล้ว
ผู้พิพากษาก็หันมาพูดแก่คนทั้งสาม
ว่า

“มีเรื่องอะไรหรือท่านถึงได้มา
หาข้าพเจ้า มีเรื่องพิพาทสำคัญอย่างไร
หรือ ท่านผู้ที่เป็นคนหนุ่มทั้งตลาด
เฉลยวทั้งข้างสังเกตจึงตัดสินใจกันเอง
ไม่ได้”

“ก็มีอยู่” โมฮัมเม็ดคนหัวปี
ตอบ แล้วก็เล่าต่อไปถึงถ้อยคำ
ที่บิดาพูดก่อนสนใจว่า “โมฮัมเม็ด
จะได้รับมรดก เพราะว่าเป็นลูก
ของข้า โมฮัมเม็ดจะได้รับมรดก
เพราะว่าเป็นลูกของข้า โมฮัมเม็ด
จะไม่ได้รับมรดก เพราะว่าไม่ใช่
ลูกของข้า” และบิดาก็มีใครหรือ
มองดูพวกตนคนใดคนหนึ่งเลย ก็
เลยไม่รู้และไม่มีความรู้ว่าโมฮัมเม็ด
คนไหนที่ไม่ใช่ลูกของพ่อ ผู้พิพากษา
ฟังแล้วก็พูดว่า

“มันก็เป็นเรื่องยากจริงๆ นับ
เป็นปัญหาที่ยากที่สุด ต้องให้เวลา
ข้าคิดดูก่อนละ”

พูดแล้วก็พาคนทั้งสาม ไปยัง
ห้องโถง และเชิญให้พักค้างคืนที่นั่น
สั่งให้พักผ่อนตามสบาย แล้วก็ไปสั่ง
คนใช้มาลูกแกะมาทำอาหารเลี้ยง
แขก ต่อจากนั้นก็ลาแขกไปนอน
แต่ก็ไม่ได้ไปไกล กลับนอนอยู่หลัง
ประตู คอยฟังว่าคนทั้งสามเมื่ออยู่
ตามลำพัง จะคุยอะไรกัน คิดว่า
บางทีอาจจะหาคำตอบได้

ครั้นถึงเวลาอาหาร มีแกะย่าง

กินกับแป้งนึ่ง คนทั้งสามกินเสีย
อิ่มแปล้ แล้วก็เอนหลังฟังหมอน
ที่กองไว้ข้างกำแพง พลงงจับกาแฟ
แล้วก็เลียบคุ้ยกันเรื่องผู้พิพากษา กับ
ความเป็นไปในบ้านที่รู้ได้จากอาหาร
ที่เพิ่งกินเข้าไป โมฮัมเม็ดคนที่
หนึ่งพูดว่า

“คนเลี้ยงแกะของท่านผู้
พิพากษาคงจะหลอกเจ้านายนะ เมื่อ
ที่เรากินเมื่อกี้นี้มันเนื้อหมาแท้ๆ
เลย มาบอกได้ว่าเป็นเนื้อลูกแกะ”

โมฮัมเม็ดคนที่สองก็พูดว่า
“คนครัวที่ทำแป้งนึ่งคงจะถูกมัด
บาดมือ” และโมฮัมเม็ดคนที่สามก็
พูดต่อว่า “ท่านผู้พิพากษาลี้กึ่ง
ไม่ใช่ลูกตัวของท่านบาเร็กผู้พ่อ”

“เอ๊ะ เอ๊ะ อย่าพูดอย่างนั้นนะ”
โมฮัมเม็ดคนโตกับคนกลางดูเอา
พลงงพูดต่อไปว่า “ท่านผู้พิพากษา
เป็นเจ้าของบ้าน อุตส่าห์เชิญให้
เราพักที่นี่ ทั้งยังเลี้ยงอาหารเราเป็น
อย่างดี แล้วน้องรู้ได้อย่างไรว่า
ท่านผู้พิพากษาไม่ใช่ลูกตัวของท่าน
บาเร็ก”

“คนไม่มีสิทธิ์จะใช้นามสกุล
นั้นย่อมไม่มากินข้าวร่วมกับแขก
หรอก”

ผู้พิพากษาได้ยินข้อความนี้
โดยตลอด จึงค่อยๆ ย่องกลับไปยัง
ที่อยู่ของตน แล้วเรียกคนเลี้ยงแกะ
มาถามอย่างแค้นเคืองว่า

“เจ้าบังอาจอย่างไรถึงได้เอา
เนื้อหมามาอย่างให้แขกของข้ากินแทน
เนื้อลูกแกะ” คนเลี้ยงแกะร้องตอบ
ว่า “ไม่จริงเลยท่าน ไม่จริง ข้าฆ่า
ลูกแกะกับมือเลย สาบานให้ก็ได้ แต่

ว่าลูกแกะตัวนั้นนะ แม่มันตายตั้งแต่
ตอนที่มันเกิด ข้าเลยให้มันกินนม
หมาได้แหละ คงจะนมหมามันเองแหละ
ที่ทำให้เนื้อแกะมีกลิ่นรสเหมือน
เนื้อหมา”

“เอาละ ข้าเชื่อ แล้วที่หลังอย่า
ทำอย่างนี้อีกแล้วกัน” ผู้พิพากษา
พูดแล้วก็ให้คนเลี้ยงแกะกลับไป
แล้วก็เรียกคนครัวมาหา ให้นมมือ
มาให้ดู และก็เห็นว่าที่มือข้างหนึ่ง
มีแผลลึกจริงๆ ยังพันผ้าอยู่ เห็น
เช่นนั้นแล้วก็มิได้ว่าอะไร เมื่อให้
คนครัวกลับไปแล้ว ผู้พิพากษาก็ถือ
กริชเดินเข้าไปในห้องของมารดา
ถามมารดาว่า

“บอกข้าซิ แม่ ว่าพ่อข้าเป็นใคร
พูดความจริงนะ มิฉะนั้นแม่อาจจะ
ไม่ได้แลเห็นแสงเงินแสงทองวัน
พรุ่งนี้ก็เป็นได้”

“ลูกรู้ได้อย่างไร” มารดา
ผู้พิพากษาลามด้วยความตระหนก
ตกใจ “จะมีใครในโลกนี้อีกที่รู้ว่า
ลูกไม่ใช่ลูกแม่หรือลูกท่านบาเร็ก
วางกริชลงเสียก่อน แล้วแม่จะเล่า
ความจริงให้ฟัง”

มารดาเลี้ยงของท่านผู้พิพากษา
เล่าว่า “เมื่อแม่ได้มาเป็นเมียของ
ท่านบาเร็กอยู่ตั้งนาน พระผู้เป็นเจ้า
ก็ไม่โปรดประทานลูกให้แม่แม่แต่
สักคนเดียว ท่านบาเร็กก็เชื่อว่าถ้าหาก
แม่ไม่มีลูกอยู่อย่างนี้ต่อไปอีก ท่าน
จะหย่าแม่และแต่งงานใหม่ ดังนั้น
เมื่อท่านจากบ้านไปเป็นเวลาตั้ง
หลายเดือน แม่ได้ยินว่าเมียคน
ทำสวนออกลูกมาเป็นผู้ชาย แม่ก็เลย
ขอมาลูกและบอกแก่ท่านบาเร็กว่า

เป็นลูกของแม่กับท่าน ท่านบารีกก็คิดเช่นนั้น ทั้งจริงลูกเป็นลูกของอาหเม็ดคนทำสวนกับฟาดิมะสาวใช้ของแม่ แต่คนทั้งสองก็ได้ตายไปนานแล้ว แม่ยืนยันได้เลยว่าเรื่องนี้เป็นความลับที่ไม่มีผู้ใดในโลกนี้รู้ได้เลยเพราะแม่ปกปิดไว้เป็นอย่างดี”

ผู้พิพากษาฟังแล้วก็ถอนใจ พลาญพูดว่า “แม่ทำผิดใหญ่หลวงจริงๆ” แล้วก็กลับไป ตอนเช้าวันรุ่งขึ้นผู้พิพากษาได้เชิญโมฮัมเม็ดทั้งสามเข้าไปยังห้องชำระคดี เมื่อทักทายนานๆ ลามทุกข์สุขกันแล้ว ผู้พิพากษาก็ได้ถามโมฮัมเม็ดคนแรกว่า

“ท่านรู้ได้อย่างไรว่า เนื้อที่กินเนื้อวานนี้ ไม่ใช่เนื้อลูกแกะ”

“เนื้อลูกแกะต้องมีมันอยู่ข้างบน แต่เนื้อหามันมีมันอยู่ข้างล่าง เช่นเดียวกับที่เรากินเนื้อวานนี้”

“เอาละ แล้วที่ว่าคนครัวมีแผลที่มือเล่า” ผู้พิพากษาหันมาถามโมฮัมเม็ดคนที่สอง และโมฮัมเม็ดคนที่สองตอบว่า

“เบ้งนั้นมันไม่มีรสเค็มของเกลือ ไม่เช่นนั้นจะอร่อยที่สุดเลย และที่คนครัวไม่ใส่เกลือในเบ้งนั้นก็เป็นเพราะกลัวมีกลิ่นเป็นแผลจะถูกเกลือจะแสบมาก”

“จริงซี” ผู้พิพากษาพูดแล้วก็หันมาพูดแก่โมฮัมเม็ดคนที่สามว่า “ท่านอธิบายให้ฟังแล้วว่าท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้าไม่ใช่ลูกท่าน บารีก ท่านก็เหลือแต่จะต้องตัดสินใจว่าโมฮัมเม็ดคนไหนที่ไม่ใช่ลูกตัว และไม่มีสิทธิได้รับทรัพย์มรดก”

แล้วผู้พิพากษาก็หันไปชี้โมฮัมเม็ดคนที่หนึ่ง พูดว่า “ท่านเป็นลูกตัวของบิดาท่านมีสิทธิได้รับมรดก” แล้วก็หันไปชี้โมฮัมเม็ด

คนที่สอง พูดเช่นเดียวกันว่า “ท่านเป็นลูกตัวของบิดาท่าน มีสิทธิได้รับมรดก” และสุดท้ายได้หันมาบอกโมฮัมเม็ดคนที่สามว่า

“ท่านไม่ใช่ลูกตัวของบิดาท่าน ท่านไม่มีสิทธิได้รับมรดก”

“ทำไม” โมฮัมเม็ดคนที่สามร้องออกมาดังลั่นด้วยบันดาลโทสะ “ท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้าเป็นลูกใคร เป็นลูกตัวหรือไม่ใช่ลูกตัว ในเมื่อท่านไม่เคยได้เห็นได้รู้จักเราเลยจนกระทั่งเมื่อวานนี้”

“ข้าไม่รู้หรอกว่าท่านเป็นลูกใคร” ผู้พิพากษากล่าว “ข้ารู้แต่ว่าท่านไม่ใช่ลูกตัวของบิดาท่าน ที่ท่านสามารถรู้ได้ทันทีว่าข้าไม่ใช่ลูกตัวของท่านบารีกนั้นถูกต้อง ข้าก็รู้ได้ทันทีว่าท่านไม่ใช่ลูกตัวของบิดาท่านเช่นเดียวกัน ลูกบุญธรรมย่อมรู้ได้ว่าใครเป็นลูกบุญธรรมเช่นเดียวกับตน” ♥

ความลับบนแหลมไซไน (ต่อจากหน้า ๓๕)

“เปล่าเพคะ” หล่อนปฏิเสธ “อาหมินเป็นเพื่อนที่ดีเท่านั้นเอง” เอมิลาข้ากว่า ‘เพื่อน’ เด่นชัดก่อนจะพูดท่านต่อไปว่า “หม่อมฉันมีงานมากจนไม่อยากจะเสียเวลา เรื่องเท่านั้น อีกหน่อยเรียนจบก็จะมีโอกาสไปได้ทั่วประเทศอียิปต์ หรือจะไปไกลกว่านั้นก็ยังได้”

“ไม่หนักใจเรื่องการเรียนแน่ละหรือ การเรียนแพทย์ไม่ใช่งานน้อยๆเลย บารูดี อยากจะค้านแต่แรกก็เห็นว่าตั้งใจเด็ดเดี่ยวเสียเหลือเกิน อีกอย่างพอมีสติปัญญาจึงไม่อาจค้าน มาตอนนี้...จะไม่ซักถามก็ไม่ได้ หลานพอมชูปไปจนผิดคานะเอมิลา”

“อีกสองปีเพคะ” เอมิลาพิมพ์

“บารูจะไม่หนักขึ้นหรือ บารูมว่าจะต้องย้ายไปอยู่ที่หอพักในมหาวิทยาลัยไม่ใช่รึ”

“เพคะ” หล่อนก้มหน้าตอบเสียงแผ่วเบา “บารูจะมีงานขึ้นศึก อยู่เฝ้า ทำให้ไม่สะดวกถ้าจะอยู่นอกมหาวิทยาลัย ใครๆก็ต้องเข้าหอพักทั้งนั้น”

“เรียนแล้วก็ต้องพักผ่อนบ้าง หมั่นบำเพ็ญไปไหนอย่างแต่ก่อน” เสียงที่ดรัสเหมือนจะมีปัญหาอื่นแทรกอยู่ในที่

เอมิลาถอนใจยาว พูดไปว่า “อาหมินถูกส่งไปนิวยอร์กหนึ่งปีเพคะ เห็นว่าส่วนงานทางโน้นที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวขอตัวไปช่วยชั่วคราว กำหนดกลับก็เห็นจะเป็นเร็วๆนี้ แต่คงต้องตระเวนไปหลายแห่ง”

“บารูพอจะได้ข่าว”

“เพคะ ตอนนี้พิธีภักดีใหญ่ที่นิวยอร์กกำลังจัดแสดงเรื่องสมบัติและเรื่องราวของพระเจ้าทุตะคามม อาหมินจดหมายมาแล้วว่าผู้คนพากันเข้าแถวยาวเหยียดเพื่อรอซื้อบัตรเข้าชมสมบัติล้ำค่าของอียิปต์ตลอดวัน” ♣

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

หญิงเรื่องปัญญา (นิทานโบฮีเมีย)

คนทั้งหลายคงไม่คาดคิดว่าผู้หญิงจะมีสติปัญญาสูงส่ง ฉะนั้นเมื่อใดที่ได้มีผู้หญิงฉลาดหลักแหลม จึงต้องจดจำมาเล่าสู่กันฟังสืบต่อ ๆ มาดังปรากฏในนิทานที่เล่ามาหลายต่อหลายถิ่นทั้งอินเดียอาฟริกา ไทยใหญ่และอื่นๆ หญิงสาวชาวโบฮีเมีย (ปัจจุบันอยู่ในประเทศเชโกสโลวาเกีย) ที่จะเล่าต่อไปนี่คงเป็นผู้ที่มีปัญญาเป็นทลือเลื่องจนเล่ากันต่อมา ดังนี้

ณหมู่บ้านแห่งหนึ่งยังมีพี่น้องสองคน คนหนึ่งร่ำรวยคนหนึ่งยากจน ชายคนพุ่มมั่งมีมีลูกแต่มีแม่ไว้ยู่สัวซึ่งให้นมเป็นอันมาก พี่ชายจึงส่งนมไปให้ลูกของน้องชายกินอยู่เสมอ วันหนึ่งแม่ของพี่ชายเกิดใจอ่อนสงสารเด็กๆ ลูกของน้องสัวจึงพูดแก่พี่ชายของตนว่า

“ทำไมเราไม่ให้วัวของเราแก่น้องชายท่านสักตัวเล่า เขาต้องการนมไปเลี้ยงลูก ส่วนเราไม่มีลูกเราไม่ต้องการมากนัก ถ้าเราให้วัวตัวไปจะต้องนับว่าเป็นความกรุณาของเราอย่างที่สุดแล้ว เพราะวัวตัวให้นมมากกว่าวัวตัวอื่นๆ”

สัวได้ยินเช่นนั้นก็บอกเมียว่าพี่ชายพูดนั้นตรงกับใจของตนเหลือเกิน ดังนั้นจึงส่งข่าวให้น้องชายมาเอาวัวไปตัวหนึ่ง น้องชายรู้ข่าวเขาก็ไม่รอช้าให้พี่ชายต้องบอกชาสอง รับจัดแจงเอาเชือกมาล่ามวัว และขอบคุณพี่ชายที่สะใภ้ยกใหญ่ก่อนจะพาตัวไป

นับแต่วันนั้นมา ลูกๆ ของน้องชายก็ได้มีนมกินพอเพียง และปลาบปลื้มเอง วัวตัวก็ตกถูกเป็นวัวตัวเมีย ครั้นอีกปีหนึ่งวัวตัวก็ตกถูกเป็นวัวตัวเมียอีก และถึงปีที่สาม ก็ตกถูกเป็นวัวตัวเมียอีก จึงเป็นอันว่าน้องชายมีแม่ไว้ยู่สัวเห็นเช่นนั้นน้องชายก็อดให้สัวให้พี่ชายไม่ได้ที่เมตตากรุณาให้วัวตัวมา และน้องชายก็พรีบบอกพี่ชายเสมอว่าวัวตัวที่พี่ชายให้มานี้ได้นำโชคลาภมาสู่ครอบครัวของตน

เมื่อเวลาล่วงไป เมียของพี่ชายเกิดรู้สึกริษยาน้องสัวที่มั่งมีขึ้นๆ และที่รบกวณจิตใจของนางเป็นอย่างยิ่งก็ขณะนั้นน้องสัวมีวัวตัว ๔ ตัว ในเมื่อสัวของตนเหลือวัวเพียง ๓ ตัว เมื่ออดรนทนไม่ได้วันหนึ่งนางจึงพูดแก่สัวว่า “เดี๋ยวนี้ น้องชายของท่านมีวัวมากกว่าของเราเสียอีก ท่านไม่คิดเอาวัวตัวของเราคืนมาหรือ ไปเถะ

ไปเอาคืนมา บอกเขาชีวิตที่ท่านให้ไปนั้นนะให้ข่มหรือคะ”

ตอนแรกสัวฟังแล้วก็ไม่ยอมทำตาม แต่เมียเขาขี้เลื่อยจนต้องยินยอมจึงจัดแจงส่งข่าวไปบอกน้องชายขอวัวตัวคืน เพราะว่าทำให้ไปนั้นนะ ให้ข่มหรือ แต่น้องชายไม่ยอมส่งวัวตัวคืน กลับบอกว่าพี่ชายให้ตนไม่ใช่ให้ข่ม พี่ชายก็เลยต้องไปหาน้องชายเอง และพยายามจะเอาวัวตัวกลับมาให้ได้ แต่น้องชายก็ไม่ยอมคืนให้ไป พี่ชายก็เลยทะเลาะกันคำทอกัน ในที่สุดถึงกับชกต่อยกัน ชายผู้พรีบเลี่ยนน้ำเรื่องไปฟ้องศาล

ในสมัยนั้นกรณีพิพาทใดๆก็ตามจะต้องให้เจ้าของที่ดินเป็นผู้ตัดสิน เจ้าของที่ดินได้เรียกชายผู้พรีบเลี่ยนมาว่า “ท่านให้วัวน้องชายไป หรือให้ข่ม”

“ให้ข่ม” ชายนั้นตอบ

“ดีละ วัวนั้นจะเป็นของท่านไม่ว่าพี่หรือน้อง ถ้าหากท่าน▶▶

ตอบปัญหาทั้งสามนี้ได้ และมาบอก
แก่ข้าในตอนที่เช้าวันพรุ่งนี้ ปัญหา
คืออะไรเป็นสิ่งที่ยากที่สุดในโลก
อะไรเป็นสิ่งที่ยุ้ยที่สุดในโลก
และอะไรเป็นสิ่งที่ยาวที่สุดในโลก
ไปเถอะกลับมาก่อนแล้วค่อยมาใหม่
พรุ่งนี้”

เขาวุ่นงันเจ้าของที่ดินก็เรียก
ชายผู้พาเขามาก่อน และถามว่า
อะไรที่ยากที่สุด ชายนั้นตอบว่า
“น้ำ” เจ้าของที่ดินก็ว่า “ผิดแล้ว
เอาต่อไปอะไรที่ยุ้ยที่สุด” คำตอบ
คือ “น้ำ” เจ้าของที่ดินก็พูดว่า
“ผิดอีกแล้ว ถ้าอย่างนั้นอะไรที่ยาว
ที่สุดในโลก” “หมี” เจ้าของที่ดิน
ได้ยินคำตอบที่สามก็พูดอย่าง
เกรงขามว่า

“เสียใจด้วยนะ ที่ท่านไม่ได้
วิวเป็นของท่านแน่ เพราะท่านตอบ
ผิดหมด ท่านนั้นละไปได้” แล้วก็มา
ถามชายผู้นั้นว่าอะไรที่ยากที่สุด
ชายนั้นตอบว่า “การนอนหลับ”
“เออ ถูก ถูก” เจ้าของที่ดินก็ถาม
แล้วถามต่อไปว่าอะไรที่ยุ้ยที่สุด
ชายนั้นตอบว่า “ต้นหาราคะ”
“ถูกละ แล้วอะไรที่ยาวที่สุด”
“แผ่นดิน”

ได้ฟังคำตอบเช่นนั้นเจ้าของ
ที่ดินถึงกับอึ้งเพราะคำตอบนั้นถูก
ต้องทั้งสาม เจ้าของที่ดินก็คิดว่า
ครู่หนึ่งจึงถามว่า

“ท่านตอบถูกหมด ใครเป็น
คนบอกท่าน ไหนบอกมาซิ ข้ารู้ดี
ว่าท่านเองไม่มีทางตอบถูกอย่างนี้
หรอก”

ชายนั้นไม่ยอมบอกในตอนแรก
จนกระทั่งเจ้าของที่ดินเข้าหาบอก
จึงได้สารภาพว่าลูกสาวคนหัวปีของ

ตนเป็นคนบอกให้ เจ้าของที่ดินจึง
กล่าวว่า

“ถ้าเช่นนั้นวิวตัวนั้นจะเป็นของ
ท่าน ถ้าหากลูกสาวท่านฉลาด
หลักแหลมเช่นนั้นจริงละก็ เอาด้วย
๓ สอกกันไปให้ลูกสาวท่านทอเป็น
ผ้าให้ได้ ๓ สอกเช่นเดียวกัน แล้ว
เอามาให้ข้าตอนเช้าพรุ่งนี้ - จึงกลับ
ไปก่อน แล้วมาหาข้าใหม่ตอนเย็น
พรุ่งนี้เช้า”

ชายนั้นกลับไปด้วยท่าทาง
เศร้าสร้อย มองไม่เห็นลู่ทางว่าทำ
อย่างไรจึงจะทำด้วยสามสอกให้เป็น
ผ้าสามสอกไปได้ เมื่อบอกลูกสาว
ลูกสาวกลับบอกว่า

“อย่าทุกข์ร้อนไปเลยพ่อ มี
ความตั้งใจจริงที่ไหน ย่อมมีหนทาง
นั้น”

พูดแล้วก็ไปหาหมุดขนาดใหญ่
เท่ากำปั้นมา ๓ หมุด เอาด้วยพัน
หมุดแต่ละหมุดนั้น แล้วบอกพ่อว่า
“ถ้าพ่อไปหาเจ้าของที่ดินในวันพรุ่ง
นี้ละก็ พ่อช่วยบอกท่านให้ช่วยเอา
หมุดทั้งสามมาทอให้ข้าด้วย ถ้าได้
ก็มาเมื่อไรข้าเป็นรับทอให้โดยไม่
ชักช้าแน่นอนเทียว”

เขาวุ่นงันพ่อก็ทำตามที่ถูก
สาวสั่ง เจ้าของที่ดินหัวเราะว่า
ประกาศออกมาว่า “ลูกสาวท่านไม่
โง่งจริงๆนะแหละ แต่ก่อนที่วิวจะ
เป็นของท่าน ต้องให้ลูกสาวของ
ท่านทำอะไรให้สักอย่างหนึ่ง เอา
เอาไป ๓ ฟองขึ้นไปให้ลูกสาวท่านทอ
ให้เป็นลูกเจี๊ยบสามตัวให้ได้ตอนเช้า
พรุ่งนี้ ระวังนะ ลูกไก่โน้นจะต้อง
โตพอจะทอดเป็นอาหารให้ข้ากินได้
เอากลับไปเถอะ พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่”

คราวนี้ชายคนจนถึงกับคอดก

มีท่าทางห่อเหี่ยวยิ่งกว่าครั้งที่แล้ว
พอย่างเข้าบ้านลูกสาวก็ถามว่า “วิว
เป็นของเราหรือยัง พ่อ”

“ยังหรือลูก” พ่อพูดพลาง
ถอนใจ “เจ้าของที่ดินให้เอาไป ๓
ลูกมาให้ลูกทอให้เป็นลูกเจี๊ยบ
ขนาดใหญ่พอจะทอดกินได้จำนวน
๓ ตัวด้วยกัน”

หญิงสาวหนึ่งไปครู่หนึ่ง แล้วก็
ม้วนกระดาษทำเป็นกรวย เอาเมล็ด
ข้าวฟ่างเมล็ดหนึ่งใส่ไปในกรวย
ขอให้พ่อไปบอกเจ้าของที่ดินว่าช่วย
เอาเมล็ดข้าวฟ่างนั้นเพาะให้งอก
และออกรวงทันเวลาที่จะนำมาต้ม
เป็นข้าวต้มให้ไก่กิน ชายนั้นก็ทำ
ตามลูกสั่งทุกประการ เจ้าของที่ดิน
ได้ยินแล้วอดทึ่งไม่ได้ จึงส่งว่า

“เอ้า เออวิวตัวนั้นไปเถอะ เป็น
ของท่านแล้ว แต่ข้าอยากพบลูกสาว
ท่าน บอกนางด้วยว่า ข้าจะไปหา
คุณยายวัน”

ชายคนจนรีบนำข้าวดีไปบอก
ลูกสาวว่าวิวค้างเป็นของตนแล้ว
และบอกลูกสาวให้เตรียมตัวต้อนรับ
เจ้าของที่ดิน ลูกสาวก็ว่าเตรียม
ต้อนรับอยู่แล้วไม่ว่าจะมาเวลาไหน
แล้วก็บอกให้พ่อแม่ออกไปนอกบ้าน
ตนต้องการจะอยู่แต่ลำพัง ครั้นถึง
เวลาบ่าย เจ้าของที่ดินก็มาเกาะ
ประตู หญิงสาวก็ร้องบอกไปว่า
“เข้ามาเถอะ ไม่ว่าใครเคาะก็ตาม”
เมื่อเจ้าของที่ดินเปิดประตูเข้าไป
หญิงสาวก็ยกเก้าอี้ให้หนึ่ง เจ้าของ
ที่ดินถามว่า “รู้ไหมว่าข้ามาทำไม”
หญิงสาวก็ว่า “ฟังท่านพูดไม่ซ้าก็
คงรู้หรือ” เจ้าของที่ดินหนึ่งไปครู่
หนึ่งจึงถามว่า

(อ่านต่อหน้า ๘๑๒)

“อ้อนแอ้น โก้จริงเว้ย”

“เลวทราม” ทิจอ้ออีก

“แหม ปากจัดเสียด้วย” แล้วเด็กหนุ่มก็หันหน้ามาข้างหูกิ้อ พุดเสียงกระซิบ สันหน้าหยาบโลนว่า “ประตูลัง คิดเท่าไร”

ทิจอ้อเล็ดขึ้นหน้า กำหมัดแน่น พร้อมจะชกหน้าเจ้าคนปากร้าย แต่เด็กหนุ่มยกส้อมอาหารขึ้นไปชนบนเสืยก่อน คุณเหลยวเห็นหน้าทิจอ้อแดงกาดด้วยความโกรธจึงถามขึ้น

“อะไรกันหรือ คุณ”

“มันเลวทราม ไอ้เด็กคนนั้น เลวทรามคำซ้ำ” ทิจอ้อดกราม คำรามในคอ บอกคุณเหลยวถึงวาจาของคณงานนั้น

“อย่างนั้นจับมันมาตีสักทีใหม่”

“อย่าเลย ไม่มีประโยชน์” คุณบั้นห้ามเพื่อน “เจ้าพวกมันเด็กต่าๆ อยู่กับเรอ ออดอยากในเรื่องอย่างนั้นจกอยหาเรื่องสนุกปาก อย่าเอาใจใส่ดีกว่า”

“เมื่อวานก็ที่แล้ว มันพูดว่า แหม โก้จริงเว้ย มีแต่เรื่องน่ารำคาญ” ทิจอ้อเล่าให้เพื่อนร่วมทางฟัง “ถ้าไม่มาหาเรอ ก็แล้วไป แต่ถ้ามาพูดอะไรหยาบๆ อย่างนั้นอีก ผมอาจจะทนไม่ได้”

“ถ้ามันยังไม่เลิกก็บอก ผมช่วยเต็มที่” คุณบั้นอาสา คุณเหลยวร้องบอกว่า

“ผมด้วยคน”

“แต่ถ้าไม่มีอะไรเหลืออดก็อย่าดีกว่า” คุณบั้นสรุป (จบภาคหนึ่ง-ฉบับหน้าเริ่มภาคสอง คินสยาม)

หญิงเรื่องปัญญา (ต่อจากหน้า ๘๑)

“แม่ของนางไปไหนเสียล่ะ”

“แม่ไปทำงานที่เคยทำทุกๆ วัน” หญิงสาวตอบ เจ้าของที่ดินจึงถามต่อไปว่า

“ทำงานอะไร” หญิงสาวก็ตอบว่า “ไม่อยู่ข้างล่าง เนื่ออยู่ข้างบน และมีลัษารไหลจากข้างบนไปข้างล่าง” เจ้าของที่ดินเดาไม่ถูกเลยว่ายหญิงสาวหมายถึงอะไร จึงนั่งเสียแล้วเสไปถามถึงพ่อของนางว่าไปไหน หญิงสาวก็ตอบว่า “ออกไปข้างนอก ไปหว่านสิ่งมีชีวิตลงไปเหนือสิ่งมีชีวิต” เจ้าของที่ดินถึงกับขอมรับว่าหญิงสาวนั้นฉลาดหลักแหลมจริงๆ ทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่ายหญิงสาวพูดถึงแม่นั้นหมายความว่าแม่กำลังรึดินมั่วในคอก ส่วนพ่อไปหว่านเมล็ดข้าวลงบนพื้นดิน

ครั้นเมื่อพ่อของหญิงสาวกลับมาถึงบ้าน เจ้าของที่ดินจึงขอแต่งงานกับลูกสาวของชายนั้น ตอนแรกพ่อพูดบ้ายเบี่ยงว่าลูกสาวยังเด็กนัก เด็กเกินกว่าจะออกเรือนไป

ทั้งยังยากจนไม่สมจะเป็นภรรยาของเจ้าของที่ดิน แต่เจ้าของที่ดินก็กะยั้นกะยอจะขอแต่งงานด้วยให้ได้ และตัวลูกสาวเองก็บอกพ่อว่าตนเองไม่ยอมทำอะไรมาเกินไปกว่าแต่งงานกับเจ้าของที่ดิน พ่อก็เลยต้องยอมตกลง คนทั้งสองก็ได้ปรึกษากันเรื่องแต่งงาน และเจ้าของที่ดินได้ขอร้องเจ้าสาวในอนาคตของตนให้รับปากว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการตัดสินใจของตนเมื่อแต่งงานกันแล้ว หญิงสาวก็รับปาก

คนทั้งสองแต่งงานกันได้ราวปีหนึ่ง โดยไม่มีสิ่งใดมาบดบังความสุขของคนทั้งสอง แต่อยู่มาวันหนึ่งได้มีชายสองคนพี่น้องขบเกี่ยวนเข้ามาในหมู่บ้าน เกวียนนั้นเป็นของชายผู้พี่ส่วนมาทเทยมเกวียนเป็นของชายผู้น้อง คนทั้งสองพักค้างคืนในโรงแรมแห่งหนึ่ง ชายคนพี่ทเทยนเจ้าของเกวียนนอนในห้อง แต่น้องชายผู้เป็นเจ้าของม้านอนในคางข้าวเช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าของเกวียนออกไปทคางข้าวแต่ตรู่ และเห็นลูกม้าเกิดใหม่นอนอยู่ในฟางข้าวใต้เกวียน

ชายเจ้าของเกวียนร้องตะโกนออกมาด้วยความดีใจ พลางปลุกน้องชายบอกว่า “ดูซิน้อง เกวียนของพ่อออกลูกมาเป็นม้า”

“บ้าไปแล้วพี่ชายเรา” น้องชายทวง “เรื่องนั้นแม้แต่คนโง่เง่าก็ต้องรู้ว่าม้าของข้าออกลูก”

คนทั้งสองก็เลยโต้เถียงแย่งสิทธิ์กันว่าลูกม้าควรจะเป็นของใคร ในที่สุดถึงกับทะเลาะกันชกต่อยกัน แล้วก็ชวนกันไปหาเจ้าของที่ดินให้ตัดสินใจ แต่นั่นวันนั้นบังเอิญเจ้าของที่ดินไม่อยู่บ้าน พี่น้องทั้งสองจึงเดินเข้าไปในครัวถามเมียเจ้าของที่ดินว่ากลับเมื่อไร หญิงสาวเมียเจ้าของที่ดินก็ตอบว่า

“ตอนเที่ยงๆ ก็กลับ ว่าแต่ว่าท่านทะเลาะโต้เถียงกันด้วยเรื่องอะไร”

ชายคนพี่ก็อธิบายว่า “เกวียนของข้าออกลูกมาเป็นลูกม้าเมอคนนั้น แต่น้องชายข้าเขาไม่ยอม เขาว่าลูกม้าต้องเป็นของเขา”

“ก็จริงนั้นนา แม่มาของข้าตกลงหาใช่เกวียนของพี่ไม”

“เพราะอย่างนั้นเราจึงมาหาเจ้าของที่ดิน ให้ช่วยตัดสินใจให้เรารู้ว่า เจ้าของที่ดินไปไหนนะ”

“ไปขับปลาออกจากกองเมล็ดข้าว” หญิงสาวเมียเจ้าของที่ดินพูดอย่างสงบเสียง ชัยเจ้าของเกวียนก็ท้วงว่า “อะไรกัน ตั้งแต่เกิดมา ยังไม่เคยได้ยินว่ามีปลาอยู่ในกองเมล็ดข้าว”

“ถ้าอย่างนั้น” เมียเจ้าของที่ดินตอบ “ข้าก็เหมือนกัน ข้าไม่เคยได้ยินเลยว่าเกวียนออกลูกมาเป็นมา”

สองพี่น้องจึงหันหน้ากันแล้วเลยเลิกทะเลาะวิวาทกัน เมื่อเจ้าของที่ดินกลับมาตอนเที่ยงวัน เมียออกไปต้อนรับพลางพูดว่า

“น่าเสียดายที่ท่านไม่อยู่บ้านจะได้ตัดสินใจ”

แล้วก็เล่าเรื่องราวที่พี่น้องทะเลาะกันเรื่องลูกมาให้ฟัง ตลอดจนตนได้หาทางตัดสินใจอย่างไร กรณีพิพาทจึงได้ยุติลง ได้ยินเช่นนั้นเจ้าของที่ดินก็บันดาลโทสะร้องออกมาว่า “จำไม่ได้แล้วหรือว่านางรับปากไว้ตอนก่อนแต่งงานว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการตัดสินใจของข้า นี่ก็เท่ากับนางเสียคำพูด นอกจากเสียคำพูดแล้วนางยังทำให้ข้าเสียหายอีกด้วย ถ้านางตัดสินใจข้าก็ไม่ได้ช่วยการในการตัดสินใจแล้ว ยังจะเป็นที่เย้ยหยัน ถ้าหากใครๆ รู้กันทั่วว่าคนตัดสินใจเป็นใคร เพราะฉะนั้นเพื่อเป็นการลงโทษที่นางเสียคำพูด นางต้องไปให้พื้นบ้านข้า แล้วอย่าได้อะไรที่รักมากที่สุดก็เอาไปได้”

เมียเจ้าของที่ดินก็ชอกกินอาหาร

เสียก่อนจึงจะไป เจ้าของที่ดินก็กินขอม หลังจากนั้นคนทั้งสองก็ได้กินอาหารด้วยกัน เมียเจ้าของที่ดินแอบเอาขานอนหลับใส่ในซามซูปของสามี พอกินอาหารเสร็จ เจ้าของที่ดินก็วิ่งกลับไป เมียจึงส่งคนใช้ให้จัดรถเทียมม้า แล้วให้นายผู้ชายมาขึ้นรถ นางนั่งไปข้างๆ ส่งให้คนขับรถไปยังบ้านพ่อของตน เมื่อถึงบ้าน ก็ให้คนรถอ้อมเจ้าของที่ดินลงมานอนบนเตียง ตนเองนั่งเฝ้าอยู่ข้างๆ

ต่อมาอีกนาน เจ้าของที่ดินก็ได้ลืมตาตื่นขึ้น และเห็นเมียตนนั่งอยู่ข้างเตียง ดูแล้วนึกไม่ออกว่าตนอยู่ที่ไหนจึงถามเมียว่า “เราอยู่ที่ไหนนะนาง”

“บ้านพ่อของข้าไงล่ะ”

“แล้วเรามาทำอะไรที่นี่”

“ก็ท่านนอนหลับแล้วข้าจึงเฝ้าที่ท่านนั่นเอง ท่านบอกข้าให้ออกจากบ้านท่านและให้เอาของที่รักที่สุดไปด้วยได้ ข้าก็เลยเอาท่านมา เพราะท่านเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์มากที่สุด”

ได้ยินเช่นนั้นแล้ว เจ้าของที่ดินอดชมเชยภรรยาไม่ได้ว่าฉลาดหลักแหลมทั้งยังยกย่องน้ำใจของนางที่มอดทนอีกด้วย เมื่อขอโทษขอโพยที่ได้กล่าวคำรุนแรงต่อเมียของตนแล้ว คนทั้งสองก็ได้ขึ้นรถกลับบ้านด้วยจิตใจเบิกบานร่าเริง นับแต่นั้นมา เจ้าของที่ดินไม่เคยเลยสักครั้งที่จะตัดสินใจโดยไม่ขอคำแนะนำจากเมียเสียก่อน และผลก็คือผู้คนพากันสรรเสริญเจ้าของที่ดินว่ายุติธรรมในการตัดสินใจ พากันเคารพนับถือมากกว่าก่อน

ความงามพร้อมทุกสัปดาห์ เป็นพรสวรรค์ของผู้หญิงเพียงหยิบมือ เราท่านๆ ที่เหลือล้วนมีข้อบกพร่อง นึกๆ หน่อยๆ ที่เราพักคณคั่งอำพราง คว้าสิ่งประเทืองความงามทั้งหลาย แต่ความงาม เป็นสิ่งที่ผู้หญิงทุกคนเคยมี ครั้งหนึ่งในชีวิต จะเป็นวัยทารก ที่ตัวละครและเด็ก หรือวัยสาวรุ่น ที่ตัวเปล่งราวจะปลิดควายนานวลก็ตาม ที่ แต่เธอจะรู้หรือไม่ว่า ความงามนั้น ไม่จำเป็นต้องสูญหาย โรยรา ไปกับกาลเวลา ถ้าเพียงเธอรู้จักปกป้องรักษา

ผิวงาม คือความงาม ที่ควรนอบ

การดูแลให้ผิวได้รับความชุ่มฉ่ำอยู่เสมอ โดยคลึงน้ำหล่อเลี้ยงความงาม ออยล์ ออฟ อูลาน (Oil of Ulan) ไปให้ทั่วใบหน้าและลำคอวันละสองครั้งเช้าเย็น เป็นวิธีถนอมความงามของผิวที่ผู้หญิงทุกวัยทั่วโลกมีศรัทธาเชื่อถือ ออยล์ ออฟ อูลาน สามารถแทรกซึมลงไปกลืนกลืนเข้ากับน้ำหล่อเลี้ยงของผิวเอง จึงมีประโยชน์ที่สุดคนในวัยที่ผิวเริ่มแห้ง เพราะน้ำหล่อเลี้ยงความงามนี้จะช่วยดูแลให้ผิวชุ่มฉ่ำ รักษาความนุ่มเนียนปราศจากริ้วรอยไว้ให้ผิวคุณดูสาวเสมอ แม้วัยจะเขยิบสูงขึ้นไป

ออยล์ ออฟ อูลาน ของแท้ ต้องมีตราปลิงบนมโนอันกลอง และเป็นผลิตภัณฑ์ของบริษัทัวร์คาร์สัน - เมอเรลล์ (ประเทศไทย) จำกัด

V 32 ๑๖/๑๒ ๒๗ ๑๐ ๒๒

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

๒ จิงจกเป็นพยาน (นิทานเวียดนาม)

ตามธรรมชาติของเด็ก ความเจริญทั้งทางร่างกายจิตใจและสมองยังไม่พัฒนาเต็มที่เท่าผู้ใหญ่ แต่ถ้ามเด็กคนใดมีสติปัญญาความสามารถขนาดผู้ใหญ่เองยังสู้ไม่ได้ ก็ต้องถือเป็นเด็กเก่งฉลาดหลักแหลม เรื่องเด็กเก่งๆ ได้เคยเล่ามาแล้วหลายเรื่องอยู่เหมือนกัน อย่างเด็กจีนที่สามารถจับผู้ร้ายได้เป็นต้น เด็กเวียดนามในเรื่องนั้นบ่นว่ามีสติปัญญาฉลาดสามารถมีใช้น้อย ถ้อยคำที่เป็นปริศนาคล้ายกับของหญิงเรื่องปัญญาของโบสเมียที่เล่าไว้คราวที่แล้ว เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีคนยากจนสองคน ผัวเมีย ได้ไปขโมยเงินเศรษฐีผู้หนึ่งเป็นจำนวน ๓๐ เหรียญ เศรษฐีผู้หนึ่งเฝ้ามาทวงเงินของตนหลายต่อหลายครั้ง มาครั้งใดสองผัวเมียจะต้องบอกว่า “ได้โปรดเถေးท่านเศรษฐี แล้วเราจะขอใช้ให้ท่านภายหลัง”

วันหนึ่งเศรษฐีได้มาทวงหนี้ อย่างเคย แต่คนทั้งสองไม่อยู่บ้าน มีแต่ลูกชายอายุ ๕ ขวบนั่งเล่นอยู่คนเดียว เศรษฐีถามว่า

“เจ้าหนู พ่อแม่ของเจ้าไปไหนกันหมด”

เด็กน้อยไม่พูดจาว่าอะไร เศรษฐีออกรู้สึกโกรธ จึงพูดขึ้นว่า “พ่อแม่เจ้าไม่ยอมมาใช้หนี้ข้าละมัง จึงได้หนีหน้าไป ไม่ยอมอยู่บ้าน จริงไหมเจ้าหนู ไหนบอกซิ”

“ไม่จริงหรอก” หนูน้อยตอบ “พ่อข้าไปถอนต้นไม้เป็นๆ และไป

ปลุกต้นไม้ตายๆ แม่ข้าก็ไปขายลมแล้วก็ไม่ซื้อ”

เศรษฐีฟังไม่เข้าใจว่าที่เด็กน้อยพูดนั้นหมายความว่าอะไร จึงเฝ้าแต่ถามเด็กน้อยอยู่ตั้งหลายต่อหลายครั้งให้อธิบายความหมาย แต่เด็กน้อยก็ได้แต่ขม้มไม่ยอมตอบ จนกระทั่งในที่สุดเศรษฐีได้พูดแก่เด็กน้อยว่า

“นี่แน่เจ้าหนู ถ้าหากเจ้าบอกข้าว่าพ่อเจ้าแม่เจ้ากำลังไปทำอะไรอยู่ละก็ ข้าจะยกหนี้ของพ่อแม่เจ้าให้เจ้าเก็บไว้เอง ข้าจะไม่มาทวงอีกเลย”

“ถ้าท่านยกหนี้ให้พ่อแม่จริงอย่างว่านั่นก็ดีนะซี แต่ว่าต้องหาอะไรมาเป็นพยานเสียก่อนว่าท่านพูดออกมาอย่างนั้นจริง ข้าจึงจะเชื่อ แล้วจะบอกให้รู้”

เศรษฐีคิดว่าจะหลอกเด็กอายุ ๕ ขวบเล่นได้ง่ายๆ จึงได้ชี้ไปที่จิงจก พลงพูดว่า

“ดูจิงจกนั่นซิ เอาจิงจกนั้นแหละเป็นพยาน เอ้า บอกเสียทีว่าที่เจ้าพูดเมื่อก่อนหมายความว่าอย่างไร”

เด็กน้อยก็อธิบายว่า “พ่อข้าไปถอนกล้าแล้วเอาไปคั่วกิน ส่วนแม่ข้าไปขายพัด แล้วซื้อไม้มาทำพัดต่อไปอีก”

เศรษฐีฟังแล้วก็ร้อง อ้อ ในใจของตนก็ชมเด็กน้อยนั้น ไม่ได้ว่าฉลาดจริง แล้วก็กลับบ้านไป อีก ๒-๓ วันต่อมาเศรษฐีมาทวงเงินของตนอีกแล้ว พ่อของเด็กก็นำพุดว่า

“ได้โปรดเถิดท่านเศรษฐี แล้วเราจะใช้ให้ท่านภายหลัง”

ทันใดนั้นเด็กน้อยได้วิ่งออกมาจากหลังบ้าน ร้องบอกพ่อว่า

“ไม่ต้องใช้เขาแล้วพ่อ เขาบอกว่าพ่อไม่ต้องใช้เขาหรอก เขาให้ลูกเก็บเอาไว้เอง”

“เจ้าเด็กโกหก” เศรษฐีโกรธจัดตวาดออกไป “ข้าพุดอย่างนั้นเมื่อไรกัน”

➡

“เมื่อท่านมาที่นี่เมื่อ ๒-๓ วันก่อนใจเล่า” เด็กน้อยเถียง “ท่านพูดให้ข้าเก็บเอาไว้อเอง ยังมีพยานเลย”

“ดีละ” เศรษฐีจึงโกรธหนักขึ้นพูดว่า “ข้าจะไปฟ้องนายอำเภอ”

พ่อของเด็กน้อยได้ยินเศรษฐีพูดเช่นนั้นก็ตกอกตกใจ รีบชักถามลูกชายว่า

“ลูกพูดว่ามีพยานรู้เห็นได้ยินที่ท่านเศรษฐีบอกให้เจ้าเก็บหนของเพื่อนเอาไว้อ พยานของเจ้าเป็นใครอยู่ที่ไหนละ”

“อย่าร้อนใจไปเลยพ่อ” เจ้าหนูปลอบพ่อ “ลูกรู้หรือก ปล่อยให้เขาไปฟ้องเถอะ”

อีก ๒-๓ วันต่อมานายอำเภอก็ได้ส่งคนมาตามตัวพ่อของเด็กน้อยไปหา ตอนแรกเศรษฐีได้เล่าเรื่องของตนให้นายอำเภอฟัง ส่วนพ่อก็เล่าไปเท่าที่ตนรู้เห็นตลอดจนลูกพูดว่า เศรษฐีบอกให้ลูกของตนเก็บเงินเอาไว้อเอง เศรษฐีได้ยินเช่นนั้นก็พูดว่า

“เจ้าเด็กนั่นมันโกหก ข้าไม่เคยพูดเลยว่าให้มันเก็บเงินเอาไว้อเอง แล้วเจ้าหนูยังยืนยันอีกว่าพยานรู้เห็น ท่านนายอำเภอช่วยส่งให้มันไปนำพยานมายืนยันจะดีกว่า”

นายอำเภอจึงส่งเด็กน้อยให้ไปนำพยานมา เด็กน้อยก็พูดว่า

“ไม่ต้องไปหาพยานที่ไหนหรอก ตอนที่พูดกันนั้น ท่านเศรษฐีชี้ไปที่จิ้งจอกที่กำลังได้ไปตามเสาข้างฝา เหมือนอย่างตัวที่กำลังได้

อยู่นั้น แล้วพูดว่าจิ้งจอกนั้นแหละเป็นพยานได้”

เศรษฐีโกรธจนตัวสั่น แะงั้นว่า “ใครบอกว่าจิ้งจอกได้ไปตามเสา จิ้งจอกเกาะอยู่บนตะเกียบแบนๆ อันใหญ่ต่างหาก”

ได้ยินเช่นนั้น นายอำเภอก็หัวเราะออกมา พลาญพูดว่า

“นั่นใจ ท่านก็รับแล้วว่าท่านให้เด็กน้อยเก็บหนสินเอาไว้อเอง ท่านไปเลือกเอาจิ้งจอกเป็นพยาน หมายถึงจะต้มเด็กได้ แต่เด็กกลับต้มท่านเสีย”

ดังนั้นเศรษฐีจึงต้องกลับไปทั้งโกรธทั้งอายที่หนักไม่ได้คืน มีหน้าซำยังไปเสียรู้เด็กอายุ ๕ ขวบ เสียอีก ยิ่งใครๆ ชมเด็กน้อยว่าเก่งฉลาดมีปัญญาหลักแหลม เศรษฐีก็ยังอับอายว่าตนเองโง่กว่าเด็ก

ยังมีเด็กอีกคนหนึ่งก็เก่งไม่แพ้เด็กคนที่เล่ามาแล้วข้างต้น เป็นเรื่องกำลังที่ปฏิบัติไม่ได้ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งพระราชาทรงปรารณาจะได้คนที่มีความสามารถมารับราชการอยู่กับพระองค์ จึงได้โปรดให้อำมาตย์ผู้ใหญ่คนหนึ่งเดินทางไปตามท้องที่ต่างๆ ทั่วประเทศเพื่อหาคนฉลาดสามารถดังกล่าวนั้นให้ได้ อำมาตย์ผู้นั้นได้เดินทางไปตั้งหลายต่อหลายแห่ง แต่ก็ยังหาคนที่ฉลาดปราดเปรื่องจริงๆ ไม่ได้ จนกระทั่งวันหนึ่งอำมาตย์ผู้นั้นได้เดินทางมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง และเห็นพ่อลูกกำลังไถนาอยู่ ก็เลิขหยุดม้าถามว่า

“พ่อลุง กววยของพ่อลุงไถได้วันละกี่แถว”

ยังไม่ทันที่พ่อจะคิดหาคำตอบ มาตอบอำมาตย์ผู้นั้น ลูกชายก็กลับถามอำมาตย์ขึ้นบ้างว่า

“ก็มาของท่านวิ่งได้วันละกี่ก้าวละ”

อำมาตย์ฟังแล้วก็งงจนปัญญา ไม่รู้จะตอบเด็กนั้นว่าอย่างไร จึงคิดว่าชะรอยเด็กคนนั้นจะเป็นคนฉลาดหลักแหลมตามที่พระราชาโปรดให้ตนมาเที่ยวหากเป็นได้ ดังนั้นอำมาตย์นั้นจึงรีบกลับไปเฝ้าพระราชา ทูลให้ทรงทราบเรื่องของตนได้ไปพบเด็กชาวนามีสติปัญญาหลักแหลมดังกล่าว พระราชาทรงฟังแล้วก็ทรงยินดีแต่ก็ยังไม่แน่ว่าพระทัย จะต้องทดสอบดูก่อนว่าเด็กนั้นจะฉลาดจริงหรือไม่ วิธีทดสอบของพระราชาก็คือโปรดให้ส่งข้าวสาร ๓ กระบุงกับควายตัวผู้ ๓ ตัว ไปยังหมู่บ้านของเด็กนั้น พร้อมทั้งสั่งว่า

“ต้องทำให้ควาย ๓ ตัวนี้ออกลูกให้ได้ และบ่อน้ำต้องส่งควายกินมา ๔ ตัว ถ้าไม่ได้ตามนี้ เป็นต้องถูกลงโทษทั้งหมู่บ้านทีเดียว”

พวกชาวบ้านที่ได้รับข่าวกับควาย พร้อมทั้งคำสั่งประหลาดนั้นแล้ว ก็อดแปลกใจไม่ได้ แล้วต่างก็ไม่รู้จะทำอย่างไรจึงจะปฏิบัติตามคำสั่งนั้นได้ เฝ้าปรึกษาหารือกันตั้งสัปดาห์ก็ยังตรงไม่ตกว่าจะแก้ปัญหานี้อย่างไร พ่อของเด็กนั้นก็ไปร่วมประชุมปรึกษาหารือกับเขาด้วยทุกวัน พอกลับมาถึงบ้านคราวใด ก็มีหน้าตาทุกข์ร้อนกลับมาคราวนั้น ลูกชายจึงถามพ่อว่า

(อ่านต่อหน้า ๘๖)

X
จึงออกเป็นพยาน (ต่อจากหน้า ๘๔)

“มีเรื่องอะไรหรือพ่อ พ่อถึง
ทำหน้าเศร้าอย่างนั้นทุกวัน”

“ก็ที่พระราชาส่งข้ามาให้เรา
๓ กระบุงกับควายตัวผู้มา ๓ ตัวไว้
ให้ลูก” พ่อตอบ “แล้วก็ส่งว่า
หน้าต้องให้ควาย ๓ ตัวออกลูกเป็น
๕ ตัวให้ได้ แล้วเราจะทำได้อย่างไร
เล่า ในเมื่อควายทั้ง ๓ ตัวนั้นมัน
เป็นควายตัวผู้เสียทั้งหมด ถ้าเราทำ
ตามที่พระราชาส่งไม่ได้เราก็คงจะ
ต้องถูกลงโทษฐานขัดคำสั่ง”

“โอ้ เรื่องง่าย ๆ” ลูกชายบอก
พ่อ “เรื่องแค่นี้เองหรือพ่อ ที่คนทั้ง
หมู่บ้านเป็นทุกข์เป็นร้อน นิดประ-
ชุมปรึกษาหารือกันอยู่ได้ตั้งสิบวัน
พรุ่งนี้พ่อให้ลูกไปประชุมกับเขา
ด้วยก็แล้วกัน ลูกจะบอกใครๆเอง
ว่าควรจะทำอย่างไร”

วันรุ่งขึ้นทั้งพ่อทั้งลูกก็พากัน
ไปยังที่ประชุม เมื่อทุกคนนั่งลง
เรียบร้อยแล้ว เด็กนั้นก็ขึ้นพูด
อย่างกะลันว่า “ขอให้ข้าช่วยแก้
ปัญหาให้เถิด เอาข้ามาให้ข้า
กระบุงหนึ่งกับควายตัวหนึ่ง เป็น
ค่าจ้างให้ข้าช่วยแก้ปัญหาให้ ส่วน
ควายอีกสองตัวกับข้าวอีกสอง
กระบุงนั้นเอาไปหุงหาทำอาหารมา
เลี้ยงกันทั้งหมู่บ้าน แล้วต่อจากนั้น
ข้าจะไปเฝ้าพระราชาก็”

คนทั้งหมู่บ้านฟังแล้วก็ต้องหัน
หน้าเข้าปรึกษากัน บางคนคิดว่า
เด็กนั้นพูดเล่นไม่น่าเชื่อว่าจะทำ
สำเร็จได้ตามแผนที่บอกไว้ เด็ก
นั้นจึงพูดว่า

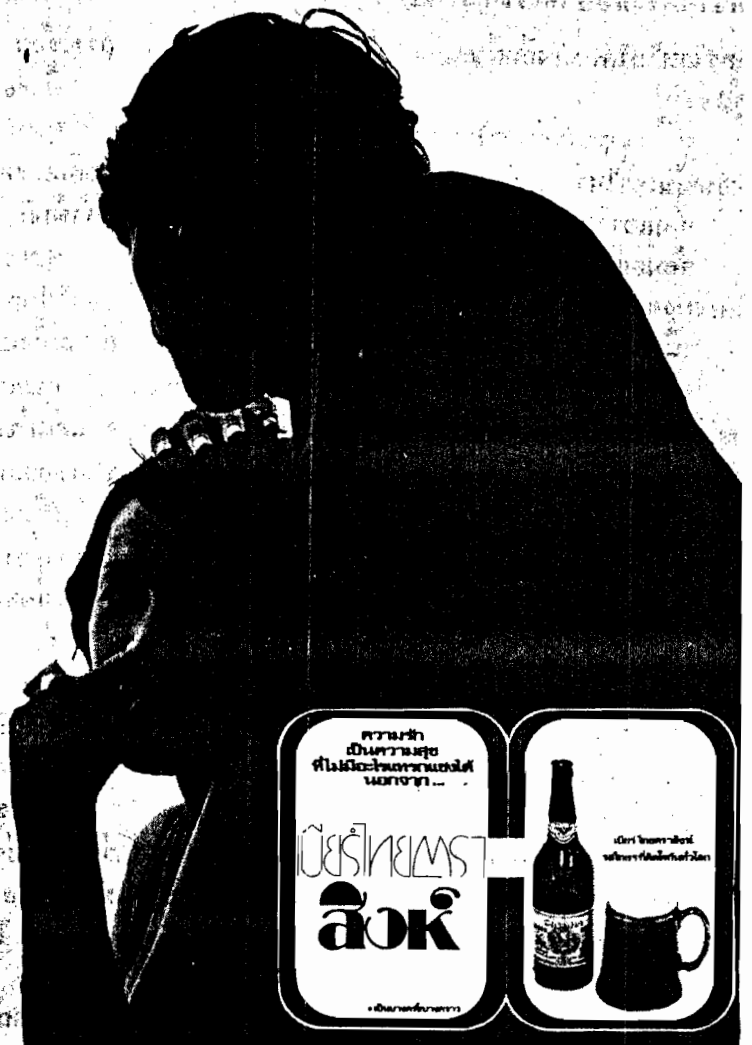
“พ่อกับข้าจะเซ็นสัญญาไว้ให้
ก็ได้ ว่าพ่อกินเลี้ยงเสร็จแล้วข้าจะ
ไปเฝ้าพระราชาก็ได้จริงๆด้วย”

สองสามวันต่อมา พ่อลูกทั้ง
สองก็ได้ไปเฝ้าพระราชาก็ แต่ลูก
ชายขอให้พ่อคอยอยู่ข้างนอก ตน
จะเข้าไปแต่ลำพัง พูดแล้วก็ไปขอ
อนุญาตยาม ยามก็ใจดีปล่อยให้เข้า
ไปถึงห้องพระโรง เมื่อเด็กนั้นไป
เฝ้าเฉพาะพระพักตร์ก็ทูลว่า

“ของทรงพระเจริญพะยะค่ะ”
พูดได้เท่านั้นแล้วก็ร้องไห้โฮๆเสียง
ดังลั่น พระราชาทรงแปลกพระทัย

จึงตรัสสั่งไว้ “หยุดร้องไห้เดี๋ยวนี้
นะ เจ้าเด็กน้อยเกิดเรื่องอะไรขึ้น
แก่เจ้าหรือ เจ้าถึงได้บังอาจเข้ามา
ถึงที่นี่แล้วก็มาร้องไห้อย่างนี้”

“ขอประทานอภัยโทษ ข้า-
พระองค์เป็นเด็ก” เด็กนั้นทูลพระ
ราชา “เป็นเด็กที่แม่ตายตั้งแต่ยัง
เล็ก ตอนนี้อยู่กับพ่อที่เหงาเหลือเกิน
ไม่มีพี่ไม่มีน้อง ข้าพระองค์สวด-
มนตร์อธิษฐานทุกวันขอให้พ่อออก
นอกรีตคนสองคนจะได้เป็น
เพื่อนเล่นกับข้าพระองค์ แต่คอย
แล้วคอยเล่ามาตั้งนานแล้วก็ไม่ได้”

น้องสัทท ข้ำพระองค์ถึงใคร่องให้
มาเฝ้าพระองค์ พระองค์ก็จะทรง
ช่วยได้ เพราะพระองค์เป็นผู้ฉลาด
หลักแหลม”

พระราชาทรงฟังเช่นนั้นแล้ว
ก็ทรงพระสรวลพลาถครัสว่า

“ก็ถ้าเจ้าอยากได้น้อง ทำไม
เจ้าไม่หาเมียใหม่ให้พ่อเจ้าเล่า พ่อ
เจ้าเป็นผู้ชายจะออกน้องได้อย่างไร”

“คนในหมู่บ้านของข้าพระองค์
ก็เข้าใจอย่างท้พระองค์ครัส” เด็ก

นั้นทูล “แต่เมื่อพระองค์ทรงส่ง
ถวายตัวผู้มาให้พวกเรา ๓ ตัว แล้ว
ทรงสั่งว่าให้ถวายตกถูกให้ได้ถวาย
๘ ตัวในบ่หน้า พวกข้าพระองค์
เป็นทักข์ไม่ได้ เพราะไม่ทราบจะ
ปฏิบัติตามคำสั่งได้อย่างไร”

พระราชาทรงพระสรวลอีกและ
ครัสว่า

“ข้าต้องการจะทดสอบเจ้าดู
เท่านั้นละว่าเจ้าน่ะฉลาดจริงไหม
ทำไมเจ้าไม่บอกให้ชาวบ้านเขาล้ม

ควายไปทำอาหารเลี้ยงกันเล่า”

เด็กนั้นยิ้มอย่างบิดิยิดี ทูล
พระราชว่า “ขอประทานอภัยโทษ
พะยะค่ะ เราจัดการล้มควายทำ
อาหารเลี้ยงกันไปเรียบร้อยแล้ว เรา
อดคิดใจไม่ได้ที่แก้ปัญหาคิดถูกต้อง”

พระราชาทรงแนพระทัยว่า
เด็กนั้นฉลาดจริง และเมื่อเติบโต
ขึ้นก็คงจะได้เป็นอำมาตย์สำคัญคน
หนึ่งในบ้านเมืองแน่นอน

หัวใจดวงน้อย (ต่อจากหน้า ๘๓)

ใครโยนไปโดนของอีกฝ่ายหนึ่ง ก็ได้ข้างเสนั้นของ
คู่แข่งไป

หนึ่งเขาชอบเล่นอะไรๆอย่างผู้ชาย จีบเงเขาไม่
ชอบเล่นเท่าไร แต่เขาก็ไม่อยากจะใจหนึ่ง
จ๊อนเอ้ออีกแล้ว

จ๊อนอยู่ห่างๆ แต่จ๊อนเอาขว้งัดเข้ากับนิ้วดีดไป
โดนข้างของหนึ่งกับจ๊อบเงกระเด็นไป

หนึ่งหันขวับไปหาจ๊อน หนึ่งก็หันไปดูจ๊อนเหมือนกัน
จ๊อนกำลังหัวเราะล้อหนึ่ง แต่ทันทีหนึ่งเอง จ๊อนก็
หยุดหัวเราะ ทำหน้าเสีย ที่แรกหนึ่งนึกว่าคุณครูใหญ่มา
หันไปดู ไม่เห็นคุณครูใหญ่สักหน่อย เห็นแต่พวก
ผู้ปกครองที่มารับเด็กๆ

ได้ยินคุณครูร้องบอกจ๊อนว่า

“จ๊อน คุณพ่อมารับนะ”

จ๊อนก็เดินห่องๆออกไปนอกห้องประชุม ต้อง
เรียกว่าเดินห่องๆ เพราะจ๊อนเคยแคว้ง หรือไม่ก็เดิน
เดี่ยวคนโน้นคนนี้ เพื่อจะได้แกล้งเขา ถ้าแกล้งได้

หนึ่งเห็นจ๊อนเดินเข้าไปหาผู้ชายคนหนึ่ง หน้าบึ้งๆ
เขามองดูจ๊อนเฉยๆ ไม่เห็นยิ้ม ไม่เห็นจูมมือ ทำทาง
ของจ๊อนดูเขาจะกลัวพ่อเขามาก

พ่อของจ๊อนนี้ ดูเขาไม่ใคร่จะรักจ๊อนเท่าไรเลย
หนึ่งได้ยินเขาพูดกับจ๊อนว่า

“แกนี่เกเรมากนะจ๊อน ระวังให้ดีเถอะ พ่อจะ
ต้องด่าให้เข็ดเสียบ้าง”

จ๊อนก็หันหน้า เดินตามพ่อไปอย่างหงอยๆ

หนึ่งมองดูจ๊อนกับพ่อ พ่อจ๊อนนั้นดูจ๋ ถ้าหนึ่งมีพ่อ
อย่างจ๊อน หนึ่งไม่มีดีกว่า

หนึ่งอยากมีพ่ออย่างอ้วน อย่างหนึ่งเขา

คุณครูใหญ่ก็มองดูจ๊อนกับพ่อของจ๊อนเหมือนกัน
พอดีแม่ของหนึ่งมารับหนึ่ง แม่ของหนึ่งไหว้คุณครูใหญ่
แล้วจึงจ๊อบมือนึงท้วงเข้ามาหา

คุณครูใหญ่มองดูสองคน แม่ลูก จูมมือกันเดิน
ออกไปนอกโรงเรียน หนึ่งคุยกับแม่ไม่ขาดปาก เพราะ
กับแม่นึงเป็นเด็กช่างพูดมากเหมือนกัน

คุณครูนั้นทาหรือคุณครูใหญ่เคยเห็นแม่ของหนึ่งมา
ตั้งแต่แม่ของหนึ่งเพิ่งรุ่นสาว เพราะโรงเรียนนี้ตั้งอยู่
ปากซอยอันเป็นซอยบ้านหนึ่ง

เห็นแม่นึงเป็นนักเรียน ไปเที่ยวกับเพื่อนๆ บางที
วันเสาร์อาทิตย์ก็แต่งตัวสวย บางทีก็กลับบ้านค่ำๆ แล้ว
อยู่ๆแม่ของหนึ่งก็หายไป

ต่อมาอีกหลายปี ขยายของหนึ่งถึงได้จ๊อนหนึ่งมาฝากเข้า
โรงเรียน

คุณครูใหญ่รู้ที่หลังว่า ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนมาอยู่
บ้านเป็นพ่อของหนึ่งเลย หนึ่งเกิดมาแต่แม่คนเดียวกับยาย

คุณครูใหญ่บอกกับคุณครูในโรงเรียนเกือบทุกคน
ว่า แม่ของหนึ่งจะผิดพลาดไป แต่แม่ของหนึ่งก็มีความ
รับผิดชอบ กล้าหาญและไม่อายที่จะขึ้นหัดเลี้ยงลูกด้วย
ความรัก ไม่ลงโทษเด็กซึ่งปราศจากความผิดด้วยความ
เกลียดชัง

ไม่เหมือนพ่อของจ๊อน

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

กะหล่ำปลีวิเศษ (นิทานยุโรป)

ได้ฟังนิทานเรื่องของวิเศษต่างๆมาากแล้ว ส่วนมากเป็นวัตถุมั่งทั้งหม้อวิเศษ โต๊ะวิเศษ ข้อนวิเศษ แล้วยวิเศษ โม่วิเศษ ตะแกรงวิเศษ ฯลฯ แต่ของวิเศษในเรื่องนั้นนอกจากจะมีเสื่อวิเศษแล้ว ก็ยังมีสิ่งกินได้คือกะหล่ำปลีวิเศษ ความวิเศษของกะหล่ำปลีก็แปลกประหลาด คือแทนที่จะเนรมิตเป็นอาหารกลับทำให้ผู้กินกลายร่างเป็นอย่างอื่น ดังเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพรานหนุ่มผู้หนึ่งเป็นคนใจกล้าร่าเริง มักชอบเข้าไปในป่าลึกๆโดยมิได้รู้สึกหวาดหวั่น เดินพลางผิวปากไปพลาง วันหนึ่งได้ไปพบหญิงชราหน้าตาน่าเกลียดเข้าคนหนึ่ง แม่เฒ่านั้นพูดแก่พรานหนุ่มว่า

“สวัสดีท่านนายพราน ท่านดูท่าเป็นคนมีก้นน้อยสินโดย ตอนนั้นข้าหัวเห่อเกิน ขออะไรให้ข้ากินสักหน่อยได้ไหม”

นายพรานได้ยินแล้วอดสงสารแม่เฒ่านั้นไม่ได้ จึงล้งลงไปในถ้ำหยิบอาหารสุดแต่จะมี ส่งให้แม่เฒ่าแม่เฒ่าจึงพูดว่า

“นี่แม่ ท่านนายพราน ท่านช่างเป็นคนใจดีเหลือเกิน ข้าจึงอยากจะให้ของขวัญแก่ท่านสักอย่างหนึ่ง ก็ถ้าท่านเดินต่อไปข้างหน้าไม่นานนัก จะได้พบต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งมีนก ๘ ตัวกำลังทะเลาะกันเรื่องเสื่อคลุม ท่านจงยังเข้าไปใน

นกฝูงนั้น นกจะแตกตื่นหนีไป เสื่อคลุมจะหล่นลงมา และนกตัวหนึ่งจะถูกกระสุนตกมาตาย เสื่อคลุมนั้นจะเป็นเสื่อวิเศษ ถ้าเอาคลุมตัวแล้วอยากจะไปไหนก็ไปได้ตั้งใจในพริบตาเดียว ส่วนนกที่ตายนั้นจะแหะเอาหัวใจออกแล้วกลืนเข้าไปทั้งหมด พอตื่นเช้ามาท่านจะได้เห็นเหรียญทองอยู่ใต้หมอนวันละเหรียญทุกวันเลย”

นายพรานชอบคุณหญิงชราแล้วก็ลาจากไป เดินไปได้ไม่ทันถึง ๑๐๐ ก้าว ก็ได้ยินเสียงนกร้องเจี๊วจ้าวอยู่บนต้นไม้ เมื่อแหงนหน้าขึ้นไปดู ก็เห็นนกกำลังเอาตีนฉีกเอาปากทึงเสื่อคลุมตัวหนึ่ง ต่างก็แย่งกัน ทึงกัน จิกกัน รวากันว่าต่างอยากจะได้ไว้เป็นของตัวเอง นายพรานเห็นตรงตามทีหญิงชรารอบอกมา จึงเล็งปืนยิงไปที่ฝูงนก นกตกใจตื่นฮอจนขนกระจุย นกตัวหนึ่งตกลงมาตายพร้อมทั้งเสื่อคลุมก็หล่นลง

มาด้วย นายพรานจึงจัดแจงแหะเอาหัวใจนกมากลืนกิน แล้วก็เอาเสื่อคลุมไป

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อยกหมอนดูก็เห็นเหรียญทองเป็นมันวาววางอยู่ใต้หมอน เข้าว้นต่อๆมาก็เป็นเช่นเดียวกัน จนกระทั่งรวบรวมทองได้ตั้งมากมาย นายพรานหนุ่มก็เลยคิดว่าการมีทองมากมายเช่นนี้จะอยู่บ้านก็ไร้ประโยชน์ ควรจะเดินทางออกดูโลกกว้างจะดีกว่า คิดดังนั้นแล้วก็ลาพ่อแม่ล้วยบนกับถุงย่ามใส่ของออกเดินทาง

พรานหนุ่มเดินทางเรื่อยไปจนกระทั่งวันหนึ่งได้เข้าไปในป่าที่แบ่แห่งหนึ่ง พอพ้นปากเป็นที่ราบ แลเห็นปราสาทใหญ่อยู่ไม่ไกลนัก นายพรานจึงเดินไปยังปราสาทนั้น เมื่อเดินใกล้เข้าไปก็ได้เห็นหญิงชราคนหนึ่งยืนอยู่ มีหญิงสาวสวยที่สุดคนหนึ่งยืนอยู่ข้างๆและกำลังมองดูตนอยู่ หญิงชรา นั้นเป็นแม่เฒ่าได้พูด

กับหญิงสาวผู้เป็นลูกสาวว่า

“คนที่เดินออกจากบ้านยัง บ้านเรานี้สมบัติสำคัญอยู่ในตัวเขานะลูกรัก ที่จริงแล้วเราน่าจะมีสิทธิ์เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านั้นมากกว่าเขา เขามัวหัวใจนกออยู่ในตัว เขาชวนเขา จึงจะมีเหรียญทองเหรียญหนึ่งวางอยู่ใต้หมอน”

แล้วแม่ดก็บอกลูกสาวให้ไป หลอกลวงเอาหัวใจนกมาจากพรานหนุ่มให้ได้ ครั้นลูกสาวทำท่าขัดขืน แม่ดก็ขู่ลูกสาวว่า “เจ้าต้องทำตามแม่สั่ง ถ้าไม่ทำตามละก็จะต้องเสียใจ คอยดูซิ”

เมื่อพรานหนุ่มเดินเข้ามาใกล้ แลเห็นหญิงสาวสวยก็คิดว่าเห็นจะต้องอยู่ที่ปราสาทสวยนี้นานหน่อย เพราะเงินก็มี ผู้หญิงนั้นก็สวย และก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากคนทั้งสอง โดยหารู้ไม่ว่าแม่ดได้สั่งลูกสาวว่า “ต้องเอาหัวใจนกมาจากเขาให้ได้ เขาจะไม่รู้สึกตัวเลยว่าหัวใจนกออกไปจากตัวเขาเมื่อไร” ต่อจากนั้นแม่ดก็ไปจัดหาเหล่าใส่ขวดให้ลูกสาวนำไปให้แขกดื่ม เมื่อเห็นหญิงสาวเจ้าของบ้านนำเหล้ามาให้ดื่มเป็นการต้อนรับเช่นนั้น นายพรานหนุ่มก็รับมาดื่มแต่โดยดี พอดื่มลงคอไป หัวใจนกก็ออกมาจากปาก หญิงสาวรีบคว้ามาโดยนายพรานไม่ทันเห็น แล้วก็กลืนลงไปโดยเร็ว ดังนั้นเมื่อนายพรานตนนอนขม้างจึงไม่แลเห็นเหรียญทองอยู่ใต้หมอนอย่างเคย แต่ด้วยความหลงรักหญิงสาวเสียแล้ว นายพรานจึงมิได้รู้สึกอะไรนอกจากขอให้ได้อยู่ใกล้ๆกับหญิงสาวตลอดไป

ฝ่ายแม่ดได้หัวใจนกจากนายพรานแล้วยังไม่พอใจ ยังจะต้องการเสือกคลุ้มกันอีกด้วย ถึงลูกสาวจะแย้งว่า “ทั้งไว้ให้เขาเถอะแม่ ตอนนั้นเขาไม่มีหัวใจนก เขาก็หมดเนื้อปราศตัวแล้ว” แม่ดก็หาฟังเสียงไม่ กลับทุบตีลูกสาวพร้อมทั้งอธิบายว่า “รู้ไหมว่าเสือกคลุ้มนั้นจะเป็นเสียวิเศษ ในโลกนี้จะหาให้ได้สักตัวก็ทั้งยาก ไม่ได้ จะต้องเอามาให้ได้”

ลูกสาวจำต้องทำตามคำของแม่วันหนึ่งขณะที่หญิงสาวยืนทอดสายตาดูไปไกลๆ นายพรานก็ถามว่า “ยืนดูอะไร ดูท่าเสาหรือเสียใจเกินไป” หญิงสาวก็ตอบว่า

“ข้ามาถึงภูเขาคินแกรนไนต์ที่มรณะมีค่ามากมาย ข้าอยากไปทั้นนั่นเหลือเกินแต่จะไปได้ได้อย่างไร ถ้าบินไม่ได้ อย่างนก เห็นมีแต่นกเท่านั้นจึงจะไปถึงทั้นนั่นได้”

“เท่านั้นเองหรือ ถ้ามีเรื่องเพียงเท่านั้น ข้าพอช่วยได้”

พูดแล้วก็เอาเสือกคลุ้มออกมาคลุ้มร่างตนกับหญิงสาว แล้วพรานหนุ่มก็เฝ้าที่จะไปภูเขาคินแกรนไนต์ และพบพิบัติเดียวกันได้ไปนั่งอยู่บนเขานั้นแล้ว บนเขานั้นมีแต่รัตนะมีค่าส่องแสงแวววาวอยู่รอบข้างน่าเพลินชมยิ่งนัก คนทั้งสองก็เลือกเก็บเอาชนิดที่สวยที่สุดและมีค่าที่สุดมารวมกันไว้ และด้วยอำนาจมายาศาสตร์ของแม่ดได้ทำให้นายพรานนั้นง่วง หลับตาหนัก จึงพูดแก่หญิงสาวว่า

“นั่งลงเดี๋ยวนี้ ข้าอยากจะทำเพราะเหนื่อยจนจะยืนไม่ไหวอยู่แล้ว”

ครั้นคนทั้งสองนั่งลง พรานหนุ่มก็ล้มตัวลงนอนหนุนตักหญิงสาว แล้วก็หลับไป หญิงสาวแลเห็นชายหนุ่มหลับสนิทแล้วเช่นนั้น ก็จึงเสือกคลุ้มออกจากไหล่ของพรานหนุ่มแล้วคลุ้มร่างตนเอง นึกให้ได้กลับไปยังปราสาทของตน เมื่อ นายพรานตกใจตื่นขึ้น จึงได้รู้ว่าหญิงสาวที่ตนหลงรัก ททรยศเสียแล้ว และได้ทิ้งตนอยู่แต่ลำพังบนภูเขา อันแสนเปลี่ยวเหงาผู้คนไม่ได้ นายพรานหนุ่มไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป ก็ได้แต่นั่งเป็นทุกข์

แต่ภูเขาคินแกรนไนต์นั้นเป็นที่อยู่ของยักษ์ดุร้าย นายพรานนั่งอยู่อย่างนั้นไม่นานก็แลเห็นยักษ์เดินมา ๓ ตน เมื่อเห็นเช่นนั้นนายพรานก็ล้มตัวลงนอนไปใหม่ทำท่าว่าหลับสนิท ยักษ์ตนแรกเดินเข้ามาดู เอาเท้าเขี่ยร่างของพรานหนุ่มแล้วพูดว่า “นิมนต์นอนอะไรนะ” ยักษ์คนที่สองพูดว่า “เหยียบมันเสียให้ตายก็แล้วกัน” ยักษ์คนที่สามพูดอย่างดุหมันว่า “อย่าไปลำบากทำลาย มันไม่คุ้มกันหรอก ปล่อยให้มันอยู่ต่อไปเถอะ มันอยู่ไม่ได้มานานหรอกนะ ถ้าขึ้นไปสูงๆจนถึงยอดเขาไม่ช้าเมฆก็จะมาอุ้มมันไป” พูดแล้วก็ยักยักทั้งสามก็เดินผละไป

นายพรานได้ยินยักษ์คุยกันทุกถ้อยคำ พอยักษ์เดินผ่านไปแล้ว ก็พยายามปีนขึ้นไปจนถึงยอดเขา นั่งคอยอยู่ครู่เดียว เมฆก็มาหอบเอาตัวไปในท้องฟ้า แล้วก็ค่อยๆ ตาลงจนสุดท้ายลงมามากลงในสวนผักขนาดใหญ่มีกำแพงล้อมรอบ สวนผักนั้นเป็นกะหล่ำปลี (ต่อหน้า ๑๑๕)

ต้องกลายเป็น หลงรักข้างเดียว
(ตามฟอร์มของศิลปินทั่วไปอีก)

ชีวิตของเขายากจนและเขาก็
กลุกกลีกกับคนยากจนและคนชั้น
กลางตลอดมา ทั้งที่สมัยนั้นมีโอกาส
จะทำงานแต่งเพลงและรับใช้ชนชั้น
ศักดินาได้

เหตุนี้เองกระมัง เพลงของเขา
จึงหวานแผ่วอยู่ในหัวใจของคนได้
ทุกชนนานตลอดมา

นอกจากเพลงร้องแล้ว ซูเบิร์ต
ยังแต่งดนตรีสำหรับวงซิมโฟนี
(Symphony) ที่มีชื่อของซูเบิร์ต
ขึ้นทางซึ่งนิยมมากในปัจจุบันนี้คือ
เพลง Unfinished เขาแต่งเพลงนี้
ในตอนเด็กคนหนึ่ง สำหรับเล่น
เปียโนและเครื่องสายซึ่งเรียกว่า
Trout Quintet เป็นงานเพลง
ประเภทเชมเบอร์ มิวสิก ด้วยความ
อิดโรยที่ตรากตรำงานมามาก เขา
ต้องการหิบบกระปุกทรายเพื่อจะ
ซั่มหมึก (สมัยก่อนไม่มีกระดาษซั่ม
ใช้) กลับหิบบขวดหมึกเพลงไปบน
โน้ตเพลงต้นฉบับ โน้ตเพลงอันนั้น
ยังมีให้ชมในพิพิธภัณฑ์ในเวียนนา
ซึ่งทางรัฐบาลเก็บรักษาไว้อย่างดี
และแม้แต่โรงแรมที่ซูเบิร์ตเคยไป
พักใกล้ๆ กับเวียนนาพูด รัฐบาลก็
อนุรักษ์เช่นกัน

ซูเบิร์ตเป็นเพื่อนสนิทกับ
บีโธเฟิน แม้ว่าวัยจะต่างกัน ชีวิต
ของทั้งสองคนนั้นคล้ายคลึงกัน และ
บีโธเฟินตายก่อน โดยที่ซูเบิร์ต
เป็นผู้ถือ โคมไฟในงานฝังศพ
บีโธเฟิน แต่ในปีต่อมาเขาก็ได้ไป
นอนเคียงข้างกัน

บทเพลงไม่น้อยกว่า ๖๐๐ เพลง
ในช่วงเวลา ๒๐ ปี ที่เขาทำงานหนัก
แต่ก็ได้รับความสำเร็จเมื่อตายไปแล้ว
นักฟังเพลงรุ่นหลังคงจะได้ฟังกันหู
จากเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่อง
แฟนตาเซีย หนึ่งการ์ตูนของวอลท์-
ดิสนีย์ เป็นเพลงที่พรรณนาถึงความ
งามของธรรมชาติ ความรัก ได้อย่าง
อ่อนหวานระคนเศร้าและนุ่มนวล
เพลงนั้นชื่อ Ave Maria หนึ่งดี
อย่างนี้เด็กไทยหัวใจของชาติจะมี
โอกาสได้ดูอีกหรือเปล่านั้น หรือว่า
ทรัพยากรอันมีค่าของชาติจะต้อง
เติบโตขึ้นมาในสภาวะแวดล้อมของ
ภาพยนตร์เพลงสกูเอาเฝ้ากิน หนึ่ง
มดดำมดแดง ฝั่บอบ ฝั่กระสือ
ที่มีให้ดูอยู่ทุกวัน ♥

กะหล่ำปลีวิเศษ (ต่อจากหน้า ๔๒)

กับผักกาดหอมทั้งสวนที่เดียว เห็น
เช่นนั้น นายพรานก็รำพึงว่า

“เอ้อเฮอ หิวจะตาย แถวน
ไม่เห็นมีผลไม้อะไรกินเลย แอปเปิ้ล
ลูกแพร์ หรือผลไม้ชนิดใดก็ไม่มี มี
แต่ผักทุกหนทุกแห่ง ถ้าไม่มีอะไร
กินได้นอกจากผักละก็เห็นจะต้อง
ขอมกิน ถึงจะไม่อร่อยอย่างไร ก็
ยังดี ยังช่วยบำรุงกำลังให้สดชื่น
ขึ้นมาได้บ้าง”

คิดดังนั้นแล้วก็ไปเที่ยวเลือกหา
กะหล่ำปลีหัวงามๆ มาหัวหนึ่งแล้ว
ก็ลงมือกินแต่ กินเข้าไปยังไม่ถึง
สองคำ ก็รู้สึกอะไรแปลกๆ เมื่อ
ก็มุดตัวเองก็เห็นว่าร่างของตนมี
ขาออกมาอีกรวมเป็น ๔ ขา หัวก็หนา

ใหญ่ขึ้น หูกยาวออก ตัวเองแล้ว
อดตกใจไม่ได้เห็นตัวเองกลายเป็น
ลาไปแล้ว แต่ถึงจะกลายร่างเป็นลา
ไปแล้วนายพรานในร่างลาก็ยังไม่
หายหิว ทั้งยังรู้สึกว่ากะหล่ำปลีนั้น
อร่อยไม่น้อยเลย ทั้งกรอบและชุ่ม
น้ำ กินแล้วชื่นใจดี จึงกินต่อไปอีก
อย่างเอร็ดอร่อย และเมื่อใกล้จะอิ่ม
ลานายพรานก็ได้ไปเห็นกะหล่ำปลี
อีกชนิดหนึ่ง จึงนำมาลองกินดู แต่
ขณะที่ยังเคี้ยวอยู่ยังไม่ทันกลืน ก็
รู้สึกมีอาการเปลี่ยนแปลง และร่าง
ลานั้นก็ได้กลับกลายเป็นร่างมนุษย์
ดังเดิม

นายพรานรู้สึกอึดอัดและเหน็ด-
เหนื่อยจึงเอนกายลงนอน แล้วก็
หลับไป ครั้นรุ่งขึ้นเช้า นายพราน
หนุ่มจึงได้หักกะหล่ำปลีทั้งสองชนิด
ไปอย่างละหัว แล้วก็ขึ้นกำแพง
ออกไปภายนอก นายพรานได้
พยายามหาทางกลับไปยังปราสาท
แม้มืด แต่ก่อนไปได้มอมหน้าเสีย
แม้แต่แม่ของตนเองก็จำไม่ได้
นายพรานเที่ยวเดินหาอยู่ ๒ วันจึงพบ
ปราสาทนั้น นายพรานเดินเข้าไป
ขออาศัยพักนอน บอกว่า “ข้าเหนื่อย
เหลือเกิน ไปต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว
ขอพักนอนที่น้สักรัณหนึ่ง”

“ท่านเป็นใครนะ ทำมาหากิน
อะไร”

“ข้าเป็นทนต์ของพระราช”

นายพรานตอบ “พระราชโปรด
กะหล่ำปลีนั้น ได้ใช้ให้ข้ามาเที่ยว
หากะหล่ำปลีชนิดดีที่สดเท่าที่จะหา
ได้ในโลกนี้ ข้าโชคดีที่ไปพบเข้าจึง
ได้หักมาด้วย แต่ว่าแดดแข็ง

เหลือเกิน กระหล่ำปลีเลยเหี่ยวไปหมด ข้าไม่รู้ว่าจะเอาไปได้ไกลแค่ไหน”

แม่มดได้ยื่นเชืมนั้น เกิดนึกอยากกินกระหล่ำปลีงามๆ ขึ้นมาบ้าง จึงพูดว่า

“ขอให้ข้าลองชิมกระหล่ำปลีพิเศษของท่านหน่อยได้ไหม”

“ทำไมจะไม่ได้” นายพรานพูด “ข้าหักมา๒ ห้ว เอา ข้าให้หัวหนึ่ง เอาไปสิ”

พูดแล้วก็หยิบกระหล่ำปลีออกจากถุงยามหัวหนึ่งส่งให้ แม่มดมิได้สงสัยแต่อย่างใด พอเห็นกระหล่ำปลีสดๆ เพิ่งหักมาจากต้นก็ถึงกับน้ำลายสอ รีบนำเข้าไปในครัวจัดแจงล้างหั่นด้วยตัวเอง พอทำเสร็จจะรอให้คนใช้ยกมาวางที่โต๊ะอาหาร ก็รอไม่ไหว จึงหยิบเอามาใส่ปากเคี้ยวไป๒ กาบ และยังไม่ทันจะกลืน ทันใดนั้นร่างแม่มดก็กลายร่างเป็นลาวังออกไปในสนาม ขณะนั้นเองสาวใช้ได้เดินเข้ามาในครัว แลเห็นกระหล่ำปลีที่น่ากินใส่จานวางไว้ให้ตนยกไปวางที่โต๊ะอาหาร แต่ด้วยนิสัยเสียที่เคยๆ มาสาวใช้อดแอบหยิบกระหล่ำปลีนั้นใส่ปากกินไม่ได้ และพอกินได้๒ กาบ สาวใช้นั้นก็กลายร่างเป็นลาวังไปสมทบกับลาแม่มด และจากกระหล่ำปลีนั้นก็ได้หล่นลงไปยังบนพื้น เหตุที่เกิดลูกสาวแม่มดหาได้รู้เรื่องไม่ เพราะกำลังคุยกับทูตของพระราช และเมื่อคุยๆ ไม่เห็นมีใครนำกระหล่ำปลีมาให้กินหรือร้องเรียกให้ไปกินที่โต๊ะอาหาร

ลูกสาวแม่มดก็ปรารภขึ้นว่า “เอ่ไม่รู้ว่าจะเอากระหล่ำปลีไปไว้ที่ไหนกันนะ”

นายพรานก็พูดว่า “เดี๋ยวข้าเข้าไปดูในครัวให้ แล้วจะนำมาให้กิน” ครั้นเมื่อเดินไปที่ครัวก็แลเห็นลาวังอยู่ในสนาม๒ ตัว และจากฝักหล่นอยู่บนพื้น ก็นึกรู้ได้ทันทีว่าแม่มดกับสาวใช้คงจะกินกระหล่ำปลีเข้าไปแล้ว ดังนั้นเพื่อเป็นการแก้แค้นแม่มดน้อยที่ทรยศหักหลังตน พรานหนุ่มจึงหยิบกระหล่ำปลีที่เหลือที่หล่นอยู่กับพื้นมาจัดใส่จาน แล้วก็นำออกมาให้หญิงสาว หญิงสาวก็หยิบมากิน และเพียง๒ กาบ หญิงสาวก็ได้กลายร่างเป็นลาวังออกไปยังสนามสมทบกับลาทั้งสอง นายพรานเห็นเช่นนั้น จึงไปล้างหน้าเพื่อให้ผู้ที่กลายร่างเป็นลาทั้งแม่มดกับลูกสาวจะได้จำตนได้ นายพรานได้พูดแก่ลาทั้งสองว่า “นี่แหละคือการตอบแทนความทรยศละ” พูดแล้วก็หาเชือกผูกลากทั้งสองพาไปส่งยังโรงสี

เมื่อถึงโรงสีนายพรานได้ไปเคาะหน้าต่าง เจ้าของโรงสีได้โผล่หน้าออกมาถามว่าต้องการอะไร นายพรานตอบว่า

“ข้ามีเจ้าลา ๓ ตัวที่ข้าไม่อยากจะเลี้ยงมันอีกต่อไป ถ้าท่านจะช่วยรับเอาไว้ให้อาหารมันกิน และทำตามที่เขาบอกแล้ว ข้าจะจ่ายเงินให้ท่าน สุดท้ายท่านจะเรียกร้องเอาที่เดียว ท่านจะรับไว้ได้หรือไม่”

“ได้ซิ ทำไมจะไม่ได้ จะให้ข้าทำอะไรบ้างเล่า”

“ลาแก่นั่นเขียนวันละสามมือให้อาหารมือเดียว และตัวที่สาวกว่าหน่อยให้เขียนวันละมือ แต่ให้อาหารวันละสามมือ ส่วนลาตัวสาวกว่าเพื่อนนั้นให้กินอาหารวันละสามมือแล้วไม่ต้องเขียน”

ตั้งดังนั้นแล้วนายพรานก็กลับไปยังปราสาทไปเก็บข้าวของสิ่งที่ตนต้องการ อีกสองสามวันจึงกลับไปตามข่าวคราวเจ้าของโรงสี เจ้าของโรงสีก็แจ้งให้ทราบว่าการตัวแก่นั่นได้ตายเสียแล้ว ส่วนอีก๒ ตัวถึงแม้จะยังไม่ตาย แต่ก็ทำเสร้าน้อยเห็นจะอยู่ได้ไม่นานหรอก ได้ยินแล้วนายพรานอดสงสารไม่ได้ จึงขอรับลาทั้งสองกลับคืนไป แล้วก็ให้กินกระหล่ำปลีชนิดดีที่ทำให้ร่างลากลายร่างเป็นร่างมนุษย์ ทันใดนั้นลาสาวก็กลายร่างเป็นหญิงสาว ลูกสาวแม่มด หญิงสาวคุกเข่าขอโทษนายพรานว่า

“ขอโทษให้ข้าด้วยเถอะที่ข้าทำไปนั้นนะ เป็นเพราะแม่มดบังคับให้ทำ ซึ่งเป็นการฝืนใจตัวเองเหลือเกิน เพราะข้าก็รักท่านอย่างจริงใจ เสื่อพิเศษของท่านแขวนอยู่ในตู้ฉันแน่ ส่วนหัวใจนกนั้นข้าจะปรุงเครื่องคดดมเพื่อเอาคืนให้ท่าน”

“เก็บไว้เถอะ” นายพรานพูด “จะอยู่กับข้าหรืออยู่กับนางก็ไม่แตกต่างอะไรกัน เพราะข้าจะแต่งงานกับนาง” และนายพรานก็ได้ทำอย่างทีพูด คนทั้งสองก็ได้แต่งงานกันและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขสืบไป ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

๗ แก้แค้น (นิทานฮังการี)

คนที่มีความแค้นอย่างสุดซึ้ง
ข่มหาวิธแก้แค้นได้แปลกๆ ให้
สมความแค้นดังนิทานเรื่องที่
แล้ว แต่เรื่องนี้มีวิธีหลอก
แปลกๆ เพื่อให้ได้ทำการแก้แค้น
ดังเรื่องนทเลาไวว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีหญิง
หม้ายคนหนึ่งมีลูกชายแสนเกียจ-
คร้านอยู่คนหนึ่งชื่อลูตัส หญิงนั้น
ยากจนมีอาชีพเลี้ยงห่านขาย แต่
ลูกชายผู้เกียจคร้านไม่เคยช่วยแม่
ทำอะไรเลย แต่แล้วอยู่ๆ วันหนึ่ง
อากาศแจ่มใส ลูตัสได้บอกแก่แม่
ว่าจะนำห่านทั้ง ๒๐ ตัวที่มีอยู่ไปขาย
ที่ตลาด แม่ได้ยินเช่นนั้นก็ตอ-
กใจที่เห็นลูกชายกระตือรือร้นคิด
จะทำมาหากินขึ้นมาบ้างแล้ว จึง
จัดแจงต้อนห่านมาให้ แล้วก็เตือน
ลูกชายว่า

“จำไว้ด้วยนะลูกว่าบารอน
เจ้าเมืองนั้นถึงจะอายุมากแล้วแต่ก็
ร้ายกาจนัก ใจคอโหดเหี้ยม เก็บภาษี
จากพวกเราชาวบ้านจนๆ อย่าง
รุนแรง และถ้าเราไม่มีให้หรือไม่
ยอมให้ ก็ให้ทหารมาจับบังคับเอา
เงินจากเราไป หวังว่าลูกคงจะไม่
เจอกับบารอนผู้นะ”

“โอ๊ย ถึงเจอะลูกก็ไม่กลัว
หรอก” ลูตัสตอบแม่อย่างอวดดี
“คนแก่ร้ายๆ อย่างนั้นนะ”

พูดแล้วก็ต้อนห่านให้เดินไป
ตามถนนตรงไปยังตลาด เดินไป
ผิวปากไป พอถึงที่หมาย บุคคลแรก
ที่ได้พบก็คือบารอนผู้ร้ายกาจนั้น
แหละ บารอนถามว่า “ห่านพวกนี้
จะขายเท่าไรนะ” “สามฟลอรีน”
(๑ ฟลอรีน = ๒ ซิลลิง) ลูตัสตอบ
“ข้าจะให้เจ้าเพียงครึ่งหนึ่งจะขาย
ไหม” บารอนถาม และลูตัสก็
ตอบว่า

“ไม่ขายหรอก ราคาย่างนั้น
นะ แม้จะขอซื้อวิญญาณพ่อข้าที่
ตายไปแล้ว ข้าก็ยังไมยอมขายเลย”

พูดแล้วก็ผิวปากต้อนห่าน
เดินต่อไป บารอนก็ให้อาณัติ-
สัญญาแก่ทหาร ทหารสองคนก็
โดดมาจับตัวลูตัสผลักให้ล้มลง
แล้วก็จับนอนคว่ำ ให้อีกคนหนึ่ง
เอาไม้อันใหญ่โบยเสีย ๕๐ ที บารอน
ดูทหารของตนเขิน ลูตัสอย่าง
พอกพองใจ ตบมือได้จึงหว่านกับ
เสียงไม้ที่หวดลงไปบนหลังของลูตัส
พอครบ ๕๐ ทีแล้ว ทหารก็ปล่อย
ลูตัสไป ส่วนห่านทั้ง ๒๐ ตัว ก็
ต้อนเอาไปเสียด้วย ต้อนไปพลง

หัวเราะไปพลงอย่างสนุกสนาน

ลูตัสค่อยๆ ขยับตัวลุกขึ้น รู้สึก
เจ็บปวดไปทั่วร่างกายจนแทบจะ
ยืนไม่อยู่ แต่ก็ตั้งใจพดแก้บารอน
ว่า “ขอบคุณท่านที่ใช้หนี้ค่าห่าน
ให้ข้าด้วยวิธีนี้ แต่ข้าขอสัญญาว่า
ข้าจะกลับมาทวงหนี้ท่านคืนเป็น
๓ เท่าที่ท่านทำแก่ข้า ข้าขอสัญญา
ว่า ข้าจะต้องทำให้ได้”

พูดแล้วลูตัสก็ถลาไปทรุดตัว
ลงนั่งใต้ต้นไม้ พลงคิดใคร่ครวญ
ว่าจะทำอะไรต่อไปดี จะกลับไป
บ้านก็อาจไม่กล้าสู้หน้าแม่ เพราะ
แม่เตือนแล้ว แต่ตนเองไม่ฟังเสียง
จึงต้องเสียห่านไปโดยไม่ได้เงิน
มีหน้าข้ายังจะต้องเจ็บตัวเสียอีก
แล้วจะเอาอะไรกลับไปบ้านนอกจาก
รอยฟกช้ำดำเขียว เพราะฉะนั้นจึง
เป็นอันว่ากลับไปบ้านไม่ได้แน่ คิด
ดังนั้นแล้ว ลูตัสก็ออกเดินต่อไป

ลูตัสเดินทางไปยังที่ต่างๆ
ตลอดจนถึงต่างแดน ได้เรียนรู้ภาษา
อันต้งหลายภาษา ลูตัสตั้งหน้า
ตั้งตาทำงานอย่างแข็งขัน ดูเหมือน
จะเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ลูตัสได้
ทำงานหนักถึงปานนี้ เพื่อจะเก็บเงิน
สะสมไว้ และตลอดเวลาที่เดินทาง
ไปอยู่ตามที่ต่างๆ ลูตัสไม่เคยลืม

เลยว่าตนสัญญากับตนเองไว้อย่างไร และในที่สุดก็ถึงเวลาที่ลูตัสได้กลับมาที่บ้านเมืองของตน เมื่อไปถึงก็ได้เห็นบ้านหลังเล็กๆ ของตนได้ผูกพันไปแล้ว แม้ก็ได้ตายไปนานแล้วด้วย เพราะตนจากไปเสียตั้งหลายปี ไม่มีใครในหมู่บ้านนั้นจำลูตัสได้เลย

ลูตัสได้เดินไปดูปราสาทของบารอน แทนที่จะเป็นปราสาทหลังเก่า กลับมีหลังใหม่สร้างขึ้นมาแทนที่ แต่ว่ายังไม่เสร็จจัดเพราะยังไม่ได้มุงหลังคา ลูตัสมองดูปราสาทหลังใหม่นั้นแล้วก็คิดว่า “เห็นจะวันไหนสักวันจะได้กลับมาอยู่กับเจ้าบารอนผู้ร่ำรวยจากนั้น” คิดดังนั้นแล้วก็จัดแจงไปซื้อเสื้อผ้าแต่งตัวให้เหมือนกับสถาปนิกชาวอิตาลี คือสวมหมวกเบเรตต์สีดำ ใส่เสื้อเชิ้ตแพรขาวแขนมีระบายฟูฟ่อง มีปากกาสีเขี้ยวกระเป๋าสองข้าง กางเกงสีเข้ม และรองเท้าหนังสีเข้ม เมื่อแต่งตัวเสร็จแล้วก็เดินตรงไปยังปราสาทของบารอน แล้วก็ทำแบบมองไปรอบๆ ราวกับรู้อะไรทุกอย่างอย่างที่สถาปนิกจะต้องรู้ ดูแล้วก็จัดบันทึกและสังเกตสภาพ แล้วก็ถอยหลังไป หลบตามองให้เห็นชัดๆ ซึ่งแน่ใจได้ว่าบารอนจะต้องสังเกตเห็น และก็จริงดังนั้น เพราะไม่ช้าบารอนก็เดินมาหา และพูดอย่างสุภาพว่า

“ท่านเห็นจะเป็นสถาปนิก ข้ากำลังต้องการคนมาช่วยจัดการมุงหลังคาปราสาทให้อยู่ที่เดียว หวังว่าท่านคงจะสนใจทำงานนี้ ข้าจะจ่ายเงินให้อย่างงาม”

ลูตัสแกล้งพูดอย่างไม่สนใจ ไข้อย่างว่ามีงานยุ่ง แต่ในที่สุดก็ทำเป็นยอมทำให้อย่างเสียไม่ได้ เมื่อตกลงรับทำแล้ว ลูตัสก็พูดกับบารอนว่า

“ถ้าท่านต้องการหลังคาที่สวยงาม และคงทนอยู่ชั่วนิรันดร์ ก็ต้องใช้ไม้ชนิดและขนาดพิเศษ เพราะใครๆ ก็รู้กันไปทั่วว่าท่านนี่ ชอบของดีๆ เพราะท่านมีรสนิยมสูง”

“ใช่ซี” บารอนพูดอย่างพึงพอใจที่ได้รับการยกยอ “ของอะไรของข้าต้องดีที่สุดเสมอ”

“ข้าเห็นท่านแต่แรกก็รู้แล้วว่าปราสาทสวยงามของท่านหลังนี้ อย่างไรเสียท่านคงไม่ต้องการให้เป็นรองใคร”

“ถูกทีเดียว ท่านพูดถูก” บารอนยังพอใจยิ่งขึ้นเมื่อลูตัสยกยอปอปั้น “ถ้าอย่างนั้นมากับข้าสิ ข้าจะพาไปดูป่าใหญ่ที่ท่านจะเลือกไม้ให้ตรงตามชนิดและขนาดที่ท่านต้องการ”

เมื่อเห็นต้นไม้ในป่า ลูตัสก็ทำเป็นพิจารณาเลือกดูต้นไม้ และก็กำหนดว่าต้องเป็นต้นไม้ขนาดไหน โอบได้รอบ ไม่ใหญ่ไปหรือเล็กไป บารอนได้ยืนลูตัสพูดเช่นนั้นรับตอบว่า “ใช่ซี ไม้ขนาดที่ท่านต้องการนั้นมีแน่ๆ เลย ข้าจะพาท่านไปดูเดี๋ยวนี้ละ” บารอนกระวักกระวาดพาลูตัสไปยังต้นโอ๊กต้นหนึ่ง ออกรู้สึกประทับใจในความปรารถนาจะเลือกให้ได้ของดีที่สุดในสถาปนิกผู้นั้น เมื่อถึงต้นโอ๊กนั้นแล้ว บารอนก็ลองเอามือโอบดูเพื่อแสดง

ให้ลูตัสเห็นว่าต้นโอ๊กนี้ได้ขนาดตามที่ลูตัสต้องการ เพราะต้นไม้รอบได้โดยมือทั้งสองประสานกันได้พอดี

“วิเศษ” ลูตัสร้องออกมาดังลั่น พลาถลึงกระเป๋าดึงเชือกเส้นใหญ่ออกมา และลูตัสไม่รีรอแม้แต่นาทีเดียว จัดแจงมัดมือทั้งสองของบารอนอย่างแน่นหนาด้วยเชือกเส้นนั้น แล้วก็ร้องบอกว่า “ข้าได้ตัวเจ้าแล้ว เจ้าบารอนผู้ร่ำรวยจาก ข้าจะได้กลับมาอยู่กับเจ้าคราวนี้ละ”

แล้วก็ฉวยไม้อันใหญ่จากพื้นหวดไปที่หลังบารอนอย่างเต็มเหนี่ยว ฆ่าแล้วฆ่าเล่าจนกระทั่งครบ ๕๐ ที่ เช่นเดียวกับที่บารอนเคยใช้ทหารโอบตนมาแล้ว พอครบ ๕๐ ที่แล้ว ลูตัสก็หัวเราะอย่างสบายใจแล้วก็รับหนีออกไปจากป่า ข้างฝ่ายคนใช้ของบารอนเห็นนายหายไปถึงนานไม่กลับมา ก็เที่ยวตามหาจนกระทั่งไปพบบารอนถูกมัดมือน้อยู่ที่ต้นไม้ และร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด จึงได้จัดการแก้มัดพาบารอนกลับมาบ้าน และเอาไปนอนลงบนเตียง

เพียงเท่านั้นลูตัสยังไม่พอใจ เพราะได้สัญญากับตนเองไว้ว่าจะต้องให้บารอนใช้หนี้เป็น ๓ เท่านี้ เพียงครั้งแรกเท่านั้น ยังจะต้องแก้กันต่อไปอีก ๒ ครั้ง ดังนั้นลูตัสจึงไปหาเสื้อผ้านั้นสีดำมาแต่ง แล้วทาสีดำที่ริมฝีปากต่างหมวดสวมแว่นตาทำให้ดูเหมือนหมอลูตัสหัวกระเป๋านั่งอย่างกระเป๋ายาของหมอ ตรงไปยังปราสาทของบารอน (อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

“มีแก่นแหละ ไปบางกอกแล้วยังเหลือ”

ก็จอร์บเงินมาใส่กระเป๋าสีเสื้อ เสื้อผ้าของเขาบรรจูลงกระเป๋าดำเดินทางพร้อมแล้ว เงินเพียงแค่หกสิบห้าสตางค์ ไม่ถึงหนึ่งเหรียญฮ่องกง เขาพอจะรู้ค่าของเงินไทยแล้ว เพราะอยู่ที่นั่นมานานหลายเดือน ช่วยอาสาใส่บาตรทุกวัน ภาษาไทยฟังพอเข้าใจบ้างเลาะๆ แต่ยังพูดได้ไม่กี่คำ ก็จอร์บได้ใจว่านางมีเงินติดบ้านมาก

กว่าหลายเท่าแต่ไม่ยอมให้

“ไม่ว่าอาเขาหน้อยรี ลาเขาเสียหน้อย” นางร้องบอกเมื่อเห็นเขาถูกขืนหอบกระเป๋ามาโปรยที่หน้าบ้าน

“ไม่ว่าละกรับ เรือมาผมก็จะไปแล้ว”

“ตามใจสิ” นางพูดหัวงกแล้วก็ลงจากเรือนไปดูแลหมูในเล้า

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แก้แค้น (ต่อจากหน้า ๙๐)

แล้วก็ไปยังห้องนอนที่บาร์อนร้องควรวุคราวอยู่คนเดียว ลุดส์บอกคนใช้ว่าตนเป็นหมอมักคนไปตามมา คนใช้บอกหมอล้อมว่า

“เราไปพบเจ้านายของเราในป่า ถูกมัดอยู่กับต้นไม้แล้วก็ถูกเขมมเลียแทบตาย เราตั้งใจจริงที่คุณหมอมาร แต่เอ๋ย ใครไปตามคุณหมอนะ เพราะเราเพิ่งจะมาถึงและเพิ่งเอาท่านบาร์อนขึ้นเตียงคนเดียวเอง แต่ว่าคุณหมอมายูที่นั่นก็แล้ว เชิญเข้ามาเลย”

หมอลุดส์พยายามทำท่าเกรงให้ดูมีความรู้สูง เมื่อตรงไปยังเตียงคนเจ็บ ก็ดึงผ้าเช็ดหน้าอันสะอาดเอี่ยมออกมาเช็ดแว่น เช็ดแล้วเช็ดอีกจนแน่ใจว่าไม่มีฝุ่นผ้าติดอยู่ที่กระจกแว่นตาอีกเลย บรรดาคนใช้มองดูอ้าปากค้าง เพราะหมอกันนี้จะมาเป็นหมอเก่งจริงๆ ลุดส์ก็มองดูแผลของบาร์อน แล้วเอามือแตะหน้าผากดูว่ามีไข้หรือเปล่า แล้วก็ก้มตัวลงฟังหัวใจคนไข้ ต่อจากนั้นก็พูดว่า “บวชมาก คนเจ็บนับวชมาก ขอให้ข้าคิดดูก่อน...”

คนใช้ โอดเข้ามาอยู่ข้างๆ คอยรับคำสั่ง ลุดส์สั่งคนใช้เหล่านั้นว่า

“ก่อนอื่น ข้าต้องการสมุนไพรเหล่านี้...” แล้วลุดส์ก็ออกเสียงคำขากๆจากภาษาที่ตนเรียนรู้มา และบอกต่อไปว่า “แล้วก็ต้องการหย่าเหล่านี้อีก ๒ กระจาด หาได้ตรงที่โล่งชายป่าโน้น” แล้วลงท้ายว่า “ไปเถอะ รีบไปเอามา ไม่มีเวลาจะเสียอีกแล้วแม่แต่นาทีเดียว”

พวกคนใช้ต่างรีบร้อนออกไปไม่แน่ใจว่าตนจำชื่อที่ออกเสียงขากๆประหลาดๆเหล่านั้นได้หรือไม่ แล้วก็ไม่ได้แน่ใจด้วยว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าหากพวกตนกลับมามีมือเปล่า ทั้งนั้น เพราะบาร์อนร้ายกาจแก่คนใช้เช่นเดียวกับร้ายกาจแก่คนอื่น หรือบางทีจะยิ่งกว่าเสียอีก ครั้นคนใช้ให้หลังไปแล้ว ลุดส์ก็ไปจับข้อมือของบาร์อนทำท่าเหมือนจะจับชีพจร แต่แท้ที่จริง ลุดส์จับมือบาร์อนมัดติดกับเสาเตียง แล้วก็ร้องบอกบาร์อนว่า จะต้องหวดบาร์อนเป็นการชำระหนี้ อีก ๕๐ ที่ บาร์อนร้องลั่นขอให้ลุดส์เวทนาตนบ้าง แต่ลุดส์ไม่ฟังเสียง เพราะขณะนั้นไม่มีใครอยู่ พอหวดได้ครบ ๕๐ ที่แล้ว ลุดส์ก็หายตัวไปเลย

ข่าวที่บาร์อนถูกโบยถึงสองครั้งในวันเดียวกันได้ระบือไปทั่วบ้านทั่ว

เมือง นับเป็นเรื่องอื้อฉาวที่สุด ไม่ว่าใคร เป็นต้องโจษจันกันถึงเรื่องนั้น ทั้งนั้น มีคนเป็นอันมากพากันคัดอกติโทษในที่สุดบาร์อนก็ได้รับรสชาติของการโบยที่ตนได้เคยโบยคนอื่นมาแล้ว

ฝ่ายบาร์อนก็ไม่ยอมละเว้น ตอนนั้นบาร์อนรู้ชื่อผู้ที่ทำร้ายตนแล้วว่าชื่อลุดส์ เพราะลุดส์ประกาศชื่อของตนตอนที่โบยบาร์อน ดังนั้น บาร์อนจึงตั้งรางวัลค่าหัวของลุดส์ปิดประกาศให้รางวัลคนที่จับตัวลุดส์ได้ทั่วไปหมด ลุดส์เห็นประกาศแล้วก็รู้สึกสบายใจว่าตนคงจะปลอดภัย เพราะไม่มีใครเคยรู้เคยเห็นว่า ลุดส์หน้าตาเป็นอย่างไร

วันหนึ่งเป็นวันตลาดนัด ลุดส์ไปยังที่ที่ขายม้า เห็นม้าตัวหนึ่งลักษณะดีเป็นพิเศษ มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเป็นเจ้าของ ลุดส์ถามว่า “ม้าตัวนี้ขายอย่างไร” เด็กหนุ่มตอบว่า

“ทองร้อยแท่ง”

“บ้าไปแล้วหรือเจ้าหนู ม้าอะไรกันตัวหนึ่งมีราคาเป็นทองตั้งร้อยแท่ง”

“ม้าข้าพเจ้าเร็วที่สุดในแผ่นดินนี้” เด็กหนุ่มแย้ง

“ไหนลองพิสูจน์ให้ดูซิ”

“ก็ได้ ท่านกำหนดมาซิ จะให้วิ่งไปไหนล่ะ”

ลูคัสจึงเข้าไปยังรถอันหรูหราของบาร์อนที่จอดอยู่บนถนนข้างออกไปหน่อย ลูคัสบอกเด็กหนุ่มว่า “ตรงโน้นนี่ะ มีคนที่มกคนแฉดล้อมตั้ง ๑๐ คน เจ้าจงเข้าไปทักมันแล้วบอกเขาว่าเจ้าน่ะชื่อลูคัส ถ้าเจ้ามาเห็นคนเหล่านั้นได้อย่างรวดเร็ว เร็ว

ที่สุดเท่าที่ฝีเท้ามาของเจ้าจะไปได้ละก็ อย่าว่าแต่ทองร้อยแท่งเลยที่ข้าจะให้เจ้า ข้าจะแถมให้อีก ๑๐ แท่งด้วยซ้ำไป ตกลงไหม”

“ตกลง” เด็กหนุ่มรับคำแล้วก็โดดขึ้นม้าวิ่งตรงไปยังทหาร ๑๐ คนที่แวดล้อมบาร์อนอยู่ พอเด็กหนุ่มบอกว่าตนชื่อลูคัสเท่านั้นละ คนทั้ง ๑๐ ก็ควมมำกควมมาเด็กหนุ่มไปอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง พอทหารทั้งสิบขมำ

พันไปแล้ว ลูคัสก็จัดการโยนบาร์อนได้อีก ๕๐ ที่ครบ ๓ ครั้ง ตามที่ได้สัญญาไว้แก่ตนเอง

นับแต่วันตลาดนัดนั้นเป็นต้นมา ปรากฏว่าบาร์อนผู้ร้ายกาจได้กลายเป็นคนดีมีเมตตาผัดกับแต่ก่อน อย่างหันมาเป็นคนดี ทำให้อุคนในบ้านในเมืองนั้นอยู่ด้วยความสุขด้วยกันทุกคน

บึงหญ้าป่าใหญ่ (ต่อจากหน้า ๙๒)

แล้วแลบลันปล้นดาอยู่หลังเสา ย่นเท้ามาข่ว ผมก็คว้าส่นกระโดดเข้าใส่ทั้งซ้ายทั้งขวา ขว้าง แล้วกระโดดตามเข้าไป มันก็พุ่งใส่หน้าตาของผมนเองทุกที

“เฮ้อๆ โอ้หมาบ้าๆ” เสียงร้องขั้วรอบตัวผมนยังดังขึ้นๆ ส่นที่ผมขว้างก็พุ่งกระเจายไปทั่วใต้ถุนศาลาจนมองแทบไม่เห็นตัวกัน เผลอมันก็ผลัดผมจนล้มลุกกลุกกลาน ผมลุกขึ้นได้ก็กระหัดกระหอบไล่จับขว้างพวกมันซุ่มมุน แล้วการเล่นก็สมบูรณ์ ผมกลายเป็นโอ้หมาบ้า

การเล่นที่โหดร้าย ที่เผ่าใจผมทุกวันดำเนินไปยาวนาน ที่สุดตามขว้างเขาไม่ไหว ไล่เขาไม่ทัน ผมก็หยุดยืนร้องไห้โฮๆ ล่น ว่งเล่นก็แตกแยกย้ายกันไป ทั้งผมให้ย่นดาข่ม หน่าเปอนส่นมอมแมมร้องให้อยู่เดียวดาย

ประเดี๋ยวหนึ่ง พวกมันที่มความสุขจากการแกล้งผม ก็ไปจับดวงกลมเล่นมวขงกัน สองคนที่อยู่ในวงเอาหลังชนกันต้องพยายามเตะคนนอกวงให้ได้ ใครถูกเตะจะต้องเข้าไปยืนแทนข้างในวง พวกข้างนอกก็จะจ้องคอยกรูเข้าไปรุมเตะคนข้างใน เตะให้บัดเบ้แล้วรีบถอยออกมา พวกที่อยู่นอกวงก็ร้องเฮ้อๆ เต้นไปรำไป เผลอ ก็ถูกผลัดเข้าไปให้คนข้างในเตะ พวกตัวเล็กหน้อยที่อยู่วงนอกชอบยืนกันเข้าไปด้วย พอคนในทำท่าจับ คนยืนกันก็รีบกระโดดหลบ น่าสนุก ผมหยุดร้องไห้ เดินเข้าไปเล่นกับเขาอีก

ตั้งท่า กำหมัดชูเข้า แล้วเดินเฮียๆ ขยับเข้าไปๆ

باب! ผมโดนเตะแทบคว่ำ คราวนี้ก็ต้องเข้าไปอยู่ข้างใน และไม่ได้ออกมานอกวงกับเขาอีกเลย ถูกเตะเป็นบัดไปมาอย่างทารุณและหำมเล็ก ผมกลายเป็นบ้าเกลื่อนที่ จนกระทั่งพวกเด็กเกเรเลิกเล่นเตะก่อนกระดาขมาเห็นเข้า โหนก เบี้ยว บุค พวกกลุ่มเด็กโซเข้ามา โทนนำหน้าเช่นเคย มาหยุดยืนจ้องตาเจ้าเบมกับเจ้าเท่งคู่ปรับซึ่งตัวใหญ่กว่า

สองพวกนี้คอยจ้องจะเล่นงานกันอยู่เสมอ ครูไม่อยู่เมื่อไรก็จะส่งให้เจ้าเบมกับเจ้าเท่งและพรรคพวกของเขาเป็นผู้คุม คอยดูไม่ให้ใครลงบันไดจนกว่าโรงเรียนจะเลิก แต่โหนกกับโตนก็พาพวกหนีไปได้ ชกกันตัวต่อตัวที่ไร โตนเป็นฝ่ายจมนส่นทุกที แต่ก็ไม่มีเลยสักครั้งที่โตนจะไม่เป็นฝ่ายหาเรื่อง เห็นกันเป็นไม่ได้ ข่มกันกับปูนก็ยังดูน้อยไปถ้าจะเทียบ

นั่งมองตากัน แล้วโตนก็หันเข้าดังทำใส่ผมที่อยู่วงใน ทำเตะผัดเตะถูกแกล้งเสียหลัก กองยาทำให้ผมเตะ ถ้าผมเตะผมก็จะมีโอกาสสอออกนอกวงไป แต่ผมไม่กล้า คนวงในอีกคนได้ทำก็เหวี่ยงเท้าใส่เขาทันที ดาเขาลุกวาวบวัดใจที่ได้มายืนวงในคู่กับผม เราสองคนหันหลังชนกัน รวากับเป็นสองนักสู้ผู้ยิ่งใหญ่ แล้วก็ไม่มีใครเตะผมได้อีก ดูเขาจงใจเข้ามาปกป้องคุ้มครอง

ผมเป็นแต่เพียงคนขลาด ตลอดมาเกือบเป็นคนที่ไม่ม่ปาก นึกอยากจะเล่นสนุกกับเขา แล้วก็ต้องกลายเป็นเหยื่อ ถูกเตะถูกถีบ แต่วันนี้ผมเขามาขึ้นเคียง ผมก็รู้สึกอ่อนใจ

(ตอนหน้า - ขวาค้นเค้น)

32 16 22.1.22.

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

๑๖
ผู้รับมรดก (นิทานพม่า)

นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานธรรมศาสตร์หรือเรื่องหนึ่งกล่าวยุติเรื่องเป็นปมปัญหาอันต้องนำไปให้เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาเป็นผู้ตัดสิน เรื่องเล่าตามที่หม่องทินอ่องเล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่า ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเศรษฐีสองคน เป็นเพื่อนรักกัน เศรษฐีทั้งสองต่าง ตกพุ่มหม้ายทั้งคู่ แต่คนหนึ่งยัง โชคดีที่ยังได้ลูกชายไว้ชื่นชม คนหนึ่ง ส่วนอีกคนไม่มีลูก วันหนึ่ง เศรษฐีคนหนึ่งได้ปรึกษากับ เศรษฐีเพื่อนรักว่า

“เพื่อนเอ๋ย ข้าจะแก่งแย่งทุกวินาที ความจำก็เสื่อมลง เห็นจะดูแลทรัพย์สินสมบัติต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว ข้าจะยกให้ลูกชายข้าดูแลสืบต่อไป เพื่อนจะเห็นเป็นอย่างไร”

“ข้าก็รู้สึกเห็นด้วยเหมือนกันละเพื่อน” เศรษฐีอีกคนหนึ่งพูดพลางถอนใจ “แต่ข้าไม่มีลูกจะช่วยเหลือแล้วละสิ ขอบใจไม่รู้จะทำอย่างไร จำเป็นต้องแบกภาระเองต่อไป”

ดังนั้นไม่ช้าเศรษฐีที่มีลูกชาย ก็ได้มอบทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดให้ลูกชายดูแลและลูกชายก็ได้เชื่อเชิญบิดาให้พักอยู่ด้วย ตอนแรกๆ ราว ๒ สัปดาห์ เศรษฐีได้พักอยู่อย่างสุขสบาย เพราะลูกชายปรนนิบัติวัดดากอย่างดีในฐานะที่เป็นแขกคน

สำคัญที่บ้าน ห้องที่อยู่ก็เลือกห้องที่สบายที่สุดให้อยู่ อาหารก็เลือกชนิดดี ๆ ปรุงอย่างประณีตมีรสอร่อย ทั้งยังมีบริวารแวดล้อมอีกถึง ๑๐ คนที่เจ้าของบ้านจะต้องเลี้ยงดูด้วย ค่าใช้จ่ายจึงออกจะสูง ดังนั้นเมื่อลูกสะใภ้ทนนอยู่ได้ราว ๒ สัปดาห์ดังกล่าวกว่าแล้ว ก็หมดความอดทน เริ่มบ่นเรื่องความสิ้นเปลือง ลูกชายเศรษฐีก็เห็นจริงตามคำเมีย จึงลดบริวารคนรับใช้ลง จาก ๑๐ คนลงเหลือเพียงคนเดียว

ครั้นอยู่ต่อมา ลูกสะใภ้ก็พูดแก่ผัวของตนว่า “รายจ่ายของเราก็ก็น่าสงวนนะ เราควรจะต้องประหยัดให้มาก ที่จริงนะคุณพ่อท่านไม่เห็นจำเป็นจะต้องมีคนใช้ประจำตัวเลย คนใช้ของเรามันตั้งหลายคนคงจะช่วยดูแลรับใช้ท่านได้” ตอนแรกผัวก็แข็งไม่เห็นด้วย แต่ภายหลังก็ยินยอมจัดการไล่คนใช้ที่ดูแลพ่อของตนออกไป เท่านั้นยังไม่เป็นที่พอใจของลูกสะใภ้ เพราะไม่ช้าไม่นาน นางก็บ่นกับผัวอีกว่า “คุณพ่อกินมากเกินไปเสียแล้วละ ทำให้เพิ่ม

ค่าใช้จ่ายของเราขึ้นไปอีก ไม่ไหวเลย”

ลูกชายเศรษฐีก็ยอมทำตามคำเมียดังครีก่อน คราวนี้ไม่แต่จะลดอาหารชนิดดี ๆ ลง ยังตัดม้ออาหารลงไปเสียด้วย เหลือเพียงวันละม้อเดียวเท่านั้น พ้นเรื่องอาหารไปแล้วลูกสะใภ้เศรษฐีก็หาเรื่องบ่นอีก หนนั้นบ่นเรื่องห้องที่อยู่ว่า “คุณพ่อไม่ต้องอยู่ห้องใหญ่ที่สบายที่สุดของบ้านเราก็น่าจะได้นะ ให้ไปอยู่ห้องเล็กทางหลังบ้านเถอะ” ผัวฟังแล้วก็รีบตกลงทันที ไปบอกพ่อให้ย้ายไปอยู่ห้องเล็กหลังบ้าน

ฝ่ายเศรษฐีผู้พ่อเฝ้าดูลูกชาย ลูกสะใภ้กระทำแก่ตนมาตั้งแต่ต้นด้วยความอดทน ครั้นมาถึงตอนนี้นะ เศรษฐีเหลือจะอดทนต่อไปไหว จึงเดินออกจากบ้านลูกชายไป แล้วก็ไปขอทานเขากินเขียงซากทั้งหลาย ข้างที่เศรษฐีต้องกลายมาเป็นยาจกแพร่ไปทั่ว เพื่อนเศรษฐีได้ยินข่าว เขาก็ตกใจ รีบไปเยี่ยมมรดกนตรงที่เศรษฐีสหายของตนยื่นขอทานอยู่ แล้วพูดว่า (อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

อยู่ใกล้ท่านท่านคงจัดยาให้เขากินแล้ว และโรคร้ายคงหายไปแล้ว

ใกล้ๆกับร้านตัดเสื้อผ้าที่เขาทำงานอยู่มีร้านขายยาที่ซื้อชื่อยาจากร้านนั้นมากิน อาการก็ทุเลาไปบ้างวันสองวันแล้วกลับเป็นใหม่ ค่ายาแพงเกินกว่าเงินเดือนหกบาทของเขาจะพอซื้อกินได้ ชายหนุ่มจึงได้พึ่งพาโรงรับจำนำตามที่เคยรู้มาจากเจ้าแก้ว

“ปวดท้องเรอะ ง่ายจะตาย” ช่างเย็บเสื้อคนหนึ่งแนะนำที่ซื้อ “จะพาไปรักษา เอาไหม”

“ที่ไหน หมอคิดแพงไหม” ที่ซื้อกังวล

“โธ่เอ๊ย ไม่ต้องหมอหรอก ผื่นใจเล่า รับรองหายปวดเป็นปลิดทิ้ง ฉันทันเคยมาแล้ว ปวดหัวปวดท้องเป็นหายหมด ฉันทันก็สูบ แต่อย่าไปพูดไปนา เจ้าแก้วไม่รู้หรอกถ้ารู้แกเห็ดหัวว่าดีดยา โธ่ ไม่สูบผื่น ทำแต่งงาน มันก็ปวดหัวอยู่เรื่อย ปวดหลังปวดท้อง สูบแล้วหายหมด”

ที่ซื้อนั่งฟังตาปริบๆ ไม่กล้าคัดค้าน แต่ยังไม่ยอมเชื่อ

“ฉันทัน ตอนค่ำจะเอามาให้ รับรองหายปวดท้องเด็ดขาด”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ผู้รับมรดก (ต่อจากหน้า ๙๓)

“โธ่ เพื่อน มาทนลำบากอยู่ทำไม ทำไมไม่มาหาข้าเล่า เสียแรงเราเป็นเพื่อนรักกัน”

“ที่ข้าไม่ได้บากหน้าไปหาเพื่อน ก็เพราะไม่หวังพึ่งใครอีกแล้ว ไม่คิดว่าใครจะมาช่วยได้ เพราะแม้แต่ลูกของตัวเองมันก็ยังเห็นพ่อของมันเป็นภาระมันจะต้องเลี้ยงดูเลย”

“ถึงอย่างไรเราก็เป็นเพื่อนกันนะ เพื่อนย่อมเป็นเพื่อนเสมอไปอย่าลืมเสียซี มาเถื่อนะ มาอยู่กับข้า” เสริมรู้ได้พยายามชักชวนจนในที่สุดเสริมรู้จากเพื่อนก็ยอมไปอยู่กับเพื่อน และก็ได้อยู่บ้านอันโอ้อ่า ห้องที่อยู่ใหญ่และสบาย อาหารก็เป็นชนิดดีที่สด ปรุงอย่างดีที่สุด พร้อมทั้งจัดหาบริวารรับใช้ให้อีก ๑๐ คน อย่างเคย

สหายทั้งสองได้อยู่ด้วยกันมาอย่างมีความสุข จนกระทั่งถึงวันที่เสริมรู้จากเจ็บหนักใกล้จะตายเสริมรู้ได้บอกแก่สหายของตนว่า

“เพื่อนเอ๊ย ข้ามานึกได้เอาตอนที่ใกล้จะตายตนเองว่า เมื่อตอน

ข้ายังหนุ่มๆ อยู่ นั้น ได้เกิดจลาจลวุ่นวายขึ้นในบ้านในเมือง ข้าเป็นห่วงสมบัติจึงเอาทองใส่หม้อดินฝังไว้ใต้ต้นไทรใกล้กับประตูวัดของหมู่บ้านเราทางทิศตะวันออกเป็นจำนวนทองเจ็ดหม้อด้วยกัน ครั้นต่อมาเราวุ่นวาย ข้าเลยลืมเรื่องสมบัติที่ฝังไว้เสียสนิทเลยทีเดียวถึงแม้ว่าขณะนั้นเพื่อนจะร่ำรวยก็ตามแต่เพื่อนดีแก่ข้า มีใจเมตตาพาข้ามาเลี้ยงดูอย่างดีมีความสุขจนแทบเท่าถึงวันใกล้จะตาย ข้าจึงขอยกทองทั้ง ๑ หม้อที่ฝัง ไว้คืนให้แก่เพื่อนเพื่อเป็นรางวัลและเป็นการตอบแทนบุญคุณเพื่อน”

แต่ทองทั้ง ๑ หม้อนั้น คนเจ็บยังไม่มีทันจะหยิบยื่นให้ เพราะเสริมรู้ยังไม่ได้ไปขุดมา คนเจ็บก็ได้สิ้นชีวิตลง จึงเป็นอันว่าการยกให้เป็นเพียงการออกปากกล่าวจากเท่านั้น ยังไม่ได้ยื่นให้ถึงมือ เสริมรู้ผู้รับเกรงว่าลูกชายเสริมรู้จากจะมาร้องฟ้องถือเป็นทรัพย์สินมรดกของตน จึงได้ไปทูลขอเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาให้ทรงตัดสินลงไปให้เด็ดขาดว่าผู้ใดจะมีสิทธิ์ได้รับทรัพย์สินมรดกทอง ๑ หม้อ

เจ้าหญิงโปรดให้ลูกชายเสริมรู้มาฟังการพิจารณาตัดสินคดีด้วย คำตัดสินของเจ้าหญิงมั่งคั่งนัก

“ปัญหาที่ข้าจะต้องพิจารณาคัดสินก็คือผู้ใดควรจะเป็นทายาทผู้รับทรัพย์สินมรดกของเสริมรู้ผู้ตาย ลูกชายผู้ออกสัญญาหรือเสริมรู้ผู้สหายที่นำไปเลี้ยงดูจนถึงวันตาย ตามธรรมดาทายาทผู้รับทรัพย์สินมรดกของผู้ตายจะต้องเป็นลูกชาย แต่ว่าลูกชายเสริมรู้ก็ได้แสดงความออกสัญญาต่อพ่อเสียจนพ่อต้องออกจากบ้านมาขอทานเขากิน ทั้งไม่เคยสนใจใยดีเลยว่าพ่อจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร นับแต่นั้นมา

ส่วนเสริมรู้ที่เป็นเพื่อน แม้ทางศาลให้ตัดสินเป็นคนอันมิใช่ญาติ แต่ก็ได้เอาใจใส่ดูแลนำมาเลี้ยงดูไม่ให้ต้องไปขอทานเขากินหลังจากที่ยกสมบัติให้แก่ลูกหมดแล้ว ดังนั้นเสริมรู้ผู้สหายจึงควรจะได้เป็นทายาทผู้รับทรัพย์สินมรดกที่เป็นทอง ๑ หม้อนั้นไป”

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องแหวนทับทิมของลูกเสริมรู้ ก็เป็นกรณีคล้ายคลึงกันว่าผู้ใดควรได้เป็นผู้รับมรดกแหวนทับทิมวงนี้ เรื่องเล่าว่า

เศรษฐีคนหนึ่งมีลูกชายคนเดียว
เพื่อรักมากจนยกแหวนทับทิมอันล้ำ
ค่าวงหนึ่งให้สวมใส่ ทั้งพ่อทั้งลูก
ต่างก็มีเรื่องไม่สบายใจต่อกัน กล่าว
คือลูกชายมิได้สนใจเรื่องธุรกิจ
ของพ่อ เอาแต่อ่านหนังสือธรรมะ
ของพ่อจะไปบวชพ่อก็ไม่ยินยอม
ลูกชายคอยจนอายุ ๒๐ พ่อจะบวชได้
จึงเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นเสื้อผ้ายาว
นักบวชหนีออกจากบ้านไป แต่ออก
จากบ้านมาตั้งไกลโขจึงนึกได้ว่า
ไม่ได้ถอดแหวนทับทิมออกทิ้งไว้
ในห้อง ดังนั้นจึงถอดซ่อนไว้ใต้
เสื้อผ้ายาวทุกตัวสวมใส่อยู่นั้น

ชายนั้นชอบอาหารเขาเรื่อยไป
จนกระทั่งถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง
ห่างไกลจากบ้านเดิมเป็นอันมาก
จึงเข้าไปพักอยู่ในวัดของหมู่บ้าน
หวังจะบวชเป็นพระ และจะจำ-
พรรษาอยู่ทั่วคืนนั้นเรื่อยไป และคิด
ว่าคงจะอยู่ได้อย่างสงบ เพราะไม่มี
ใครรู้จักตน แต่ก่อนจะถึงวันบวช
ชายนั้นก็ได้ล้มเจ็บเป็นไข้อย่างหนัก
ได้อุปาสกของวัดนั้นเป็นผู้รักษา
พยาบาล แต่ทั้งๆที่ดูแลอย่างเอาใจ-
ใส่ใกล้ชิด อาการไข้ก็นยังไม่ดีขึ้น
จนเจ็บกระดูกทั่วตัวจนบวชไม่รอด จึง

ได้พูดแก้อุปาสกนั้นว่า

“พี่ชาย ทั้งๆที่พี่ดูแลรักษา
พยาบาลเป็นอย่างดี แต่ข้าก็คง
จะไม่รอด ข้าจึงอยากจะบอกพี่ชาย
ว่า ข้านี้เป็นลูกเศรษฐีนะ ข้ายังมี
แหวนทับทิมที่ล้ำค่าอยู่วงหนึ่งซ่อน
อยู่ใต้เสื้อข้าแหละ ถ้าข้าตายแล้ว
ละก็ พี่เอาไปขายมาทำศพข้าด้วย
นะ ส่วนเงินที่เหลือพี่เก็บเอาไว้เอง
ก็แล้วกัน”

พูดสิ่งเสียเช่นนั้นแล้ว ไม่ช้า
ชายนั้นก็ตาย อุปาสกก็จัดการศพ
อย่างหรูหราเต็มตามที่ประเพณีทุก
ประการ แล้วก็นำไปฝัง แต่แหวน
ทับทิมนั้นอุปาสกยังคงเก็บไว้ ไม่
ได้นำไปขาย ส่วนเศรษฐีผู้พ่อ
พยายามตามหาลูก และมารู้ข่าวว่า
ลูกมาอยู่ทั่วคืนก็ต่อเมื่อลูกชายได้
ตายไปเสียแล้ว เศรษฐีได้ถาม
อุปาสกผู้พยาบาลว่าเห็นแหวน
ทับทิมของลูกชายตนหรือเปล่า แต่
เมื่อรู้ว่าอุปาสกเก็บแหวนวงนั้นไว้ก็
ทวงแหวนคืน แต่อุปาสกก็แย้งว่า
“ก็เขาให้ข้าแล้วนี่ มันก็ต้อง
เป็นของข้า”

เศรษฐีก็แย้งว่า “แต่แหวน
วงนี้เป็นแหวนของข้า ข้าให้ลูกข้า

ใส่ เมื่อลูกข้าตายแหวนก็ต้องกลับ
มาเป็นของข้าจึงจะถูก”

“ท่านให้ลูกของท่านแล้วก็
แล้วกัน มันจะกลับมาเป็นของท่าน
อีกได้อย่างไร”

“แต่ของที่ลูกข้ายกให้ท่าน ยัง
ไม่ได้ให้โดยเด็ดขาด เพราะตอน
เขาตาย เขายังไม่ได้ให้ และที่ข้า
ถือว่าแหวนต้องกลับเป็นของข้า ก็
เพราะลูกข้าไม่มีพมือน้อมมีลูกเมีย
ที่จะรับทรัพย์มรดก เพราะฉะนั้น
สมบัติของเขาก็ต้องเป็นของข้าผู้
เป็นพ่อเขา”

คนทั้งสองทุ่มเถียงกันไม่เป็น
ที่ตกลง จึงพากันมาเฝ้าเจ้าหญิงผู้
เรื่องปัญญา เจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“จริงอยู่ละที่ผู้ตาย ไม่ได้
แต่งงาน ไม่มีลูก ไม่มีเมียทั้งยังไม่
มีพี่ ไม่มีน้อง ตามธรรมดา พ่อของ
เขาควรจะได้เป็นทายาทรับทรัพย์
มรดกของเขา แต่ว่ากรณีของลูกชาย
เศรษฐีนี้ อุปาสกเป็นผู้ดูแลรักษา
พยาบาลอย่างใกล้ชิดในระหว่างที่
เจ็บป่วยจนกระทั่งตาย ทั้งยังได้
จัดการศพอย่างสมเกียรติ จึงสมควร
ได้เป็นทายาทรับมรดกที่เป็นแหวน
ทับทิมของเขา” ♥

ความลับบนแหลมไผ่ใน (ต่อจากหน้า ๙๐)

เดชะคุณ ผมส่งอาหารแล้วละ”

“นาซารีนล่ะคะ”

“ผมเลี้ยงอาหารว่างไปแล้ว ตอนนี้ถึงเวรผมเลี้ยง
อาหารค่ำคุณบ้าง”

“สบายใจขึ้นบ้างมั้คะ” เอมิลาถาม ขณะเดินมา
ด้วยกัน

“ก็อยุ่ยังชั่ว จะให้บอกว่าคุณไม่ได้หอรอกคุณ
เพราะผมยังต้องลักลอบพบกันอย่างนี้ แล้วยังเอาคุณ

บังหน้า จนใครๆล้อกันทั้งกรุงไกรว่า คุณกับผมคง
ไม่แล้วแต่งงานกันเด็ดขาด”

“เรื่องนั้นเอง ก็ทำไม่ได้เรียนมาตามโล่ล่าตามตรง”

“แม่ผมหัวเก่า ขึ้นบอกความจริงได้หัวใจวาย”

“แล้วคุณจะทำยังไงล่ะคะ” เอมิลาถามในสีหน้า
ของเขา

“ผมกำลังคิดว่า เงินเดือนที่หาได้นั้นจะพอเลี้ยง
นาซารีนกับแม่ของหล่อนไหมมั้ก็ไม่รู้”

“อาหมิน” หล่อนอุทานออกไป “คุณกำลังจะให้

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

๙
คนเจ้าสำราญ (นิทานจีน)

ความเชื่อเรื่องหมาจิ้งจอกกลายร่างเป็นคนได้คงมีที่มาจากจีน ผู้ที่ได้อิทธิพลจากจีนอันได้แก่เกาหลี และญี่ปุ่นจึงพลอยเชื่อตามไปด้วย และได้มีนิทานเรื่องหมาจิ้งจอกกลายเป็นผู้หญิงสาวสวยมาหลอกผู้ชายหนุ่มมากมายหลายเรื่องด้วยกัน ได้เคยเล่าไปแล้วก็หลายเรื่อง เช่น นิทานจีนเรื่อง กบหมาจิ้งจอก นิทานญี่ปุ่นเรื่อง มายาหมาจิ้งจอกกับหมาจิ้งจอกกตัญญู เรื่องนี้ได้เล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีนักศึกษาคนหนึ่งชื่อ สุกุเหม่เซ็ง เป็นคนเกิดในตระกูลเก่าแก่สืบต่อกันมานาน บรรพบุรุษของสุกุเหม่เซ็งเคยดำรงตำแหน่งสูงๆในราชการมาแล้ว แต่ในบัจจุบันครอบครัวของสุกุเหม่เซ็งตกต่ำลงไปถึงพยายามแยกอยู่อย่างโดดเดี่ยวเงียบๆไม่เกี่ยวข้องกับใคร สุกุเหม่เซ็งเป็นลูกชายคนเดียวของพ่อแม่ พ่อแม่หวังอย่างเหลือเกินว่าลูกชายคนเดียวของตนจะต้องได้ดิบได้ดีไปข้างหน้า เพราะมีแววเฉลียวฉลาดมาตั้งแต่เล็กแล้ว แต่ว่าเป็นเคราะห์กรรมของพ่อแม่ที่สุกุเหม่เซ็งเมื่อเติบโตขึ้นแทนที่จะคว้าเครื่องยศกับดาราเพื่อเตรียมตัวสอบเป็นข้าราชการ กลับคบเพื่อนเที่ยวเตร่ กินเหล้าอย่างสนุกสนาน ความรู้ความสามารถเป็นพิเศษในการแต่งคำประพันธ์ก็นำไปใช้ในการแต่งกลอนเกี้ยวพาราสีเสีย

วันหนึ่งเมื่อสุกุเหม่เซ็งกับเพื่อนกลับจากร้านเหล้า ต่างส่งเสียง

เอะอะเซเฮฮาด้วยฤทธิ์เหล้าโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ทันใดนั้นเองได้มีภิกษุองค์หนึ่งเดินประคองบาตรตรงมาคนเหล่านั้นก็กล่าวว่า “ท่านดูผิดเสียแล้ว พวกเราน่ะไม่มีเงินหรอกนะ เงินน่ะไปอยู่ที่ร้านเหล้าหมดแล้ว” พระภิกษุชราไม่สนใจว่าใครจะพูดว่าอะไร แต่กลับจ้องมองดูสุกุเหม่เซ็งแล้วพูดว่า

“มีอาชัพอันสูงส่งรอพ่อหนุ่มคนอยู่แล้ว พ่อหนุ่มจะได้ดำรงตำแหน่งสูงที่เดียวละ และจะได้คู่ซ้อเสียงของตระกูลกลับมาได้อีกด้วย”

พูดแล้วก็รีบเดินไป พวกเพื่อนๆ ก็เลี้ยวเลียนสุกุเหม่เซ็งว่า “น่าจะไปหมกตัวอยู่กับกองหนังสือเสียเดี๋ยวนี้เลย” แต่สุกุเหม่เซ็งร้องว่า “ช่างข้าเอะ ถ้าคำทำนายของพระแก่องค์นั้นแม่นยำจริง ถึงข้าไม่ต้องทำอะไร ก็คงจะต้องเป็นไปอย่างคำทำนายนั้น แล้วพระอะไรจะกลับไปคร่ำเคร่งกับหนังสืออีกเล่า”

แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้สุกุเหม่เซ็งจะทำเป็นไม่สนใจกับคำทำนายของพระภิกษุชรา และยังคงเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูงอย่างสำราญใจอยู่เช่นเดิม แต่ไม่ช้าก็กลับรู้สึกตัวได้คิดว่าเหตุใดตนจึงจะไม่ลองเสี่ยงโชคดู ถ้าสอบได้ ตระกูลของตนก็จะได้นามมีตามเดิม คิดได้ดังนั้นแล้ว เมื่อถึงคราวจะมีการสอบที่ในเมืองหลวงของแคว้นที่ตนอยู่ สุกุเหม่เซ็งจึงตัดสินใจว่าจะต้องเข้าสอบคราวนี้ให้ได้ แต่ไม่ได้เตรียมตัวหนักเท่าไรนัก เพราะเชื่อคำทำนายของพระภิกษุชรา ถึงคราวจะเดินทางก็เตรียมแต่ของที่จำเป็นที่สุดเท่านั้น

สุกุเหม่เซ็งเดินทางมาถึงเมืองเล็กๆแห่งหนึ่งในตอนบ่าย จะเดินทางไปให้ถึงเมืองหลวงคงไม่ทันประตูเมืองปิด จึงคิดจะหยุดพักที่เมืองนี้เสียคืนหนึ่งก่อน เพราะคำที่พ่อกับแม่ไม่แพงนัก ความเป็นคนเจ้าสำราญ ชอบความรื่นเริง

สนุกสนาน สุกเห่แข่งจึงอยู่ในที่พักไม่ได้ ต้องออกไปข้างนอก ไปดูบ้านคูเมือง เพื่อจะได้พบสถานที่ให้ความบันเทิงรื่นรมย์ได้ สุกเห่แข่งเดินมาเรื่อยๆ ก็ได้เห็นตรงมุมหนึ่ง ใกล้ๆ กับกำแพงเมือง เป็นทิวเขาสวยงาม กำแพงล้อมรอบ แลเห็นหลังคาที่โผล่ขึ้นมาเหนือกำแพงมีสลักรูปช้อนกันหลายหลัง ที่สูงเหมือนหลังคาปราสาทก็มี มีต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขา มีร่มเงาร่มรื่น ดูแล้วเห็นจะเป็นบ้านของคนมั่งมี หรือผู้คุมตระกูล หรือเป็นวังเจ้านาย สุกเห่แข่งเห็นสถานทั้งดงามเช่นนั้น แล้วอดคิดใจไม่ได้จึงได้เดินไปดูใกล้ๆ และก็เห็นว่าประตูบ้านนั้นเปิดอยู่ สุกเห่แข่งจึงเดินไปที่ประตูด้วยความอยากรู ภายหลังที่สุกเห่แข่งแลเห็นในขณะนั้นก็คือในบริเวณบ้านนั้นกำลังมีงาน คนใช้วิ่งไปวิ่งมาคอยรับใช้แขกเหรื่อที่มาในงาน สัตว์รพเสื่อผ้าของผู้คนในงานทำให้สุกเห่แข่งยืนมองด้วยความติดอกติดใจ

ทันใดนั้นได้มีหญิงสาวคนหนึ่งวิ่งตรงมายังประตู ส่งเสียงร้องอย่างสนุกสนาน แต่เมื่อแลเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น เป็นคนแปลกหน้าไม่รู้จัก หญิงสาวก็อดกระดากไม่ได้ รีบหันหน้าหนีแล้ววิ่งหนีเข้าไปข้างใน ความงามของหญิงสาวจับใจชายหนุ่ม อยากจะแลเห็นอีก จึงยืนอยู่ตรงนั้นโดยไม่สนใจว่าจะเป็นการเสกสิริหรือไม่ว่ากัน ยืนอยู่หน้าบ้านคนทีตนไม่รู้จัก หวังว่าหญิงสาวจะปรากฏโฉมหน้าให้เห็นอีก แต่แทนที่จะเป็นหญิงสาว กลับ

เป็นคนใช้ชราคนหนึ่ง เดินมาที่ประตูบ้านแล้วก็ตรงมาคำนับอย่างนอบน้อม มาเชิญสุกเห่แข่งเข้าไปข้างในบ้านในนามของเจ้าของบ้าน นายของตนซึ่งขอยุ่ สุกเห่แข่งไม่รีรอเลยรีบรับคำเชิญด้วยความยินดีและเต็มใจ

ภายในวังใหญ่โตหรูหรา มาก มีคนนำสุกเห่แข่งเข้าไปในห้องโถงใหญ่ซึ่งมีคนในตระกูลอยู่ชุมนุมกันอยู่เต็ม เพื่อร่วมฉลองวันเกิดของชายเขยซึ่งข้าราชการบ้านาญที่เคยกดำรงตำแหน่งสูง สุกเห่แข่งแนะนำตัวเอง และบอกว่าตนจะพักอยู่ในเมืองนี้เพียงคืนเดียว รุ่งขึ้นก็จะเดินทางไปสอบ แล้วก็ขอยกยักตนเสกสิริยามเย็นดูอยู่ที่หน้าประตู ทงนั้นก็เพราะติดใจความใหญ่โตโอ้อวดของสถานที่ เจ้าของบ้านก็ช่วยชี้ให้พรให้สอบไล่ได้แล้วก็เชิญเข้านั่งโต๊ะ การเลี้ยงดำเนินไปอย่างสนุกสนาน กินเหล้ากัน แต่งโคลงกลอนกัน สุกเห่แข่งได้รับความนิยมนอกจากที่ร่วมโต๊ะเป็นอย่างดียังมีอารมณ์ขัน และมีปฏิภาณฉับไว คนเหล่านั้นดื่มกันจนดิกลง เจ้าของบ้านก็เลยเชิญสุกเห่แข่งให้พักค้างคืนที่บ้านของตน และถึงจะค้างอีกสักกี่วันก็ยินดี

สุกเห่แข่งก็ปฏิบัติตามด้วยความยินดีและเต็มใจ และได้พักอยู่ที่บ้านนั้นตั้งหลายวัน ทุกคนในครอบครัวพากันพอใจสุกเห่แข่ง จนกระทั่งในที่สุดลูกชายคนโตของครอบครัวได้ยกน้องสาวคนที่สุกเห่แข่งได้แลเห็นและติดอกติดใจให้แต่งงานด้วย สุกเห่แข่งรับตกลง

ทันที สุกเห่แข่งจะเดินทางไปสอบเสียสิน ได้มีการฉลองการแต่งงานอย่างสนุกสนาน และสุกเห่แข่งก็อยู่กับครอบครัวของเมียต่อมา

อยู่ต่อมาอีกนาน สุกเห่แข่งไม่ได้กำหนดจดจำว่านานเท่าไร วันหนึ่งพ่อตาได้เรียกสุกเห่แข่งมาและขอให้ให้นำเครื่องเพชรประจำตระกูลเอาไปขายในเมืองให้ด้วย เครื่องเพชรนั้นเป็นจหยก งามเก่าหาได้ยาก พ่อตาขออภัยที่ต้องใช้ลูกเขยในเรื่องเล็กน้อยอย่างนี้ แต่ว่าคอยคนของตนให้นำเงินที่จะได้จากที่ดินของตนตั้งนานแล้วยังไม่มา จึงต้องตัดสินใจเอาเครื่องเพชรมาขาย เพื่อได้เงินมาใช้

สุกเห่แข่งรับทำให้อย่างเต็มอกเต็มใจ รีบไปยังตลาดในเมืองถามหาพวกค้าของเก่า แต่พ่อสุกเห่แข่งเอาให้คนรับซื้อของคนแรกดูเท่านั้น ชายนั้นก็ตกใจหน้าซีดเผือดรีบไปตามตำรวจมาจับสุกเห่แข่ง หาวาเป็นขโมย เพราะปรากฏว่าจหยกชิ้นนี้เป็นของข้าราชการสกุลสูงคนหนึ่งและได้ถูกคนร้ายลักไปก่อนหน้านั้น ท่านขุนได้แจ้งรูปพรรณของของที่หายไปทั่ว เพราะฉะนั้นเมื่อแลเห็นของจึงต้องรีบบอกตำรวจ เพื่อตนจะได้ไม่เข้าขังไปด้วย ถึงแม้สุกเห่แข่งจะอธิบายอย่างไรว่าตนไม่ได้ขโมยจหยกนั้น จหยกเป็นของอยู่เขยซึ่งพ่อตาที่ใช้ให้ตนนำมาขาย แต่ก็ไม่มีใครรู้จักคนซื้ออยู่ และสุกเห่แข่งก็อธิบายไม่ได้ว่าตนมาทำอะไรอยู่ที่เมืองนั้น จะว่าพักค้างเพื่อจะเดินทางไปสอบไล่ในเมืองหลวง (อ่านต่อหน้า ๑๐๒)

เลอมสลบลาย (ต่อจากหน้า ๙๕)

มาถามว่าอยู่กันดีหรืไฉน ไม่ใช่จู่ๆก็มานอน นอนแล้วก็หายไป อาจจะหายไปสามสัปดาห์แล้วก็ได้หน้ามาอีก ระหว่างนั้นก็คงไปมั่วโอ้ลูกเมีย พาไปตากอากาศอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ถ้ากระตุก'ขุดมัน' หนอย นอกจากจะต้องทวงถามนอนแล้ว บางทียังต้องชอชอของให้กิน ชอชอชอกระดมติดเสื่อให้ออก

พาโลกกลับถึงกระทอนทุกครั้ง มองไปที่บ้านตรงกันข้าม รถคันใหญ่ยังคงจอดอยู่หน้าตึก ในห้องรับแขกเปิดไฟสว่าง หลอนรูตามหน้าต่างห้องหลอนออกนิตหนึ่ง เพื่อแอบดูความเป็นไปในห้องรับแขก ก็แลไม่เห็นใคร

'คงไปอยู่กันที่ห้องกินข้าวละมัง' หลอนนึก มีความอิจฉาเล็กน้อยพลุ่งขึ้นมา

ก็ไม่เชิงอิจฉาอะไรมากมายหรอก จะว่าไปแล้ว พาโลเกือบจะไม่เคยอิจฉาใครเลย ทุกสิ่งที่หลอนทำ และทุกสิ่งที่หลอนเป็น หลอนทำและเป็นโดยสมัครใจ หลอนไม่เคยทำอะไรที่ผิดไปจากความรู้สึกของตัวเองเลย ไม่ว่าเรื่องใหญ่หรือเล็ก หลอนนึกถึงนามสกุลวิบูลย์อย่างแรงเลือน เดียวหลอนไม่ใช่นามสกุลนั้นแล้ว หลอนเปลี่ยนไปใช้นามสกุลสามัคคนแรก ตั้งแต่เมื่อหลอนขนของออกมาจากบ้านตอนอายุสิบห้าสิบหกนั้นแหละ แล้วเมื่อเลิกกับเขา หลอนก็คิดนามสกุลใหม่ขึ้นสำหรับตัวเอง คิดอยู่นานเหมือนกันเพื่อว่าจะได้ไม่ไปพ้องกับใคร และได้ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเชื้อสายของ

ตระกูลเก่าแก่โอฬารที่คนในตระกูลหวงบรรยากาศและสำเนียงเขียนอ่านที่ไม่เหมือนใคร พาโลเองก็หยิ่งเกินกว่าจะเฉียดเข้าไปใกล้ผู้ลากมาคดียุคนั้น พวกทมิแต่ตัวอักษร และบรรยากาศที่เต็มไปด้วยแบบแผนซึ่งหลอนเกลียดกลัวเสียยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด

ดังนั้น เวลานั้นหลอนจึงเป็นพาโล วันงาม

พอจะใกล้เคียงกับเด็กกำพร้าจากโรงพยาบาลบางกระมัง

'โพลไปเอาข้าวมาจากไหน ทว่าโพลไม่ใช่ลูกแม่ แต่เป็นเด็กขอมมาเลี้ยง'

'ทำไมโพลจะไม่รู้' หลอนบอกแม่หลอนเนิบๆ ตอนนั้นพาโลไม่รู้จริงๆว่าตัวเองรู้สึกอย่างไร หลอนกำลังรู้เรื่องอยู่ดีๆ ก็มีลูกกระเบิดตกลงมาถูกแขนขา หลอนขาดออกจากกัน หลอนไม่อาจทำได้ในชั่ววอยอันนเลย ถึงแม้ว่าพ่อแม่จะยังคงรักหลอนมาก ไม่มีอะไรผิดแผกแตกต่างระหว่างหลอนและน้องๆ แต่เมื่อหลอนไม่ใช่ลูกของพ่อแม่ จะให้หลอนทำอย่างไร

'เอาละ โพลขอถามแม่คำเดียวเท่านั้นแหละว่า โพลเป็นลูกแม่หรือเปล่า'

หลอนยังจำดวงตาดำกลมของแม่ได้ แม่หลอนเป็นคนสวย ใจดี และขี้สรวตทีเดียว

แม่เดินเข้ามาหาหลอน น้ำตาเต็มตา

'ถ้าโพลถามจริงๆ แม่ก็จะตอบจริงๆ โพลไม่ใช่ลูกแม่หรอก แต่แม่ก็รักโพล พ่อก็รักโพล น้องทุกคนก็รักโพล โพลต้องรู้ว่าพ่อแม่รักโพลขนาดไหน'

(อ่านต่อฉบับหน้า)

คนเจ้าสำราญ (ต่อจากหน้า ๙๖)

แต่การสอบก็เสร็จสิ้นลงตั้งนานแล้ว เพราะฉะนั้นถึงสุขแห่งจะอ้างว่าตนบริสุทธิ์อย่างไร ก็ไม่มีใครเชื่อ ในที่สุดก็ต้องถูกขังคุก จนกว่าจะมีการพิจารณาสอบสวน

ล่วงมาถึงหลายวัน สุขแห่งจึงถูกเบิกตัวมาให้การใหม่ แต่ก็ไม่มีผู้พิพากษาหรือเจ้าหน้าที่ผู้ใดรู้จักคนชอชอที่มัวงกิลกับกำแพง

เมือง จึงดูเหมือนว่าสุขแห่งจะไม่มีทางพิสูจน์ตัวเองได้เลยว่าไม่มี ความผิด ในที่สุดสุขแห่งได้ขอร้องผู้พิพากษาให้พาตนไปบ้านพ่อตาของตน เชื่อว่าพ่อตาจะอธิบายเรื่องราวโดยตลอด ผู้พิพากษาเห็นไม่มีทางใดดีกว่านี้ เพราะไม่ว่าจะอย่างไรสุขแห่งก็ไม่ยอมรับว่าตนขโมยขี้หนกนั้นไป จึงได้พาสุขแห่งไปยังบ้านชอชอแห่ง แต่

เมื่อไปถึงที่หมาย สุขแห่งจึงจำได้ว่าตนไปยืนดูภายในบ้านด้วยความชื่นชม ก็ปรากฏว่าแทนที่จะเป็นวังอันโอ่อ่าร่มเย็น กลับกลายเป็นกองอิฐหักๆ มีวัชพืชและเถาวัลย์ขึ้นอยู่ตามกำแพงพังๆ เต็มไปหมด กระจ่างก็แค่สำหรับ คงมีแต่ต้นไม้สูงใหญ่เท่านั้นที่คงมีอยู่ตามเดิม ไม่มีร่องรอยสิ่งมีชีวิตอยู่ที่ตรงไหน เห็นเช่นนั้นแล้วสุขแห่งจน

ปัญญาไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะไม่มีใครยอมเชื่อเรื่องที่ตนเล่าถึงความมั่งคั่งของยูเซียนเซ่ง และตนได้มาพำนักอยู่ในบ้านอันทรุหราโอหารของยูเซียนเซ่งตั้งหลายวัน พวกทหารยามได้ช่วยกันถ่างพื้นถนนจนทั่ว และตรมมุนหนึ่งไถออกไปทิ้งแล้วพัวพันกับหยากไข ก็ได้พบท่อข้าวของของสุเหมเซ่งซึ่งมีแต่หนังสือและข้าวของเครื่องใช้ในการสอย ห่อของนเองทำให้ผู้พิพากษายอมเชื่อและปล่อยสุเหมเซ่งไปโดยบอกว่าสุเหมเซ่งถูกสุนัขขังจอกจำแลงร่างเป็นคนมาหลอกล่อให้หลงอยู่ตั้งหลายวัน

สุเหมเซ่งเดินทางกลับบ้านตนด้วยความเหน็ดเหนื่อยอ่อนระโหยกว่าจะหายจากบาดแผลที่ถูกทรมานขณะถูกขังคุกอยู่ถึงนาน พอหายแล้วก็ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะต้องเลิกนิสัยเจ้าสำราญอย่างเก่าให้หมดสิ้น แล้วตั้งหน้าตั้งตาตาดหนังสือเตรียมตัวสอบต่อไป แต่เมื่อสุเหมเซ่งหายเจ็บไข้ได้ป่วย มีเรี่ยวมีแรงอย่างเดิมก็อดนึกอยากสนุกกับเพื่อนฝูงอย่างเคยไม่ได้ ในที่สุดก็ออกไปเที่ยวกับเพื่อนอย่างเก่าอีก

ในวันหนึ่งขณะที่สุเหมเซ่งเดินกลับบ้าน ได้แลเห็นหญิงสาวคนหนึ่งสวยสะกดตาอย่างไม่เคยเห็นใครสวยเช่นนั้นมาก่อนเลย หญิงสาวนั้นกำลังร้องไห้ สุเหมเซ่งจึงถามว่า “เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ นางทำไมออกมาอยู่ตามถนนยามดึกดื่น ถ้าคนอย่างนั้น”

หญิงสาวไม่ตอบ หันหน้าหนีแล้วสาวเท้าเร็วขึ้นขณะเดินผละไป

แต่สุเหมเซ่งก็ไม่ละความพยายามเดินตาม ไปจนทัน แล้วก็เฝ้าตามจนกระทั่งได้คำตอบว่า หญิงสาวนั้นชื่อปายั่วหมายความว่าหยกขาว ถูกแม่เลี้ยงทารุณก็เลยหนีออกจากบ้านมา และมาอย่างรีบร้อนจึง ไม่ได้นำข้าวของอะไรมาด้วย คนนั้นก็ยังไม่ว่าจะไปนอนที่ไหน

สุเหมเซ่งเห็นหญิงสาวก็ชอบใจแต่แรกแล้ว จึงชวนหญิงสาวไปค้างที่บ้านตน ตอนแรกหญิงสาวก็ลังเลไม่กล้ารับในทันที แต่เมื่อเห็นเวลาดึกเข้ามาทุกทีแล้ว หญิงสาวจึงจำต้องยอมตกลง แล้วก็พรวดชอบคุณยอมตนเป็นข้า ไม่ว่าจะปรารถนาสิ่งใดก็จะพยายามทำให้ได้ดังปรารถนาเท่าที่ตนจะสามารถทำได้ สุเหมเซ่งให้หญิงสาวเข้าไปอยู่ในห้องหนังสือของตน และเมื่อปายั่วได้เข้าไปอยู่ในห้องหนังสือนั้นแล้วก็ได้ปรนนิบัติรับใช้อย่างเอาใจใส่ จนไม่ช้าสุเหมเซ่งก็ลืมเรื่องศึกเก่าเรียนปล่อยให้หนังสือทั้งร่างขุ่นจับ ต่อมาสุเหมเซ่งก็ไม่ค่อยได้ออกจากบ้าน ทอดทิ้งเพื่อนฝูงแม้แต่ครอบครัวของตนจนหมดสิ้น มีอยู่นานๆครั้งที่สุเหมเซ่งออกจากบ้านและผู้ที่ได้พบเห็นอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นสุเหมเซ่งแก้มตอบ ท่าทางอิดโรย ซบผอมลงไปกว่าเก่าตงครั้งเมื่อถลางสาเหตุ สุเหมเซ่งก็ว่าไม่มีอะไร คงเป็นเพราะตนคร่ำเคร่งกับตำรามากเกินไปหนอย ความเป็นไปของสุเหมเซ่งนั้นว่าดึกขุ่นทุกวันๆจนพ่อแม่แทบจะสิ้นหวัง เกรงว่าลูกชายจะตายไปต่อหน้าต่อตาโดยที่ตนช่วยอะไรลูกไม่ได้เลย เพราะหัด

คนแนะนำให้ไปนิมนต์พระภิกษุชราที่มีผู้รู้จักกันมากองค์หนึ่งว่าเก่งทั้งเรื่องที่เป็นไปตามธรรมดาและเหนือธรรมดา มาช่วยตรวจอาการสุเหมเซ่งดู

แต่สุเหมเซ่งไม่ยอมพบใครๆทั้งนั้น พระภิกษุชราอรจนสุเหมเซ่งออกไปข้างนอก จึงตรวจดูแต่ไกลๆ และบอกแก่แม่สุเหมเซ่งว่า “ลูกชายนี้มีอันตรายร้ายแรงนะ ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายละ เพราะตกอยู่ในอำนาจของพวกผีสูบลือคนกิน” พ่อแม่ของสุเหมเซ่งได้ยินแล้วก็พากันตกอกตกใจเป็นอย่างยิ่งเรียกลูกชายมาบอก แต่สุเหมเซ่งไม่เชื่อ บอกว่าจะมีผีสาปมาอยู่กับตนได้อย่างไร แต่เมื่อพ่อแม่อ่อนวอนหนักเข้า สุเหมเซ่งก็ยอมให้พระภิกษุเข้าไปในห้องหนังสือกับตนได้ เพื่อยะพิสูจน์ให้พระภิกษุเห็นว่าไม่มีผีสูบลือคนอยู่ที่นั่น

พระภิกษุเดินตรงไปยังห้องหนังสือ สุเหมเซ่งเดินตามมาข้างหลัง พอพระภิกษุเปิดประตูห้องก็แลเห็นหญิงสาวสวยผอมดำหน้าซีดๆ คอป้ายย่นน่อง ครั้นปายั่วแลเห็นพระภิกษุก็ผุดลุกขึ้นด้วยความตกใจ เตรียมจะเผ่นหนี แต่พระภิกษุใช้ดาบไม้กั้นทางไว้ หญิงสาวนั้นจึงร้องไห้ เพราะภิกษุก็สั่งให้หญิงสาวคืนร่างเดิม หน้าอันสวยงามได้กลายเป็นบุดเบี้ยวด้วยความแค้นเคือง แล้วผิวกายอย่างมนุษย์ก็ปริแตกออก คออันโค้งโค้งก็ตกลงแล้วแตกออก ตาอันลึกใสแจ้วก็หล่นลงมาบนแก้ม และตรงจมูกเล็กๆนั้นก็ได้มีปากงุ้มยาว

สี่เขี้ยวอย่างปากนกปรากฏขึ้น เมื่อ
ผิวหนังค่อยๆ แดงแยกออกจนหมด
ก็ปรากฏร่างผีร้ายอันน่าเกลียดน่า
กลัวอยู่ตรงหน้าสุเหมเซ่ง

สุเหมเซ่งถึงกับเป็นลมไปด้วย
ความตกใจกลัว พระภิกษุจึงอุณา
ผีร้ายนั้นพลางว่าคาถา ร่างนางผี
ร้ายก็ค่อยๆ จางลงๆ จนกระทั่งหาย
วับไป พระภิกษุเห็นเช่นนั้นก็บอกแก่

พ่อแม่ของสุเหมเซ่งว่านางผีร้ายจะ
ไม่มีวันกลับมาอีก แล้วก็ลาจากไป
หลังจากได้พบเหตุการณ์เช่นนี้
แล้ว สุเหมเซ่งถึงกับขอมเลิกนิสัย
เจ้าสำราญ หันกลับมาตั้งใจตั้งใจ
ศึกษาเล่าเรียนใหม่อีก พ่อแม่ก็อด
ดีใจไม่ได้ที่เห็นนิสัยลูกชายเปลี่ยน
ไปอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ แต่ต่อ
มาพ่อแม่เกรงว่าจะเหงาเกินไปจึง

สนับสนุนให้ออกไปเที่ยวข้างนอก
กับเพื่อนเพื่อหาความสนุกสนาน
อย่างเก่า จะได้ลืมเรื่องนางปิศาจ
ต่อมาเมื่อสุเหมเซ่งค่อยสงบใจลืม
เรื่องราวๆ ได้บ้างแล้ว ก็เตรียมตัว
ไปสอบไล่ และก็สอบไล่ได้ ได้
เป็นข้าราชการตำแหน่งสูงสุดใน
แผ่นดินในโอกาสต่อมา สมดังคำ
ทำนายของพระภิกษุนั้น ♥

เรียนอังกฤษจากเพลง (ต่อจากหน้า ๒๑)

(มีเด็กจำนวนมากที่แม่ทิ้งไปตั้งแต่แรกเกิด)

- After so many hours we had to
abandon the search because it was getting dark.
(หลังจากค้นหาหลายชั่วโมง เราจำเป็นต้องเลิกเพราะ
ค่ำลงแล้ว)

- a vacancy : an empty or unoccupied place
(ที่หนึ่งใดที่ว่าง ไม่มีคนอยู่หรือครอบครอง ในที่นี้หมายถึง
สิ่งว่างในหัวใจเพราะไม่มีความรักของคุณเสียแล้ว)

ex : - Sorry, there's no vacancy in this
apartment house. (เสียใจ ไม่มีแฟลตว่างเลยในตึกนี้)

- There are many vacancies in our
bank for good typists. (ธนาคารเรามีตำแหน่งนัก
พิมพ์ดีดเก่งๆ หลายตำแหน่งว่าง)

- Every where we went, we saw only
"no vacancy" signs. (ไม่ว่าไปที่ไหน เราจะเห็นแต่
ป้ายบอกว่างไม่ว่าง)

- to conceive : to think, to form an idea in
one's mind (คิด มีความคิด)

- There was nothing I could conceive
that you wouldn't do for me. : ไม่ว่าฉันจะคิดถึง
อะไรว่าจะทำอะไร คุณจะทำให้หมดทุกอย่าง

- you changed that right away : คุณจะเปลี่ยน
สิ่งนั้นเป็นอันทันที (สิ่งนั้นคือ trouble ความยุ่งยาก
หมายความว่าเวลาที่คุณอยู่จะไม่มีทุกข์ยากลำบากแต่
อย่างใด เพราะถึงมีคุณก็จะจัดการแก้ไขให้หมดสิ้นไป
โดยเร็ว)

- right away : immediately (ในทันที)

ex : - I'll be there right away. (ฉันจะไป
ที่นั่นทันทีเลย)

- I can't say yes right away. I must
consult my husband first. (ฉันตอบตกลงทันทีไม่ได้
ดอก ขอไปปรึกษาสามีของฉันก่อน)

- We'll see to it right away that you
have the best room in this hotel. (เราจะไปจัดการ
เดี๋ยวนี้แหละให้คุณได้ห้องที่ดีที่สุดในโรงแรมนี้)

- emptiness : feeling lonely and without your love
(ความรู้สึกว่าหัวใจว่างเปล่า เหงาหงอยเพราะขาดรักของ
เธอ)

- memories of what we had before : ความ
ทรงจำว่าเราเคยมีอะไรบ้าง หมายถึงความสุข ความรัก
คงเหลือเป็นเพียงความทรงจำ

- home : ไม่ได้หมายถึงตัวบ้าน แต่หมายถึงความรู้สึก
ว่านั่นเป็นที่พักพิงอบอุ่นและอบอุ่น

- You went away, found another place
to stay, another home. : คุณจากไปแล้ว ไปพบที่
ใหม่ เป็นที่ที่คุณพักพิงได้ ในที่นี้หมายถึงไปพบไปรัก
คนอื่น

- the windows of my eyes : my eyes show
the feeling inside (ตาเป็นเหมือนหน้าต่างคือมองสอด
เข้าไปได้ แล้วจะเห็น loneliness inside me ความ
เหงาเปล่าเปลี่ยวที่รู้สึกอยู่ข้างใน)

หมายเหตุท้ายบท : นอกจากข้อเพลงซึ่งได้เข้าที่แล้ว
เนื้อหาของคำร้องก็ไม่ค่อยมีอะไรลึกซึ้งให้ต้องหุ่ดถึงมากนัก ♥

๐ ๓๒ ๐๐๖ ๕๕ ๕๖ ๐๐๐๐

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

สระน้ำโอโตวา (นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องข้อห้ามสำหรับผู้หญิง ระหว่างมีประจำเดือนมีต่าง ๆ กันหนึ่งก็ห้ามอย่างหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่ให้อยู่แต่ลำพัง ห้ามเกี่ยวข้องกับใคร ๆ ในบ้าน ไม่ต้องทำงาน โดยเฉพาะไม่ต้องทำกับข้าวและทำก็ไม่ได้เพราะห้ามเข้าครัว อย่างผู้หญิงอาหมและผู้หญิงอินเดียบางถิ่นประพฤติอยู่ ยับบ่อน้ำยังห้ามขาด ห้ามเข้าใกล้ เรื่องสระน้ำโอโตวานี้ก็เป็นเรื่องข้อห้ามสำหรับผู้หญิง ญี่ปุ่นระหว่างมีประจำเดือน เมื่อมิได้ปฏิบัติตามจึงได้เกิดเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาดังที่ ริชาร์ด ม. คอร์สันเล่าไว้ในนิทานพื้นบ้านของญี่ปุ่นต่อไปนี้

สระน้ำโอโตวาอยู่ห่างจาก การาราดามาจิไปทางตะวันตกเฉียงเหนือราว ๑๐ กิโลเมตร ใกล้กับภูเขาเมียวเคนที่สูงถึง ๕๖๐ เมตร สระน้ำมีน้ำลึกจนคนเขี้ยวซัง ส่วนรอบๆ สระก็มีต้นไม้ต้นใหญ่ๆ มีกิ่งก้านสาขาร่มครึ้มขึ้นอยู่เต็ม ก่อนที่สระน้ำจะมีชื่อว่าโอโตวานั้นปรากฏว่าได้มีหญิงสาวสวยคนหนึ่ง แต่งตัวเรียบร้อย ไม่หุหุระแต่ก็ดูเป็นผู้ดีได้มายังที่แถบนั้น และได้ขออาศัยพักในวัดใกล้ๆ นั้น พระภิกษุในวัดตั้งสสารจึงยอมให้พักในฐานะ

ครึ่งแขกครึ่งคนใช้ หญิงสาวไม่ได้บอกว่าตนเป็นใครมาจากไหน ได้แต่บอกว่าตนชื่อโอโตวา

วันหนึ่งเป็นเวลาที่ยาวนานกำลังตกกลางคืน ชาวบ้านได้ขอให้โอโตวาไปช่วยเก็บต้นเพ็ญในป่ามาให้ โอโตวาไปจัดการเก็บมาได้ตามประสงค์ แต่ขณะที่เดินกลับบ้าน โอโตวาได้เดินเข้าไปในบริเวณภูเขาซึ่งโดยไม่รู้ตัว เป็นที่รู้จักกันว่าภูเขานางเกลียดจังซึ่งผู้หญิงมักไม่ชอบให้เข้าใกล้ พอรู้ตัวตนได้ล่องล่ำเข้ามาในเขตภูเขานางเกลียด โอโตวาก็รีบลงจากภูเขา ก็พอดีเป็นเวลาใกล้ค่ำ ระหว่างเดินมาตามทาง โอโตวาได้เดินผ่านสระน้ำที่อยู่ข้างทาง โอโตวาก็เล็ดลอดโอกาสลงไปชักผ้าที่เปื้อนประจำเดือน โดยไม่ได้สนใจจนถึงข้อห้ามที่ห้ามลงไปอาบน้ำในระหว่างที่มีประจำเดือน และก็น้ำแปลกที่สระน้ำนั้น ขยายกว้างออกๆ โดยรวดเร็ว ปลอຍให้โอโตวาชื่นจมอยู่ในน้ำ มองดูเหมือนเกาะที่ลอยอยู่กลางน้ำ

ทันใดนั้นก็ได้มีเสียงพูดดังอยู่ในหมอกกลุ่มตอนใกล้ค่ำว่า “ข้าคือเทวดาที่เฝ้ารักษาสระน้ำนี้ ข้าคอยนางมานานแล้วให้มาแทนข้าสืบต่อไป บัดนี้นางทำผิดข้อห้าม นางจะต้อง

มาเฝ้าสระน้ำนี้แทนข้าไปอีกนาน นี่เป็นพรหมลิขิตที่กำหนดไว้ล่วงหน้ามานานมาแล้ว เพราะฉะนั้นข้าจะไม่ปล่อยให้นางกลับไปยังที่อยู่หรอก”

ได้ยินเช่นนั้น โอโตวาคงใจเป็นที่สุด พร้อมกันนั้นก็อดเศร้าโศกเสียใจไม่ได้ จึงได้กล่าวขอขมาลาโทษที่ตนได้ปฏิบัติตนฝ่าฝืนข้อห้าม แต่เทวดารักษาสระน้ำก็ได้ฟังเสียง ก็จะขอโทษอย่างไรๆ ก็ครั้งก็หน ก็ไม่ยอมมอบให้ ในที่สุดเสียงนั้นก็กล่าวว่

“เอาเถอะ ข้าจะกรุณาขอมยืดเวลาให้นาง ๓ วัน พอถึงกำหนดนัดละก็ ข้าจะส่งคนมารับนางโดยไม่ให้พลาดเลย”

พูดแล้วเสียงนั้นก็ค่อยๆ เลือนหายไป โอโตวากลับไปยังที่พักด้วยอาการงุนงง ดูเหมือนเคลิ้มฝัน รุ่งขึ้นเช้าเมื่อพระภิกษุแลเห็นอาการของโอโตวาแล้วก็พากันเป็นทุกข์และถามถึงเรื่องราว นางจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวันวานให้ฟังโดยตลอด แล้วพลางร้องไห้พลางอย่างจะขาดใจ พระภิกษุจึงได้ปลอบโยนและเทศน์ให้ฟังถึงการเวียนว่ายตายเกิด จนกระทั่ง โอโตวาค่อยคลาย โศกและมีใจเชื่อมั่นในคติทางพุทธศาสนา

(อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

ว่าความและโมโหอยู่ในใจที่ความสนุกสนานนั้นร่อยลง
อย่างน่าใจหาย การมาอยู่ในที่นั้นควรจะทำให้เบิกบาน
สดใสปกกับสภาพแวดล้อม ไม่ใช่เวลาที่จะด้วยโอกาส
มากระเณะกระแหนดผปากซังกันและกัน ผู้หญิงคน
ไม่ได้รู้จักมักคุ้นกับพริ้มมาก่อน ถ้าสนิทกันแล้ว
ควรเป็นเรื่องกว้างๆ ทั่วไปที่ไม่เกี่ยวกับคนใดคนหนึ่ง
โดยเฉพาะ มากกว่าจะพูดถึงตัวพริ้มในทางที่ไม่ถูกหูคน
ฟัง แต่คนไทยหลายคนก็พริ้มเคยพบเป็นเช่นนี้ ดูท่าทาง

จะอยากกร้อหากเห็น สังเกตสังกาค้นไปทุกกระดิก
ราวกับมีอาชีพเป็นนักสืบหรือจารชนมาก่อน

เพื่อตัดปัญหา พริ้มก็เลยออกไปเดินรำกับอาร์มย์
เสีย ไม่พยายามจะต่อความยาวสาวความยืดกับรื่องของอีก
แต่รื่องของนั้นไม่คิดอย่างพริ้ม หล่อนมีเรื่องจะ
สังเกตสังกาคตัวพริ้มคือ ไปอีกมากมายทีเดียวนับแต่
กินนั้น

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สระน้ำโอโศวา (ต่อจากหน้า ๓๑)

เวลาล่วงไปได้ ๓ วัน ตอน
สายจวนรุ่งขึ้นก็ได้มีเสียงร้องเรียก
ชื่อโอโศวาอยู่นอกประตู โอโศวารู้
ได้ทันทีว่าเวลาของนางมาถึงแล้ว
จึงได้เตรียมตัวออกจากวัดไป ก่อน
ไปได้รำลาพระภิกษุ และยกข้าวของ
ให้ชาวบ้านแถวนั้นเป็นพระลัทธิ มี
หัว หม้อเส้าและข้าวของอื่นๆ พวก
ชาวบ้านได้มาแห่ห้อมและเส้าโศก
เสียใจ เมื่อได้ยินข่าวว่านางจะต้อง
จากไปเพื่อไปเป็นเทวดาเฝ้าสระน้ำ
โอโศวาได้ขานเกยวาทเตรียมไว้ พวก
ชาวบ้านถือคบไฟนำหน้าแล้วก็แห่
กันไปเป็นขบวนเพื่อไปส่งโอโศวา
คนเหล่านั้นแห่เกยพาโอโศวาขึ้น
ไปไหว้พระอมิตพุทธที่บนเขา เสร็จ
แล้วก็ลงจากเขามาขบวนที่โถงตรงหน้า
ก่อนหินศักดิ์สิทธิ์ที่มัญจาคันสูงๆ
ขึ้นเต็มไปหมด

โอโศวากล่าวคำอำลาบรรดา
ชาวบ้านที่พากันมาส่ง ต่อจากนั้น
ไม่นานก็ได้ขึ้นเส้าเส้าขึ้นมาแต่
ไกลๆ ทันใดนั้นก็มียักษ์ตนพายุคัง
อ้ออ้ง และมีฝนตกกระหน่ำอย่าง
ไม่ถล่มหุลุมดา พวกชาวบ้านพากัน
หมอบราบลงกับพื้น ขณะนั้นเองก็
ได้มีชายสูงศักดิ์คนหนึ่งแต่งชุดขาว
เข้ามาขาว มื้อถือดาบทองปรากฏร่าง
ขึ้น เมื่อเข้ามาใกล้ก็คว้าตัวโอโศวา

ขึ้นนั่งบนหลังม้า แล้วก็หายไป
กลุ่มหมอกตอนเช้าตรู่ ชายสูงศักดิ์
ผู้หนึ่งแหละคือเทวดาผู้รักษาสระ

ภูเขานั้นมีแต่หมอกกลุ่มอยู่
ตลอด ๗ วัน ครั้นถึงวันที่ ๗ ก็ได้
มีฝนตกลงมาอย่างหนักทำให้มีมิด
ไปทั่วทั้งบนฟ้าและบนดิน ชาวบ้าน
พากันพูดว่าที่ฝนตกหนักนั้นหมาย
ความว่า เทวดารักษาสระองค์ก่อน
ได้ขึ้นสวรรค์ไปแล้ว และได้มอบ
หมายให้โอโศวาเป็นเทวดารักษา
สระน้ำสืบต่อไป สระน้ำนั้นจึงมีชื่อ
ว่าสระน้ำโอโศวา

กล่าวกันว่าแม้กระทั่งทุกวันนี้
พอถึงวันที่ ๒๓ เดือนมิถุนายน ชาว
บ้านจะไปเซ่นสรวงที่สระน้ำนั้นเป็น
ที่ระลึกถึงวันที่โอโศวาได้มาเป็น
เทวดาเฝ้ารักษาสระน้ำดังกล่าวข้าง
ต้น

นอกจากเรื่องเกี่ยวกับสระน้ำ
ดังกล่าวแล้ว ก็ยังมีเรื่องวังน้ำ
สีเลือด วังน้ำที่เป็นห้วงน้ำลึกที่สุด
ในแม่น้ำแห่งหนึ่งในโลกนี้ เล่ากัน
ว่ามักจะมีสีแดงเป็นสีแดงอยู่เสมอ
จนได้ชื่อว่าวังน้ำสีเลือด เหตุที่เป็น
เช่นนั้นเรื่องเล่าว่า

วันหนึ่งได้มีผู้จาริกแสวงบุญที่
นับถือพุทธศาสนาคนหนึ่งได้มาถึง
หมู่บ้านแห่งหนึ่งริมแม่น้ำแห่งนั้น
และได้ไปขอพักค้างคืนที่บ้านคน

มั่งมีของหมู่บ้านนั้น ผู้จาริกแสวง
บุญนั้นมั่งมีมาหลังหนึ่งกับไก่ทองตัว
หนึ่งบรรจุมานในกล่องใบเล็กจิ๋วขนาด
กว้างยาวเพียงนิ้วเดียว ตอนแรก
เจ้าของบ้านไม่รู้เรื่องนั้น แต่เมื่อคุย
กันไปมาหลายต่อหลายเรื่อง แยก
ผู้มาพักก็ได้เล่าให้ฟัง เมื่อได้ฟังว่า
แขกของตนมีชื่อวิเศษ เจ้าของ
บ้านก็อดมิได้ใจโลภอยากได้ของวิเศษ
นั้นมาเป็นของตนไม่ได้ ดังนั้นเมื่อ
ชายนั้นออกจากบ้านเดินทางต่อไป
ในตอนเช้าตรู่ เจ้าของบ้านก็ได้เดิน
ตามไปด้วย ครั้นมาถึงริมแม่น้ำ
เจ้าของบ้านก็ชักดาบออกมาฟันชาย
นั้น ฉับเดียวก็ถึงแก่ความตาย เมื่อ
คนได้กล่องประหลาดนั้นแล้วก็
จัดการโยนศพลงไปในวังน้ำ ทันใด
นั้นไก่ทองก็ดับกพๆ บินหนีไปต่อ
หน้าต่อตา เจ้าของบ้านจึงได้แค้น
ไปอย่างเดียวเท่านั้น น้ำในวังน้ำ
นั้นก็เป็นสีแดงด้วยเลือดของผู้จาริก
แสวงบุญนับแต่นั้นมา และเชื่อว่า
คงจะเป็นเพราะคำสาปแช่ง ไม่ว่า
ครอบครัวของชายเจ้าของบ้านดำ
ขาวเหนียวเพื่อทำขนมโมจิครั้งไร
จะต้องปรากฏว่ามีเลือดปนอยู่ด้วย
ครั้งนั้น จนกระทั่งไม่มีใครใน
ครอบครัวกล้าทำข้าวเหนียวทำขนม
ชนิดนี้อีกเลย ♥

32 ม.ค. ๑๙ ๒๕๖๓

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ตำนานมณีแดง (นิทานเบงกอล)

เรื่องกำเนิดของสิ่งทั้งหลาย
คงเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจใคร่รู้ของคน
ต่าง ๆ จึงมีเล่ากันมากมาย เช่น
ตำนานพื้นของอินเดีย ตำนานหม้อ
น้ำ ตำนานกริชของอินโดนีเซีย กับ
ตำนานข้าว กำเนิดสัตว์ป่า กำเนิด
ทอง เพชร ถ้วย และมะละกอของ
ชาวเขาสันตติย ดั่งที่เคยเล่าไป
แล้ว ส่วนเรื่องนี้เป็นเรื่องกำเนิด
ของทัชทิม ซึ่งชาวเบงกอลได้เล่า
ไว้ตามความคิดคำนึงของตน แต่
บางตอนไปคล้ายนิทานอาหรับ จึง
ไม่ว่าว่าเป็นความคิดของชาว
เบงกอลแต่ดั้งเดิม หรือได้มาจากที่
อื่น เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมี
พระราชอาคันตุกะซึ่งมีโอรส ๔ องค์
แต่องค์สุดท้ายเป็นโอรสที่โปรดปราน
ของพระมารดาที่สุด จนกระทั่งพอ
ถึง ๓ องค์พากันวิสา กรณเมื่อ
พระราชสันพระชนม์มั่ง โอรสองค์
ใหญ่ ๆ ทั้งสามจึงได้ทรงคบคิดกัน
แยกพระมารดากับอนุชาองค์สุดท้าย
ไปประทับ ณ ที่แห่งหนึ่งห่างไกล
ผู้คน ส่วนทั้งสามองค์ก็ได้ทรง
ช่วยกันปกครองบ้านเมืองสืบต่อไป
วันหนึ่งขณะที่โอรสองค์เล็ก
กำลังทรงสนทนากับพระ-

มารดา ได้ทอดพระเนตรเห็นเรือ
ของใครคนหนึ่งจอดอยู่แต่ไม่เห็น
เจ้าของ จึงได้โดดลงไปเรือพลาง
ตรัสชวนพระมารดาเสด็จลงไปด้วย
พระมารดาได้ตรัสว่า

“เรือของใครเขาจะลุด ลุดไป
ถลึงเป็นเจ้าข้าเจ้าของอย่างนั้น
นะไม่ดีนะ เดียวเจ้าของเขามาเห็น
เขาจะไม่ชอบใจ”

แต่โอรสองค์เล็กไม่สนพระทัย
คำเตือนนั้น เพราะทรงได้รับการ
ตามใจมาเสียจนเคย เมื่อประสงค์
จะได้สิ่งใดจะต้องดื้อดึงเอาให้ได้
เจ้าชายองค์สุดท้ายทูลพระมารดาว่า

“ลูกจะเดินทางไปไกลๆ หาก
พระมารดาจะเสด็จด้วยก็เชิญลงมา
ไม่เช่นนั้นแล้วลูกก็จะไปคนเดียว”

พระมารดาไม่ทราบจะทัดทาน
อย่างไร จำต้องตามใจและเสด็จไป
ด้วย พอทั้งสององค์ลงเรือเรียบร้อย
แล้ว เรือนั้นก็วิ่งไปไม่ผิดกับลูก
ธนู จนกระทั่งมาถึงทะเลหลวง
ขณะที่เรือกำลังเข้ามาใกล้แนวแห่ง
หนึ่งในทะเลนั้น เจ้าชายก็ทอด
พระเนตรเห็นทัชทิมก้อนใหญ่ๆ
ใหญ่อย่างไม่มีใครเคยพบเห็นมา
ก่อน ลอยอยู่ในทะเล ทั้งสององค์
ต่างทรงตื่นตื่นยินดีที่เห็นมณีมีค่า

แต่ละก้อนมีค่าเทียบเท่าสมบัติ
พระราชวัง ๑ องค์ทีเดียว เจ้าชาย
ทรงคว้ามได้ ๖-๗ ก้อน แต่พระ-
มารดาก็ทรงห้ามไว้ชื่อว่า

“อย่าไปเก็บมาเลยลูก มันเป็น
สมบัติของใครเขาก็ไม่รู้ อาจเป็น
ของพวกเรือแตกก็ได้ ถ้าเราไปเก็บ
ของเขามา เขาจะหาว่าเราเป็นขโมย
นะลูก”

พระมารดาตรัสห้ามซ้ำแล้วซ้ำ
เล่าอยู่เช่นนั้นหลายต่อหลายครั้ง
เจ้าชายจึงจำใจต้องโยนก้อนทัชทิม
เหล่านั้นทิ้งทะเลไป แต่ครั้นพระ-
มารดาพลกเจ้าชายก็ทรงแอบยกไว้
ก้อนหนึ่ง ขมวดซ่อนไว้ในชายผ้า
ไม่ซ้ำเรือก็แล่นมาถึงฝั่ง เมื่อทั้งสอง
องค์เสด็จขึ้นฝั่งแล้วจึงได้เห็น
สถานที่นั้นเป็นเมือง และไม่ใช่ว่า
เมืองเล็กๆ แต่เป็นนครใหญ่มี
พระราชอาคันตุกะอยู่ เมื่อขึ้นฝั่งมา
ยังถิ่นที่ไม่เคยคุ้น ทั้งสององค์ไม่มี
ทางจะไปพึ่งพาอาศัยใครได้ จึงไป
หาเช่ากระท่อมเล็กๆ อยู่ไม่ไกล
พระราชวังนัก เวลาเย็นๆ จะแลเห็น
โอรสธิดาพระราชเสด็จมาเล่นลูก
หินกันที่สนามด้านหน้าพระราชวัง
เจ้าชายก็โปรดเล่นลูกหิน จึงมักจะ
(อ่านต่อหน้า ๑๐๖)

ภาพฝันของผมก็ดับวับลง ผมกำลังรู้สึกว่าจะตัวเองกำลังจะเห็น กำลังจะเข้าใจ มีอะไรเลื่อนๆที่ผมหวุดหวิดจะความมันได้จากเรื่องที่เขาล่า ไม่ใช่ทราย ไม่ใช่ไม้ เรือกลับถึงหมู่บ้านเร็วเกินไป ผมอยากจะให้สายน้ำลาลำแควขาวขึ้นอีกนิด ให้เรือลอยหลังกลับไปอีกหน่อย เพราะเขากำลังจะเปิดเผยความลับอะไรบางอย่างแก่เรา ฤดูลมอันน่าตื่นใจเป็นเพียงเสียงหนึ่งของเมฆที่หาย กับฤดูไฟอีกชนิดหนึ่ง เล่าไปแล้วจะไม่หวนมาซ้ำอีก ทุกคนในเรื่องยังคงเฝ้ากับรอยอยู่กับภาพฝันของตน

“ปู่ชอบใจหลานๆทุกคนเน้อ ก่อนคันแล้ว เดียวก็จะถึงแป๊ะ เออ อยากจะเลี้ยงพวกหลานๆสักมื่อ ก็ไม่รู้ว่าจะมีเหลือพอต้มกินกันไหม” เสียงปู่บอกว่าเสียใจ

“ปู่ไม่ต้องห่วง” เขามอบปู่ทันทีที่ไม่มีลังเล “เดี๋ยวพวกมันก็จะขึ้นฝั่งกันแล้ว ปู่ไม่ต้องถามอะไรนะ ไปนอนพักผ่อนที่แพสักพักแล้วพวกมันจะตามไป ปู่เตรียมมาคัฒยเถอะ แล้วให้มันชิมเชือกหน่อยได้ไหม เอ้า มันอยากได้ ใครที่ใจกล้าๆไปกับมัน”

“แจะพากันไปไหนวะไอหนู” ปู่ถามอย่างเป็นห่วง

“ความลับ ปู่อย่าบอกใครนะ แล้วมันจะตามปู่ไปที่แพไม้ซ้าหรือ”

เกือบทุกคนลงจากเรือ มันมืดสนิทจนไม่รู้ว่ามีใครบ้าง สึกข้างๆผมยังคงนั่งนิ่ง เขาคงจะนึกถึงฤดูไฟอยู่ก็ได้ ผมลังเล รู้สึกกลัว แต่ผมก็อยากจะเป็นคนกล้า พวกเขาก็คงพากันไปไหนละ พวกชอบหนีโรงเรียน ไม่รักหนังสือ แต่พวกเขาก็มีอะไรที่ผมเกลียดไม่ลง ผมตัดสินใจก้าวตามพวกเขาไป ขึ้นนั่งๆตรงทรายน้ำตื้น ลมสดชื่นพัดมาตามกิ่งน้ำ

“เรากำลังจะไปไหนกันนะโธ” เสียงใครคนหนึ่งถามเบาๆ

“ไปปล้น”

ไปปล้น ผมบนหัวของผมลุกตั้ง รู้สึกหนาวขึ้นมาทันที เรือปล่อยหางไปแล้วพาสักผู้แสนดีไปด้วย ในใจผมร่ำร้องว่า อย่าให้ที่เขาพูดต้องเป็นความจริง

(ตอนหน้า - ปล้น)

ตำนานมณีแดง (ต่อจากหน้า ๑๐๖)

แอบไปเล่นด้วย แต่ว่าเจ้าชายทรงหาลูกหินอย่างคนอื่นๆไม่ได้ จึงทรงใช้ทัมทิมก่อนนั้นเล่นต่างลูกหิน ทัมทิมมันแข็งกว่าหิน เมื่อเจ้าชายทรงตัดไปแต่ละทีจึงทำให้ลูกหินของกันจนแตกหมด ขณะนั้นพระธิดาองค์ใหญ่ทอดพระเนตรจากพระแทลและทรงเห็นลูกหินสีแดงแวววาม ก็ใครจะได้ จึงทูลพระราชว่า ทรงอยากจะได้ลูกหินสีแดงของเด็กหนุ่มนั้น หากไม่ได้ก็จะทรงอดอาหารเสียให้ตายทีเดียว พระราชาก็โปรดให้มหาดเล็กไปตามเด็กหนุ่มนั้นมา และเมื่อขอขุดลูกหินสีแดงก็ทรงทราบว่าเป็นทัมทิมงาม

พระราชอาดพิสวงไม่ได้ว่ามณีงามเช่นนั้นเป็นของพระราชาก็โดนอ พระองค์เองยังไม่เคยเห็นทัมทิมงามก่อนใหญ่อย่างนั้นมาก่อนเลย เมื่อพระราชตรัสถามเจ้าชายว่า “ได้ทัมทิมมาจากไหน” เจ้าชายก็ทูลว่า “ได้มาจากทะเล” พระราชาก็ทรงขอซื้อทัมทิมนั้นด้วยราคามันรูป เจ้าชายไม่ทรงรู้ค่าราคาของทัมทิมนั้น จึงทรงยอมขายให้ แล้วนำเงินมาอวดพระมารดา ซึ่งกว่าจะเชื่อว่าลูกชายไม่ได้ขโมยผู้ใดมา แต่ได้มาจากพระราชาก็กินเวลานานพอควร

ส่วนพระธิดาได้รับทัมทิมประทานจากพระราชแล้ว ก็นำไป

ประดับผม แล้วไปอวดคนแก่ทั้งหลายถามว่า “เจ้านกน้อย ดูข้าพเจ้าที่มณีแดงเม็ดนี้ไว้ที่ผมอย่างสวยงามไหม” นกแก้วทูลว่า “สวยวิโรจน์น่าเกลียดจะตาย ใครเขาเอาทัมทิมเม็ดเดียวไปประดับผมกันบ้างเล่า ถ้าเป็นสองเม็ด ก็จะค่อยยังชั่วขึ้นหน่อย” เจ้าหญิงทรงได้ฟังนกแก้วกล่าวว่าจาหายาบหายามเช่นนั้นทั้งโกรธทั้งอาชและเศร้าโศกเสียพระทัยไม่ยอมเสวยไม่ยอมบรรทม เมื่อพระราชทรงทราบ ถามถึงสาเหตุ เจ้าหญิงก็ทูลเล่าเรื่องให้ฟังทั้งยังรับสั่งว่า “ถ้าไม่ได้ทัมทิมมาอีกเม็ดหนึ่งละก็ ลูกจะฆ่าตัวตายเสียทีเดียว” พระราชาทรงฟังแล้ว

หนักพระทัย ไม่แน่ว่าทับทิมนี้
อย่างนั้นขนาดอย่างนั้นจะยังมีอยู่อีก
ในโลก แต่แล้วก็ค่อยเบาพระทัย
เมื่อเจ้าชายทรงยืนยันว่ายังมีอีก
มากมาย จะต้องการอีกเท่าไรก็ได้
จะไม่นำมาถวาย

เจ้าชายเสด็จกลับมาทูลลาพระ
มารดาแล้วเตรียมออกเดินทาง
พระมารดาเจ้าชายตกพระทัยเกรง
โอรสจะเป็นอันตรายจึงทรงห้ามไว้
มิให้เสด็จ แต่ลงตั้งพระทัยแล้ว
เจ้าชายไม่มีวันเปลี่ยนแปลงจึงเสด็จ
ลงเรือลำเก่าไปแต่ลำพัง ครั้นมาถึง
น่านตรงที่ได้ทับทิม เจ้าชายบังเกิด
ความอยากรู้อยากเห็นในนามอะไรจึง
ได้มีทับทิมผุดขึ้นมาก่อนแล้วก่อน
เล่า ดังนั้นจึงโดดจากเรือลงดำน้ำลง
ไปดู ครั้นดำลงมาถึงก้นมหาสมุทร
เจ้าชายทอดพระเนตรเห็นพระราชวัง
แห่งหนึ่ง สวยงามน่าพิศวง เจ้าชาย
เสด็จเข้าไปข้างในจนถึงห้องโถง
ใหญ่ ภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าก็คือ
พระศิวะประทับในท่าสมาธิพระเนตร
หลับ เห็นอเสีรพระศิวะ มีชานขึ้น
ออกมา และที่ชานนั้นมีหญิงสาวสวย
นอนอยู่ แต่น้ำแปลกที่หัวกับตัวไม่
ได้ติดกัน ชามเผลอตไหลรินจากหัว
หญิงสาวลงมายังมวยผมพระศิวะ
แล้วก็ไหลไปสู่มหาสมุทร เลือดของ
หญิงสาวเองได้กลายเป็นสีแดงอัน
ล้ำค่า เป็นที่ปรารถนาของเจ้าหญิง
เมื่อทอดพระเนตรเห็นภาพนั้น
แล้ว เจ้าชายอดตกพระทัยไม่ได้
ทั้งไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุด้วย
แต่ครั้นมองไปมองมา เจ้าชายทรง

เห็นไม้เล็กๆ ๒ อัน อันหนึ่งเป็นเงิน
อีกอันหนึ่งเป็นทองวางอยู่ใกล้ๆ หัว
หญิงสาว เจ้าชายทรงลองหยิบ
ไม้ทองขึ้นมาดู ไม่นั้นบังเอิญหล่น
ไปถูกหัวหญิงสาวเข้า หัวก็กลับติด
กับตัวหญิงสาว ได้อย่างมหัศจรรย์
ทันใดนั้นหญิงสาวก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้น
มา ได้ผุดลุกขึ้นนั่งแล้วก็อดแปลกใจ
ไม่ได้ที่เห็นมีมนุษย์มาปรากฏร่าง
ณ ที่นั้น นางชักใยเจ้าชาย และ
เมื่อเจ้าชายทรงเล่าเรื่องให้ฟังแล้ว
หญิงสาวก็กล่าวว่า

“พ่อหนุ่มผู้เคราะห์ร้าย รีบหนี
ไปเสียให้พ้นจากที่นี่โดยเร็วเถิด
เพราะไม่ช้าพระศิวะก็จะเสร็จพิธี
บำเพ็ญตบะและจะล้มพระเนตรชน
แล้วพ่อหนุ่มก็จะกลายเป็นเถาวัลย์ไป
ที่เดียวแหละ”

ได้ทรงฟังเช่นนั้น เจ้าชายก็
ออกจะตกพระทัย แต่แทนที่จะเสด็จ
ไปแต่ลำพัง กลับชวนเอาหญิงสาว
นั้นไปด้วย เพราะบังเกิดความ
หลงรักหญิงสาวนั้นขึ้นมาจับใจ
เสียแล้ว เมื่อเจ้าชายกับหญิงสาว
โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ เรือลำนนั้นก็ยัง
ลอยล้าคอยอยู่ เจ้าชายทรงชนทับทิม
บรรทุกเรือไปจนเพียบแปล้ เมื่อดัง
ที่อยู่แล้ว ก็รับนำทับทิมจัดใส่
ซามแก้วจนเต็มนำไปถวายพระราช
เหตุการณ์ต่อจากนั้นมิได้มีกล่าวถึง
หรือแม้เหตุใดหญิงสาวถึงตกไปอยู่
ใต้ทะเล ทั้งยังมีสภาพหัวกับตัวไม่
ต่อกัน เห็นได้ว่าผู้เล่าเจตนาจะเล่า
เฉพาะแต่ตำนานมณีแดงอันล้ำค่า
เท่านั้นว่ามีมาอย่างไร ♥

กอสาว กอ ความสวยอีกอย่างหนึ่ง

เมื่อพูดถึงผิวสวยและผิวสวย
เรามากันตั้งแต่ผิวหน้า ละเลยลืม
ล้าออกไปเสียสิ้น ทั้งๆที่ล้าก็ถือเป็น
ส่วนหนึ่งที่จะกระชับบอกรายเจ้า
ของได้ คนสาวล้าก็เน้นระหง
อายมากจนผิวหน้าตรงคอเริ่มขึ้น
เป็นรอย เพราะผิวตรงคอก็ขาด
แคลนความชุ่มฉ่ำเมื่อวัยขบับสูงขึ้น
เช่นเดียวกับผิวหน้าเหมือนกัน

ทุกครั้งที่ใช้น้ำหล่อเลี้ยงความ
งาม ออยล์ ออฟ อูลาน (Oil of
Ulan) แบ่งความชุ่มฉ่ำให้ล้าคอ
สักหยดสองหยด ลูบไล้ขึ้นไปจน
จรดปลายคาง ออยล์ ออฟ อูลาน
จะซึมซาบลงไปรวมตัวกับน้ำหล่อ-
เลี้ยงของผิวเอง เพราะผลิตโดย
เส้นสูตรของน้ำหล่อเลี้ยงผิว จึง
สามารถชดเชยสิ่งที่ผิวขาดแคลน
ช่วยปรับความสมดุลของน้ำมัน
และความชุ่มฉ่ำ จนผิวกลับเนียน
นุ่ม ลบไล้รอยขุ่นให้จางหายไป

ออยล์ ออฟ อูลาน ของแท้
ต้องมีตรารูปโลกป็นนูนอยู่บนกล่อง
และมีพลาสติกใสห่อหุ้มแบบมีรอยต่อ
ที่หัวท้าย ภายในกล่องมีเอกสาร
อธิบายวิธีใช้เป็น ๓ ภาษา จึงจะเป็น
ผลิตภัณฑ์ของบริษัท ริชาร์ดสัน-
เมอเรลล์ แห่งสหรัฐอเมริกา

ม. 32 ฉบับ 20 19.8-12.522

บรรณ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

ไข่มุกนางนาค (นิทานพม่า)

เรื่องนี้เป็นที่เล่าว่าทำไม
กาจึงดำ และทำไมเมืองโมกข์
ของพม่าจึงมีทับทิมและอื่นๆ ดัง
เรื่องเล่าไว้ต่อไปนี้

ทุกเขาทางแถบเหนือของพม่า
ยังมีนาคนางหนึ่งอาศัยอยู่ นางนาค
นั้นมีรูปโฉมสวยงามมาก จนกระทั่ง
พระอาทิตย์หรือที่เรียกว่าพระสุริย-
เทพทรงหลงรักนางยิ่งนัก ถึงกับ
เสด็จลงมาจากฟากฟ้าและสมสู่อยู่
กับนางจนนางนาคตั้งครรภ์ พระ-
สุริยเทพจึงได้กลับไปยังวิมานชั้นฟ้า
ดังเดิม

ครั้นถึงกำหนดคลอด นางนาค
ก็ได้คลอดออกมาเป็นไข่ ๓ ฟอง
ซึ่งนางได้พยายามกกไข่และเฝ้า
ทะนุถนอมเป็นอย่างดี จนใกล้จะถึง
เวลาที่ไข่จะฟักเป็นตัว นางนาคจึง
ขอร้องกาตัวหนึ่งให้ช่วยนำความไป
ทูลพระสุริยเทพว่า “ลูกของพระ-
สุริยเทพใกล้จะฟักเป็นตัวแล้ว ขอ
ให้เสด็จลงมาเยี่ยม” ขณะนั้นกายัง
มีขนสีขาวสะอาด ได้รับคำขอร้อง
จากนางนาคเช่นนั้น ก็รีบอาสา
ทำด้วยความเต็มใจ แล้วรีบบิน
ไปทูลพระสุริยเทพให้ทรงทราบ

เมื่อทรงทราบเช่นนั้น พระ-

สุริยเทพก็ไปตรวจดูในท้องพระคลัง
และทรงพบทับทิมอันมีค่าควรเมือง
ก้อนหนึ่ง จึงได้นำมามอบให้แก่กา
แล้วตรัสสั่งว่า

“ขอบใจนะเจ้ากาน้อยที่นำข่าว
มาบอก เจ้าจงกลับไปบอกนางนาค
เมื่อย่างเช้าว่าข้ายังไปเยี่ยมไม่ได้ แต่
ขอฝากทับทิมก้อนนี้ให้เจ้านำไปให้
เมื่อย่างเช้า แล้วบอกให้นางเอาไปซื้อ
บ้านซ่อมเมืองให้ลูกข้าครอง ทับทิม
ก้อนนี้มีค่าควรเมือง จะซื้อเมืองสัก
กี่เมืองก็ได้”

แล้วพระสุริยเทพก็ทรงมอบผ้า
ห่อทับทิมก้อนนั้นส่งให้กา กาเอา
ปากคาบไว้แล้วก็รีบบินกลับไปยัง
ดินแดนแถบพม่าเหนือ ครั้นมา
ระหว่างทาง กากวาก็ได้มาพบพ่อค้า
จำนวน ๕๐๐ กำลังพักแรมบนภูเขา
อาหารกินกัน มั่นกมากมายนับ
ร้อยๆ ตอมเต็นอยู่ใกล้ๆ คอยจิกเศษ
อาหารที่พวกพ่อค้าโยนให้กิน กา
เห็นเช่นนั้นออกนึกหิว จึงบินตกลง
มาไม่ไกลกับที่พวกพ่อค้ากินอาหาร
กัน กาได้นำห่อผ้าที่ห่อทับทิมไว้
นั้นซ่อนไว้ในพุ่มไม้เสียก่อน แล้ว
จึงได้ไปร่วมวงกับนกเหล่านั้น จิก
เศษอาหารใกล้ๆ พวกพ่อค้า

ในขณะที่กาพาเอาห่อทับทิม
ซ่อนไว้ในพุ่มไม้นั้น บังเอิญพ่อค้า
คนหนึ่งเลื้อยไปเห็นเข้า พ่อค้า
สงสัยว่าต้องเป็นห่อของมีค่า
มิฉะนั้นแล้วไหนเลยกาจะต้อง
หาที่ซ่อน คิดดังนั้นแล้ว พ่อค้าจึง
ค่อยๆ ย่องออกจากวงกินข้าวตรงไป
ยังพุ่มไม้นั้น รีบแกะห่อออกดู เห็น
เป็นทับทิมมีค่ามหาศาล จึงรีบเอา
ออกจากห่อเก็บไว้ แล้วเอาขี้หว่อ
ไว้แทน

ฝ่ายกาขาว เมื่อกินอิ่มหน้า
สำราญแล้ว ก็รีบไปยังที่ซ่อนห่อ
ทับทิม เมื่อพบแล้วก็จัดการคาบ
กลับไปยังที่หมาย หาได้เฉลียวใจ
แต่สักนิดไม่ว่า ทับทิมมีค่าในห่อ
ได้อันตรธานหายไปเสียแล้ว คง
เหลืออยู่แต่ขี้หว่อหนึ่งเท่านั้น

กาได้บินมาถึงภูเขาด้านที่อยู่
ของนางนาค เมื่อเล่าเรื่องให้ฟังแล้ว
ก็ยื่นห่อที่สำคัญว่าเป็นทับทิมส่งให้
นางนาครับห่อมาด้วยความยินดี
ปรีดาเหลือจะเปรียบ แต่ครั้นนาง
แกะห่อผ้าออกดูเท่านั้นแหละ ความ
ยินดีก็กลับกลายเป็นความทุกข์ระทม
จนกระทั่งนางนาคหัวใจแตกตาย

(อ่านต่อหน้า ๑๑๘)

ตามขอบตลิ่งขึ้นไปแล้ววนตลิ่งลงสู่ผิวน้ำอีกเมื่อกบิ
นอ้อมกลับมา เงาของนกแข่งตามนกไปบนหาดผ่อง
ไกลเข้าไปๆ เมื่อกบิในตลิ่งๆ แล้วนกก็โผล่จบบ
ของตัวเองตรงชายหาดชุ่ม ผมรีบลุกขึ้นนั่งจ้องมองออก
ไปข้างหน้า

จ้องมองสายน้ำที่ไหลผ่านแพรงของปู่

น้ำเอ๋ย น้ำล้าแล้ว ฉันได้รู้แล้วว่าอะไรที่เธอไหล
ผ่านมา หาดทรายนั้นๆ ไล่หาดแล้วก็หาดแล้ว แล้วก็
ยังไหลผ่านโคลนนุ่มๆ เธอจึงดูอ่อนโยนละมุนละไม
เธอเร่งแรงแกว่งไกวตื้นกว้างปลาเล่น แยกห่างจากกันเป็น
สองสามสาย อ้อมเนินทรายเสียบ้าง แล้วกลับรวมเข้า
หากันอีก ดั่งอ้อมแขนที่โอบไปจับมือกัน ก็ทำไมเท่า
หอยปูปลานานาชนิด ทั้งตัวนากและตะพานน้ำ จะไม่

รักที่จะอยู่กับเธออย่างไม่มีวันห่างไปได้ บางทีเธอจะเคย
ตกจากผาสูงเป็นน้ำตกมาแล้ว ถ้าเช่นนั้นเธอก็จะทำฟอง
พล่อยละอองปลิวไปให้เกิดรุ้งขึ้นมา เดินทางแสนไกล
ไปถึงตรงที่ลึกสุดหยั่งง่วนเย็นเฉียบ เธอก็หยุดนิ่งพัก
สงบ มีโพรงมีถ้ำให้สัตว์น้ำรายๆ หลบซ่อน แล้วก็
รินๆ ไหลต่อไปใหม่ ทั้งช้า อ่อน และไหลเร็วจนเป็น
ระลอก หินแข็งอยากมาขวางหน้า เธอก็จะลุดผ่านให้
มันกร่อนเกลี้ยงเกลาลงๆ พวกก้อนกรวดเล็ก ๆ กลิ้งไป
ใต้น้ำกระทบกันดังกริกๆ มากองเป็นเนินทรายยาวเหยียด
อยู่ตามหมู่บ้านนั้น เพื่อให้ฉันวิ่งและเดินเมื่อยามเย็น
แล้วระลึกได้ ถึงภูเขาสูงที่อยู่ไกลออกไปเกินกว่าสายตา
จะมองเห็น

(ตอนหน้า - สัตว์เลี้ยง)

ไบบ้างนาค (ต่อจากหน้า ๓๑)

ด้วยความเสียใจและผิดหวัง

ต่อจากนั้นไม่กี่วัน พระสุริยเทพ
ก็ได้ทรงทราบเรื่องนาค ความแค้น
กาฬวาทะเลยไม่เอาใจใส่สมบัติมี
ค่าที่พระองค์ทรงฝากมาให้ไบบ้างนาค
จนถึงกับทำให้ไบบ้างนาคหัวใจแตก
ตาย พระสุริยเทพจึงทรงเสกเอาเสีย
ใหม่เกรียมด้วยแสงอันแรงฤทธิ์เป็น
การลงโทษ กาฬวาทะมีขนขาวสะอาด
จึงได้กลายเป็นสีดำไปเพราะความ
ร้อนจากแสงสุริยเทพนั้น

ส่วนไบบ้างนาคทั้งสามนั้น
เมื่อนางนาคสนชวตไปแล้วไม่มีแม่
กก ไบ้ก็ถูกทอดทิ้งไปตามบุญตาม

กรรม จึงไม่มีโอกาสพักเป็นตัว
กรนฝนตกลงมาน้ำฝนก็พัดพาไบบ้าง
ไปตามลำน้ำอริสวัสดิ์ทางเหนือ
ของพม่า ไบบ้างนาคลองไปตามน้ำ
จนกระทั่งถึงมอญ (บ้านก้อมเมือง
กุดของชาวไทใหญ่ พม่าออกเสียง
ไม่ได้ เสียงจึงกลายเป็นเช่นนั้น เมือง
นั้นชื่อเสียงเพราะมีบ่อทับทิม)

ไม่กี่วันไบบ้างนาคก็ได้กระทบหิน
แตกออก และแทนที่จะปรากฏเป็น
ร่างนาคหรือคน หรือสัตว์ประเภทใด
กลับมีทับทิมใหญ่น้อยนับเม็ดไม่
ถ้วน แดกกระจายออกจากไบบ้าง
นาคนั้น ชาวพม่าจึงเชื่อว่าเพราะ
เหตุนี้เองจึงได้มีทับทิมมีค่าที่
ไม่ก้อมมากมายเหลือจะคณานับ ชุด

กรวยปักไม้วันหมด

ส่วนไบบ้าง ๒ ไบบ้างยังล่องมา
ตามน้ำต่อไปอีก จนกระทั่งถึงตอน
กลางของประเทศพม่า ไบบ้างหนึ่งก็
กระทบหินแตกออก คราวนั้นแทนที่
จะมีขอมมีค่า กลับกลายเป็นเสื้อตัว
หนึ่งออกมาจากไบบ้าง

ไบบ้างสุดท้ายล่องน้ำเผชิญโชค
ต่อมาอีกจนถึงพม่าได้ พอกระทบ
หินแตกออกก็ปรากฏเป็นจระเข้ตัว
หนึ่งออกมา เขาจึงเชื่อกันว่าเสื้อใน
พม่าตอนกลางก็ตาม และจะเชื่ใน
พม่าใต้ก็ตาม ล้วนสืบพันธุมา
จากเสื้อและจะเชื่เป็นลูกนางนาค
และพระสุริยเทพ ชาติกรรมของ
ไบบ้างนาคจึงมีต่างกันไปเช่นนั้น ♥

จะเอาหน้าหรือจะเอาหน? (ต่อจากหน้า ๓๔)

ในโอกาสอันได้อีก ผู้เขียนเคยเห็นเครื่องแต่งตัวเจ้าสาว
ตัดใส่ครั้งเดียวแล้วไม่ได้ใส่อีกเลย บางคนใส่ไม่ได้
เพราะเสื้อผ้ามันหยาบเกินกว่างานธรรมดาๆ บางคนใส่
ไม่ได้เพราะภายในบั้นเอวหลังแต่งงานหล่อนอ้วนเป็น
สองเท่าของวันแต่งงาน พิธีศาสนาหากจะทำก็คงไม่
สิ้นเปลืองมากนัก เช่น การตักบาตร และเลี้ยงพระเช้า

ผู้เขียนเคยเห็นการแต่งงานของเพื่อนคนหนึ่งซึ่งใช้วิธี
รวบยอด กล่าวคือหลังจากตักบาตรเลี้ยงพระเช้าแล้ว
เลี้ยงเพื่อนฝูงใกล้ชิดเสร็จไปเลย ส่วนบางรายหลังจาก
เลี้ยงพระเช้าแล้ว ให้ผู้ใหญ่ที่เคารพไม่ก้อมรดน้ำแล้ว
จึงเลี้ยง จากนั้นก็สมรสไปจดทะเบียนเป็นอันเสร็จ

การจำกัดวงเฉพาะผู้ใกล้ชิดจริงๆ จะทำให้การ
สิ้นเปลืองน้อยลง สำหรับรายที่คิดว่าตัวจำเป็นจะต้อง

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ลูกกำพร้า (นิทานอินเดีย)

เรื่องนี้เป็นเรื่องโต้แย้งกัน เรื่องสิทธิ ต้องอาศัยหลักฐาน ผู้สามารถจึงสามารถหาทางตัดสินลงไปได้ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งในดินแดนอินเดียแถบเชิงเขาหิมาลัย มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งปรากฏว่ามีเด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชาย เมื่อถึงเวลาเติบโต เด็กผู้หญิงก็พากันแต่งงานและโยกย้ายไปอยู่ที่บ้านสามี ณ ตำบลอื่น เหลือแต่เด็กผู้ชายไม่ก่น จะโถนาล้างควายอย่างไรก็ทำไม่ไหว ผู้ชายในหมู่บ้านก็มีน้อย ทั้งยังมีสัตว์ร้ายอกเป็นอันมาก ทั้งเสือ ทั้งหมาป่า สัตว์เลี้ยงก็ค่อยๆ หายไป ไร่นาที่ไม่มีคนไถจนคราใดก็ทิ้งร้างอยู่ทั่วไป โลกก็ขุ่นสนิม เพราะไม่มีคนจับไถไปไถนา คนในหมู่บ้านนั้นจึงพากันจนไม่มีอะไรจะกิน

วันหนึ่งได้มีเด็กน้อยคนหนึ่งเดินเซซังมาตามหาพ่อแม่พี่น้องถึงหมู่บ้านนั้น แต่ก็ไม่พบผู้ใด อาหารสิ่งใดจะกินก็ไม่มี เพราะคนในหมู่บ้านนั้นจนแสนจนไม่คิดกับขทานตัวเองยังไม่รู้จะกิน จึงไม่รู้จะแบ่งอะไรให้เด็กกำพร้ามันได้กินบ้าง เด็กกำพร้ามันไม่รู้จะทำอย่างไร จึง

ได้แต่เดินเตาะฝุ่นไปพลางมองหาที่ จะพักนอนไปพลาง จนกระทั่งเดินมาถึงป่าช้าแห่งหนึ่ง มีต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขารวมครึ้มเหนือหลุมฝังศพ เห็นเช่นนั้นหนูน้อยผู้ไร้พ่อแม่ญาติพี่น้องก็เห็นว่าน่านอนเป็นที่สุด แล้วก็ล้มตัวลงนอนบนหลุมฝังศพนั้นโดยมิได้รู้สึกกลัวสิ่งใด ไม่ว่า จะเป็นเสือ หมาป่า หรือแม้แต่ผี

เด็กน้อยนอนหลับสนิท คงจะฝันถึงความสนุกที่ खेल กับพี่ๆ น้องๆ กับไรต์ที่หอมหวานชวนกิน และแน่นอนคงจะฝันถึงแม่ด้วย เด็กน้อยนั้นจึงนอนขมอ้าแขนยื่นออกไป เวลาล่วงมาถึงขณะที่บอกได้ยากว่าจะเป็นเวลากลางคืนหรือเริ่มเวลากลางวันแล้ว เพราะขณะนั้นยังแลเห็นแสงดาวอยู่ แต่ก็รู้สึกได้ว่าแสงอาทิตย์เริ่มจะปรากฏขึ้น บนต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านคลุมหลุมฝังศพที่เด็กกำพร้ามันนอนอยู่นั้น ได้มีรากษสกับรากษส (รากษสเป็นหญิง) เผ่าจ้องเด็กที่นอนหลับนั้นอยู่ รากษสถามรากษสว่า

“เจ้ามาทำอะไรที่นี่ ตามข้อตกลงนะ กลางคืนต้องเป็นของข้านะ”

“ข้ารู้ข้อตกลงดีกว่าเจ้าเสียอีก ข้ามานอนที่นี่มานานแล้ว เจ้าน่ะสิเป็นผู้ทำลายข้อตกลง เพราะตอนนี้นะมันไม่ใช่กลางวันแล้ว”

“ทำไมจะไม่ใช่กลางวัน ในเมื่อยังมีดาวส่องแสงอยู่ออกเต็มฟ้า”

“เหลียวไปดูทางทิศตะวันออกซิ” รากษสแย้ง “เห็นแสงตะวันขึ้นไหมล่ะ ตะวันจะขึ้นตอนกลางวันหรือ”

“ถึงแม้ว่าขณะนี้จะเป็นเวลากลางวัน” รากษสยังไม่ยอมแพ้ “แต่ร่างที่นอนอยู่ใต้ต้นไม้ก็ไม่ใช่ของเจ้า เราตกลงกันแล้วมิใช่หรือว่าเจ้าจะกินแต่ร่างที่ตายแล้วและทอดทิ้งอยู่ในตอนกลางวัน ส่วนร่างที่ยังมีชีวิตอยู่ในตอนกลางคืนนั้นต้องเป็นของข้า และเจ้าเด็กน้อยนี้ยังไม่ตาย ดูซิ มันนอนขมอยู่นั่นไม่ใช่”

“เรื่องขมนี้ไม่ได้หมายความว่ามันมีชีวิตเสมอไปนะ ก็เจ้าไม่เคยเห็นหรือว่าคนเคราะห์ร้ายที่ถูกเจ้าจับกิน บางทีก็ยังมีรอยขม ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าร่างที่มานอนบนหลุมฝังศพ คนเป็นๆ จะมานอนบนหลุมฝังศพหรือ”

“ถึงแม้ว่าร่างนั้นจะตายแล้ว”

แต่มันก็ยังไม่ใช่ของเจ้า” รากษสเถียงต่อไป “พิจารณาข้อตกลงของเราต่อไปอีกซิ เราตกลงกันว่าถ้าร่างนั้นเป็นผู้ชายต้องเป็นของข้า และเด็กน้อยนี้เป็นเด็กผู้ชาย”

“พูดออกมาได้อย่างไรว่าเป็นเด็กผู้ชาย กันมันมันน่าสำหรับของผู้หญิงนั่น แล้วผมก็ยาว ต้องเป็นผู้หญิงแน่ๆ และร่างที่เป็นผู้หญิงต้องเป็นของข้า”

“ถึงเป็นเด็กผู้หญิงก็ไม่ใช่ของเจ้า เพราะนี่เป็นเวลากลางคืน ต้องเป็นของข้า”

“ถึงจะเป็นเวลากลางวัน แต่ร่างนั้นยังมีชีวิตอยู่ ก็ต้องเป็นของข้า”

“ถ้าร่างนั้นยังมีชีวิตอยู่ แล้วเป็นเด็กผู้ชาย ต้องเป็นของข้า” รากษสแย้ง

“ถึงแม้จะเป็นเด็กผู้ชาย แต่ก็ไม่ใช่เวลากลางวันแล้ว ขณะเป็นเวลากลางวัน เจ้าจะปฏิเสธไม่ได้เลยว่า ข้ามีสิทธิ์ที่จะกินร่างนี้” รากษสพูดอย่างเด็ดเดี่ยว

“ถึงจะเป็นเวลากลางวัน แต่ร่างนั้นยังมีชีวิตอยู่ นอนอยู่ในที่โล่งอย่างนี้ อย่างไรเสียร่างนี้ก็ต้องเป็นของข้า”

“ถึงร่างนั้นมีชีวิต แต่ก็เป็นผู้หญิง แล้วอย่างนี้เจ้าจะไม่ถือตามข้อตกลงของเราหรือ” รากษสแผดเสียง

“อย่ามาแผดเสียงใส่ข้านะ เจ้านะแหละเป็นผู้ที่กำลังจะทำลายข้อตกลงของเรา” รากษสแผดเสียงตอบ แล้วต่างก็โทษกันไปมาจนกระทั่งในที่สุดรากษสก็ตัดบทเสียว่า

“เมื่อเราต่างก็ตกลงกันไม่ได้ อย่างนี้ เห็นมีอยู่ทางเดียวก็ต้องหาพระลาการมาตัดสิน เขาจะได้พิจารณาตามข้อกฎหมาย จะได้รู้กันเสียว่าใครจะมีสิทธิ์ได้ร่างนั้นมา ‘เจ้าหรือข้า’”

รากษสก็ยอมตกลง และได้ไปหาพระลาการมาตัดสิน ในระหว่างนั้นเอง เด็กน้อยก็ได้ตื่นขึ้น แล้วก็เดินกลับเข้าไปในหมู่บ้าน พยายามหาอะไรมากินให้กลายหัวให้จนได้ ฝ่ายพระลาการที่รากษสกับรากษสขอลิขิตตัดสินความ ได้พูดว่า

“ข้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นพระลาการของเมืองนี้ ข้ามีหน้าที่ดูแลให้ทุกคนได้รับสิทธิของตนตามที่ควร ไม่ว่าจะเป็นคนหรือไม่ใช่ แต่ว่าข้าฟังเรื่องของเจ้าทั้งสองแล้ว ยังไม่กระจ่างนัก เจ้านะ” พูดแล้วก็หันไปทางรากษส “กล่าวว่าตามข้อตกลง เจ้ามัสิทธิ์กินทุกคนที่เจ้าได้พบในตอนกลางวัน ใช่ไหม” รากษสก็รีบคำ พระลาการก็หันไปถามรากษสว่า “แล้วเจ้าล่ะ ร่างคนเป็นๆที่เจ้าพบตามทุ่งตามนาจะต้องเป็นของเจ้าใช่ไหม”

“ใช่ ท่านพระลาการ” รากษสตอบ “ท่านก็เห็นแล้วว่าข้าจะมีสิทธิ์”

“ข้าก่อน” พระลาการห้าม “เรื่องยังไม่ยุติ ข้าฟังเจ้าทั้งสองพูดแล้วยังมีเรื่องเพศของร่างที่เจ้าจะถือเป็นที่สิทธิ์อีกด้วย”

“ใช่แล้ว ท่านพระลาการ” รากษสตอบรับ “และก็เห็นชัดแจ้งแล้วว่า ร่างนั้นเป็นผู้หญิง เพราะฉะนั้นจึงต้องเป็นของข้า”

“ข้าก่อน ข้าก่อน” พระลาการห้ามรากษส “ถึงแม้จะมีข้อตกลงกันเรื่องเพศ แต่ร่างนี้ก็ยังไม่ชัดเจน ไม่แน่ชัดว่าเป็นหญิงหรือชาย เพราะผู้คนที่นี่ยากจน เด็กก็ไม่มีพ่อแม่ญาติพี่น้อง เจอะผ้าชนิดใดพอจะพันกายได้ก็ความาม่ง เพราะฉะนั้นข้าจะให้เจ้าทั้งสองหาทางพิสูจน์ก่อนว่า เด็กนี้เป็นหญิงหรือชายแน่ และตายหรือเป็น คำแนะนำของข้ามีดังนี้คือ เข้าไปหาเหรียญทองมาคนละเหรียญมาวางไว้ตรงข้างๆหัวของร่างนั้น ถ้าร่างนั้นยังนอนอยู่จนเที่ยงไม่ได้แค่นั้นเหรียญทองนั้น ก็เป็นอันว่าร่างนั้นตายแล้ว แต่ถ้าลุกขึ้นมาและคว้าเหรียญทองไปละก็ เจ้าก็แพ้คดีว่าเจ้าเด็กนั้นไปซื้อเสื้อผ้าผู้หญิงหรือผู้ชาย ถ้าซื้อเสื้อผ้าผู้หญิงก็เป็นหญิง ร่างนั้นต้องเป็นของรากษส ถ้าซื้อเสื้อผ้าผู้ชายก็เป็นผู้ชาย และต้องเป็นของรากษส แต่ในระหว่างที่ยังไม่แจ้งว่าเป็นหญิงหรือชายละก็ เจ้าไปเถียงร่างนั้นไม่ได้เป็นอันขาดนะ คกลงไหม”

ทั้งรากษสต่างก็ยอมตกลงทำตามพระลาการ กลับไปยังบ้านนั้นอีกครั้งหนึ่ง กว่าจะเดินทางไปถึงก็พอดีเป็นเวลากลางวัน หนูน้อยเด็กกำพร้าร่างนั้น เมื่อไปเที่ยวหาที่กินที่พักในหมู่บ้าน ก็ไม่เห็นมีผู้ใดให้ที่พักอาศัย จึงได้ย้อนกลับมาที่บ้านข้าและไปนอนบนหลุมฝังศพนั้นเช่นคืนก่อน พอหลับสนิท รากษสกับรากษสก็นำเหรียญทองมาวางไว้ข้างหัวเด็กน้อยข้างละเหรียญ แล้วก็กลับไปเฝ้าดูผลบนต้นไม้(ต่อหน้า๑๐๘)

ขยับเบาๆ เสียงพิมพ์ว่า

“แม่เสื้อ...”

รถเลี้ยวปาดเข้าจอดหน้าตึกสหราษฎร์โฮม เอมีลา มองเห็นตำรวจในเครื่องแบบกลาดเกลื่อน เสียงส่งกำลังกดขี่ขูดรีด

“อย่าให้หนีไปไหนได้นะฟานี้ ประเดี๋ยวฉันจะลงมา”

พระวรกายสูงใหญ่ลำสันนั้นเคลื่อนลงจากรถ บรูซในชุดกาลาใบชาสีน้ำตาลแดงที่นั่งหลบมุมอยู่ข้าง ซอกตึกกรมพราย ก่อนจะร่นหลังเด็กหนุ่มในเครื่อง แต่งกายสกปรกให้เดินขึ้นบันไดหลัง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บึงหญ้าป่าใหญ่ (ต่อจากหน้า ๑๖)

เด็กชายแห่งออกมา ทุกๆวันฉันเอาสุนัขไปเลี้ยงถึงโต วันละ ๒ ตัว รวมเป็น ๓ ตัว ๓ ที่” แล้วครูก็บ๊วบๆ

ใครๆก็อยากเลี้ยงสัตว์ใหญ่และสัตว์คู่ด้วยกันทั้งนั้น มีใครบ้างไม่อยากเลี้ยงสัตว์ใหญ่หรือสัตว์คู่ ครูจันทน์ก็ หวดๆหาว่าโกหก ที่สุดไปถึงเด็กชายไท

“เลี้ยงงูดำใหญ่ ราชันต้อง ๕ ที่ กอดอก งูอะไร ของเธอหา”

“งูเหลือมงูหลามครับ”

“อ๊ะ งูต้อง ๕ ที่ ตอบถาดถาดดินนี้” แล้วครูก็บ๊วบๆจนครบ “เธอเขียนเองหรือเปล่า หรือว่าฉัน ใครเขียน”

ผมใจหายวาบ แต่เขายืนนิ่ง ไม่ตอบ

“ไม่ได้เขียนเอง ใช่หรือเปล่า” ครูถาม

“ครับ”

“งูต้องถาดอีก ๒ ที่”

ควบ ควบ

“แล้วกระดานชนวนของใคร เด็กชายบูดเชก ไม่ได้เขียนเองเหมือนกัน เด็กชายบ๊อง เด็กหญิงรต เด็กหญิงปุก เด็กชายบีม” ใครคือใครที่ใช้กระดาน ชนวนทำเรื่องความถูกเรียกตัวออกไปเป็นแล้ว

“เด็กชายบีม ออกมา กอดอก” เขาเป็นเด็กซื่อๆ ถูกเรียกออกไปเป็นคนแรก ก็แปลว่าเด็กชายบูดกับ เด็กชายบ๊องจะต้องถูกกันไว้โดนตีเป็นพิเศษที่หลัง

“ใครไม่ใช่สมุดทำเรื่องความจะต้องโดนทำโทษ ทุกคน สมุดโรงเรียนแจกให้คนละเล่มไปไหนหมด เตรียมตัวได้ เด็กชายบีม เรอฝึกสมุดทำว่าหมดใช้ไหม ไม่บอกโดนหวดสองเท่าละ”

“ผมไม่ได้ฝึกทำว่าครับ” บีมก้มหน้าตอบอ้อมแอ้ม

“งูเรอฝึกไปมวนยาสูบหมดแล้วนะซี” ครู

กลัดคั่นขูเขา

“ผมป่าวสูบบุหรี่”

“หา งูใครสูบละ”

“พ่อผมฝึกไปสูบบุหรี่ครับ”

ครูจันทน์ชะงัก ถือไม้เรียวค้ำ จ้องเด็กชายบีมที่ ก้มหน้านิ่ง แล้วครูก็บ๊วบๆกวาดไปที่คนอื่นๆ ซึ่งทำหน้า เสียวๆ

“เอ” ครูจันทน์ตอบอย่างเหนื่อยหน่ายคล้ายหมด แรง “วันนี้ครูไม่ดีพวกเธอละ”

เด็กชายบูดกับเด็กชายบ๊องก็พลอยรูดไปด้วย ประการณนี้ (ตอนหน้า - ส่วนสัตว์)

ลูกกำพร้า (ต่อจากหน้า ๑๖)

กรร่งขุ่นเข้า เด็กน้อยตกใจ ตัน ลูกขบับดขยงไปมาก ก็เหลียว ไปเห็นเหรียญทองสองเหรียญเข้า เห็นแล้วไม่ต้องนึกถึงอะไรอีก เด็ก นั้นฉวยเงินได้ออกวิ่งตรงไปยัง หมู่บ้าน ปลอຍให้รากษส์เลี้ยงกัน ต่อไปใหม่ว่า เด็กนั้นจะไปซื้อเสื้อผ้า

หญิงหรือชาย ถ้าซื้อเสื้อผ้าหญิง รากษส์ก็ต้องเป็นของตน ถ้าซื้อ เสื้อผ้าชาย รากษส์ก็ต้องเป็น ของตน แล้วรากษส์ก็เลี้ยงกันไป มาเวลาคอยเด็กนั้นให้กลับมา จน กระทั่งตายไปด้วยความหิวโหย โดย หารู้ไม่ว่าเด็กนั้นเป็นเด็กผู้หญิงหรือ

เด็กผู้ชาย และด้วยเหรียญทองสอง เหรียญนั้นเองก็ได้เป็นประโยชน์ให้ ชาวบ้านยื่นมือมาอุปการะ จนเด็ก นั้นซึ่งแท้จริงเป็นเด็กผู้ชาย ได้ร่ำ- เรียน มีวิชาทำมาหากิน มีบ้านอยู่ ไม่ต้องไปนอนบนหลุมฝังศพใน บ้าช้าอีกต่อไป ♥

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

๙ สุระผู้ไร้โชค (นิทานอินโดนีเซีย)

คนบางคนช่างเป็นคนมีโชค ถึงไม่ต้องทำอะไร ก็ได้โชคได้ลาภ โชคลาภมาหาเอง แต่บางคนถึงแม้จะมีผู้ช่วยอย่างไร ก็ให้มีอันเป็นไปต้องสูญเสียโชคลาภนั้นๆ ไป ดังเรื่องไทเงินไททอง นิทานจีนกับญวนที่เคยเล่ามาแล้ว สุระในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน เรื่องเล่าว่า

กรุงหนึ่งยังมีสุลต่านองค์หนึ่งซึ่งทรงสามารถในการพยากรณ์ยิ่งนัก เพียงแต่มองหน้าก็ทรงทราบได้ทันทีว่าอนาคตของผู้คนจะเป็นอย่างไร จะรวยหรือจะจนไปจนชั่วชีวิต เช้าวันหนึ่งขณะที่สุลต่านประทับอยู่ที่เฉลียงหน้าตำหนักพลางทอดพระเนตรทหารยามที่เดินรักษาการไปมาอยู่ที่ในสวนด้านหน้าพระราชวัง ทันใดนั้นสุลต่านก็ทรงจ้องมองทหารผู้หนึ่งซึ่งมีรูปร่างซบผอมหน้าตาทำทางเศร้าๆ ทหารยามผู้นั้นหาได้รู้ตัวไม่ว่า สุลต่านกำลังทรงจ้องมองตนอยู่อย่างสนพระทัย จึงยังคงเดินรักษาการไปมาด้วยท่าทางเงิบขมริ้ม เพียงทอดพระเนตรเห็นรูปร่างท่าทางของทหารยามนั้น สุลต่านก็ทรงทราบได้ว่า ทหารผู้นั้นเกิดมาดวงชาตาไม่ดี ชีวิตจึงลำบากยากแค้น และคงจะลำบากยากแค้นต่อไปข้างหน้าอีกด้วย เมื่อทรงทราบเช่นนั้น สุลต่านก็ทรงสงสารใคร่จะช่วยเหลือ แต่ก็ไม่ปรารถนาจะช่วยเหลืออย่างเปิดเผย จึงต้องคิดหาวิธี

ช่วยไม่ให้ทหารผู้นั้นรู้ตัว จะได้เป็นการทดสอบความรู้และนิสัยใจคอของทหารผู้นั้นไปด้วยพร้อมกัน ดังนั้นจึงปรากฏว่า ทหารยามนั้นหยุดชะงักกะทันหัน ในเมื่อได้ยินเสียงสุลต่านตรัสเรียกว่า “ยาม มานี่ ประเดี๋ยว”

ทหารยามรีบมาเฝ้าตามเสียงเรียก เมื่อทำความเคารพแล้วก็ขึ้นทูลรับคำสั่ง สุลต่านตรัสถามว่า “เจ้าชื่ออะไร” ทหารนั้นตอบว่า “ชื่อสุระ พะยะคะ” สุลต่านตรัสถามต่อไปว่า

“ดีแล้วเจ้าสุระ ไหนเจ้าลองบอกมาตรงๆว่า ความเป็นไปของตัวเจ้ากับครอบครัวของเจ้าเป็นอย่างไร”

ทหารนั้นก้มหน้าทูลว่า “ก็พอไปได้พะยะคะ แต่ว่าข้าพระองค์ยังไม่ได้แต่งงาน เพราะว่ายากจนไม่มีเงินจะหาซื้อสินสอดทองหมั้นให้เจ้าสาว”

“ก็น่าเห็นใจ” สุลต่านตรัส “แต่อย่าเพิ่งคิดท้อแท้ ชีวิตของเจ้า

อาจจะดีขึ้นในกาลข้างหน้าก็เป็นได้ อ้อ ข้ามีธุระจะใช้เจ้า คอยเดี๋ยวนะ”

สุลต่านตรัสแล้วก็เสด็จเข้าข้างใน และครู่ต่อมาก็ได้ให้นำหนังสือที่จดหมายปิดผนึกเรียบร้อยมาส่งให้สุระ พลางตรัสกำชับว่า

“เจ้านำหนังสือของข้าไปให้หัวหน้าคนที่ไวโนกัรนะ รับไปหน่อยนะ เจ้า เอาเงินเบี้ยเลี้ยงสำหรับซื้ออาหารกินตามทางไปด้วยไปได้แล้วละ ไปเดี๋ยวนะเลย”

สุระรีบออกเดินทางไปตามคำสั่งทันที แต่ว่าอากาศวันนั้นร้อนจัดมาก สุระเดินทางไปได้หน่อยเดียว ก็รู้สึกเหงื่อไหลไคลยคลี สุระอดบ่นไม่ได้ว่า

“จริงนะ ท่านสุลต่านนี้ก็อย่างไรของท่านนะ ถึงได้ใช้คนเดินทางไกลๆในยามที่อากาศร้อนจัดออกอย่างนี้ แล้วได้อะไร เบี้ยเลี้ยงเพียงเหรียญเงิน ๒ เหรียญ จะกินให้ตลอด ๒ วันก็แทบจะไม่พอ”

เมื่อเดินทางมาถึงหลายชั่วโมงแล้ว สุระก็มาถึงหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่ง

จึงได้หยุดพักผ่อนชั่วคราว ที่หมู่บ้าน
ตนเองสระก็ได้พบเพื่อนทหารด้วยกัน
ที่ลากลับบ้าน ชื่อว่าเรกสา เรกสา
ถามสระว่า “ไปไหนนะ สระ” สระ
ก็ตอบว่า “สุดท้ายส่งข้าให้น่า
หนังสือไปให้หัวหน้าคนที่ไวโนกร
คิดดูซิเพื่อน ให้เอาหนังสือไปส่ง
ไกลๆ ในยามที่อากาศร้อนๆ อย่างนี้
เบบเลี้ยงก็ให้แค่ ๒ เหรียญสำหรับ
ค่ากิน ๒ วัน จนกว่าจะถึงไวโนกร”

“อะไรกันเพื่อน” เรกสาถาม
ด้วยความแปลกใจ “การที่สุดท้าย
ทรงใช้เพื่อนให้ถือหนังสือไปนั้น
เป็นเกียรติยศอย่างสูงทีเดียวนะ
แสดงว่าพระองค์ทรงไว้วางพระทัย
เพื่อน ถ้าเป็นข้าละก็ โอ๊ย ขาดใจ
ตายเลย รับเอาไปส่งให้โดยด่วน
ถึงไม่ให้เบบเลี้ยงเลยก็ไม่ว่า”

“เออ ถ้าอย่างนั้นก็ดี” สระ
ได้ความคิด “เรามาแบ่งเงินเบบเลี้ยง
กันดีไหม เอาไปคนละเหรียญแล้ว
เพื่อนช่วยเอาหนังสือไปส่งให้
หัวหน้าคนที่ไวโนกรด้วย”

“ยินดีที่เดียว” เรกสารับปาก
อย่างไม่ต้องลังเล “เอาหนังสือ
สุดท้ายมาซิ ข้าเชื่อเหลือเกินว่าข้า
คงต้องได้รับเลี้ยงอาหารอย่างหรูหรา
พอคุ้มค่าเหนื่อยทีเดียว”

แล้วคนทั้งสองก็แบ่งเงินกัน
เมื่อต่างกินของกินด้วยกันในร้าน
กาแฟแล้ว ก็แยกทางกันไป สระ
รู้สึกพอกพอใจที่ไม่ต้องทำงานอัน
ยากลำบาก ทั้งยังมีเงินเหลืออีกด้วย
ฝ่ายเรกสาเองก็สนใจที่จะได้
ไปทำงานสำคัญ เรกสารำพึงว่า

“เราไม่เคยได้รับเกียรติรับใช้
สุดท้ายด้วยพระส่วนพระองค์เช่นนี้

เลย หนังสือต้องเป็นเรื่องสำคัญ
แน่ๆเลย ดูซิทรงหนักของเสียแน่น
สนิททีเดียว”

เข้านั่งขึ้นเรกสาก็ถึงไวโน-
กร เรกสาตรงไปบ้านหัวหน้า
คนที่เป็นคนมั่งมีในถิ่นนั้น บ้าน
ช่องจึงใหญ่โต มีสวนล้อมรอบ
ด้านหลังยังมีคอกสัตว์อีกด้วย เห็น
เช่นนั้นเรกสาจึงอดคิดแต่ไม่ได้
ก่อนจะเข้าประตูบ้าน เรกสาจึงต้อง
จัดเสื้อผ้าและเสสผมให้เรียบร้อย
แล้วเดินเข้าไปอย่างสง่าผ่าเผย
เพราะขณะนั้นตนเป็นผู้ถือหนังสือ
ส่วนพระองค์ของสุดท้ายมาส่งให้
หัวหน้าคนที่โดยเฉพาะ จะไม่ถือเป็น
บุคคลสำคัญกระไรได้ เพราะฉะนั้น
เมื่อคนใช้ออกมาถาม เรกสาจึงทำ
ท่าเป็นคนสำคัญส่งคนใช้ให้ไปบอก
หัวหน้าคนที่ว่า ผู้ถือหนังสือส่วน
พระองค์ของสุดท้ายกำลังคอยอยู่

คนใช้หายเข้าไปครู่เดียว
หัวหน้าคนที่รีบออกมาพาลางเชื้อเชิญ
อย่างสุภาพให้เรกสานั่งที่เตียง
หน้าบ้าน เมื่อต่างนั่งลงบนเสื่อ
อย่างดีที่ปูลาดพรมไว้แล้ว เรกสาก็
พูดอย่างเป็นทางการเป็นงานว่า “ข้าถือ
หนังสือส่วนพระองค์ของสุดท้าย
มามอบให้แก่ท่านเป็นส่วนตัว” พูด
แล้วหยิบหนังสือส่งให้หัวหน้าคนที่
อย่างนอบน้อม เมื่อตรวจดูตราแล้ว
หัวหน้าคนที่ก็เปิดออกอ่าน อ่านแล้ว
ก็อดยิ้มไม่ได้ หัวหน้าคนที่ถาม
เรกสาว่า

“รู้ไหมว่าหนังสือที่ถือมานั้น
มีข้อความว่ากระไร”

“ไม่ทราบได้ แต่หวังว่าจะ
เป็นข่าวดี” เรกสาตอบพลางนั่งถึง

อาหารดีๆ

“ดี ดีมากแน่ๆเลย แต่ว่าจะ
อยู่กับข้าด้วยกันไม่ใช่หรือ ไวโนกร
ข้าวกกลางวันแล้วจะบอกให้รู้ ตอน
พักให้สบายเสียก่อน จะดื่มอะไรละ
กาแฟ น้ำชา หรืออะไร”

เรกสาตอบรับแล้วก็นึกว่า
“เห็นไหมสระ พอเริ่มคิดเสียแล้ว
ก็การเป็นผู้ถือหนังสือส่วนพระองค์
ของสุดท้ายนั้นนะ ไม่ถือเป็น
เกียรติยศหรือ ไวโนจะกินเมื่อไรจะ
เล่าให้เพื่อนฟังว่าเรากำลังจะได้กิน
อะไรดีๆบ้าง แล้วเพื่อนจะเสียใจ
ในความเกียจคร้านของตัวเอง”

หัวหน้าคนที่จัดแจงส่งเมียให้
มาเปิด หม่ำไก่ เลือกตัววันที่สุด
มาทำกับข้าวเลี้ยงแขกคนสำคัญ
เพราะฉะนั้นกับข้าววันนั้นจึงหรูหรา
เกินความคาดหมายของเรกสา เป็น
ต้นว่ามิไก่อทอดเหลืองน่ากิน แกง
เปิดเลิศรส ขนมนั่นแสนอร่อย
พร้อมด้วยผลไม้สดๆ เพิ่งเก็บจาก
สวนของหัวหน้าตนเอง อาหาร
วิเศษอย่างนี้จะลิ้มลองได้อย่างไร
คิดพลาหงาตาของเรกสาก็เบิกบาน

เมื่อกินอาหารเสร็จแล้ว หัวหน้า
ที่องคมนตรีชวนแขกของตนมานั่งที่
เตียงหน้าบ้านอีก แล้วตั้งหนังสือ
ของสุดท้ายออกมาอ่านอีกครั้ง

“เอ้า บอกเสียเลยก็แล้วกันว่า
หนังสือของสุดท้ายมีข้อความว่า
กระไร พระองค์ทรงขอให้ข้ารับผู้
ถือหนังสือฉบับนี้ไว้เป็นลูกเขย
ให้แต่งงานกับลูกสาวสุดท้องของข้า
ค่าสินสอดทองหมั้นตลอดจนค่า
เลี้ยงดูแขกในงานแต่งงาน พระองค์
จะประทานให้ (อ่านต่อหน้า ๑๑๖)

ประนีประนอมกับพอลเสีย เพื่อผลดีแก่กันทุกฝ่าย ถึงได้สะใจแหม่ม หลานลูกครึ่ง แทนที่จะเป็นนางฟ้านางสวรรค์ผู้ดีไทยร้อยเปอร์เซ็นต์อย่างที่เคยฝันกันเอาไว้ ก็ไม่น่าจะเสียใจ การแต่งงานระหว่างคนไทยกับคนชาติอื่นนั้นไม่ควรมีปัญหาในเมื่อไม่ได้ถูกกีดกันด้วยเชื้อชาติ ศาสนา ตลอดจนการแบ่งผิวอย่างรุนแรงเหมือนบางชาติ พรหมไม่เข้าใจว่าคุณย่า พ่อและแม่หาเรื่องสร้างกำแพงขึ้นมาขวางกันทำไมให้ยุ่งยากเปล่าๆ ในเมื่อ

ความใจกว้าง โอบอ้อมอารีของคนไทยนั้นคือทุ่งโล่งอันมีอากาศบริสุทธิ์ เหมาะแก่การชื่นชมสามารถหายใจได้เต็มปอดอยู่แล้ว

พรหมสังหรณ์ใจว่า กรวณเห็นที่พรหมจะไม่ได้กินเนื้อ ไม่ได้หนังมารองนั่ง แต่มีหวังแน่นอนว่าจะได้กระดุกกอกพะเนิ่นมาแขวนคอเสียอีกครั้งหนึ่งเป็นแม่นมั่น หากพรหมบอกตัวเองว่า...แขวนเป็นแขวนชั้นนำ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สระบุรีไร้โรค (ต่อจากหน้า ๓๐)

ทั้งต้น ว่าอย่างไร เจ้าผู้ถือหนังสือจะตกลงไหม”

แน่ละ เรกสาต้องรีบรับด้วยความดีอกดีใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจ แม้แต่ข้อยว่าเหตุใดสุดต่านจึงจะทรงเขียนหนังสือมาขอรับหัวหน้านั้นเป็นส่วนตัวเช่นนั้น และเรกสาก็ไม่คิดจะบอกหัวหน้านั้น พ่อตาในอนาคตของคนที่ถือหนังสือที่แท้จริงหาใช่ตนไม่ แต่เขาเกลียดมาจึงได้มอบหมายให้ตนมาแทน เพราะถึงอย่างไร เรกสาก็ถือว่าเป็นโชคอันอุดมของตนแล้วที่เป็นแก่ทหารยามแต่มาได้แต่งงานกับลูกสาวหัวหน้านั้นผู้รวย

เมื่อแต่งงานผ่านไปได้ ๔๐ วัน บ่าวสาวทั้งคู่ก็ได้เดินทางไปเมืองหลวงเพื่อไปเฝ้าถวายการระแคะสุดต่าน วันนั้นสระบุรีเข้าเวรอยู่ยามพอดี พอได้ยินว่าจะมีคู่บ่าวสาวมาเฝ้าสุดต่าน และเมื่อเห็นว่าเจ้าบ่าวนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ แท้ที่จริงคือเรกสาที่ตนให้ถือหนังสือสุดต่านไปให้หัวหน้านั้นแทนตนนั่นเอง สระบุรีแทบไม่เชื่อสายตา ครั้นเมื่อคนทั้งสองออกจากที่เฝ้า สระบุรีเข้าไปหาเรกสาและถามว่า ทำอย่างไร

ถึงได้ได้แต่งงานกับผู้หญิงในตระกูลมั่งมีเช่นนั้น เรกสาก็ได้เล่าความจริงให้ฟังโดยตลอด และเน้นว่าเป็นเพราะสระบุรีจูงตนให้ไปทำงานแทนตนด้วยเงินเหรียญเดือนนั่นเอง ตนจึงได้มีโชคคืออย่างนี้

ข้างฝ่ายสุดต่านเมื่อทรงเห็นสระบุรีหายไปเพียง๒วัน แล้วก็กลับมาขึ้นยามอย่างเคย ก็ทรงทราบได้ว่าคงต้องมีอะไรเกิดแก่หนังสือของพระองค์แน่ๆ แต่ก็มิได้ทรงเรียกตัวสระบุรีมาถามเรื่องราวแต่อย่างใด จนกระทั่งเรกสาพาเจ้าสาวมาเข้าเฝ้า และขอบพระเดชพระคุณที่ สุดต่านทรงเมตตาจัดการแต่งงานให้ สุดต่านจึงทรงเข้าใจเรื่องได้ตลอดว่า เป็นเพราะสระบุรีขัดคำสั่งของพระองค์นั่นเอง แม้กระนั้นสุดต่านก็ไม่ได้โกรธสระบุรีแต่ประการใด กลับทรงเมตตาจะหาโอกาสให้อีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นวันหนึ่งสระบุรีจึงถูกเรียกตัวให้เข้าเฝ้า สระบุรีจึงถึงกับหน้าซีด หัวใจเต้นตุบตุบ แต่แก้วสระบุรีก็อดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นสุดต่านมิได้โกรธตน แต่กลับทรงยอมรับอย่างเมตตาอารี แล้วยังประทานแดงโมให้ผลหนึ่ง สุดต่านตรัสว่า “เอ้า สระบุรี เธอแดงโมใบนี้

ไปกินเสีย ข้าพเจ้าได้มาจากคนสวนหวานคั้นะ”

สระบุรีแดงโมแล้วก็ถวายคำนับด้วย ตำนกในเมตตาของสุดต่าน สระบุรีมาตลอดทางว่า “สุดต่านข้างเป็นเจ้านายที่ดีเหลือเกิน ทรงเมตตาประทานแดงโมในสวนของพระองค์ให้เรามา แต่ว่าแดงโมลูกนี้ทำไมมันถึงหนึ่หนั๊ก เอ้อ อยากให้ถึงบ้านเร็วๆ เหลือเกิน” ขณะนั้นพอดีเดินผ่านร้านกาแฟ สระบุรีก็ขึ้นได้ว่า กาแฟกับยาสูบหมดกวจะซื้อไปบ้าน แต่ว่าเงินไม่มีเลย กว่าเงินเดือนจะออกก็อีกตั้ง ๒ วัน ทำอย่างไรจะซื้อได้ คิดไปคิดมาสระบุรีก็คิดว่า “ขายแดงโมลูกใหญ่นี้เสียดีกว่า อาจจะได้สัก ๕๐ เซนต์คงพอซื้อกาแฟ น้ำตาล และยาสูบพออยู่ได้สัก ๒ วัน” คิดดังนั้นแล้ว ก็พอดีเดินมาพบแม่ค้าขายผลไม้กำลังจัดผลไม้เรียงขายอยู่ข้างถนน สระบุรีก็เลยถามแม่ค้าผลไม้พลางยกแดงโมลูกใหญ่นั้นให้ดูว่า

“อยากซื้อแดงโมลูกนี้ไหมแม่”

“ได้มาจากไหนนะ” แม่ค้า

ถาม

“สุดต่านท่านประทานมาตอนข้าออกเวรอยู่ยามรักษาการพระราช-

วัง” สรรพตอบอย่างภาคภูมิใจ

“อ้อ แดงโม้ที่สุดด้านประธาน นี้นะหรือเจ้าจะเอามาขาย ข้าไม่เชื่อ หรือก เจ้าไปขโมยใครเขามาเนอะ”

“ไร ให้พี่ผ่าซี้ แม่ ถ้าข้าโกหก ลูกก็” สรรพตอบสาบาน “ที่ข้าเอามาขายนี่ก็เพราะข้าอยากได้เงินมาซื้อกาแฟกับยาสูบ”

“เอาเถอะๆ” แม่คำพูดอย่างตัดรำคาญ “ข้าไม่รับรู้หรอกว่าเจ้าได้แดงโม้นี้มาจากไหน เจ้าจะคิดเท่าไรละ”

สรรพก็บอกว่าต้องการ ๑๐ เซ็นต์ แต่แม่คำไม่ยอม ต่อกันไปต่อกันมา ในที่สุดตกลงได้แค่ ๕๐ เซ็นต์ สรรพรับเงินพลางบ่นปอดแปดว่า “๕๐ เซ็นต์นี่นะถูกเกินไปนะสำหรับผลไม้ที่ได้มาจากสวนของสุลต่าน”

“ข้าไม่เชื่อเลยนะ” แม่คำย้ำ “ว่าสุลต่านประธานให้เจ้ามาจริงๆ เพราะถ้าเป็นข้าละก็ แม่เอาทองมากองให้ ข้าก็ไม่ยอมขาย เพราะการได้รับของประธานจากสุลต่านเนะ มันเป็นเกียรติยศดั่งแค่ไหน”

สรรพก็ได้แต่ยิ้มอย่างเป็นสุข แล้วก็เดินจากไป ฝ่ายแม่คำผลไม้ นั้น ครั้นสรรพเดินออกจากที่นั่นไปแล้วก็เกิดหิวน้ำ เมื่อเหลียวไปเหลียวมาหาอะไรกินไม่ได้ ไปแลเห็นแดงโม้เข้า ก็เลยคิดว่า “กินแดงโม้ลูกที่ซื้อมานี้ดีกว่า ที่จริงเราก็งยังไม่เคยได้ลิ้มรสอะไรจากสวนของสุลต่านเลย เจ้าสรรพนี่มันจะโกหกเราหรือเปล่าหนอ”

พอแม่คำจรมัดผ้าแดงโม้ออก แม่คำก็แทบจะเป็นลมเมื่อได้เห็น

แดงโม้ลูกนั้นแทนที่จะมีเนื้อ แต่ปรากฏว่าเนื้อก็ออกหมดแล้วและมีเครื่องเพชรสวยๆงามๆ บรรจุอยู่เต็ม มีทั้งแหวน สร้อยคอ คัมพู และเหรียญทองอีกกำมือหนึ่ง ข้าวที่แม่คำพ้นจากความยากจนขึ้นมาทันตาเห็นเพราะซื้อแดงโม้จากสรรพได้แพร่สะพัดไปทั่วหมู่บ้าน เมื่อรู้ถึงหูสรรพเจ้า สรรพก็ถึงกับจะเป็นบ้า ขณะที่สรรพคร่ำครวญเรื่องความไม่มีโชคของตน ทันใดนั้นก็ได้มีคนนำหนังสือของสุลต่านมามอบให้ บอกว่าสุลต่านทรงใช้ให้นำไปให้ผู้ใหญ่บ้าน สรรพฟังแล้วหน้าตาค่อยชุ่มชื้นขึ้น คิดว่า

“คราวนี้จะต้องทำให้ได้ๆ สุลต่านท่านประธานโอกาสให้อีกครั้งหนึ่งอย่างนั้นแล้ว คราวนี้จะเป็นอะไรละ อาจจะเป็นตำแหน่งสูงๆ เงินสักถึงหนึ่ง หรือบางทีผู้ใหญบ้านอาจจะมียูกสาวที่จะยกให้สักคนหนึ่งด้วย”

สรรพเดินพลางคิดพลางอย่างครึมครึมใจ จนกระทั่งถึงบ้านผู้ใหญบ้าน เมื่อยื่นหนังสือของสุลต่านให้ผู้ใหญ่บ้านแล้วก็ยืนคอยอยู่ด้วยความหวัง ขณะที่ผู้ใหญบ้านฝึกของออกอ่าน ผู้ใหญบ้านอ่านดังๆว่า

“ผู้ขอจดหมายขอขมาข้าส่งข้า๒ ครั้งแล้ว เพราะฉะนั้นจับตัวมันขังคุกเสีย ๒ เดือน” ได้ยินแล้วสรรพหน้าซีดขาวไม่ผิดกับกระดาส ได้แต่หลับตาพึมพำออกมาอย่างเพ้อๆว่า “ทำไมเราถึงได้ไร้โชคอย่างนี้” ♥

อายุเพียงเท่านั้น จะเลิกสาวเสียแล้วหรือ?

เอาเถิด ถึงแม้ว่าคุณจะใกล้เลขสามนำหน้า หรือเพิ่งขึ้นเลขสามนำหน้า ก็หาใช่ว่าคุณต้องเตรียมตัวเตรียมกายยอมแก่ก็หาไม่ ตำรวจดูที่ชื่อว่า มีสิ่งใดในตัวคุณที่เริ่มโรยราแล้วหรือ สุขภาพคุณก็แข็งแรง ผมงัดงัดคำ และแม้ว่าบนผิวน้ำเมื่อพิจารณาใกล้ๆ จะเริ่มเห็นริ้วรอยอยู่บ้าง นั่นก็ไม่ใช่สิ่งที่ควรทำให้คุณหมดกำลังใจ เพราะริ้วรอยตามมุมปากและหางตานั่นเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติ เป็นสัญญาณให้อ่านลักษณะผิวที่เริ่มแก่ เพราะขาดแคลนน้ำหล่อเลี้ยงผิว

ฉะนั้น ที่คุณเคยได้ยินเพื่อนๆ พูดถึงน้ำหล่อเลี้ยงความงาม ออยล์ ออฟ อูลาน นั้น บัดนี้มาถึงเวลาที่ควรลองใช้เอง แล้วคุณจะเห็นจริงๆว่า ออยล์ ออฟ อูลาน ชุ่มซาบหายลงไปได้ผิวอย่างรวดเร็ว เพื่อไปรวมตัวกับน้ำหล่อเลี้ยงของผิวเอง จึงเพิ่มปริมาณความชุ่มฉ่ำที่จำเป็นต่อผิว ในการดำรงไว้ซึ่งความนุ่ม ความยืดหยุ่นที่สามารถลบไล่อริข้มรอยหว่าเพราะไม่ให้เกาะติดกลายเป็นรอยแห่งวัย ใช้ต่อเนื่องกันไปไม่นานนัก คุณอาจจะเลิกห่วงตัวเลขอายุ เพราะผิวเปล่งปลั่งขาวร่ำรอยที่คอยขเคือน

ออยล์ ออฟ อูลาน ของแท้ต้องมีตรารูปโลกมีนูนอยู่บนกล่อง และมีพลาสติกใสห่อหุ้มแบบมีรอยต่อที่หัวท้าย ภายในกล่องมีเอกสารอธิบายวิธีใช้ เป็น ๓ ภาษา จึงจะเป็นผลิตภัณฑ์ของบริษัท ริชาร์ดสัน-เมอเรลล์ แห่งสหรัฐอเมริกา

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

เซียนโป-ย้งไถ (นิทานจีน)

เรื่องนินทาว่าเป็นเรื่องแบบโรเมโอจูเลียตของจีน นับเป็นนิยายรักอมตะ ไม่ว่าจะไปเล่นเป็นละครหรือภาพยนตร์ก็มีคนนิยมดูกัน คุณแล้วคุณเล่าคนละหลาย ๆ ครั้ง บางครั้งเมื่อเห็นผีเสื้อสองตัวบินมาคว้งกัน แม่เด็กก็ขี้ร้องเรียกกันให้คุณเหลียงเซียนโปกับย้งไถ เรื่องเล่าว่า

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่งครอบครัวแซ่จูกับแซ่เหลียงมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมาก หัวหน้าครอบครัวทั้งสองต่างรักใคร่กันเหมือนพี่เหมือนน้อง ครอบครัวแซ่เหลียงมีลูกชายคนหนึ่งชื่อเซียนโป ส่วนครอบครัวแซ่จูมีลูกสาวชื่อย้งไถ เด็กทั้งสองเป็นเด็กฉลาดผิดกว่าเด็กอื่นๆ พ่อของเซียนโปจึงส่งลูกชายไปเข้าโรงเรียนในเมือง ส่วนย้งไถนั้นก็ฉลาดไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน เพียงแต่มองดูหนังสือก็สามารถจำได้ทั้งประโยค ทั้งยังรักเรียนและอยากจะไปเข้าโรงเรียนบ้าง พ่อของย้งไถพยายามพูดให้ลูกสาวละความคิดนั้นแต่ไม่เป็นผล ลูกสาวคือนิ่งจะไปให้ได้ พ่อจึงให้ลูกสาวแต่งตัวเป็นเด็กผู้ชายแล้วส่งไปเข้าเรียน โรงเรียนเดียวกันกับเหลียงเซียนโป

เด็กทั้งสองอยู่ประจำในโรงเรียนด้วยกัน เรียนด้วยกัน เล่นด้วยกัน ไม่ช้าก็เลยกลายเป็นเพื่อนรักสนิทสนมกันตั้งแต่เล็กจนกระทั่ง

โต แต่ถึงแม้ย้งไถจะเติบโตขึ้นมากแล้ว แต่ก็หาได้มีเพื่อนคนใดคนหนึ่งรู้ว่าย้งไถเป็นผู้หญิง แม้เซียนโปผู้ใกล้ชิดและสนิทกันที่สุดก็ยังไม่รู้ เวลานอนเตียงเดียวกัน ย้งไถจัดการเอาขามใส่เข้ามาตั้งไว้ตรงกลาง แล้วตกลงกันว่าถ้าใครนอนคนไปถูกขามใส่น้ำจมน้ำหกละต้องถูกปรับ และเหลียงเซียนโปได้ระมัดระวังอย่างเคร่งครัด ไม่เคยนอนกระแทกกระแทงขามใส่น้ำนั้นเลย เวลาผลัดเสื้อผ้าย้งไถจะค่อยๆ ค่อยๆ ถอดเสื้อตัวเก่าออก แล้วสวมเสื้อตัวใหม่ใส่ลงไป ไม่เคยถอดเสื้อให้ใครเห็นตัวเปล่าๆ สักครั้ง เมื่อพวกเขาทั้งคู่เห็นว่าเหตุใดจึงทำเช่นนั้น ย้งไถก็อธิบายว่า “มีแต่พวกเขาเท่านั้นเท่านั้นถึงจะถอดเสื้อเปลือยร่างที่ได้มาจากพ่อแม่ เพราะฉะนั้นคนอย่างเราๆ จึงไม่ควรทำ” พวกเขาทั้งคู่ไม่มีความจริงว่าย้งไถผลัดเสื้อผ้าย้งไถนั้นเพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าตนเป็นผู้หญิง พังเหตุผลของย้งไถแล้วสำคัญว่าจริง จึงพา

กันทำตามอย่างบ้าง

อยู่ต่อมาพ่อของย้งไถก็ได้ถึงแก่กรรมลง พี่สะใภ้ของย้งไถไม่เห็นด้วยที่จะให้ย้งไถเรียนหนังสืออีกต่อไป จึงส่งให้ย้งไถกลับบ้านให้มาเรียนวิชาการบ้านการเรือน แต่ย้งไถไม่ยอมกลับ และยังคงเรียนต่อไป ฝ่ายพี่สะใภ้ก็เกรงว่าย้งไถไม่ยอมเลิกเรียนคงจะเป็นเพราะเกิดไปรักกับเหลียงเซียนโปเข้าแล้ว ดังนั้นจึงหมั่นส่งเสื้อผ้าเด็กไปให้เสมอๆ เป็นการบอกให้รู้ว่า ย้งไถเป็นผู้หญิง พวกเขาเห็นแล้วทั้งแปลกใจ ทั้งอยากรู้ พวกเขาถามย้งไถ ย้งไถก็ได้แต่ตอบว่าเป็นเครื่องใช้ของตนเมื่อตอนเด็กๆ พี่สะใภ้ส่งมาให้เก็บเอาไว้

เวลาล่วงไป ทั้งย้งไถกับเซียนโปต่างก็เติบโตเป็นสาวเป็นหนุ่ม แต่ย้งไถก็ยังแต่งตัวเป็นผู้ชายอยู่อย่างเดิม ความสนิทสนมที่มีมาช้านานทำให้ย้งไถอดมึนใจรักเซียนโปไม่ได้ ทั้งนี้เพราะเซียนโปเป็นคนดี (อ่านต่อหน้า ๑๓๒)

เขากลับเช่นกัน ถ้าจะไป ก็ให้ไปเยี่ยมดูในตอนหัวค่ำ
อีกครั้งตอนนายแพทย์ขยันมา และรับว่าหลังเลิกงานจาก
คลินิกแล้วทั้งสองหมอจะมาเยี่ยมคนเจ็บอีก

“เอาละ อาจจะเชื่อกันได้ทีเดียวทำพิธีเช่นสรวง
เสร็จ อาจจะมีพิกนอหลับจริงๆเสียที่ นักเพลย์เหลือเกิน
ไม่ได้หลับมาตั้งแต่ ๓ เมื่อก่อนนับแต่เกิดเรื่องแล้ว”

ระหว่างนั่งมาด้วยกันในรถบัสหน้ากลับที่ทำงาน
ทั้งสองหมอนั่งเฝ้ากันไปนานทีเดียว แล้วในที่สุดลิลิต
ซึ่งพยายามสังเกตสัณหาจารย์ของเขาอยู่ตลอดเวลา
เป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นแล้วว่า

“ผมรู้ดีครับ ว่าอาจารย์หาทางพูดกลบเกลื่อน
ปลอบใจนายแม่ท่าน แล้วก็ปลอบใจเราเองด้วยว่ามัน
ควรจะเป็นเช่นนั้น ทั้งๆที่แท้จริงอาจารย์กับผมก็ชนลูก
อยู่เหมือนกัน เกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กสาวประหลาด
คนนั้น”

หมอกำพลหัวเราะเบาๆ น้ำเสียงไม่แจ่มใสนัก

“เอาน่า เฉยๆไว้ก่อนเถอะ เราสองคนทำได้
ที่สุดแล้ว เรื่องนี้เราต้องอาศัยเวลาอีกสักนิด ยังด่วน
ลงความเห็นอะไรไม่ได้”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เขียนโบ-ยังไถ (ต่อจากหน้า ๑๑)

มีมารยาทเรียบร้อยเป็นที่ถูกใจยังไถ
ซ่งนั้ แต่ซ่งไถเป็นสตรีมีสกุลจึง
ไม่กล้าเอ่ยปากบอกความในใจของ
ตนแก่เขียนโบ และขอให้เขียนโบ
แต่งงานกับตน แต่ก็ได้สาบานไว้
แล้วว่าในฐานะถ้าไม่ได้แต่งงาน
กับเขียนโบแล้วจะไม่ยอมแต่ง
กับผู้อื่นอีกเลย ซ่งไถได้เขียนมา
ปรึกษาพี่สะใภ้เรื่องจะแต่งงานกับ
เขียนโบ แต่พี่สะใภ้ไม่เห็นด้วย
ตอบไปว่า ไม่เหมาะ เพราะตั้งแต่
บิดาถึงแก่กรรม เงินทองก็หมดลง
ครอบครัวแตกกลายเป็นครอบครัว
ยากจน เพราะฉะนั้นซ่งไถควรจะ
แต่งงานกับคนร่ำรวยจะดีกว่า
ดังนั้นนอกจากพี่สะใภ้จะไม่เห็นด้วย
แล้ว ซ่งไถจะไปจัดแจงขยี้ยังไถให้คน
เช่ามา ซ่งไถเห็นคนทู่ซ่งไถมีขึ้นมา
ในหมู่บ้านนั้นเสียอีกด้วย เมื่อซ่งไถ
รู้เข้าก็พยายามคัดค้านอย่างเต็มที่
แต่พี่สะใภ้ก็ไม่ฟังเสียง ทั้งยังจะ
บ่นว่าซ่งไถต่างๆ นานาว่าเป็นคน
อกตัญญู เป็นคนไร้ข้างอายจะนำ
ความเสื่อมเสียชื่อเสียงมาสู่วงศ์สกุล
ในที่สุดเมื่อพี่สะใภ้กล่าวว่าซ่งไถจะ

แอบไปแต่งงานกับเขียนโบลับๆ จึง
เร่งให้ครอบครัวเช่ามากำหนดวัน
แต่งงาน แล้วก็ตัดเงินค่าเรือนซึ่ง
เป็นการบีบบังคับให้ซ่งไถต้อง
เลิกเรียนเดินทางกลับบ้าน

ซ่งไถพยายามซ่อนความ
เศร้าโศก แม้กระนั้นตอนที่กล่าว
คำอำลาเขียนโบ ซ่งไถก็ยังกลืน
น้ำตาไว้ไม่ได้ ถึงกับร้องไห้ออกมา
อย่างจะขาดใจ เขียนโบก็ได้แต่
ปลอบโยนแล้วตามไปส่งจนถึง
ทางแยกที่จะกลับไปบ้าน ซ่งไถ
พยายามที่จะบอกให้เขียนโบรู้ว่าตน
เป็นผู้หญิงและอยากแต่งงานด้วย
พูดเป็นโคลงกลอนก็แล้ว ร้องเพลง
ก็แล้ว แต่เขียนโบผู้แสนดีแสนซื่อ
ก็หาได้สะอึกใจไม่ได้แค่พูดเอาออก
ใจว่า ไม่ว่าใครถึงอย่างไรก็จะ
ต้องกลับบ้าน และไม่ช้าก็จะได้พบ
กันอีก ซ่งไถเห็นว่าพูดอย่างไรก็ไม่
เป็นผล เป็นอันสิ้นหวัง จึงจำต้อง
แยกทางกลับบ้านทางนาตา

ครั้นซ่งไถจากไปแล้ว เขียนโบ
ก็รู้สึกเหงาเพราะขาดเพื่อนผู้อยู่
ร่วมกันมาเป็นเวลานานนับเป็นปีๆ
จึงตั้งหน้าเขียนจดหมายถึงยังไถ
ฉบับแล้วฉบับเล่า ขอให้ยังไถ

กลับมาเรียนใหม่อีก แต่ไม่เคยได้
รับตอบเลย เขียนโบทนอยู่ต่อไป
ไม่ไหว จึงได้เดินทางไปเยี่ยมยังไถ
ที่บ้าน เมื่อถึงบ้านซ่งไถ เขียนโบก็
บอกคนใช้ว่า

“ยังไถเขียนเซ่ง (คุณยังไถ)
อยู่บ้านหรือเปล่า ถ้าอยู่กับอกเขา
ด้วยว่า เขียนโบเพื่อนนักเรียนมาหา”

คนใช้มองเขียนโบอย่างรู้สึก
แปลก แล้วก็ตอบหวานๆว่า “ท่าน
ไม่มีซ่งไถเขียนเซ่งหรือ มีแต่ยังไถ-
ฉวยาเจียะ (คุณผู้หญิงยังไถ) ฉวยา
เจียะจะแต่งงานอยู่แล้ว เพราะ
ฉะนั้นจึงออกมาจากห้องไม่ได้ ทั้ง
จะพูดกับผู้ชายก็ไม่ได้ด้วย ไปเสีย
เถอะ เดี่ยวนายผู้ชายออกมาเห็นเข้า
จะกล่าวโทษท่านหาว่ามาทำอะกะ
อยู่แถวนี้”

ได้ยินคำว่าฉวยาเจียะคุณผู้หญิง
เขียนโบก็เข้าใจกระจ่างแจ้งขึ้นมา
ทันที แต่แล้วก็อดเสียใจไม่ได้ที่พอรู้
ว่าซ่งไถเป็นผู้หญิง ซ่งไถก็จะแต่งงาน
เสียแล้ว เขียนโบจึงชมซานกลับบ้าน
เมื่อได้เห็นหนังสือของซ่งไถ เรียง
ความ ตลอดจนจดหมายเป็นฉบับๆ
ที่ซ่งไถเขียนให้ตน ก็รู้ได้ว่าซ่งไถ
รักตนเหลือเกิน และจะไม่ยอม

แต่งงานกับคนอื่นเลย เป็นเพราะความโหดเหี้ยมบาปบุญของคนที่ทำ แม้ยังโล่งจะบอกให้ได้อย่างไร ก็ไม่ยอมเข้าใจ ทั้งนี้ก็ไม่ได้ช่วยว่ายังโล่งเป็นผู้หญิง ความหวังจะได้แต่งงานกันอยู่ด้วยกันเหมือนเช่นเมื่อครั้งยังเด็ก จึงหลุมมือไปอย่างน่าเสียดาย ยังคิดก็ยังเสียใจ เขียนไปเฝ้าแต่เศร้าโศกอาลัยถึงยิ่งใด ไม่เป็นอันกินอันนอน พร้อมกันนั้นก็สาปแช่งพิชชะไกของยังโลกกับคนที่จะมาแต่งงานกับยังโลก ไม่ช้าเขียนไปก็ล้มเจ็บ แล้วก็เลยถึงแก่ความตายในที่สุด

ข่าวการตายของเขียนไปรู้ไปถึงยังโลก ยังโลกก็โศกเศร้าไม่อยากจะมีชีวิตอยู่ ถ้าไม่มีคนเฝ้าอย่างใกล้ชิด ก็คงฆ่าตัวตายไปแล้ว ทั้งๆที่ยังโลกกำลังโศกเศร้าอยู่นั้น ก็พอดีถึงวันแต่งงาน เจ้าบ่าวส่งเชิญมารับยังโลกก็ปล่อยให้เขาจับตัวนั่งในเกวอย่างไม่สนใจใยดีเพื่อนำตัวไปบ้านเจ้าบ่าว

ครั้นมาระหว่างทาง กระบวนเจ้าสาวได้ผ่านซวงซุ่ยที่ฝั่งศพเขียนไป ยังโลกให้คนห้ามเกวหยุด แล้วก็ก้าวลงจากเกว โถมตัวไปที่ซวงซุ่ยพลางร้องให้สะอึกสะอื้น บรรดาสาวใช้และคนติดตามก็ได้ขอร้องให้มาขึ้นเกว แต่ยังโลกไม่ยอม ครั้นถูกรับเข้าขันหมากเข้ายังโลกก็เช็ดน้ำตาจนแห้ง แล้วคำนับที่ซวงซุ่ยหลายครั้ง แล้วก็อธิษฐานขึ้นว่า

“เราคือเขียนไปกับยังโลก ถ้าเราตั้งใจได้อยู่เป็นคู่หมั้นกันจริงๆ แล้วละก็ เปิดซวงซุ่ยให้กว้างออก

สัก ๓ ศอกซิ”

ยังโลกพูดยังไม่ทันจะสิ้นเสียง ก็ปรากฏมีเสียงดังถึ้นเหมือนฟ้าผ่า แล้วซวงซุ่ยก็เปิดแยกออก ยังโลกรีบกระโดดเข้าไปในซวงซุ่ย ซึ่งหลังจากนั้นก็ปิดสนิท สาวใช้พยายามจะคว้าตัวยังโลกออกมา แต่ก็คว้าไม่ทันได้แค่เสื้อผ้าติดมือมา ๒ ชิ้น เมื่อสาวใช้สะบัดผ้า ๒ ชิ้นนั้นทิ้งไป ผ้านั้นก็กลายเป็นผีเสื้อ ๒ ตัวบินปรือหายไป

ข้างฝ่ายเจ้าบ่าวเมื่อรู้ข่าวเข้าก็อดแค้นเคืองไม่ได้ จึงให้เปิดซวงซุ่ยออก แต่ก็ไม่พบอะไรในนั้น แม้โรงศพก็ยังมีแต่หินก้อนขาวๆ ๒ ก้อนเท่านั้น ไม่มีใครรู้ว่าศพเขียนไปกับยังโลกหายไปข้างไหน เจ้าบ่าวของยังโลกเห็นซวงซุ่ยว่างเปล่าเช่นนั้นยิ่งโกรธหนักขึ้น จึงสั่งให้โยนหิน ๒ ก้อนทิ้งไปที่ถนน ทันใดนั้นก็ปรากฏมีไฟขึ้นมาสองต้นด้วยกัน เจ้าบ่าวของยังโลกเห็นเช่นนั้นจึงได้สั่งให้คนตัดต้นไม้ลง แต่พอตัดไปต้นหนึ่ง อีกต้นหนึ่งก็งอกขึ้นมาใหม่ จนกระทั่งต้องระดมคนทั้งหลายคนมาช่วยกันตัดต้นไม้ลงทีเดียวทั้งสองต้น ก็ปรากฏว่าต้นไม้ได้ปลิวขึ้นไปบนฟ้า และกลายเป็นรุ้งกินน้ำ เป็นอันว่าเขียนไปกับยังโลกได้กลายเป็นคู่รักอมตะที่จะต้องอยู่ด้วยกันตลอดไป และได้อยู่อย่างสงบ ไม่มีใครรบกวน หรือแกล้งเห็น จนกว่าจะถึงเวลาที่มรุ้งกินน้ำ เขาเชื่อกันว่าสีแดงของรุ้งกินน้ำคือ เหลืองเขียนไป และสีน้ำเงินของรุ้งกินน้ำนั้นคือ ยังโลก

หยดต่อหยด วันต่อวัน การกินความชุ่มฉ่ำ ที่ผิวสูญเสียไป

ไม่มีแม้แต่วันเดียวที่ผิวจะไม่สูญเสียความชุ่มฉ่ำอันได้จากน้ำหล่อเลี้ยงผิวไปบ้าง ไม่มากก็น้อย ทั้งที่ระเหยหายไป ในบรรยากาศ และทั้งที่เหือดแห้งไป เพราะวัย ถ้าไม่มีการชดเชยเสียบ้างเลย คุณรู้ไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ผิวที่เคยเนียน นุ่ม มีน้ำนวลของคุณจะค่อยๆ เปลี่ยนสภาพเป็นแห้งกร้านไปทีละจุดๆ อาจจะเริ่มจากรอบดวงตาเพราะเป็นบริเวณที่สัมผัสกับน้ำหล่อเลี้ยงผิวน้อยอยู่ แล้ว อาจจะเริ่มจากหน้าผาก อาจจะเริ่มจากมุมปาก คุณอาจไม่สังเกตความแห้งอย่างปบบบับบับไ้ แต่ถ้านั่นหนึ่งคุณมองรอยเล็ก ๆ ปรากฏอยู่ตามบริเวณเหล่านั้น นั่นแหละคือผลจากการขาดน้ำหล่อเลี้ยงของผิวพรรณ ซึ่งน้ำหล่อเลี้ยงความงามของออยล์ ออฟ อูลาน ช่วยชดเชยให้ได้ เพราะผลิตโดยเลียนสูตรของน้ำหล่อเลี้ยงของผิวเอง ให้คืนน้ำหล่อเลี้ยงความงามที่สามารถแทรกซึมผ่านผิวชั้นนอกๆ ลงไปรวมกำลังกับน้ำหล่อเลี้ยงผิวที่เริ่มร่อยหรอ การลูบไล้ ออยล์ ออฟ อูลาน ไปให้ทั่วใบหน้าและลำคอทุกเช้าเย็นทุกวัน จึงเป็นการคืนความชุ่มฉ่ำที่ผิวสูญเสียไปวันต่อวัน ช่วยให้อารมณ์ดีและเพิ่มความชุ่มฉ่ำไว้ได้ ผิวที่เริ่มแห้งก็ค่อยๆ ฟื้นตัวกลับนุ่มชื้นใหม่...แต่จำเป็นหรือที่จะคอยให้ผิวแห้งแล้วจึงเริ่มแก้ไข

ออยล์ ออฟ อูลาน ของแท้ ต้องมี
ตราประทับมูนูนอยู่บนกล่อง และ
เป็นผลิตภัณฑ์ของบริษัทวิอาร์คัส-
เมอเรลล์ แห่งสหรัฐอเมริกา

32 ฉบับ 24 16ก.ค. 2522

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เลียงผาปราบกระต่าย (นิทานอาฟริกา)

ชาวอาฟริกาเห็นกระต่ายเป็นสัตว์เจ้าเล่ห์ ดึงมีเรื่องเจ้าเล่ห์ของกระต่ายหลายเรื่องด้วยกัน จึงหาทางให้ถูกปราบเสียบ้าง เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งในฤดูร้อนที่แล้งฝนเป็นที่สุด บรรดาสัตว์ทั้งหลายที่ไม่มีสระมีบ่ออยู่ในบริเวณใกล้ๆ ต่างรู้สึกกระหายน้ำกันไปทั่ว ในระหว่างนั้นกระต่ายกับเลียงผาเกิดมีความคิดร่วมกันว่าควรจะขุดบ่อสักบ่อหนึ่งให้ลึกมากๆ จะได้มีน้ำไว้กิน ไม่ต้องอดน้ำอย่างสัตว์อื่นๆ แต่เลียงผาเสนอว่า “ก่อนจะลงมือทำงาน เรามาทินอาหารของเราเสียก่อนไม่ดีกว่าหรือ”

“โอ๊ะ ไม่ดี ไม่ดีหรอก” กระต่ายแย้ง “เราควรจะเก็บอาหารไว้กินที่หลังดีกว่า ตอนเมื่อเราเหนื่อยเราหิวหลังจากทำงานเสร็จแล้วนะ”

“เอาตกลง” เลียงผาขอมทำตาม “ถ้าอย่างนั้น กระต่ายไปเลอะ เอาอาหารของเราทั้งสองไปซ่อนไว้ แล้วลงมือทำงานทันทีเลยนะ ข้าหิวน้ำเต็มทนแล้ว”

เมื่อสัตว์ทั้งสองเดินทางมาถึงที่ที่จะขุดบ่อ ก็นั่งมือขุดกัน

อย่างแข็งขัน แต่ชั่วครู่เดียว กระต่ายก็หยุดขุดว่า

“เอ๊ะ ได้ยินอะไรไหม เลียงผาเรียกข้าให้กลับเข้าไปในเมืองนะ”

“ไม่เห็นได้ยินเลย” เลียงผาตอบ

“เลียงผาจริงๆ ด้วย เขาเรียกข้าให้ไปแน่ๆ เลย ข้าต้องไปก่อนละ เมื่ยข้ากำลังจะออกหลุม ข้าต้องรีบไปต่งซอลูกเดี๋ยวนละ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปเลอะ กระต่ายแล้วรีบกลับมาให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้นะ”

แล้วกระต่ายก็วิ่งต่อไปยังที่ซ่อนอาหารไว้ และแอบกินไปหน่อยหนึ่ง กินเสร็จก็รีบกลับมาช่วยเลียงผาขุดบ่อต่อ เลียงผาเห็นเช่นนั้นจึงถามว่า

“ลูกออกแล้วใช่ไหม ต่งซอว่ากระไร”

“ซอยังไม่สำเร็จ” กระต่ายตอบ

“เอ๊ะ ซอแปลก” เลียงผาพูดทั้งสองสัตว์ทำงานต่อไปอีกหน่อย กระต่ายก็ร้องบอกเลียงผาอีกแล้วว่า

“เขาเรียกข้าอีกแล้วละ ข้าต้องรีบไป ขอโทษทีนะ เจ้าไม่ได้ยินเสียงเขาเรียกข้าหรือหรือ”

“ไม่ได้ยินหรอก” เลียงผาตอบ

กระต่ายไม่พูดจาว่ากระไรวิ่งต่อไปทันที ตรงไปยังที่ซ่อนอาหารแล้วก็กินเข้าไปกว่าครึ่งทั้งๆ ที่อาหารนั้นเก็บไว้สำหรับเลียงผาด้วย ครั้นกินพอแล้ว ก็ซ่อนอาหารที่เหลือไว้ แล้วก็รีบกลับไปบ่อเลียงผากลับมาว่า “ลูกออกอีกแล้วหรือ ควรวนต่งซอว่ากระไรเล่า”

“ซอสำเร็จไปครึ่งหนึ่ง”

“ซออะไรน่าขันอย่างนั้น แต่มาเลอะ มาช่วยข้าขุด เจ้าปล่อยให้ข้าขุดอยู่แต่ลำพังตั้งนานแล้ว”

ควรวนกระต่ายแข็งใจขุดไปได้นานหน่อย ก็ร้องบอกเลียงผาว่า “แน่ะเขาเรียกข้าอีกแล้ว ฟังซิ ตอนนี้นเจ้าต้องได้ยินแน่ๆ เลย”

“เฮ้อ ข้าไม่ได้ยินเสียงอะไรหรอก ไปเลอะ รีบไปรีบมา เร็วๆ เข้า”

กระต่ายก็รีบวิ่งไปยังที่เก็บอาหาร แล้วก็จัดการกับอาหารที่เก็บไว้สำหรับตนกับเลียงผาเสียเกลี้ยงเลย ครั้นกลับมาขุดบ่อต่อ เลียงผาก็ถามว่า “ลูกคนที่สามนี้ต่งซอว่ากระไรละ”

“ซอสำเร็จแล้ว”

(อ่านต่อหน้า ๑๒๑)

เลียงผาปราบกระต่าย

(ต่อจากหน้า ๓๑)

เลียงผากับกระต่ายขุดอยู่จนมืดค่ำจึงได้กลับไปยังหมู่บ้าน เลียงผาบอกกระต่ายว่า “เหนื่อยแทบตายเลยนะ กระต่าย วังไปเอาอาหารของเรามาเถอะ ข้าหิวจนจะเป็นลมอยู่แล้ว”

กระต่ายวิ่งไปทำเป็นเที่ยวหาอาหาร แล้วก็ส่งเสียงร้องเรียกเลียงผาว่า

“เร็วเข้า เลียงผา มาดูซิหม้อเกลี้ยงเลย ไม่รู้ใครเอาอาหารของเราไปกินหมด สงสัยจะเป็นนางแมวแก่นั่นนะ”

เลียงผาวิ่งไปดูก็เห็นหม้อใส่อาหารเกลี้ยงจริง โดยไม่รู้ว่ใครเอาไปกินหมด เลียงผาก็จำต้องไปนอนหงายหัว อย่างนั้น

วันรุ่งขึ้นกระต่ายก็เล่นตลกกับเลียงผาอย่างเก่าอีก วันแล้ววันเล่า จนในที่สุดเลียงผาบังเกิดความสงสัยกระต่าย จึงกล่าวโทษว่า “เห็นจะเห็นเจ้าแน่แล้ว กระต่าย ที่แอบมากินอาหารของเราไปหมด” กระต่ายถูกกล่าวโทษก็ทำเป็นโกรธ เลยทำให้กินพืชอย่างหนึ่งซึ่งเป็นยาถ่ายเลียงผาพูดว่า

“ก็ได้อ เรามากินกันทั้งคู่ละ ถ้าใครหาเบี่ยงก่อนละก็ ผู้นั้นมีความผิดจริง”

ดังนั้นทั้งเลียงผาทั้งกระต่ายต่างก็กินพืชนั้นแล้วก็ไปนอน และปรากฏว่าขานนั้นทำพิษแก่กระต่ายก่อน กระต่ายร้องลั่นว่า

“แน่ะ เลียงผา ทางเจ้าเบี่ยงแล้ว”

“ใครบอก ไม่ได้เบี่ยงสักหน่อย” เลียงผาเถียง

“จริงนะ” กระต่ายยืนยัน แต่เลียงผากลับยืนยันอีกว่า “ไม่จริงเลยเจ้าน่ะแหละเบี่ยง คุณนั่นแหละ”

ได้ขึ้นเช่นนั้นกระต่ายอดตกใจกลัวไม่ได้ พยายามจะวิ่งหนี แต่เลียงผาพูดว่า

“อย่ากลัวไปเลย กระต่าย ข้าจะไม่ทำอันตรายเจ้าหรอก ถ้าหากเจ้าจะรับปากข้าว่าจะไม่มากินน้ำที่บ่อของข้า แล้วไปให้พ้นจากข้าตลอดไป”

ด้วยเหตุดังนั้น กระต่ายจึงต้องละจากที่นั่นไปตามทางของตน แต่หลังจากนั้นต่อมา นกตัวหนึ่งก็ได้บอกแก่เลียงผาว่า กระต่ายแอบมากินน้ำที่บ่อน้ำนั้นทุกวัน เลียงผาได้ขึ้นเขาก็กอธแค้นยิ่งนัก และตั้งใจว่าจะต้องหาทางฆ่ากระต่ายเสียให้ได้ คิดดังนั้นแล้วเลียงผาก็จัดแจงทำกับไวดักกระต่าย แต่กับของเลียงผานั้นเป็นท่อนไม้ที่มีรูปลักษณะเหมือนกับกระต่ายและขนาดก็เท่ากับกระต่าย แล้วก็นำไปตั้งไว้ใกล้กับบ่อน้ำ กดให้จมลึกลงไปใต้ดิน ต่อจากนั้นก็เอาขางตักที่ใช้ดักนกทาไวดึงตัว

เมื่อถึงเวลาที่เคยมากินน้ำ กระต่ายก็มากินน้ำที่บ่อน้ำอย่างเคย ครั้นมาถึงแลเห็นมีสัตว์ตัวหนึ่งมานั่งอยู่ตรงนั้นก่อนแล้ว ก็รู้สึกไม่ถูกใจ อดรำคาญไม่ได้ จึงพูดว่า

หุบตหับิด ไม้หุบตหับิด เปล่า

แต่ยังเหนื่อยหน่าย และอ่อนเพลีย ผิดปกติอีกด้วย จำเป็นด้วยหรือที่คุณผู้หญิงจำนวนหนึ่ง จะต้องมีความรู้สึก เช่นนี้ ทุกครั้งที่มืรอบเดือน ไม่จำเป็นเลย เพราะในขณะเดียวกัน กลับมีคุณผู้หญิงอีกจำนวนไม่น้อย พบว่าอาหารบำรุงเช่น... แบรินด ยอดซูปไก่ มีส่วนช่วยทดแทนสิ่งที่เรอสูญเสียไปในระหว่างมีรอบเดือน ทั้งยังทำให้เรอฟื้นจากสภาพอ่อนเพลียเหนื่อยหน่ายได้ดีอีกด้วยให้แบรินด มีส่วนช่วยคุณบ้างสิคะ

แบริน
ยอดซูปไก่

“มานั่งทำอะไรอยู่ล่ะ”

เจ้าตัวนั้นก็ไม่ตอบ กระต่าย
นึกว่าสัตว์นั้นกลัวจึงไม่ตอบ จึง
เดินเข้าไปหาแล้วถามอีกว่ามานั่งทำ
อะไร ก็ไม่มีคำตอบอีก กระต่าย
ออกโมโหจึงร้องสนั่นว่า

“ทำไมไม่พูด เจ้าตุ๊กตาหรือ
ตอบมาเดี๋ยวนี้ล่ะ ไม่อย่างนั้นข้า
เป็นเล่านางเจ้าแน่”

เจ้าตัวนั้นก็ไม่ตอบอีก กระต่าย
จึงยกขาหน้าขึ้นเตะหน้าเจ้าตัวที่
กระต่ายคิดว่า เป็นสัตว์พวกเดียวกัน

เขาก็เลยติดค้างไม่ออก กระต่ายก็
ร้องเอะอะว่า

“นั่นมันเรื่องอะไรกัน ปล่อย
เดี๋ยวนี้ล่ะ ไม่อย่างนั้นข้าจะเตะเจ้า
เข้าให้หรอก” พูดแล้วกระต่ายก็เหวี่ยง
ขาซ้ายไปอีก เขาก็ไปติดอีก กระต่าย
ก็ร้องสนั่นอีกว่า

“ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้ล่ะ มาจับข้า
ไว้ทำไม เดี่ยวจะเตะเจ้าเข้าติดขา
หลังเข้าให้หรอก”

แล้วกระต่ายก็ทำเช่นนั้น และ
ขาหลังข้างขวาก็ติดอยู่กับเจ้าตัวสัตว์

ไม่นาน กระต่ายก็เดิน พยายามดึงให้
หลุด เมื่อเห็นไม่หลุดจึงตัดขาหลัง
ข้างซ้ายไปอีก ก็เป็นอันขาดทั้ง ๔ ติด
หมด กระต่ายโมโหเต็มทีจึงเอาหัว
กระแทกไปที่พุงเจ้าตัวนั้น หัวเลย
ติดอยู่ตรงนั้นเอง ขณะนั้นพอดี
เสียงฟ้าเดินมาใกล้ที่บ่อ ครั้นเห็น
กระต่ายอยู่ในสภาพเช่นนั้นอดขัน
ไม่ได้ เมื่อได้หัวเราะเยาะเจ้ากระต่าย
จนสาแก่ใจแล้ว ก็จัดการฉีกเนื้อเจ้า
กระต่ายกินเสีย

บึงหญ้าป่าใหญ่ (ต่อจากหน้า ๒๒)

“โหนก ไปเร็ว” แล้วก็ถือเสื่อห้วยท้ายคนละมม
วิ่งผ่านพุ่มโกสนไป คนอื่นๆ ก็ยอตัววิ่งบึงเสื่อตามไป
เป็นกลุ่ม

โหนกกับโหนกถือเสื่อคนละมม วิ่งคู่กันเข้าไปจะ
กลุ่มพุ่มไม้

ผมวิ่งตามเข้าไป โดดโถมใส่ตรงกลางเสื่อทันที
ทันใดนั้นก็โถมเข้าใส่เสื่ออีกใหญ่

เสื่อขาด

ผิงแตกรังมากขึ้นและรุมตอยคนที่เข้าใกล้ ได้เหล็ก

ในมาคนละอันสองอัน ผมโดนที่กระพุงกัน ไม่รู้ว่ามัน
ลอดเข้าไปได้ยังไง วงจุ่มตมผิงเริ่มขลุมนเสียววดๆ
คันเดินแล้วก็เฮๆ เหงื่อแตก เสื่อชุ่ม ไม่รู้ว่าใครเป็น
ใคร เสื่อก็ตขาดหลุดลุ่ยกลับเป็นเส้นตอกเหมือนตอน
เตรียมจะสานใหม่ๆ ห่าอะไรไม่ได้ก็ถอดเสื่อเอาไปฟาด
ก็มี รุมขลุมนกันอยู่ตรงพุ่มไม้ครวญไม่ลอย ฟาดกัน
นัวอย่างกับมวนหมู่ฝุ่นตลบ

“หยุด อ้ายหน่ะ หยุดนะ” เสียงครูจันทน์อย่าง
กับฟ้าผ่า ถ้อยไม้เรียว ๒-๓ อันวิ่งเข้ามา

วงแตกดับพลัน ตัวใครตัวมัน วิ่งกรูแย่งกันขึ้น
ศาลาโรงเรียน เฌอกริบเอาจักรเหลื่องๆ กลุ่มหัววิ่งหนี
ไปอีกทางหนึ่งของโบสถ์

ทั้งศาลาวัดเจียนนี้ จะหอบฮักๆ ก็ต้องกลืนหายใจไว้

เสื่อผ้ายับ ตาปิดปากปิดไปตามๆ กัน ผมเบียดเหงื่อ
เหมือนกับเพิ่งจะอาบน้ำแล้วก็ไปคลุกฝุ่นมาใหม่ๆ

พวกที่มีเสื่อใส่พยายามจะดึงเสื่อไม่ให้ยับ พวกที่
ตัวเปล่าๆ ไม่มีเสื่อใส่ก็พยายามบิดๆ รอยขูดข่วนตามตัว
ถ่มน้ำลายใส่มืออยู่ๆ ตามแขนตามพุง

ครูจันทน์ลากเสื่อกะรุ่งกระรุ่ง กิ่งโกสนหักๆ
กระเป๋าสื่อที่ขาดออกจากตัวเสื่อ ๒ ชิ้น กับผิงตายอีก
กำมือหนึ่ง มากองหน้าชั้น “มานั่งรวมกันทีไรหมดทุก
ชั้น” ครูจันทน์ส่ง ทุกชั้นก็ทำตามอย่างไม่ค่อยจะเต็มใจ
“ใครที่ตมผิงชั้น” ครูจันทน์ถามอย่างใจเย็นยิ่ง
กว่าทุกๆ วัน

มีคนยืนบ้าง

“ฉันเห็นนะ มากกว่านี้ ดีละ ใครถูกผิงตอยบ้าง
ชั้น”

มีคนยืนเพิ่มขึ้นอีกเป็น ๒ เท่า

“ทำไมเธอไม่ยืน หา นายอะไรที่หน้าปูดอยู่นะ
ไม่ใช่ผิงหรือ”

“ผมยืนครับ ไม่ได้ครับ”

“ออกมาน มีใครอีกบ้าง ชั้นคุณก็ต้องดี เอา ใครที่
ชั้นคุณเขาดมผิง ชั้น”

มีคนยืนขึ้นอีกเกือบเท่าตัว

“ดูภาษาอะไรถึงเสื่อผ้ายับขนาดนั้น ระวังให้
ดีนะ”

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

๒ ๔ หนูน้อยวรุณ (นิทานเม็กซิโก)

วรุณของเม็กซิโกที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้มีรูปร่างเล็กเป็นเด็กอยู่ตลอดเวลา แต่ถึงแม้จะตัวเล็กและยังเด็กอยู่เพียงแค่ ๒ ขวบ หนูน้อยผู้หนึ่งชื่อว่า เตโปซเตคาเตล ก็สามารถทำอะไรก็ได้ ไม่ผิดกับพวกผู้ใหญ่ บางอย่างทำได้ดีเสียกว่าด้วยด้วยความเก่งกล้าสามารถของหนูน้อยเตโปซเตคาเตลที่สามารถปราบยักษ์ลงได้ คนจึงถือว่าเป็นหนูน้อยกายสิทธิ์และยกย่องให้เป็นวรุณ ให้เป็นเทพเจ้า โดยเฉพาะเทพเจ้าผู้พิทักษ์รักษาการเกษตรในหมู่บ้านเตโปซเตลันและบริเวณรอบๆ

แต่กำเนิดของเตโปซเตคาเตลยังเป็นที่ยึดมั่น เล่ากันไปต่างๆ บ้างว่ามีเจ้าหญิงองค์หนึ่งทรงพบตุ๊กตาดินตัวเล็กๆ อยู่ตรงริมแม่น้ำขณะที่กำลังทรงสนานในแม่น้ำนั้น เมื่อเจ้าหญิงทรงหยิบขึ้นมา ตักตักนั้นก็กลายเป็นทารกน้อย ซึ่งคือหนูน้อยเตโปซเตคาเตลนั่นเอง บางคนเล่าว่ามีเจ้าหญิง ๓ องค์ทรงพบหนูน้อยนี้ทั้งหมด แต่ไม่มีใครยกเด็ก กลับไปหาดอกไม้เล็กๆ มาคลุมร่างเปลือยเปล่าของทารกจนเสียด้วยซ้ำ กันไม่

ให้ลูกแสงแดด แล้วก็ไปหาน้ำล้างมาเลี้ยงเด็กน้อย จนเด็กน้อยเติบโตแข็งแรงและมีความสุข ไม่รู้สึกลัวว่าเพราะมีจดจำจนนับไม่ถ้วนคอยดูแลรักษาอยู่ แต่อย่างไรก็ตามทุกคนน่าจะรู้ดีว่าเตโปซเตคาเตลนั้นไม่มีพ่อไม่มีแม่ กล่าวว่ามีคนเฒ่าสองผู้เฒ่าไปพบเข้าตั้งแต่ยังเป็นทารกแรกเกิดได้เพียง ๒-๓ วัน พ่อเฒ่าแม่เฒ่าทั้งสองพบทารกในหีบที่ลอยมาตามน้ำ จึงได้นำมาเลี้ยงไว้ เพราะฉะนั้นหนูน้อยเตโปซเตคาเตลถึงจะไม่มียี่แม่ แต่ก็มียายที่เลี้ยงดูมาด้วยความเอ็นดูรักใคร่ไม่ผิดกับหลานทั่วๆ ของตน ทั้งนี้เพราะคนทั้งสองไม่มีลูกมีหลานเลย

ยายไม่แต่จะรักเตโปซเตคาเตลอย่างสุดสวาทขาดใจ แต่ยังมีภาคภูมิใจอีกด้วย ที่เห็นเด็กน้อยเก่งมาแต่ยังเยาว์ผิดกับเด็กอื่นๆ และถึงแม้ตัวจะไม่ค่อยเติบโตเหมือนเด็กทั้งหลาย แต่เตโปซเตคาเตลก็มีเรี่ยวแรงอย่างที่ไม่มียี่เด็กคนไหนเหมือน ทั้งยังมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดยิ่งกว่าพวกผู้ใหญ่ที่ว่าฉลาดเป็นเลิศเสียอีก

เมื่อตอนที่เตโปซเตคาเตลอายุ

ยังไม่เต็ม ๒ ขวบดี เตโปซเตคาเตลก็ได้คิดทำธนู ดาขามองดูหลานโกงไม้ที่โตเท่าแขนของหลานเองแล้ว ก็อดสงสัยใจไม่ได้ เมื่อโกงแล้วก็เอาเชือกต้นมาเกวมาพันแล้วก็ผูกเข้ากับปลายไม้ที่โกงไว้ทั้งสองข้าง หนูน้อยเตโปซเตคาเตลไม่เคยเห็นดาหรือคันอื่นๆ ใช้ธนูหรือทำคันธนูมาก่อน แต่ก็สามารถทำได้ไม่แพ้คนที่ชำนาญชำนาญเลย เมื่อเอานิ้วกดดาดสายธนูเห็นว่าตึงดีแล้ว หนูน้อยก็วางธนูลง แล้วเดินไปยังหน้าผา ปลดปล่อยดาขามองดูธนูที่หลานทำขึ้น

ไม่ช้าหลานชายก็กลับมา ถือไม้กับหินชนิดหนึ่งสีดำใสมาด้วย เตโปซเตคาเตลจัดแจงลอบเปลี่ยนไม้ขึ้นออก แล้วหักเป็นท่อนเท่าๆ กันทำเป็นตัวลูกธนู ส่วนหินนั้นก็ฝนทำเป็นหัวลูกธนู แล้วใช้เชือกทเหลื่อจากสายธนูผูกหัวลูกธนูเข้ากับตัวลูกธนูอย่างแน่นหนา เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว หนูน้อยก็บอกยายด้วยน้ำเสียงอย่างกับผู้ใหญ่ว่า “หลานจะไปล่าสัตว์มาให้ยายกิน” แต่ยังไม่ทันจะลุดไปก็พอสันึกตัวหนึ่งมาบินวนอยู่บนหัว เตโปซเตคาเตลจึง

กว่าหนูจะไปยังนกตัวนั้น นกถูกยิงอย่างจังตกลงมาตายอยู่แทบเท้าพ่อเฒ่า

ครั้งนั้นนับเป็นครั้งแรกที่หนูน้อยเตโปชเตคาเตลใช้หนูยิง ต่อจากนั้นก็ไม่มีปัญหา หนูน้อยสามารถล่ากวาง นก และกระต่ายมาให้ตายายกินเสมอ แล้วก็ช่วยตายายปลูกผัก ปลูกพริก ปลูกมะเขือ และปลูกข้าวโพดด้วย จึงเป็นอันว่าหนูน้อยตัวนี้คนเดียวสามารถเลี้ยงตายายได้ นอกจากนี้ก็ยังคิดทำไม้ปลาของสำหรับโถนา และยังคิดทำไม้ฆางสำหรับยิงสัตว์อีกด้วย รองเท้าเตโปชเตคาเตลก็ทำให้ตายายและตนเองใช้ แต่เตโปชเตคาเตลชอบทำลูกธนูกับคันธนูมากที่สุด จนกระทั่งมีลูกธนูกับคันธนูมากมายก่ายกอง

ทั้งเตโปชเตคาเตลกับตายายอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขเรื่อยมา ในหมู่บ้านเตโปชเตลัน จนกระทั่งวันหนึ่งได้มีบิรารของยักษ์ไซซิกัลคาเตลมาประกาศให้รู้ล่วงหน้าว่าอาหารมื้อหน้าของเจ้านายของตนต้องมาจากหมู่บ้านเตโปชเตลันแห่งนี้ และยักษ์ไซซิกัลคาเตลจะไม่แตะต้องเนื้อสัตว์ใดๆ แม้ผู้หญิง กนหนุ่ม กนสาว และเด็กก็ไม่ยอมแตะต้องอาหารอันโอชะของยักษ์จึงได้แก่คนแก่ และตาของเตโปชเตคาเตลจะเป็นอาหารชิ้นแรกจากหมู่บ้านเตโปชเตลัน บรรดานักบริวารของยักษ์ที่มาประกาศขานัน ได้พูดว่า

“ตาวันคืนนี้ ได้ยินว่าหลานของดาหาอาหารมาให้กินมากเกินพอเสียอีก ตาคงจะได้เป็นอาหารอันโอชะของเจ้านายข้าในวันสองวันนี้ออก”

แล้วคนเหล่านั้นก็ได้บอกแก่ตาของเตโปชเตคาเตลว่าอีก ๕ วันจะกลับมารับตัวไป ในระหว่างนี้กินอะไรดีๆไว้จะได้อ้วนๆ แล้วก็ออกจากหมู่บ้านไป ทั้งตากับยายต่างพากันหวาดกลัวเป็นอันมาก ทั้งนี้ผิดกับเตโปชเตคาเตลที่ไม่ได้แสดงท่าทางหวาดหวั่นแต่อย่างใดเลย เตโปชเตคาเตลบอกแก่ตาว่า “หลานจะไปให้ยักษ์มันกินแทนตาเอง” แต่ตาแย้งว่า

“ยักษ์มันไม่กินเด็กหรอกหลาน เราจะไม่เคยได้ยินว่ามันเคยกินเด็กเลย”

“หลานโตเกือบจะเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ เถอะน่า รับรองว่ามันต้องกินหลานแทนตาแน่ๆเลย”

“แต่หลานจะมาตายแทนตาทำไมกัน” พ่อเฒ่าขัดขึ้น “ตาแก่แล้ว ส่วนหลานนี่ยังเด็กอยู่ ให้ยักษ์ไซซิกัลคาเตลมันกินตาเถอะเหมาะสมแล้ว”

“รับรองว่าตา ว่าหลานจะไม่ตายหรอก ถึงแม้ยักษ์มันจะกินหลานก็ตาม”

“มันจะเป็นไปได้อย่างไรหลานเอ๋ย ไม่มีใครหรอกที่จะหนีรอดออกมาจากท้องของเจ้ายักษ์ตัวนี้ได้”

“หลานนี่แหละทำได้ ตาอย่าเป็นห่วงเลย”

“หลานมีทางพิสูจน์ให้ตายายเห็นได้บ้างไหมเล่า ว่าหลานจะทำได้”

“หลานจะลองดู”

พูดแล้วเตโปชเตคาเตลก็ออกเดินไปยังภูเขากลับรอบหมู่บ้านเตโปชเตลัน มีภูเขาลูกหนึ่งที่สูงกว่าลูกอื่นๆเล็กน้อย มีชื่อว่ากัวกัวชา-

กาคลัน เด็กน้อยขึ้นอยู่ตรงตีนเขาเป็นเวลานาน แล้วก็แทนที่จะเดินขึ้นไปบนเขากลับเดินฝ่าเข้าไปในเขา แล้วก็เดินวนรอบ ต่อจากนั้นก็เดินฝ่าเข้าไปในเขาใหม่ พอออกมาแล้วก็เดินกลับบ้าน และบอกตายายว่า

“หลานพิสูจน์ได้แล้ว หลานเชื่อแน่เหลือเกินว่าหลานจะต้องรอดพ้นออกมาจากท้องของยักษ์ได้”

“หลานทำอะไร” ตายายถาม “ก็หลานสามารถเดินฝ่าเข้าไปในเขากวักัวชากาคลันได้ตั้งสองครั้ง”

ได้ยินเช่นนั้นตายายก็เชื่อและไม่ซักถามต่อไปอีกว่าทำได้อย่างไร เพราะจำได้คำเตโปชเตคาเตลเคยทำหนูทำลูกธนูตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กอายุไม่ถึง ๒ ขวบ โดยไม่มีใครสอนให้ทำ และทั้งที่ไม่มีใครบอกให้รู้ว่าจะอย่างไร หลานตัวน้อยของตนก็สามารถยิงนกตกมาตายได้ เพราะฉะนั้นเมื่อเตโปชเตคาเตลเติบโตขึ้นตั้งมากแล้ว จะเดินฝ่าเข้าไปในเขากวักัวชากาคลันตั้ง ๒ ครั้ง จึงไม่น่าแปลกอะไร

กรณีสักวันที่จะมารับตัวพ่อเฒ่าตาของเตโปชเตลัน บรรดานักบริวารของยักษ์ไม่พบทั้งพ่อเฒ่าแม่เฒ่าต่างหายตัวไปด้วยกันทั้งสองคนเหลือแต่เตโปชเตคาเตลอยู่บ้านคนเดียว เตโปชเตคาเตลบอกนักบริวารเหล่านั้นว่า ตายายของตนหนีไปแล้ว แต่หนีไปไหนนั้น ถึงอย่างไรตนก็ไม่ยอมบอก นักบริวารทั้งเด็กน้อยบอกแล้วก็ไม่พยายามจะค้นหาคนเฒ่าทั้งสอง เพราะจากคำบอกเล่าของหนูน้อยเตโปชเตคาเตล เป็นอันแน่ใจได้ว่า (อ่านต่อหน้า ๑๒๐)

อันวอนพระเจ้าว่า คุณอาจจะกรุณาผมได้บ้าง”

“ฉันไม่ต้องการคุณ” หล่อนตวาด “ฉันบอกคุณ ก็นั่นแหละแล้วฉันไม่ต้องการให้คุณอยู่ที่นั่น คุณไม่มี ความหมายอะไรต่อฉันเลย ไม่มีเงินนิดเดียว เข้าใจไหม ห่า”

หล่อนสะบัดหน้าขวับหันหลังให้เขา เวอร์ริงตัน มองส่วนหลังของร่างอันแอ่นนั้น นึกถึงว่าหล่อนเคย สวสนรักเพียงไรแล้วก็อยากดั่งร่างนั้นมากอดประทับ ไว้กับอก

“เราอาจหนีไปด้วยกันได้” เขาพูด “ทำไมคุณ ไม่ไปสวีตเซอร์แลนด์กับผมล่ะ เวลาสตีจะช่วยปลอม พาสปอร์ตให้เราได้แล้วเราก็ก่อไปด้วยกันอย่างสามีกับ ภรรยาที่ท้องเที่ยว พอไปถึงเจนีวาแล้วคุณก็อย่ตัดสินใจ ว่าจะอยู่กับผมหรือไม่ ผมมีเงินเก็บไว้ที่นั่น”

หล่อนหันขวับกลับมา

“ฉันจะอยู่ที่นั่น และจะไม่ทำงานให้พวกเขาอีกแล้ว

ถ้าคุณไปเสียเมื่อไหร่ฉันก็จะปลดปล่อยเหมือนกัน”

“ไม่มีสายลับคนไหนปลดปล่อยจากภัยได้หรอก เว้น เสียแต่เราไปจากปารีสด้วยกัน เราก็คงไปถึงเจนีวา ด้วยกันอย่างปลอดภัย”

“โอ หุบปากเสียทีเถอะ เมื่อไหร่คุณจะไปให้พ้น หินดาเสียทีล่ะ” เสียงของหล่อนตวาดแหวกจนเวอร์ริงตัน อटक๊วไม่ได้ว่าคนที่อยู่ชั้นถัดไปได้ยิน

“เรามาด้วยกันดีกว่าว่าบรูกแมนเขาจะไรมาใส่ไว้” เขาว่า

“ไม่ อย่าไปยุ่งนะ”

“เขาอาจเอาอะไรมาใส่ไว้เพื่อป้ายความผิดให้คุณก็ ได้ละ ผมไม่เคยไว้ใจใครเลย เขาอาจหักหลังคุณได้เสมอ เรามาด้วยกันเถอะ”

มาลาขึ้นมองตัวแข็งขมดที่เขาเดินไปยังรูปสลักนั้น และค่อยๆ กอดส่วนหัวของนางฟ้าออกช้าๆ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

หนูน้อยวีรบุรุษ (ต่อจากหน้า ๑๒๖)

เด็กนั้นจะไม่มีความบอกว่าตาชายของ ตนหนีไปไหน และลงว่าหนีไป แล้ว ถึงอย่างไรก็ต้องหนีไปซ่อนยัง ที่ที่ใครก็หาไม่พบ เตโปชเตคาเติล บอกนักรบบริวารยักษ์ว่า

“เอาตัวข้าไปแทนซี”

“ก็เจ้ายังเด็ก ออกอย่างนั้น”

นักรบแย้ง

“ข้าโตเกือบจะเป็นผู้ใหญ่แล้ว

เอาข้าไปเถอะ”

เมื่อเห็นเตโปชเตคาเติลพูดเอา จริงเอาจริงเช่นนั้น นักรบก็จำต้อง ทำตาม เตโปชเตคาเติลเดินไปกับ นักรบ ไม่มีอะไรไปด้วยเลยนอก จากถุงหนังเล็กๆใบหนึ่ง นักรบ เหล่านั้นถามว่ามีอะไรในถุง เด็ก น้อยก็ตอบว่า “หัวลูกหนู ๒ หัว”

“อะไรกัน มีหัวลูกหนูแต่ไม่มี ตัวมัน จะยังได้อย่างไร”

“คนอื่นคงใช้ประโยชน์อะไร

ไม่ได้หรอก นอกจากข้า”

พวกนักรบหัวเราะเขาเตโปชเตคาเติล แต่ก็ไม่ว่ากระไรยอมให้ ถือถุงหนังนั้นไปด้วยแล้วก็ไม่ถาม อะไรอีก กว่าจะไปถึงโซซิคัลโก ที่อยู่ของยักษ์โซซิคัลคาเติลก็กินเวลา นานทีเดียว ต้องเดินถึงสองวันกับ คืนหนึ่ง ในวันแรกต้องขึ้นเขา กวักวักาคาตลัน กว่าจะถึงยอดก็ พอเหนื่อยๆ พอบ่าก็ลงจากเขา เตโปชเตคาเติลยิ้มอย่างสบายใจใน ขณะที่ไต่เขาและลงจากเขา แต่ นักรบเหล่านั้นขมไม่ออกเลย

ฝ่ายยักษ์โซซิคัลคาเติล พอ ได้ยินเสียงบริวารของตนกำลังเดิน ใกล้เข้ามา ก็ถามว่า “ข้าหัว โอ๊ย ข้าหัว ตาแก่นนั้นอยู่ที่ไหน” แล้วก็จัดการสั่งให้บริวารที่รับใช้ จัดแจงต้มข้าวร้อน เพราะยักษ์นั้นชอบ

กินเนื้อคนต้มมากกว่าอย่าง ครั้นเห็น บริวารของตนพาเตโปชเตคาเติลซึ่ง ยังเป็นเด็กมา แทนที่จะเป็นคนแก่ ยักษ์โซซิคัลคาเติลก็บันดาลโทสะ ถึงกับเตะหมอนข้าวร้อนกลงกระเด็น ลวกบรรดาผู้ที่อยู่ใกล้ๆ ไปทั่วกัน แล้วก็ร้องตะโกนลั่นว่า

“นั่นมันยังเป็นเด็ก ตัวมันเล็ก ไม่พ้ออ้ม”

“แต่ข้าโตเกือบจะเป็นผู้ใหญ่ แล้วนะ” เตโปชเตคาเติลแย้ง

แต่ยักษ์โซซิคัลคาเติลไม่ฟัง เสียง กลับใช้ให้นักรบทั้งหลายไป เทียวค้นหาพ่อเฒ่าตาของเตโปชเตคาเติลให้จงได้ แม้นักรบบริวารยักษ์ จะแย้งว่า “นี่ก็เป็นหลานตาเฒ่า เชื่อว่าคงจะมีรสโอชะไม่น้อยกว่ากัน หรือ”

ได้ยินเช่นนั้นยักษ์คำราม ออกมาอีก แล้วไล่ให้บริวารไปตาม

หาพ่อเผามาให้ได้โดยด่วน นักรบเหล่านั้นรู้ว่าหาอย่างไรก็ไม่พบ จึงได้หนีไปเสียเองแล้วไปซ่อนตัวอยู่ในภูเขาระหว่างโซซิกัลโคกับเตโปซตลัน ฝ่ายยักษ์ไม่รู้จะทำอย่างไรจึงจะดับหัวได้ จำต้องหิบบัวหนูน้อยเตโปซเตคาเตลใส่ปากแล้วกลืนไปทั้งตัว พลังบ่นว่า “จะต้มก่อนก็ตัวเล็กเกินไป”

ข้างฝ่ายเตโปซเตคาเตลเมื่อตกลงถึงท้องของยักษ์ก็เปิดดูหนึ่งดิ่ง หัวลูกธนูสองหัวออกมาล้อมือละหัว แล้วก็กรัดไปที่ผนังท้องยักษ์ หัวลูกธนูที่ทำด้วยหินอันแหลมคมทำ

ให้ผนังท้องแหะออกในพริบตา ไม่ช้าหนูน้อยเตโปซเตคาเตลก็ก้าวออกมาจากท้องยักษ์ได้ ส่วนยักษ์ก็เจ็บปวดครวคร่าถึงกับเป็นลม และในขณะที่เตโปซเตคาเตลวิ่งหนีกลับไปยังหมู่บ้านเตโปซตลัน ยักษ์ทนเจ็บปวดไม่ไหวก็ได้ถึงแก่ความตาย

เตโปซเตคาเตลเดินมาถึงบ้านเร็วกว่าขาไปเพราะไม่ได้เดินข้ามเขา แต่เดินฝ่าไปในเขา ไม่มีใครเห็นว่าทำได้อย่างไรตอนไหน เมื่อมาถึงบ้านก็ได้พบตาชายที่กลับมาจากที่ซ่อน ตาชายเห็นเตโปซเตคาเตลรอดกลับมาได้โดยปลอดภัย ก็ดีอก

ดีใจยิ่งนัก หนูน้อยเตโปซเตคาเตลก็เลยเข้าแก่ตาชายว่า

“ก็หลานบอกแล้วไงเล่าว่าหลานจะต้องไม่ตายอยู่ในท้องของยักษ์ เพราะขณะนั้นหลานโตเกือบเป็นผู้ใหญ่แล้ว”

การกระทำของหนูน้อยเตโปซเตคาเตลทำให้ยักษ์กินแทนตา และได้กรัดท้องยักษ์จนรอดตายมาได้ นั่นเขานับถือว่าเป็นการกระทำอันห้าวหาญและเก่งกล้าสมควรยกย่องให้เป็นวีรบุรุษ และกล่าวว่าคนแก่ในบริเวณแถบนั้นก็ได้รอดพ้นจากเป็นเหยื่อของยักษ์โซซิกัลคาเตลนับแต่นั้นมา ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

อศวินปลาเผด (นิทานยุโรป)

เรื่องของนิทานมักจะแปลกประหลาดมหัศจรรย์ ผิดปกติธรรมดา จะมากน้อยแค่ไหนแล้วแต่ผู้เล่า ถ้าเนื้อเรื่องของอศวินปลาเผดนั้นก็เช่นกัน เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งช่างรองเท้าคนหนึ่งซึ่งถึงแม้จะทำงานอย่างขยันขันแข็งสักเพียงไร ก็ยังไม่มีเงินพอจะซื้อขนมปังซื้อเนยมาเลี้ยงครอบครัวได้ ต้องอาศัยเก็บผลไม้กิน จนกระทั่งซบสอมไปตามๆกัน อยู่มาวันหนึ่งช่างทำรองเท้าทนหิวไม่ไหว จึงขี้มเบ็ดเพื่อนบ้านไปตกปลา วันนั้นไม่ได้ปลาสักตัว ช่างทำรองเท้าจึงไปตกปลาอีกในเช้าวันรุ่งขึ้น คิดว่าถ้าคราวนี้ไม่ได้ปลาละก็ จะผูกคอตายเสียให้รู้แล้วรูดไป และก็โชคติดปลาได้ตัวหนึ่ง เป็นปลาสวยที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา และช่างทำรองเท้าแทบจะตกไปในน้ำด้วยความตกใจและแปลกใจ เมื่อได้ขึ้นเสี้ยนน้อยๆของปลา พุดออกมาว่า “เฮข้าไปติดเป็น ๔ ก่อนนะ ไรเบกลือทวีไทย แล้วให้ลูกเมียท่าน ๒ ชั้นอีก ๒ ชั้นเอาไปฝังไว้ในสวน” ช่างทำรองเท้าฟังแล้วไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงต้องทำเช่นนั้น แต่เมื่อเป็นคำสั่ง

ก็ต้องทำตามคำสั่ง และเมื่อไครๆนอนหมดแล้ว ช่างทำรองเท้าก็นำปลา ๒ ชั้นไปฝังไว้

ไม่ช้าไม่นานก็ได้มีต้นไม้ ๒ ต้น งอกขึ้นมา และบนต้นไม้แต่ละต้นนั้นมีโล่เป็นเงาไว้บนยอดด้วยที่แปลกยิ่งกว่านั้นก็คือได้มีเด็ก ๒ คนเกิดมาด้วย จากไหนอย่างไรไม่มีกล่าวไว้ รู้แต่ว่าเด็กทั้งสองเป็นปลาเผดหน้าตาเหมือนกันไม่ผิดเพี้ยน เชื่อกันว่าคงเกิดจากปลา ๒ ชั้นนั้น และเมื่อเติบโตขึ้น ก็รู้ว่าช่างทำรองเท้ากับเมียออกเดินทางไปเผชิญโชคตามแบบคนหนุ่มทั่วๆไปในสมัยนั้น ด้วยความกล้าหาญที่ออกไปเผชิญโชคผจญภัย ไครๆจึงขนานนามคนกล้าหาญเหล่านั้นว่า อศวิน และช่างทำรองเท้าได้เรียกปลาเผดนี้ว่า อศวินปลา

ดังนั้นตอนเช้าวันหนึ่ง พี่น้องปลาเผดทั้งสองก็ได้ออกจากบ้านไป คนทั้งสองเดินมาถึงทางแยก ก็รู้ว่าจากกัน สัญญากันว่า ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นไม่ว่าเกิดแก่ไคร จะต้องรีบกลับมาขังที่ตรงนั้น และคอยจนกว่าอีกคนหนึ่งจะกลับมา ปลาเผดคนที่เดินทางไปทางตะวันออก ได้เดิน

ทางมาถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งนำแปลกที่ผู้คนพลเมืองต่างร้องให้ร้องห่ม เมื่อถามว่ามีเรื่องอะไร ชายคนหนึ่งก็ตอบว่า “ทุกปีจะต้องมีการนำผู้หญิงสาวสวยมาส่งเวรเจ้ามังกรร้ายตัวหนึ่ง และบนถังกวางที่เจ้าหญิงราชิดาจะต้องถูกส่งเวร” พุดแล้วก็ชี้ให้ดูเจ้าหญิงที่ยืนคอยเจ้ามังกรร้ายอยู่ใต้ต้นไม้ห่างออกไปราวไมล์หนึ่ง อศวินปลาเผดไม่รอช้า รีบควมม้าตรงไปยังที่ที่เจ้าหญิงยืนอยู่ เมื่อเจ้าหญิงได้ยินเสียงฝีเท้ามาก็หันมาดู เมื่อเห็นเป็นชายหนุ่ม ก็ร้องบอกว่า

“หนี หนีไปเร็วๆเข้า ก่อนที่เจ้าสัตว์ร้ายนั้นจะแลเห็นท่าน”

พุดแล้วเจ้าหญิงก็วิ่งเสียวโซกหนักขึ้น เมื่อเห็นชายนั้นรับผละจากไป แต่อศวินปลาเผดไม่ได้ผละไป เพราะกลัวมังกรนั้น แต่ว่าได้ไปขังกระบอกปืนใหญ่จากคนในเมืองผูกคอต้มไว้ แล้วก็ควมม้ากลับมาขังที่เจ้าหญิงยืนอยู่ เมื่อเห็นเจ้าหญิงยังยืนอยู่ปลอดภัย อศวินปลาเผดก็ร้องออกมาอย่างดีใจว่า “มาทันเวลาพอดี” แล้วก็โดดลงจากหลังม้า แก่เชือกผูกกระบอกออกแล้วนำมาฝังไว้

ที่โคนต้นไม้ แล้วขอผ้าคลุมหน้า จากเจ้าหญิงมาคลุมกระจกไว้ อศวิน ปลาส่งเจ้าหญิงว่า “ถ้าเจ้ามังกรนั้น เข้ามาใกล้เมื่อไรละก็ เจ้าหญิงต้อง ดึงผ้าคลุมกระจกนออกทันทีทีเดียว แล้วรีบวิ่งไปซ่อนอยู่หลังต้นไม้ ไม่ ต้องกลัว ข้าพระองค์จะคอยที่อยู่ ใกล้ๆ”

ยังไม่ทันที่อศวินปลาจะเข้าไป ซ่อนตัวและม้ายู่หลังก้อนหินได้ เรียบร้อย ก็ได้ยินเสียงปีกมังกรดัง พับพับเข้ามาใกล้แล้ว มังกรถาลงมา และค่อยๆเข้าไปใกล้ๆเจ้าหญิงด้วยความปลื้มยินดี ทันใดนั้นเจ้าหญิงก็ เอื้อมมือไปพลไปข้างหลังแล้วกระตุก ผ้าคลุมกระจกออก แล้วกลับหลบ ไปอยู่หลังต้นไม้ในทันทีนั้น และ เมื่อลอบมองดู ก็อดแปลกใจไม่ได้ ที่เห็นมังกรร้ายนั้นชะงักไปชั่วครู่ หนึ่ง ปรากฏว่ามังกรร้ายนั้นทั้ง แปลกใจทั้งเคียดแค้นที่แลเห็นมี มังกรอีกตัวหนึ่งทั้งใหญ่ทั้งแข็งแรง เหมือนตนไม่มีผิด เผอิญหน้าตนอยู่ ไม่ว่าตนจะทำอะไร เจ้ามังกรตัวนั้น ก็ทำอย่างเดียวกัน จะกลอกตาอัน แดงกำ หรือจะตวัดหาง เจ้ามังกร ตรงหน้าก็กลอกตาบ้าง ตวัดหางบ้าง มังกรร้ายจึงอ้าปากกว้าง พลาจ คำรามดังกึกก้อง ขนาดที่ทำให้ เจ้าหญิงตระหนกตกพระทัยจนแทบ จะสลบสติ ก็ปรากฏว่าเจ้ามังกรอีกตัว หนึ่งก็อ้าปากบ้าง และก็ได้ยินเสียง คำรามสะท้อนมา เห็นเช่นนั้นแล้ว มังกรร้ายเหลือจะทนอยู่ได้อีกต่อไป จึงโถมตัวเข้าใส่ศัตรู ทันใดนั้น กระจกก็หล่นลงมายู่ตรงต้นมังกร และแตกเป็นเสี่ยงๆราวสีกพันเสี่ยง

แต่ละเสี่ยงก็มีภาพของมังกรสะท้อน ให้เห็นทั้งสิ้น จนมังกรคิดว่าตัวเอง คงแหลกละเอียดไปด้วยแล้ว ใน ขณะนั้นเอง อศวินปลาที่คอยที่อยู่ ก็ได้ลลออกจากที่ซ่อน ใช้หอกพุ่ง เข้าตรงคอหอยของมังกร มังกรก็ ล้มลงนอนกลิ้งตายอยู่ตรงนั้นเอง

ผู้คนพลเมืองต่างโห่ร้องด้วยความร่าเริงยินดีไปทั่วทั้งเมือง เมื่อ เห็นชายหนุ่มพาเจ้าหญิงกลับมาได้ ทั้งยังเอาเชือกผูกร่างของมังกรร้าย นั้นตามมาด้วย ทุกคนร้องทูลพระ ราชารให้ประทานเจ้าหญิงแก่อศวิน หนุ่มผู้กล้าหาญนี้ พระราชาก็ทรง ทำตามด้วยความเต็มพระทัย เมื่อ พิธีเสกสมรสเสร็จเรียบร้อยแล้ว เจ้าบ่าวเจ้าสาวก็ได้ไปยังที่พำนัก ซึ่งเป็นที่บ้านนักใหญ่มากจนอศวิน ปลาต้องขอให้เจ้าหญิงพาชมห้อง ต่างๆ และเมื่อได้ขึ้นไปถึงชั้น หลังคา ก็ได้เห็นวิวบ้านเมืองได้ ทั่วไปหมด อศวินปลาแลเห็น ปราสาทแปลกอยู่หลังหนึ่ง จึงถาม เจ้าหญิงว่า “นั่นปราสาทอะไร ดู เหมือนจะสร้างด้วยหินอ่อนดำ” และเจ้าหญิงตรัสว่า “นั่นละคือ ปราสาทอัลบาโทรซ ใครเข้าไปแล้ว ไม่มีวันได้ออกมาหรอก” อศวินปลา ฟังแล้วไม่ว่าอะไร แต่ครั้นถึงเช้า วันรุ่งขึ้น ก็ได้ควมมาขยับไปยัง ปราสาทนั้นทันที

การจะมายังปราสาทนั้นต้องอาศัย ความกล้าหาญจริงๆ เพราะเพียง แลเห็นก็อดขนลุกไม่ได้ ในเมื่อเห็น ดึกสืดมืดดั่งทะมึนอยู่ แล้วก็เงียบ ไม่ผิดกับป่าช้า แต่เข็นชื่อว่าอศวิน แล้วยอมไม่รู้จักกลัวอะไร อศวิน

ปลาก็เช่นเดียวกัน ไม่เคยหันหลัง ให้ข้าศึกเลย เมื่อมาขึ้นอยู่ตรงหน้า ปราสาทแล้ว อศวินปลาก็หิบบเขา ออกมาเป่า มีเสียงคนตื่นแล้ว ดัง ก้องอยู่ในปราสาท เดียวเบา เดียว ก่อย เดียวใกล้ เดียวไกล แต่ก็ยังไม่ มีใครเปิดประตูออกมา อศวิน ปลาจึงร้องถามไปอย่างเต็มเสียง เสียงดังลั่นว่า “มีใครอยู่ข้างใน หรือเปล่า ขอให้อศวินคนหนึ่งพัก สักหน่อยได้ไหม ไม่มีคนดูแล หรือ คนใช้บ้างเลยหรือ”

“ไม่มีสักคน” มีเสียงตอบ ดังก้องออกมา ชายหนุ่มเลยไปทุบ ประตูโดยแรง ไม่ช้าก็ได้มีเสียงเปิด ประตู และมีปลายงมกยื่นออกมา เป็นงมกของหญิงชราคนหนึ่งซึ่ง นำเกล็ดที่สุดเท่าที่อศวินปลาเคย เห็นมา หญิงชรากล่าวว่า

“ต้องการอะไร”

“ขอเข้าไปหน่อย ขอพักหนึ่ง ได้ไหมในคืนวันนี้ ได้หรือไม่ได้” ชายหนุ่มถาม

“ไม่ได้ ไม่ได้” มีเสียงตอบ ดังสะท้อนออกมา

ขณะนั้นตะวันขึ้นสูง แดดร้อน แปรียง ประกอบกับความโมโหที่ต้อง คอยอยู่นาน ให้คนมาเปิดประตู อศวินปลาเลยรู้สึกร้อนจนต้องยก กระบังหมวกขึ้น หญิงชรานั้นเมื่อ เห็นอศวินปลาหน้าตาหล่อเหลา ก็ รับใจบุญแจประตูเปิดให้ พลาจร้อง เชิญว่า

“เชิญข้างใน เชิญเข้ามาข้างใน สุกาพบุรุษหน้าตาดีๆคงไม่ทำ อันตรายเรา”

(อ่านต่อหน้า ๑๒๑)

อศวิณปลาเผาคู (ต่อจากหน้า ๑๒)

“มีอันตรา” เสียงก้องสะท้อนไปมาแต่ชายหนุ่มไม่สนใจ พูดว่า “เขาก็กินข้าที่นั่นแหละ” แต่หญิงชราขัดขึ้นว่า “เรียกข้าว่า เลดี้เบอริ-เบริสกา” แล้วพูดต่อไปว่า “ปราสาทนั้นจะเป็นปราสาทของข้า ข้าจึงเชื่อเชิญท่านให้เข้ามา ท่านจะต้องอยู่ที่นี่และเป็นสามีของข้า” พอได้ยินคำนี้ ชายหนุ่มถึงกับปล่อยมือหลุดจากมือด้วยความแปลกใจเต็มกำลัง

“ข้านี้จะต้องเป็นสามีท่าน บานนอยท่านมิตร้อยเข้าไปแล้วหรือ” ชายหนุ่มร้องออกมา “ข้ามานั้นหวังจะมาดูปราสาทของท่านเท่านั้นแล้วก็จะกลับ” ขณะที่พูดอยู่นั้น ชายหนุ่มได้ยินเสียงฮาลัน แต่หญิงชราไม่เอาใจใส่ ได้แต่ชวนชายหนุ่มให้ตามเข้าไป แล้วก็พาตัวทุกห้อง ไม่ว่าห้องใหญ่ห้องเล็ก ไม่มีได้เว้น และน่าแปลกที่ถึงแม้นางจะอายุมากสักเท่าไร ก็มีได้มีท่าทางว่าเหนื่อยแต่อย่างใดเลย

ห้องแต่ละห้องที่หญิงชราพาอศวิณปลามาอยู่นั้น ล้วนแต่มีของแปลกๆ ที่อศวิณปลาไม่เคยได้เห็นมาก่อนเลย ในที่สุดคนทั้งสองได้มาถึงบันไดหินที่มิดสนิทจนแม้แต่จะซุ่มซ่อนก็มองไม่เห็นมือของตัวเอง หญิงชราพูดว่า “ข้าเก็บทรัพย์สมบัติอันมีค่าที่สุดไว้ข้างบนนั้น เดียวให้ข้าขึ้นไปก่อน เพราะบันไดชันมาก เดียวท่านจะตกลงไปข้างขาหัก” แล้วก็ร้องเรียกให้ชายหนุ่มตามมา ชายหนุ่มคลำขึ้นไปมิดๆ หาวไม่ว่า หญิงชราหลบเข้าไปในซอกแห่งหนึ่ง ไม่ช้าชายหนุ่มก็รู้สึกได้ว่าเข้าไปเหยียบ

ประศุกกล พอเหยียบประศุกก็เปิดอศวิณปลาก็หล่นลงไปข้างล่างรวมกับอศวิณคนอื่นๆ ที่ได้มาถึงปราสาทนั้นก่อนแล้ว และเสียงของอศวิณปลาก็ได้ดังก้องร่วมกับเสียงของอศวิณอื่น หญิงชราหัวเราะลั่นว่า “ลงไปอยู่นั่นแล้วจะได้ไม่ต้องเป็นผัวข้าไงล่ะ ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

ในระหว่างนั้นอศวิณปลาที่แฝดอีกคนหนึ่ง ได้เดินทางไปยังที่ต่างๆ ไกลแสนไกลและในที่สุด ก็ได้เดินทางมาถึงเมืองที่อศวิณปลาคนแรกประสบเคราะห์กรรมอยู่ เมื่อเดินทางเข้ามาในเมือง ชายหนุ่มอดประหลาดใจไม่ได้ที่เห็นผู้คนต่างทำความเคารพ และทหารยามก็ตั้งแถวทำความเคารพด้วย และยังประหลาดใจมากยิ่งขึ้นที่มาถึงพระราชวัง มหา-เล็กก็วิ่งกรูกันมาต้อนรับ พลางบอกว่า “เจ้าหญิงก้นแสงเสียดจนประจวบเพราะทรงเชื่อแน่ว่าต้องเกิดเหตุร้ายแก่พระองค์แน่ๆ เลย” ชายหนุ่มจึงพอจะเข้าใจได้ว่าคนในเมืองนี้คงสำคัญผิดคิดว่าตนเป็นอศวิณคู่แฝด จึงทำเลยเสีย ไม่ได้แย่งว่าอะไร เพราะคิดว่าถ้าคู่แฝดของตนเป็นอันตราไป ตนจะได้หาทางช่วย

กรั้นเมื่อเข้าไปถึงตำหนัก เจ้าหญิงก็โผล่เข้ากอดด้วยความดีพระทัย ครัสตถามว่า

“ไปที่ปราสาทนั้นหรือเปล่า”

อศวิณคู่แฝดพยักหน้ารับคำ เมื่อเจ้าหญิงตรัสถามต่อไปว่าเห็นอะไรบ้าง อศวิณปลาตอบว่า “ถูกห้ามไม่ให้บอก จนกว่าจะได้กลับไปนั่นอีกทีหนึ่ง” ได้ทรงฟังเช่นนั้น เจ้าหญิงจึงตกพระทัยยิ่งขึ้น ครัส

ทีละละลกว่า “อะไรกัน ต้องกลับไปนั่นอีกจริงๆ หรือ ท่านนั้นเป็นคนเดียวที่รอดตายกลับมา” แต่อศวิณก็ยืนยันมั่นคงว่าต้องกลับไปอีก

เมื่อเจ้าหญิงไม่อาจจะเห็นขอร้องไว้ได้ จึงขอให้อศวิณสามีไปพัก อศวิณปลาก็สั่นหัวตอบว่า “งานยังค้างอยู่อย่างนั้นนอนไม่ได้หรอก สาบานไว้แล้ว” เจ้าหญิงไม่อาจทำอะไรได้ ได้แต่ถอนพระทัย และเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น อศวิณปลาผู้น้องก็ได้เดินทางไปยังปราสาทอศวิณปลาเพราะเชื่อแน่ว่าคู่แฝดของตนคงต้องประสบเคราะห์กรรมอยู่ในปราสาทนั้น เมื่อเช้าเขาและหญิงชรามาเปิดประตู หญิงชราแทบจะเป็นลม เมื่อเห็นชายหนุ่มผู้ตนคิดว่ากระดุกเหล็กเหลวกลายเป็นผีไปแล้ว กลับมาปรากฏร่างให้เห็นอีก แล้วขึงถามอีกว่า

“เมื่อไม่นานมานี้ มีอศวิณหนุ่มคนหนึ่งมาขอพักด้วยมิใช่หรือ”

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว” มีเสียงเสี่ยวๆ ดังสะท้อนกันมา

“แล้วท่านทำร้ายเขาอย่างไร”

“ทำร้ายเขา ทำร้ายเขา” เสียงนั้นสะท้อนออกมาอีก หญิงชราไม่หยุดฟังอีกต่อไป หันหลังได้ออกวิ่งแต่ดาบของอศวิณปลาได้แทงพรวดเข้าไปในร่างหญิงชรา นั้น ชายหนุ่มถามอย่างเคร่งเครียดว่า “เอาพี่ข้าไปไว้ที่ไหน ขยายแก่ใจร้าย” หญิงชราตอบว่า “ข้าคิดว่าข้ากำลังจะตาย แต่ข้าจะยังไม่บอกท่านหรอก จนกว่าท่านจะทำให้ข้าฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่”

»»

“อ้อ หวังจะให้ข้าทำวิเศษ
ชุบชีวิตให้หรือ” ชายหนุ่มหัวเราะ
อย่างดูถูกและเย้ยหยัน

“ทำง่าย ๆ หรอก ไปในสวนซี
ไปเอาดอกไม้ที่คงอยู่ตลอดกาล ผสม
กับเลือดมังกร บดให้เข้ากันแล้ว
ดื่มในถ้ำน้ำใบใหญ่ แล้วเอาข้าใส่
ไปในนั้น”

อัศวินปลาขอมทำตามคำของ

หญิงชรา และปรากฏว่าหญิงชราได้
กินร่างเป็นปกติดังเก่า แต่น้ำเกล็ด
กว่าเก่าอีกหลายเท่า หญิงชราได้
บอกชายหนุ่มตามสัญญาว่าคู่แฝดผู้
นั้นอยู่ที่ไหน อัศวินปลาขอมจึงได้
ลงไปในห้องใต้ดิน ไปพบศพพี่ชาย
กับคนเคราะห์ร้ายอื่นๆออกมา แล้ว
จุ่มไปในน้ำวิเศษของหญิงชรา ทุก
คนก็กินชีวิตมาด้วยกันทั้งหมด นอก

จากนั้นก็ยังไม่พาผู้หญิงที่ถูกสังเวยแก่
มังกรมาชุบชีวิตวิเศษจนกินชีวิตมาได้
ทุกคน

ส่วนยายเต่าแม่มด เมื่อเห็น
เหยื่อของตนกินชีวิตมาหมดทุกคน
เช่นนั้นก็อดแค้นใจไม่ได้ ถึงกับ
ขาดใจตายไปทันที พอหญิงชรา
สนใจ ปราสาทอลัมมาโทรชก็หลาย
ลงในพริบตา มีเสียงดังสนั่นปาน
เสียงฟ้าผ่า ♥

บึงหญ้าป่าใหญ่ (ต่อจากหน้า ๒๐)

มันรีบออกไวก่อนที่โคลนจะแข็งตัว ราวกับเตรียมไว้
ให้เร่วิ่ง พื้นลานเรียบแล้วเราก็งัดเลาะคดเคี้ยวไปตาม
พุ่มหญ้าเล็กและหญ้าใหญ่ที่แตกใบเป็นกอๆ มีทั้งกอใบ
ตั้ง และบ้างก็ใบอ่อนย้อยปลายลงเรียบแผ่นดินตามแบบ
หญ้าพุ่ม เรากระโดดข้ามแข่งกัน ปลายเท้าระยดหญ้า
ลู่ไป ตัวลอยๆ แล้วก็มีเสียงดังผลุบผลับเพราะพุ่ม
เต็มไปด้วยผักตบคางแห่ง ก้านใบพองๆขาดน้ำหุดสน
เป็นลูกกลมๆเหมือนโป่ง แต่ก็ยังอดสะอึกอดคอสู่วัง
จอกแห่น้ำลงน้ำกับเขาไม่ทันเคยเขี้ยวเป็นข้อๆก็หุดตัว
เป็นก้อนสน้ำตาลกรอบๆ เหวี่ยงผ่านดังสวบๆ กอกร
สามเหลี่ยมกับหญ้าใบแหลมกำลังแทงแทรกมันขึ้นมา
ไม่ช้าจะแตกใบชนกัน เกิดเป็นลานนุ่มสีเขียวแห่งใหม่
นกบินขึ้นจากพุ่มไม้เร้นเข้าไปต่ำๆ เหวี่ยงเข้าไปบนลาน
ผักกอกที่เลื้อยเถาพันกันแน่นไม่ยอมให้พชอนขึ้น แล้ว
ออกดอกขาวแพรวพราวไปทั่ว แบบบางเสียงจนเวลา
ลมพัดมันจะไหววิบวิบๆกลับพับไปมา เราทั้งหมดหยุด
ลงตรงนั้น เห็นเวกกว้างบึงหญ้าใหญ่เต็มตาแล้วก็ตะลึง
ขึ้น

บึงหญ้าใหญ่ซึ่งฝนทุกหยดที่ตกทั่วแถบนี้ ไม่ว่า
ใกล้หรือไกลออกไปอีกสักหมู่บ้าน จะพากันไหลเทมา
รวมไว้ที่นี่ จนปลาหลงว่าเป็นน้ำใหม่จากแหล่งน้ำที่
ใหญ่กว่าที่พากันแห่ขึ้นมาจากบึง ทวนน้ำสูงขึ้นเรื่อยๆจน
ฝนหยุดไม่มีน้ำไหลก็ค้างแข็งไปทั่วทุ่ง พอถึงฤดูน้ำ
ลำแควที่อยู่ไกลออกไปก็จะไหลกลั่นส่งเข้าคลองมารวม
กันที่นั่นอีก เต็มบึงหญ้าใหญ่ให้เต็มเปี่ยมอยู่ชั่ววนาตาบ

กันหมู่บ้านของเราจากป่าดงดิบอันไพศาลด้านตะวันออก
ที่แลเห็นต้นยางสูงเสียดฟ้าขึ้นไปเหนือทิวไม้อื่น แตก
กิ่งเหมือนกบร่ม มีทั้งอยู่โดดๆและเป็นกลุ่มๆ ลำต้น
ขาวผ่องทั้งเงาขาวลงไปใต้น้ำฟากโน้นที่น้อยคนนักจะ
ข้ามไปแต่ละต้อง จึงยังคงเขียบเข็นเร็นลับเป็นบ่าเสือ
ป่าช้าง

ต้นไม้สูงลิบใหญ่คำฟ้าฟากโน้นถึงหากเป็นบ่าเสือ
ป่าช้าง แต่บึงหญ้าใหญ่ที่แผ่กว้างก็ร่มเสียงจนมองเห็น
เป็นทิวไม้เล็กๆ บึงหญ้าใหญ่ซึ่งไร้ความสูง แต่มีความ
ลึกซ่อนไว้ใต้น้ำไม่รู้ว่าจะลึกกล้าใผ่หยั่งอยู่ตรงกลางๆ
เวกที่เกาะใหญ่เกาะน้อยลอยข้ามไปมา เรามองเห็นแต่
ผิวหน้าที่ราบเรียบของบึงหญ้าใหญ่เท่านั้น มันกว้างเสีย
จนลมร้อนที่พัดผ่านผิวหน้าไปแล้วจะเย็นฉ่ำ จนคนใน
หมู่บ้านห่างไปไกลๆก็ยังได้กลิ่นสดชื่นของพชน้ำโขย
มาอ่อนๆ เกิดสีเขียวแผ่กว้างออกไปจนชาวบ้านพูดกัน
ติดปากว่า บึงหญ้าใหญ่เสียงบริเวณรอบๆบึงไว้ให้สดใ
อย่างชนิดไม่เคยเศร้า

เมฆทั้งฟ้าที่เดินทางมาไม่หยุดหย่อน ลอยมาถึง
ตรงนั้นก็เปลี่ยนเงาใหญ่ให้เป็นกระจกเงา ส่องดูว่ามัน
ขาวหรือดำ โด้นหรือเล็กลง หลังจากลอยจากทะเล
มาแรมเดือน

พวกแมลงนานาชนิดที่ไม่อาจจะทนต่อความแรง
กล้าของบึงหญ้าใหญ่ ก็พากันบ้ายโฉมหน้ามาดำผุด
ดำว่ายและบินเวียนแพร่พันธุ์ หัดสร้างรังเลี้ยงลูกกันที่
นกไม่รู้สึกร้อยชนิดมาบินกันจนฟ้าลาย นกกระจาบ
กำลังพาฝูงเหมือนผ้าโปร่งพลิกพลิวปลิวลม เหนือรัง

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

ตำราเรียกผี (นิทานเกาหลี)

นิทานเกาหลีเรื่องเกี่ยวกับ
ผีสาวเป็นอันมาก ดังเรื่องที่เล่า
ถึงนางแมวป่าจำแลงร่างมาเป็น
ผู้หญิงสาว หรือเรื่องคนใจกล้า
ปราบผี แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องคนที่
มีตำราเรียกผีสามารถปกครอง
บังคับบัญชาผีได้ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีเจ้าชายชั้นแห่ง
มณฑลจุงจองที่แต่เดิมก็เป็นคน
ธรรมดา แต่ภายหลังเมื่อได้เป็น
จอมทัพก็เลยได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้า
เจ้าชายชั้นมีญาติห่างๆ อยู่คนหนึ่ง
เป็นคนยากจนเข็ญใจเป็นที่สุด มี
ถิ่นฐานอยู่ในชนบท แต่มักจะมาหา
เจ้าชายชั้นบ่อยๆ เจ้าชายชั้นส่งสาร
ญาติผู้หนึ่งทอดยอกยากจน เสื้อผ้า
หนาๆ ที่จะสวมใส่กันหนาวก็ไม่มี
อาหารที่จะกินให้อิ่มปากท้องก็
ไม่มี เจ้าชายจึงจัดหาให้ทั้งเสื้อผ้า
และอาหาร ทั้งยังชวนให้พักอยู่ด้วย
นานๆ ครั้งละหลายๆ เดือน อยู่มา
ครั้งหนึ่งญาติเจ้าชายชั้นได้มาลา
เจ้าชายกลับบ้านอย่างกะทันหัน
ทั้งๆ ที่เทศกาลปีใหม่ก็ใกล้เข้ามาแล้ว
เจ้าชายจึงชวนให้อยู่ต่อจนกระทั่งถึง
เทศกาลปีใหม่ เพื่อว่าจะได้อยู่
สบายๆ ได้กินกับข้าวกินขนมอร่อยๆ
แล้วก็จะได้นอนหลับให้สบายแทนที่

จะขมาผาลมหนาวไปในฤดูนี้ ญาติ
ผู้หนึ่งก็กล่าวว่า

“ถ้าท่านเจ้าของบ้านละชั้น
กะขยให้อยู่ต่อเช่นนี้ ก็จะขยอยู่ต่อไป
เป็นอันจะยังไม่กลับไปในขณะนี้”

ครั้นถึงตอนเย็นวันสิ้นปีเก่า
ก่อนจะถึงวันปีใหม่ในวันรุ่งขึ้น
ชายชั้นก็ได้ทูลเจ้าชายชั้นว่า ตนเอง
มีตำราวิเศษที่สามารถจะเรียกผีให้
มาอยู่ในปกครองบังคับบัญชาได้
ทั้งหมด และในเทศกาลปีใหม่
เป็นเวลาที่ดีตนจะต้องเรียกผีมาชุมนุม
พร้อมกัน เพื่อตรวจสอบรายชื่อว่า
อยู่ครบหรือไม่ ถ้าหากไม่ทำ ก็
จะเสียการปกครอง และจะทำความ
เดือดร้อนให้แก่มวลมนุษย์มิได้หยุด
หย่อน แต่เรื่องนี้มีเรื่องเล็ก ตน
จึงได้คิดจะลาจากไปก่อนเทศกาล
ปีใหม่ แต่เมื่อท่านเจ้าของบ้าน
ชักชวนให้อยู่ต่อก็ต้องขอเรียก
ประชุมผีและตรวจสอบรายชื่อกันในวัน
รุ่งของท่าน เชื่อว่าเจ้าชายชั้นคงจะ
ไม่ขัดข้อง

เจ้าชายชั้นทรงฟังแล้วก็ตื่นตื่น
แปลกพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ทั้งยัง
ตระหนักตกพระทัยด้วยที่บรรดาผี
ทั้งหลายจะถูกเรียกตัวให้มาชุมนุม
ในที่อยู่อำศัยของพระองค์ แต่เมื่อไม่

มีทางจะแก้ไขอย่างไรได้ ก็จำต้อง
ขอมอบอนุญาต ทั้งเมื่อญาติชั้นขอใช้
ห้องโถงกลางสำหรับรับแขก เพราะ
เป็นโอกาสสำคัญ ผีทั้งหลายอาจมา
กันเป็นจำนวนหมื่น เจ้าชายก็ทรง
อนุญาต ทั้งยังให้คนล้างพื้นขัดพื้น
ห้องโถงนั้นจนสะอาดเรียบร้อย

เมื่อถึงเวลา ชายชั้นก็นั่ง
หันหน้าไปทางทิศใต้อย่างมีสง่า
ส่วนเจ้าชายชั้นประทับอยู่นอกห้อง
คอยสังเกตการณ์ ไม่ช้าเจ้าชายก็ทรง
เห็นผีนาาชนิรุตรูปร่างน่าสยดสยอง
ทำทางก้นาขนพองสยองเกล้าเบียด-
เสียดออกกันอยู่หน้าประตู แล้วก็เข้า
แถวทยอยกันเข้าไปในห้องที่ละ
แถวๆ จนกระทั่งเต็มห้อง เมื่อเข้าไป
ในห้อง ผีทุกคนต่างคำนับชายชั้น
ที่เคารพนับถือเป็นเจ้าเป็นนายของ
ตน ญาติเจ้าชายชั้นก็ตั้งสมศอกออกมา
แล้วก็ชวน ผีผู้คุมผียืนอยู่ตรง
ธรณีประตูก็ชวนข้อชาแล้วตรวจดู
ตัวว่ามีตัวปรากฏอยู่ ณ ที่นั้นหรือไม่
การชวนข้อและตรวจดูตัวได้ดำเนิน
ไปเป็นเวลาช้านาน ตั้งแต่ยามสอง
ไปจนถึงใกล้จะรุ่งสาง เจ้าชายชั้นทรง
รำพึงว่า “ทว่าผีตงหมื่นนั้น เห็น
จะจริง ไม่ได้พูดเกินจริงไปเลย”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

คำจารึก (ต่อจากหน้า ๑๕)

กรณเมื่อการตรวจสอบและขานชื่อเสร็จไปแล้ว ก็ปรากฏว่ามีผู้มาที่หลังอีก ๒ คน คนหนึ่งยื่นกำแพงเข้ามา นายสีที่เป็นญาติเจ้าชายขึ้นร้องสั่งให้ผู้คุมจับตัวไว้ แล้วพามาได้สวน ผิดคนหนึ่งก็มาสารภาพว่า “ข้าอยู่อย่างลำบากยากแค้น ข้าจำต้องหาผัดดาเข้าไปใส่ในบ้านนักศึกษานักหนึ่งที่อยู่ในขงน้ำ ซึ่งอยู่ห่างไกลจากที่นี่เป็นอันมาก จึงทำให้มาช้าไป นับเป็นความผิดอย่างฉกรรจ์ ข้าขอรับผิด”

ส่วนผู้ที่ยื่นกำแพงเข้ามาก็สารภาพว่า “ข้าก็เหมือนกันอดอยากหิวโหยจึงต้องเอาโรกไขว่รากสาธใหญ่ไปใส่ให้ครอบครัวของชายคนหนึ่ง ในเมืองกยงยี พอได้ขึ้นเตียงเรียกชื่อก็รับคำดีคำเล็กละกมา และกล่าวว่า จะมาช้าไม่ทันการขานชื่อ จึงได้ยื่นกำแพงเข้ามา นับเป็นโทษใหญ่หลวง ข้าขอรับผิด”

ได้ฟังเช่นนั้น นายสีก็ได้ประกาศออกมาด้วยเสียงอันดังว่า

“ผีสองคนนี้ขี้คำเท็จของข้า เอาโรกไขว่ไปใส่คนอื่นทำให้เขาได้รับทุกข์ทรมานยิ่งขึ้น และร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือบังอาจยื่นกำแพงวังเจ้านายเข้ามา จึงสมควรต้องได้รับโทษ”

แล้วก็สั่งให้ใบยสนั้นเสียบร้อยที่คอจากนั้นก็สวมข้อกาเอาไปขังคุกไว้ ส่วนผิดคนอื่นนั้น นายสีได้สั่งให้รื้อท่อนว่า “อย่าฆ่าเชื้อโรกไปแพร่เชื้อโรกใหม่” นายสีได้สั่งถึง ๓ ครั้ง แล้วยังซ้ำอีก ๕ ครั้ง แล้วจึงปล่อยให้แยกย้ายกันกลับไป ผูกผิดเค้นออกจากห้องไปเป็นแถวๆ แต่

พอออกพ้นประตูไปแล้วก็ตั้งเสียงเอะอะวุ่นวายกันไม่รู้จักสิ้น กว่าจะหายไ้หมดก็กินเวลานานโข

กรณเมื่อสถานทีนั้นสงบเงียบลงแล้ว เจ้าชายขึ้นทรงเห็นญาติผู้หนึ่งก็ยังนั่งอยู่ในห้องโถงนั้น ขณะนั้นฟ้าสว่างแล้ว เสียงไก่ขันเจื้อยแจ้ว เจ้าชายขึ้นทรงสนเท่ห์พระทัยเหลือประมาธ จึงตรัสถามญาตินั้นว่า ในตำรานั้นมีมนตร์หรือมีของขลังอะไร จึงสามารถเรียกผีและปกครองบังคับบัญชาผีได้เช่นนั้น ญาติของเจ้าชายขึ้นก็ทูลตอบว่า

“เมื่อข้าพระองค์ยังเป็นหนุ่มอยู่ ได้ศึกษาอยู่ในวัดแห่งหนึ่งในภูเขา ในวัดนั้นมีพระภิกษุชราองค์หนึ่งมีท่าทางแปลกที่พูดไม่เหมือนใคร มีท่าทางอดโรยราวกับคนจวนจะตาย พระอื่นๆ ในวัดพากันล้อเล่นทั้งยังแสดงอาการดูถูกดูหมิ่น ข้าพระองค์เห็นแล้วอดสังสารไม่ได้ จึงได้ช่วยดูแลและปรนนิบัติวัดถาก ทั้งยังแบ่งอาหารของตัวเองให้ท่านฉัน กินวันหนึ่งพระจันทร์แจ่มกระจ่าง พระภิกษุชราองค์นั้นได้พูดแก่ข้าพระองค์ว่า

“ตรงถ้ำที่หลังวัดนี้มองเห็นไปได้ทั่วบริเวณสวทยานมาก ไปดูกันไหมเถ่า หลาน”

“ข้าพระองค์ไม่ได้ปฏิเสธ เมื่อข้ามต้นเขาไป ทุกแห่งก็เงียบสงัด พระภิกษุชราองค์นั้นได้สั่งสมุดเล่มนั้นออกมาจากอกเสื้อแล้วยื่นให้ข้าพระองค์พูดว่า

“หลานเอ๊ย คานะแก่มากจนจะตายอยู่แล้ว ความกลัวอยู่อย่างหนึ่งซึ่งอยากจะทำทอดทิ้งแก่คนที่มาควรเท่านั้น คาได้ท่องเทียว

ไปตั้งแต่เหนือจดใต้ของเกาะนี้ แต่ยังไม่พบใคร มาบัดนี้คาได้มาพบหลานแล้ว คาก็พอใจสบายใจแล้ว เอ้ารีบไปซิ”

“ข้าพระองค์ก็เปิดสมุดแล้วก็เห็นเป็นบัญชีชื่อผีต่างๆ ทั้งยังมีอักขระที่เป็นคาถาอยู่ตรงนั้นตรงนั้นไปทั่ว แล้วก็มีคำอธิบายถึงมนตร์ที่เป็นกฎเกณฑ์ที่จะทำให้ปกครองโลกของผีได้ คอจากนั้นพระภิกษุชราองค์นั้นได้เขียนยันต์ขึ้นอย่างหนึ่ง แล้วจุดไฟเผา ทนโดนไฟเผาไหม้ไม่ถ่วงก็ได้มาขมูมนุ่มกัน ณ ที่นั้น ข้าพระองค์ก็ตกใจแทบจะสิ้นสติ แต่ยังไม่ชินที่พระภิกษุชราองค์นั้นอยู่ด้วย ท่านพูดแก่ผีเหล่านั้นว่า

“เจ้าทั้งหลาย บัดนี้ข้าผู้เป็นนายของเจ้าแก่เผ่าลงไปแล้ว และกำลังจะจากไป ข้าจึงขอมอบให้คนหนุ่มคนหนึ่งเป็นผู้ดูแลบังคับบัญชาเจ้าแทน จึงเชื่อฟังเขา แล้วทุกอย่างก็จะดำเนินไปด้วยดี”

“แล้วพระภิกษุก็ให้ข้าพระองค์ทำหน้าที่ ข้าพระองค์ก็เปิดสมุดและขานชื่อผีเหล่านั้น แล้วอ่านระเบียบใหม่ให้ฟัง เสร็จเรียบร้อยแล้วก็ปล่อยไป แล้วเราทั้งสองก็กลับไปวัด ข้าพระองค์กลับไปจนรุ่งเช้า เมื่อคืนขึ้นก็รีบตรงไปหาพระภิกษุชรา แต่ปรากฏว่าท่านหายไปแล้ว ข้าพระองค์จึงได้เป็นเจ้าของคำจารึกนี้ทำให้สามารถบังคับบัญชาและปกครองผีมาได้ นับเป็นสืบๆ ข้าพระองค์ไม่เคยเปิดเผยให้โลกรู้เลย นอกจากพระองค์”

เจ้าชายขึ้นทรงรู้สึกประหลาดพระทัยอย่างเหลือจะกล่าว จึงได้ตรัสถามว่า

“ข้าจะเป็นเจ้าของตำราฉบับนี้
ได้ไหม”

“พระองค์ทรงมีความสามารถ
ยิ่งใหญ่” ชายนั้นตอบ “และอาจ
กระทำสิ่งมหัศจรรย์สิ่งใดก็ได้ แต่
พระองค์จะทรงเป็นเจ้าของสิ่งนั้น
ไม่ได้ ใครที่จะเป็นเจ้าของตำรา
นี้ได้อาจเป็นคนที่อยู่อย่างอดอยาก
ยากจน เป็นที่ดูถูกดูหมิ่นทั่วไป”

ในวันรุ่งขึ้นชายนั้นก็ลาจากไป
แล้วไม่กลับมาอีก เจ้าชายชั้นทรง
ส่งคนไปตามหา คนที่ไปติดตาม ได้
เดินทางไปยังอย่างระหกระเหิน จน
ในที่สุดก็ได้ไปพบชายนั้นอยู่ล้าหลัง
ในขุนเขาที่มียอดดงพันยอด กระ-
ดือต้อยยืนมองด้วยฟาง ขนาดเท่า
ฝ่ามือเท่านั้น คนของเจ้าชายชั้นได้
ขอร้องขอให้ไปเฝ้าเจ้าชายชั้น แต่ชาย
นั้นไม่ยอมไป แล้วก็เลยหนีไปไม่
ฟังร้องขอให้ติดตามอีกเลย ♥

ไฟต้องลม โบตัน

“พี่จะขออนอนที่ร้านของหยก
ด้วย พี่เถอะ” ทิจอตอบเสียงอ่อย
สองพี่น้องดูจะเคืองเขาเอา่มากๆ ทา
ทองคำมาบางกอดด้วย

“มันไม่สบายเหมือนนอนโรง
แรมหรือกะห้องแถวแคๆไม่ได้บัด
กวาดน้กหรือก พี่หยกเขามัวแต่เขียบ
ผ้าขายของ ทำกับข้าว ไม่ได้มีเวลาจะ
เอาใจใส่เรื่องสวยๆงามๆเหมือนคน
เป็นขุนนางทำงานหลวง”

“พี่ก็นอนมาได้ตั้งนานนั้นนะ ทำ
ไม ถึงจะมานอนตอนนั้นไม่ได้เถอะ”
ทิจอท้วง

“ตอนนั้นไม่เหมือนตอนก่อนนี้
ครับ ” กวางเถียง เบ่ปาก “สภาพ
ของกรุงเปลี่ยนไป ความเคยชินก็ต่าง
ออกไป ”

“เหมือนกันนั่นแหละ เอ้า จำ
เงินแล้ว กลับกันเถอะ” ชายหนุ่มรีบ
ตัดบทก่อนจะเกิดศึกขึ้น รีบพาครู
ทองคำไปส่งโรงแรมที่พัก มารดา
ของเธอยังไม่นอน ออกมานั่งคอยลูก
สาวอยู่ในห้องรับแขก ทองคำแะ
นำปิ่นหยก ปิ่นหยกยกมือไหว้ แต่
กวางเดินหนีไปดูอะไรเล่นที่หน้าโรง
แรม

“คู่หมั้นคุณทิหรือ สวยฉัน
สวัสดิ์จะ แม่หยก ” นางพิจารณา
หญิงสาวไม่วางตา แล้วหันไปมองลูก
สาวของตนเป็นเชิงเปรียบเทียบ นาง
ขม่นาหน้ามากแทบหก

“ขอบคุณค่ะพี่ชม แต่หยกนี้
งามสู้คุณทองคำไม่ได้หรอก คนไว้
การศึกษาอบรม ทำงานเป็นแม่แม่ค้า
ขายผ้า อ่านหนังสือก็แทบจะไม่ออก”
ปิ่นหยกตอบขม ๆ

“จะกลับบ้านกันยังงั้น”

“ผมจะไปส่งแล้วค้างที่บ้านหยก”
ทิจอตอบแทนคู่หมั้น “มากับกวางยัง
เด็กนัก เดี่ยวเกิดอันตราย”

“แล้วปล่อยน้องกับแม่นอนโรง-
แรมกันตามลำพังหรือจ๊ะ”

“ไม่เป็นไรครับ โรงแรมนี้ก็
ไว้ใจได้ ไม่มีอันตราย หยกต้องไป
อีกไกล ผมต้องไปส่ง คุณแม่ก็อยู่ทั้ง
คนไม่มีใครกล้าทำอะไรทองคำแน่”

ทิจอเหลือบมองครูทองคำ ใจ
หนึ่งก็ให้เสียตาย สาวทรงเสน่ห์ คน
นั้นรัก แต่ความรักความสงสารในตัว
หยกมีมากกว่า หยกขุ่นนบนของเข
จะสูญเสียไปมิได้ อย่าให้ต้องเสียใจ
เหมือนจำพราด จาก หยกแดงอีก เลข
เดือนหน้าเขาจะเอาเงิน แשר มาแต่ง
งานกับหล่อน ส่วนเรื่องจะอยู่ที่ไหน
ไว้ค่อยคิด เขาเองควรจะไปทำงานกับ
ฝรั่งที่กาญจนบุรีเสีย จะได้ห่างจาก
ทองคำไป

ก่อนเข้านอน กวางปล่อยให้เขา
อยู่กับปิ่นหยกตามลำพัง มารดา
ของ หล่อน ก็เข้าห้อง นอนเงียบ กริบ
หากคงยังไม่หลับเพราะเห็น แสงไฟ
วับแวม นางนอนกับลูกสาว ปิ่น
หยกยังไม่เข้านอน มัวอยู่กับคู่หมั้น
แม่ย่อมจะหลับไม่ลงแน่

ทิจอสารภาพเรื่องความสัมพันธ์
ของเขากับทองคำให้ปิ่น หยกฟังโดย
ละเอียด ปิ่นหยกถอนใจ

“เถอะ เรื่องนี้แล้วแต่พี่จะจัด
การ แต่หยกนะไม่ยอมเสียของรัก
ไปแน่ ๆ เขาเป็นครู เป็นคนมี
เกียรติ มีการศึกษา จะยอมร่วมผัว
กับหยกได้ก็ตามใจสิ”

“พี่อาจจะมองเขาผิดไปเองก็ได้
เขาอาจไม่ได้คิดอะไร” ทิจอพูดเสียง
อ่อย

“หยกมองไม่ผิดหรอก เขารักพี่
และเขาเป็นคนที่ทำอะไรต้องได้ดังใจ
ด้วย พี่หญิงที่ไหนเขาจะไปเที่ยว
กลางคืนกับผู้ชายที่เขาไม่ได้อีก นอน
ค้างอ้างแรมในบ้านด้วยกัน แม้แต่
พ่อแม่ก็ห้ามเขาไม่ได้ด้วย เชื้อหยก
เถอะ หยกเป็นผู้หญิงเหมือนกัน พอ
จะเข้าใจ”

ทิจอหนึ่ง ปิ่นหยกมองคู่หมั้นถอน
ใจใหญ่และว่า

“ผู้ชายจะมีเมียสักกี่คนที่ได้เป็น
ของธรรมดา ห้ามกันไม่อยู่ หยกรู้ แต่
หยกก็เสียใจ”

“พี่สัญญา เดือนหน้าจะเบี่ยשר
เอาเงินมาแต่งกับหยก แล้วย้ายไปอยู่
กาญจนบุรี ส่วนหยกอยู่บ้านนี้ไปก่อน
พอเป็นงาน ก่อสร้าง แล้วเราก็ค มาอยู่
ด้วยกัน รับหมาก่อสร้าง หยกขาย
ของดีไหม หรือว่าหยกไปอยู่กาญจน-
บุรีด้วยกันก็ได้ แล้วมาอยู่เป็นเพื่อน
แม่กับน้องบ้าง ไปๆมาๆ”

ปิ่นหยกขม

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

งูกตัณยู

(นิทานจีน)

เรื่องสัตว์กตัณยูมีเล่ากันมากมายหลายถิ่น และสัตว์ก็มีต่าง ๆ เค้าบ้าง เสือบ้าง งูบ้าง แม่นมลงมูมก็มี เรื่องนี้เป็นเรื่องความกตัณยูของงูซึ่งแตกต่างกว่าที่เคยเล่ามาแล้ว เรื่องเล่าตามทิวลิปแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิทานชาวยุโรปของจีน ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเด็กคนหนึ่ง เป็นลูกคนมีฐานะดี แต่ว่ากำพร้าพ่อแม่ ตั้งแต่เกิด มีแต่แม่ที่รักใคร่ประคบประหงม และดูแลอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา ถึงเวลาจะต้องเรียนหนังสือ แม่ก็ส่งไปเรียนที่โรงเรียนที่มีครูดี ๆ เด็กนั้นก็ตั้งใจเรียนอย่างขยันขันแข็ง และได้รับคำชมเชยจากครูแทบทุกวัน ไม่แต่จะขยันเรียน เด็กน้อยยังเป็นเด็กดีมีใจเมตตากรุณา และเมตตาสัตว์เป็นพิเศษ เมื่อใดที่เห็นสัตว์จะเป็นอันตราย เด็กก็จะต้องหาทางช่วยเหลือจนพ้นอันตรายเมื่อนั้น นอกจากนั้นก็ยังชอบเลี้ยงสัตว์เลี้ยง บางทีก็นำนกที่ได้รับบาดเจ็บมารักษา ให้อาหารเลี้ยงดูจนกระทั่งหายเป็นปกติ แข็งแรงดีแล้ว ก็ปล่อยไป

วันหนึ่งขณะที่เด็กน้อยนั้นออก

จากโรงเรียนเดินกลับบ้านได้พบลูกงูตัวหนึ่ง ตัวยาวไม่เกิน ๓ นิ้ว นอนจมเกล็ดอยู่กลางถนน มีอาการปางตาย เด็กใจดีเห็นเช่นนั้นก็รีบสาวเท้าเข้าไปดู เห็นว่าลูกงูนั้นยังไม่ตาย ที่ได้รับบาดเจ็บคงเป็นเพราะถูกสัตว์ใหญ่ทำร้ายเอา เห็นแล้วอดสงสารไม่ได้ จึงได้ตกลงใจนำไปบ้าน โดยจับใส่กล่องหมึกเอาไว้แล้วซุกไว้ในห่อหนังสือ เมื่อถึงบ้านก็ไปหาขาน้ำมันมาใส่แผลให้ลูกงู ครั้นถึงเวลาไปโรงเรียน เด็กนั้นก็นำลูกงูใส่กล่องหมึกไปด้วย

เวลาล่วงไปราวเดือนหนึ่ง แผลของลูกงูก็ค่อยทุเลาลง เด็กนั้นก็คิดว่าถ้าแผลของลูกงูหายดีแล้วเมื่อใดก็จะปล่อยลูกงูไป แต่ก็ได้แต่คิดอยู่เช่นนั้น ยังตัดใจไม่ขาดที่จะปล่อยลูกงูไป เพราะขณะนั้นลูกงูก็จำเจ้าของของตัวได้แล้ว ในที่สุดเวลาก็ต่างไปอีกหลายปี จนกระทั่งลูกงูนั้นตัวใหญ่ขึ้นๆ ถึงกับต้องเอาไปใส่หม้อใบใหญ่ไว้ แม้กระนั้นหม้อก็ยังเล็กไป ในที่สุดเจ้าของต้องเอาไปใส่ลังชักโต๊ะเอาไว้ ทุกวันก่อนจะไปโรงเรียน เจ้าของจะต้องเปิดลังชักเอาอาหารให้กิน งูก็จะชูหัวออกมารับอาหาร และไม่เคยมาร้าย

เจ้าของเลย ทั้งไม่ยอมละเจ้าของไปไหนด้วย

ต่อมาเมื่อเจ้าของงูได้เติบโตขึ้นมากแล้ว และด้วยความรู้ความฉลาดยิ่งกว่าใครๆ แม้จึงเห็นว่าควรจะไปสอบไล่ที่ในเมืองหลวงเมื่อเมื่อนานมาแล้วเช่นนั้น เด็กหนุ่มนั้นจึงเตรียมตัวออกเดินทาง และก็ไม่ลืมนำงูของตนไปด้วย แม้ตัวงูจะใหญ่ก็ตาม เจ้าของก็ยังเอาบรรจุลงไปในกระเป๋าใส่เสื้อผ้า เมื่อถึงวันฤกษ์งามยามดีก็ลาแม่ออกเดินทาง

การเดินทางในสมัยกระโน้นไม่ได้สะดวกสบายอย่างในปัจจุบัน เพราะต้องเดินขึ้นเขาลงห้วยอยู่ต่งกว่าเดือน เดินไปก็รู้สึกว่าเหวไป เพราะไม่เคยจากบ้านมาก่อนเลย ทั้งยังอดกลัวภัยต่างๆ ไม่ได้ ในเมื่อรู้ว่าตัวเดินทางมาแต่ลำพัง วันหนึ่งเมื่อเดินทางมาถึงภูเขาลูกหนึ่ง เด็กหนุ่มนั้นก็นั่งลงพักผ่อนบนถ่อนหิน เมื่อมองดูภูเขาลับซับซ้อนเป็นทิวาว ทั้งยังมีป่าหนาทึบอยู่ทั่วไป ดูแล้วอดท้อใจไม่ได้ เพราะจะต้องเดินข้ามไปอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าสิบวัน ทันใดนั้นเองงูที่ซุกอยู่ในกระเป๋า ก็โผล่หัว (อ่านต่อหน้า ๑๑๗)

ต้องอาศัยใครอย่างแน่นอน...ตั้งใจ
จะถ่ายดอกไม้มาอวดเหมือนกัน แต่
พอเขาบอกว่ายังไม่สวยสมบูรณ์
เลยจำต้องรอ รอไปจนกว่าจะถึง
วันนั้น แล้วจะถ่ายมาให้ดู

นั่งรถขึ้นไปบนสันเขื่อน
เขื่อนแห่งนี้ถ้าจะดูบริเวณรอบ
แล้วจะรู้สึกคล้ายกับเขื่อนที่แก่ง
กระจาน น้ำในอ่างเหนือสันเขื่อน
ยังเก็บกักไม่เต็มตามโครงการ แต่
ถึงกระนั้นก็แลดูกว้างใหญ่และมอง
เห็นไกลสุดลูกหูลูกตา น้ำในทะเล
สาบดูขาวใส ภูเขาเรียงรายนับเป็น
ร้อยเป็นพันลูก เนินเขาที่อยู่ใกล้ๆ
พอน้ำท่วมเต็มก็ภูเขาเหล่านั้นก็กลายเป็น
เหลือแต่ยอดเขา แล้วก็กลายเป็น
เกาะกลางทะเลสาบน้ำจืด ส่วน
เทือกเขาที่อยู่ไกลออกไปจะต้อง
กลายเป็นคันน้ำ เป็นกำแพงหิน
ธรรมชาติที่สามารถกั้นน้ำได้อย่าง
แข็งแรง เป็นคันกั้นแม่น้ำที่เกิดขึ้น
ใหม่ หมู่บ้านใหม่ อาชีพใหม่ที่จะ
เกิดขึ้นตามบริเวณสองฝั่งแม่น้ำที่
เหนือเขื่อน พอถึงตอนนั้น ที่เขื่อน
จะต้องมีเรือนต์ลำโตๆ พาเราไป
ชมอ่างเก็บน้ำ ไปกันให้ไกลที่สุด
เท่าที่เวลาจะอำนวยให้ การนั่งเรือ
ท่องเที่ยวในทะเลสาบน้ำจืดจะได้
อากาศที่สะอาดสดชื่นยิ่งนัก...ขอ
ให้รอขอให้ฝันไปพลางๆ อีกไม่
นานความฝันคงจะเป็นจริง

รถไปสุดทางเอาที่สโมสรของ
เขื่อนชลประทาน อยู่บนไหล่เขา
เหนือเขื่อน เป็นทำเลที่เหมาะสมมาก
มีบ้านพักและเรือนรับรองอยู่ใน

บุรุษ พินธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ออกมาจ้องดูเจ้าของของคนอย่าง
เงิบๆ เจ้าของงูเห็นเช่นนั้นถึงกับ
ถอนใจพูดว่า

“เจ้างูเอ๋ย ข้าได้เลี้ยงดูประคบ
ประหม่อมเจ้ามาตั้งแต่เจ้ายังเล็ก ๆ
ตัวยาวแค่ ๓ นิ้วเท่านั้น ล่วงมา
หลายปี จนกระทั่งเจ้าเติบโตใหญ่
ตัวโตดังเท่านี้ ข้าไปสอบคราวนี้
ข้าอาจจะไม่ได้กลับมาอีกได้ เพราะ
อาจจะไปเจอสัตว์ร้าย มันอาจจะ
กัดกินเอากก็ได้ นับว่าชีวิตของข้า
ล่อแหลมยิ่งนัก ถ้าข้าเกิดตายไป
เจ้าถูกขังอยู่ในกระเชา เจ้าจะต้อง

บริเวณรอบๆ ที่กลางสโมสรเป็น
ห้องโถงกว้าง จะจัดทำเป็นห้อง
ประชุม เป็นห้องอาหาร หรือเป็น
เวทีจัดงานรื่นเริง เหมาะทั้งนั้น
ด้านหน้ามีระเบียงโถงตากลม
ชมวิวดูด้วย นั่งที่ระเบียงสโมสร
จะมองเห็นทิวทัศน์เหนือเขื่อนได้
ถนัดชัดเจน ลมเย็นพัดเอื่อยๆ แสง
จะชื่นใจ ถ้ายังเป็นคันเดือนหงาย
ในฤดูหนาว...จะวิเศษที่สุด เดือน
กระ้างฟ้า ดาราแพรวพราว
ธรรมชาติแบบนี้มันช่างสดชื่นอย่า
บอกใครเชียว ขณะนั้นเขื่อนยังไม่
เปิดตามโครงการ ผู้คนยังไม่
พลุกพล่าน ท่านที่ต้องการจะติดต่อ
ขอที่พัก ขออนุญาตที่กรมชล
ประทาน ถนนสามเสน กรุงเทพฯ
มหานคร คงจะได้รับความสะดวก
สนใจ ♥

อดตาย เพราะฉะนั้นข้าจะปล่อย
เจ้าให้ไปหาอาหารกินเองดีกว่า
แล้วก็คอยอยู่แถวนี้ละ ถ้าฟ้าดิน
ยังยอมให้ข้ามีชีวิตอยู่ต่อไป ข้า
จะมาพาเจ้ากลับบ้าน เอ้า ออกมา
ไปได้แล้วละ”

พูดแล้วก็อุ้มงูออกจากกระเชา
มาวางลงบนดิน งูเหมือนจะฟังคำ
เจ้าของเข้าใจ ได้แต่ผงกหัวแล้วก็
เลื้อยปราดหายไปในพื้นที่ใกล้ๆ นั้น
เด็กหนุ่มออกใจหายที่จะต้องเดินทาง
ไปโดยโดดเดี่ยว และได้เดินทางต่อ
ไปอีกถึงสิบวัน จึงได้พบป่ามาถึง
หมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งชายป่านั้น
เมื่อเขาลงหมู่บ้าน ก็พอสัก เด็กหนุ่ม
คิดว่าจะต้องหาที่พักค้างคืนเสียสัก
คืนหนึ่งก่อน แต่ว่าที่พักคนเดินทาง
ที่มีอยู่ไม่กี่แห่งล้วนแต่เต็มหมด ไม่
มีห้องว่างเลย คนดูแลที่พักพูดว่า

“พวกที่จะไปสอบในเมืองหลวง
เดินทางต่อไปไม่ไหว ก็มาแวะ
ค้างคืนที่นั่นกันทั้งนั้น”

เมื่อเด็กหนุ่มปรารภขึ้นว่าถ้า
อย่างนั้นจะทำอย่างไรดี คนดูแลนั้น
ก็แนะนำให้ไปหาคนที่พักคนเดินทาง
แห่งอื่น เด็กหนุ่มก็ว่า “ไปหมดแล้ว
เขาก็พูดอย่างเดียวกันแหละ” คน
ดูแลที่พักได้ยินเช่นนั้น จึงพูดว่า
“ที่จริงเราก็มีห้องเล็กๆ อยู่ห้อง
หนึ่งนะ แต่เราไม่กล้าให้ใครพัก
เพราะเป็นห้องผีสิง”

“โอ๊ย ข้าไม่กลัวหรอกผีนะ”
เด็กหนุ่มร้องออกมาด้วยความยินดี
“ข้าจะไปพักในห้องนั้นเอง”

พูดแล้วก็ใคร่ครวญถึงการ ▶▶

เดินทางที่ผ่านมา ต้องไปนอน
กลางห้วยกลางทางอยู่ตั้งหลายคืน
ก็ยังไม่เห็นกลัวอะไรเลย ไม่ว่า
จะเป็นผีหรือสัตว์ร้าย ดังนั้นจึงยืนยัน
ขนอกทรงหนง กณดูแลทักได้พูด
ว่า “ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจ แล้วถาม
อะไรเกิดขึ้นละก็อย่ามาโทษกันนะ”
เด็กหนุ่มก็พูดว่า “เออเนาะ ไม่ต้อง
ห่วงข้าหรอก” แล้วก็ให้คนดูแล
ที่พักยกข้าวของไปให้และจัดที่หลับ
ที่นอนเตรียมไว้

ขณะที่นอนอยู่นั้น เด็กหนุ่ม
ไม่ได้ยินเสียงอะไร แต่เมื่อนึกถึงผี
ถึงแม้จะอวดว่าไม่กลัว เด็กหนุ่ม
ก็ยังอดหนาวๆไม่ได้ ใจก็ถึงถึงแม่ที่
คอยการกลับของตนอยู่ที่บ้าน ถ้า
เกิดอะไรขึ้น เขาจะต้องมาสังเว
ชีวิตเสียเปล่าๆทีนี้ แม่คงจะร้องให้
จนตาบวมเป็นแน่ แต่จะคิดอะไรก็
ไร้ประโยชน์เสียแล้ว เพราะขณะ
นี้เป็นเวลากลางคืน ท้องฟ้ามืดมิด
ลมพัดจัดจดังวูๆ อยู่ข้างนอก ทั้ง
เด็กหนุ่มก็ทงเห็นอยทั้งวังในที่สุด
ก็เลยมอยหลับไป มาตจใจตื่นเอา
ราวเที่ยงคืน ทุกอย่างยังคงเหมือน
เดิมคือภายในห้องเงียบเสียงไม่มี
เสียงอะไรกระโตกกระตาก ส่วน
นอกห้องก็มีเสียงลมดังวูๆอย่างเคย
แต่เวลาล่วงไปอีกสัก ๒ ชั่วโมง เป็น
เวลาราวตี ๒ เสียงลมพัดแรงขึ้นๆ
จนกระทั่งกระจกหน้าต่างสนดัง
กราวๆดูน่ากลัว แล้วไม่ช้าหน้าต่าง
นั้นก็เปิดผลัวะออกได้เอง

เด็กหนุ่มสะดุ้งลุกขึ้นด้วยความ
ตระหนกตกใจ แล้ววิ่งไปชะโงกดู
ที่หน้าต่าง ก็แลเห็นร่างตะกุ่มๆ ใน

ความมืดเหมือนสัตว์อะไรอย่างหนึ่ง
โผล่มาตามลม และมีกร่างหนึ่ง
ตามมาอย่างกระชั้นชิด แล้วทั้งสอง
ร่างก็เผลอเข้ามาทางหน้าต่างมาหยุด
อยู่ตรงหน้าต่างเลย แล้วก็สู้กันเป็น
การใหญ่ กอดรัดพืดเหวี่ยงกัน
เด็กหนุ่มโดดขึ้นไปนั่งอยู่บนเตียง
พลางส่งเสียงเรียกให้คนช่วย แต่
เสียงสู้กันค่อยแผ่วเบาลงๆ ไม่ช้า
ก็เงียบหายไป เด็กหนุ่มเห็นเช่นนั้น
ก็เลยทำใจกล้าก็ลงมองดู ก็เห็นคู่
ต่อสู้ทั้งสองนอนตายอยู่บนพื้น

ขณะนั้นยังไม่สว่าง จะนอน
ต่อไปก็นอนไม่หลับ เด็กหนุ่มจึงมา
จัดแจงจุดตะเกียง นำไปส่องดู
ก็แลเห็นตะขาบยักษ์ตัวใหญ่กับงู
นอนตายอยู่ตรงขาเตียง ต่างตัวต่าง
ฝังเขี้ยวลงที่คอของคู่ต่อสู้ เมื่อ
พิจารณาดูตัวนั้นใกล้ๆ จึงได้เห็น
เป็นงูตัวที่ตนได้เลี้ยงไว้และเพิ่ง
ปล่อยไปเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง เห็น
เช่นนั้นแล้ว เด็กหนุ่มอดเศร้าโศก
เสียใจไม่ได้ พร้อมกันนั้นก็ต้อง
สรรเสริญความกตัญญูของคุณของงูตัว
นั้น ซึ่งคงจะได้ติดตามตนมาตลอด
ทาง เมื่อเห็นมีสัตว์ร้ายจะมาทำ
อันตรายเจ้าของของตนจึงได้พยายาม
ต่อสู้ขัดขวางจนกระทั่งตัวตาย แต่ก็
ได้ฝังเขี้ยวของตนไว้ที่คอของศัตรู
จนตายไปด้วยกัน

เด็กหนุ่มขอให้คนของที่พักนั้น
ช่วยฝังงูตัวนั้นไว้ให้ เมื่อไปสอบ
กลับมา ก็ได้ชุดศพนั้นนำกลับไป
บ้านด้วย ครั้นถึงบ้านก็ได้สร้าง
ฮวงซุ้ยไว้ให้เป็นอนุสรณ์แห่งความ
กตัญญูของงูนั้นสืบไป ♥

ผูกพันกับงาน

เวลาที่มีการพิจารณาขึ้นเงินเดือน
ลูกจ้างของส่วนราชการแห่งหนึ่งเธอ
มักถูกมองข้ามไป เพราะข้ออ้างที่ว่า
“ไม่ต้องให้แกหรือ แกรวยแล้ว”
อย่างนั้นก็มี ถ้าหากมิได้พิจารณากัน
ถึงงานและความสามารถ แล้วเรา
จะเอาอะไรเล่าเป็นเครื่องวัดอย่าง
ยุติธรรม

เราอาจจะกล่าวได้ว่า เหตุ
เพราะความมีอคติของชายและการ
กีดกันหญิงในหน้าที่การงานที่ดี ใน
ด้านอาชีพ ค่าแรงก็ดี มีส่วนผลก-
ดันให้ผู้หญิงเราบางคนจำเป็นต้อง
ใช้วิธีการในทางที่ผิดๆ อาทิ การ
ขอมเอาตัวเข้าแลก เพื่อความก้าวหน้า
ในตำแหน่งหน้าที่ เพื่อเพิ่ม
รายได้ค่าจ้างแรงงาน และเพื่อ
ความอยู่รอดของครอบครัวตน

เป็นเรื่องน่าคิดว่า จะมีผู้ชาย
สักกี่เปอร์เซ็นต์ที่ในส่วนลึกของ
หัวใจไม่มีอคติต่อผู้หญิงที่ทำงาน
ไม่ว่าเธอจะขายแรงงานหรือความ
กิด ผู้หญิงเรานั้นมิใช่จะเรียกร้อง
สิทธิอะไรหนักหนา เราต้องการ
ความเข้าใจและเห็นใจ ความเสมอ
ภาคในความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน
เป็นสิ่งที่ผู้หญิงเราต้องการ ทั้งจริง
ผู้ชาย (ถ้าไม่มีอคติและความคิด
ล้าหลัง) ย่อมน่าจะภาคภูมิใจที่ได้
ผู้หญิงมาช่วยสนับสนุนตัวทั้งกำลัง
ทรัพย์และปัญญาความคิด เขาน่าจะ
ภาคภูมิใจที่ได้ผู้หญิงที่ฉลาดมาร่วม
กับเขาอบรมสั่งสอนเลอดเนื้อเชื้อไข
ของเขาเองให้เป็นคนทันสมัย ฉะนั้น
กล่าวโดยทั่วไปแล้ว ก็เห็นจะมีแต่
ผู้ชายที่เขลาและเห็นแก่ตัว ทั้งเต็ม
ไปด้วยอคติ และความคิดล้าหลัง
เท่านั้น ที่ไม่ต้องการให้ผู้หญิงได้
ก้าวมาขึ้นข้างเคียงตน ♥

นิทานนานาชาติ

นอกตัญญู

นิทานอาฟริกา (ฆานา)

มีเรื่องกล่าวถึงความอกตัญญูของคนที่เทียบกับความกตัญญูของสัตว์กันเองเดียวกันในนิทานหลายอันด้วยกัน ดังเรื่องเต่าทองของลาวเป็นต้น แต่รายละเอียดของเรื่องต่างไป ดังที่กลั่นอาร์โนลด์เล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกา ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีนายพรานผู้หนึ่งได้เข้าไปในป่าเพื่อล่าสัตว์ ขณะที่ค่อยๆ ย่องลัดเลาะไปตามป่าเพื่อหาสัตว์ที่จะล่าอยู่นั้น นายพรานเกือบจะพลาดตกลงไปในหลุมลึกถ้าไม่ได้ยินเสียงประหลาดดังมาจากหลุมนั้น นายพรานชะเง้อมองฝ่าความมืดลงไปยังกันหลุม แล้วร้องถามว่า

“ใครอยู่ในนั้นนะ”

“ช่วยด้วย ช่วยเราด้วยเถอะ” มีเสียงหลายเสียงแซ่ซ้องมาพร้อมกัน “ช่วยเราด้วย แล้วเราจะสมนาคุณท่าน”

เมื่อฟังเสียงดูจนแน่ใจแล้ว นายพรานก็รู้ว่า เสียงที่ดังมาจากกันหลุมนั้นเป็นเสียงหนู เสียงงู เสียงเสือดาว และเสียงคนทั้งปวงเฝ้าตกลงไปในหลุมด้วยกัน และข้างๆ หลุมทั้งชั้นทั้งถ้ำจนไม่มีใครจะขึ้น

ขึ้นจากหลุมได้ ได้ยินเสียงร้องให้ช่วยเช่นนั้น นายพรานก็คิดว่าหนว้า “หุระอะไรเราจะไปช่วย หนว้าก็ขโมยพืชพันธุ์ธัญญาหารจากข้างล่างของเรา งูรื้อก็กัดพวกเรตาย เสือเล้าก็มาขโมยวัวควายของเราแล้วก็ทำให้เด็กเล็กลูกหลานเราตระหนกตกใจอยู่บ่อยๆ ไม่ละเราไม่ช่วยพวกเจ้าหรอก จะช่วยแต่คนเท่านั้น”

“โธ่ ช่วยเราเถิด” สัตว์เหล่านั้นอด “จริงๆ นะ ถ้าท่านช่วยเราแล้วละก็เราจะสมนาคุณท่านให้ถึงขนาดทีเดียว แล้วเราให้สัญญาด้วยว่าเราจะไม่ทำร้ายท่านอีกเลย”

นายพรานได้ยินเช่นนั้นก็ใจอ่อนจัดแจงไปดึงเถาวัลย์เถาโตๆ จากต้นไม้ใกล้ๆ มาพันเข้าเป็นเชือก แล้วหย่อนลงไปในหลุม ทั้งสัตว์ทั้งคนต่างก็ช่วยตัวเอง ได้เชือกเถาวัลย์นั้นขึ้นมาได้จนถึงปากหลุม

สัตว์ทั้งสามต่างก็รำลือนายพรานไป พร้อมทั้งรับปากว่าจะต้องหาอะไรมาสมนาคุณนายพรานให้จนได้ ฝ่ายชายนั้นบอกนายพรานว่า “ข้าเป็นคนยากจนเชียวใจ ไม้รู้จะหาอะไรมาสมนาคุณท่านได้”

นายพรานเป็นคนใจดีมีเมตตา เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็ไม่ว่าอะไร

มีหน้าซำยังพาชายนั้นไปพักที่กระท่อมของตนเสียอีกด้วย แบ่งอาหารเย็นให้กินแล้วก็จัดหาที่พักนอน

เช้าวันรุ่งขึ้น เสือดาวมาหานายพรานที่หน้าประตูกระท่อม พลองพูดว่า

“เพราะว่าท่านได้ช่วยข้าให้พ้นจากหลุมมรณะนั้นได้ ข้าจึงจะไปล่าสัตว์ในป่าทุกวันแทนท่าน แล้วจะเอาเนื้อมาสมนาคุณท่านในตอนกลางคืนทุกคืน”

แล้วเสือดาวก็ทำตามสัญญาทุกคืนไม่มีขาด นายพรานอดใจไม่ได้เพราะตอนนั้นนายพรานไม่อาจจะยิงสัตว์ได้เสมอไปทุกวัน เมื่อเสือดาวไปหาเนื้อมาให้ทุกคืนเป็นเนื้อหมูบ้างวัวบ้าง กวางบ้าง นายพรานก็ได้มีอาหารกินมากมายเกินพอ จนต้องเก็บตากแห้งไว้บ้าง

อีกสองสามวันต่อมา งูก็มาหานายพรานบ้าง พูดว่า

“ท่านได้ช่วยชีวิตข้า ข้าจึงนำของมาสมนาคุณท่าน เผื่อว่าวันหนึ่งข้าหนีมันนี้อาจจะช่วยชีวิตท่านไว้ได้บ้าง นี่ไข่ งูเล็ก ขาวพิเศษศักดิ์สิทธิ์ ถ้าท่านผสมกับเลือดคนอกตัญญูที่หักหลังท่านแล้วละก็ (ก่อนหน้า ๑๑๔)

ออกจากศาลาก็งถึงโอกาสที่จะได้เดินชมทิวทัศน์ เมื่ออยู่ตรงบริเวณนั้นก็เป็นที่สูงสุดของยอดเขาแก่นจันทน์ และเป็นจุดที่สูงสุดของยอดเขาในตัวเมืองราชบุรีด้วย เพราะเหตุนี้เราจึงสามารถมองทิวทัศน์ของจังหวัดราชบุรีได้ทั่วทุกทิศทาง และมองไปได้ไกลจนสุดขอบฟ้า

นั่นก็ถึงเรื่องการถ่ายภาพ ท่านที่เป็นนักถ่ายภาพซึ่งแน่นอนเหลือเกินว่าจะต้องมีกล้องมีฟิล์ม และอุปกรณ์ไปพร้อม ถ้าเป็นฟิล์มขาว-ดำก็ต้องขอเตือนกันหน่อย แว่นกรองแสงสีเหลืองโปรดครอบเลนส์เอาไว้อย่าให้ขาด ถัดมาอากาศเริ่มหนาวแล้ว ท้องฟ้าสวยเป็นสีน้ำเงินสด เมฆขาวๆคงจะหาทำยาก ถ้าใช้แว่นกรองแสงอย่างว่า ท้องฟ้าจะเข้มสวย ทิวทัศน์ไกลๆ จะดูเปล่งปลั่งสดใสกว่าปกติ

ถ้าเป็นฟิล์มสี ต้องใช้แว่นยูวี หรือแว่นตัดแสงสะท้อน (Ultra-Violet, Polarize filters) เพราะจะช่วยขจัดหมอกในท้องฟ้า และสีของสิ่งต่างๆ จะแจ่มชัดสดใสได้เป็นพิเศษ สำหรับท่านที่ยังไม่มี ก็เห็นทว่าจะต้องรีบจัดหามาใช้กันได้แล้ว

มองดูทิวทัศน์เมืองราชบุรีจากยอดเขาแก่นจันทน์เห็นทิวทัศน์จริงๆ เลือกรูปเหมาะๆถ่ายภาพไว้ได้หลายภาพทีเดียว ยิ่งมองไปทางเขาวังเป็นมองเห็นได้เต็มตา ดูได้สวยงาม แปลกตากว่ามองดูที่พื้นล่าง ดูวิวรอบทุกทิศจนอึ้งใจสบายอารมณ์แล้ว พอถึงตอนลง สำหรับท่านที่มาขับรถโดยสาร อยากจะขอแนะนำ

บรรณ พินิจนิมิต

นิทานนานาชาติ

ไม่ว่าใครที่ถูกกัก ท่านเป็นรักษาให้หายได้หมด”

นายพรานชอบออกขอบใจแล้ว ก็เอาผงยาวิเศษทิ้งให้ เก็บซ่อนไว้อย่างมิดชิด อีกหลายวันหลังจากนั้นก็ปรากฏว่าหนูได้มาหานายพรานลากห่ออะไรมาด้วย หนูพูดว่า

“ข้ารับปากรับคำแก่ท่านว่าถ้าท่านช่วยชีวิตข้าไว้ละก็ ข้าจะสมนาคุณท่านอย่างถึงขนาด บัดนี้ข้าเอาของมาสมนาคุณท่านแล้ว ข้าไปได้อาจากบ้านต่างๆ ในหมู่บ้านไกลโพ้น เอา รั้วไม้ของท่าน ของเหล่านี้เป็นของท่าน”

นายพรานชอบใจหนูพลางแก้มือออกดู ดูแล้วก็อดตกตะลึงไม่ได้ ในเมื่อเห็นสิ่งของในห่ออันยับยู่ยี่นั้นล้วนแต่เป็นเครื่องประดับทำด้วยเงินด้วยทองทั้งนั้น แล้วยังมีงาช้างงามๆ รวมอยู่ด้วย นายพรานเห็นเช่นนั้นก็ร้อง ลั่น ด้วยความดีใจบอกชายที่ตนช่วยไว้ว่า

“ข้ารวยแล้วคราวนี้”

ต่อจากนั้นนายพรานก็นำของเหล่านั้นไปขาย เมื่อได้เงินมาก็นำมาสร้างบ้านใหม่อย่างสวยงามประดับประดาอย่างหรูหรา ทั้งนายพรานกับชายนั้นก็ได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข ไม่ขาดแคลนสิ่งใดเลย แต่แทนที่ชายนั้นจะกตัญญูรู้คุณ

ให้พากันเดินลง ระยะเวลาไม่ไกลอะไรนักหนา พวกเขากันเดินกันไปเรื่อยๆ จนกันชมหินผาผานกและพฤษภไพร่ สดชื่นสบายใจดีนัก เพลิดเพลินอย่างบอกใครเชื่อ ใครไม่เชื่อจะลองดูบ้างก็ยังได้ ♥

นายพราน ที่ได้ช่วยชีวิตคนไว้แล้ว ทั้งยังเลี้ยงดูให้อยู่รวมบ้านด้วย ชายนั้นกลับริษยานายพราน และตั้งใจว่าจะต้องทำอะไรสักอย่างให้นายพรานต้องพินาศให้จงได้

ดังนั้นวันหนึ่งเมื่อเจ้าเมืองของเมืองนั้นส่งข่าวแจ้งไปยังถิ่นชนบทว่า ได้มีผู้ร้ายลักเงินทองและเพชรพลอยไปจากบ้านของตน ถ้าผู้ใดหาตัวผู้ร้ายนี้ได้จะให้รางวัล ชายนั้นเห็นช่องทางที่จะทำให้นายพรานผู้มีความดีของตัวเองได้รับความเสียหายและอับอาย และตนก็จะไ้รางวัล จึงได้ตรงไปหาเจ้าเมืองเมืองนั้น แจ้งว่า

“ข้ารู้แล้วละว่า ใครเป็นผู้ลักข้าวของเงินทองของท่าน นายพรานเจ้าของบ้านที่ข้าพักอยู่ด้วยนี่แหละ เขาไปลักข้าวของของท่านมา จึงได้มีเงินมีทองปลุกบ้านช่องได้สวยงามอย่างนี้ มาดูด้วยตาท่านเองสิ ถ้าเขาไม่ขโมยข้าวของเงินทองของท่านมาแล้ว นายพรานจนๆ อย่างเขาน่ะจะมีปัญญาปลุกสร้างได้”

เจ้าเมืองได้ฟังเช่นนั้นก็ได้ไปยังบ้านนายพราน และก็เห็นจริงตามคำบอกเล่าของชายนั้น จึงได้สั่งให้จับตัวนายพรานพาไปยังศาลเจ้าเมืองซักถามว่า

“เจ้าไปได้ทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นมาจากไหน”

นายพรานได้เล่าว่าตนได้ช่วยเหลือคนกับสัตว์ ๓ จำพวกคือ หนู ง กับเสือดาวให้พ้นจากหลุมพรางได้ สัตว์เหล่านั้นได้หาของมาสมนาคุณตน มีแต่ชายคนนั้นเท่านั้น นอกจากจะไม่ได้สมนาคุณอะไรคืนแล้ว ก็ยังจะหาทุกข์มาให้เสียอีก เมื่อเจ้าเมืองกับผู้มีอำนาจได้ขึ้นเช่นนั้นก็พากันฮาลั่น พลองพูดเยาะเย้ยว่า

“ข้างเป็นรื่องน่าเป็นไปได
จริงนะ ไปเข้าคุกเสียเถอะ”

ทันใดนั้นเองก็ได้มีเสียงร้องให้
คร่ำครวญดังมาจากห้องของพวก
ผู้หญิงทางด้านหลังบ้าน และมี
คนไขว่ถลักเข้ามาแจ้งแก่เจ้าเมือง
พูดพลางร้องไห้พลางว่า

“ลูกชายคนหัวปีของท่านถูก
งูกัด กำลังจะตายอยู่แล้ว”

ได้ยินว่ามีคนถูกงูกัด นายพราน
ก็ได้รับรองขานว่า “ขอให้ข้ากลับไป
เอายาทั้งนำมาสมนาคุณข้าเดี๋ยว
เถอะ ข้ารับรองว่าจะรักษาลูกของ
ท่านให้หายได้” เจ้าเมืองก็ยอมตกลง
ปล่อยนายพรานไป นายพรานไป
ไม่ช้าก็กลับมา มีขาดังกล่าวมาด้วย
แต่ก่อนจะใช้ยา นายพรานได้บอก
แก่เจ้าเมืองว่า “ยานต้องผสมด้วย
เลือดของคนทรยศ” พูดแล้วก็เอา
มีดกรีดแขน ขา ขอก ต่อก อยู่นาน
เจ้าเมืองยังกักตัวไว้ไม่ปล่อยไป เมื่อ
ได้เลือดมาผสมยาแล้วก็นำไปทาที่
แผล ไม่ช้าเด็กน้อยก็หายเป็นปกติ
ทุกคนจึงเชื่อว่านายพรานพูดนั้น
เป็นความจริง เจ้าเมืองจึงขับชาย
ออกตัญญูออกไปจากเมือง แล้วก็ให้
รางวัลนายพรานอย่างมากมายก่อนที่
นายพรานจะกลับไปบ้านอันสวยงาม
ของตน ♥

วงศาคณาญาติ

รักร้อย

ทำทางคลองแล้ว พร้าวไปด้วยสิ่งที่
ผู้ชายอาจจะเรียกว่าเสน่ห์ (แต่พริม
เรียกว่าจริตงักันเอาเลยตรงๆ)
หล่อนสวมชุดราตรีตัดด้วยผ้าทงตัว
แบบเนื้อ เปลือยหลังไหล่ตลอด
คาดไว้ด้วยสายเพชรเส้นเล็กๆบนผิว
ที่ขาวผ่อง ตัวเลือนนมนุ่มเฉพาะด้าน
หน้า และแบบเนื้อเสียจนพริมคิด
ว่าหล่อนไม่ได้สวมชุดชั้นในเลย

ด้วยซ้ำ เวลาหล่อนบิดเบือนเอี้ยวตัว
พริมก็เสียวไส้แทนเป็นกำลัง

“เขาเรียนอยู่ที่ไหนหรือคะ” พริม
ถามอารมย์ ผู้ซึ่งมาเจอกันเข้าใน
งาน

“ใครอะ คุณแป้วนะหรือ
เปล่า แกมาทำงานอยู่ที่นั่นต่างหาก
อะ”

“ทำงานอะไรคะ” พริมซัก
“ผมก็ไม่แน่ใจ เห็นใครว่าแก
มีหุ้นในร้านอาหารไทยหรือไงล่ะ
แต่ปกติแกอยู่เฉยๆ แกเป็นอเมริกัน
ชาติเชนนั้นอะ แต่งงานกับฝรั่ง”

อ้อ ผู้หญิงคนนั้นแต่งงานแล้ว
หมดเรื่องหมดราวไปที

“แต่ตอนนั้นแกหย่ากับผัวแกแล้ว
เลยย้ายจากชิคาโกมาอยู่นี่”

แม้มาย พริมก็กลืนน้ำลายลงคอ
คุณอานมคงจะกรีดออกมาแน่ๆ ถ้า
มาเห็นลูกชายสุดสาวทไขว่ไขว่ของ
เธอเดินตามแม่มายสาวใหญ่ประเภท
ไฟแรงสูงต้อยๆ ถึงจะแค้นจิกกัน
เฉยๆก็เถอะ เธอคงไม่ยอมแม้แต่
จะให้ตาป๊อดมีเพื่อนอย่างนั้นด้วยซ้ำ

อารมย์มองพริมด้วยสายตา
เป็นกันเอง แล้วบอกว่า

“วันนี้นักแต่งตัวสวย ผมชอบ
ให้คุณแต่งตัวแบบนั้น ดูเรียบร้อยดี”

ถ้าเป็นพี่ใจหรือตาป๊อด พริม
คงจะรวนกลับไปสักประ โยคสอง
ประ โยค แต่เป็นอารมย์ผู้ซึ่งพริม
รู้ว่าเขาเป็นคนพูดจริงและจริงใจ
เสมอ พริมจึงถือเป็นคำชมที่ทำให้
รู้สึกปลื้มใจขึ้นพะเอ

พี่ใจเห็นสาว ๆ สวย ๆ หลายคน
ในงาน จึงแทบจะลืมพริมเสียโดย
สิ้นเชิง ทำให้พริมหมดหัวงอก
ไปเลาะหนึ่ง มองหาตาป๊อด ตา
ป๊อดก็มัวแต่เอาอกเอาใจติดพันอยู่
กับผู้หญิงคนนั้น พริมรู้ว่าพี่ใจคง
จะไม่รักใคร่หัวงโยตาป๊อดจนถึงกับ

เก็บมาเป็นรื่องใหญ่ และตัวพริม
เองนั้น นอกจากไม่สบายใจเพราะ
นึกถึงคุณอานมแล้วก็รู้สึกเฉยๆ ไม่
ว่าตาป๊อดจะคบกับใครพริมถือเป็น
สิทธิส่วนตัวของเจ้าตัว พริมไม่มี
หน้าที่ทำอะไรทั้งนั้น

หลังการแสดงเป็นการเดินรำ
พริมเบื่อความแออัดและวุ่นวายภายใน
ห้องโถงที่จัดงาน จึงออกมาเดิน
เล่นอยู่ที่ห้องข้างนอก ทักทายกับ
แขกในงานบางคนทีหลบออกมา
เหมือนกัน

แล้วตาป๊อดก็ควงคู่มากับ
สาวใหญ่ผู้นั้น เจ้าหล่อนหายลับ
เข้าไปในห้องน้ำของสตรีสดมม
หนึ่งของห้อง พริมยังคงยืนมอง
ทิวทัศน์ภายนอก เท่าที่เห็นจาก
ผนังกระจกยาวตลอดความยาวของ
ห้องนั้น ไฟที่เปิดไว้ในมหาวิทยาลัย
สว่างเรืองดูแพรวพราวตัดกับความ
มืดสลัวภายใต้ท้องฟ้าสีคล้ำ นี่เป็น
ฤดูใบไม้ร่วงหนที่สองที่พริมมาอยู่
ในเมืองนี้

“พริม ทำไมมาอยู่นี่คนเดียว”

ตาป๊อดถาม ขณะก้าวเข้ามาหา

“หนวกหู” พริมบอกไปตาม
ความจริง

“พี่ใจล่ะ”

“ไม่รู้” พริมตอบสั้นๆ ต่อ
ปากต่อคำกับตาป๊อดน้อยที่สุดเพราะ
ไม่อยากมีรื่องกันอีก

ตาป๊อดมองพริมอย่างสังเกต
สังกา เหมือนจะค้นความจริงอะไร
บางอย่าง

“พริมไม่ได้โกรธพี่ใจไม่ใช่
หรือ ที่สาว ๆ รมคอมเขาออกเต็ม
แต่พี่ใจนะเขาไม่คิดอะไรกับพวกนั้น
หรอก เพียงแต่ไปไหนเขาชอบ
ทำตัวเป็นเจ้าชาย อะไรทำนอง
นั้นแหละ”

พริมเหนื่อยใจกับญาติของพริม

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

สาวน้อยกบฏใหญ่

(นิทานอินโดนีเซีย)

เรื่องทำดียอมได้ เป็นที่
ยอมรับในหมู่ชนทั่วไปไม่ว่าจะ
นับถือศาสนาใด เรื่องนี้เป็นเรื่อง
หนึ่งที่ขียนั้นว่า คนดีมีน้ำใจ
ยอมได้ผลดีตอบแทนในบั้นปลาย
ดังเรื่องเล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีชาย
คนหนึ่งมีอาชีพทางตัดไม้ไผ่ขาย
ชายผู้นั้นอาศัยอยู่ทางแถบภูเขาใกล้กับแม่น้ำ
และลูกสาวสามคน ด้วยเหตุที่ชาย
ผู้นั้นอายุมากแล้ว ไม่มีกำลังแข็งแรง
พอที่จะเข้าไปในป่าลึกๆ ที่มีไม้ไผ่
งามๆ ขึ้นอยู่เต็ม จึงได้แต่ตัดไม้ไผ่
เนื้อบางๆ ที่ขึ้นอยู่แถบชายป่า ซึ่ง
ขายไม่ได้ราคามาก เพราะคนต้อง
การแต่ไม้ไผ่เนื้อหนาๆ ความเป็น
อยู่ของครอบครัวชายตัดไม้ไผ่ขาย
จึงออกจะแร้นแค้น ทั้งยังจะลำบาก
ยากไร้ ด้วยว่าอยู่โดดเดี่ยวห่างจาก
หมู่บ้าน ทั้งเมื่อยก็ยังตาบอด และ
อ่อนแอทำงานบ้านไม่ได้ ต้องอาศัย
ลูกสาวทั้งสามช่วยกันดูแลบ้าน แต่
ลูกสาวคนโตที่ชื่อสเลห์เป็นเด็ก
เกียจคร้าน ไม่อยากทำการทำงาน
อะไรนอกจากกินกิน ไม่ว่าจะทำ
อะไรก็กินได้ สเลห์เป็นกินหมด
จนกระทั่งตัวอ้วนเขรกว่าเพื่อน

ไม่แต่ชอบกินอย่างเดียว เมื่อกินอิ่ม
แล้วสเลห์ก็ยังชอบนอนเสี้อีกด้วย
พอกินเสร็จก็มักจะแอบไปนอนที่ใต้
ร่มไม้ แทนที่จะช่วยทำงานใดๆ
ในบ้าน

ส่วนลูกสาวคนกลางเป็นคน
สวยมาก มีชื่อว่ากุกุหนิง ซึ่งแปลว่า
สีเหลือง ทั้งนี้เพราะผิวกุกุหนิงมีสี
เหลืองนวลเนียน ไม่ผิดกับงาช้าง
แต่ลูกสาวคนนี้ก็สวยเกินไปจนไม่
อยากทำงานบ้านหรืองานในสวน
เพราะกลัวว่ามือสวยของตนจะ
สกปรก และเสื้อผ้าสวยๆ จะเประ
เลอะเทอะ ฉะนั้นแต่ละวันกุกุหนิงจึง
เฝ้าแต่ผัดหน้าใส่น้ำมันผมและหัว
ผมอันดำยาววันละหลายๆ ชั่วโมง
แล้วก็ไปนั่งข้างบ่อน้ำเพื่อดูเงา
ตัวเองในน้ำใส่นั้น ไม่เช่นนั้น
ก็เดินไปยังหมู่บ้านเพื่อเยี่ยมเพื่อน
คนโน้นคนนั้น

ยังเคราะห์หัดที่บงสุลูกสาว
สุดท้องมีนิสัยต่างกับพี่สาวทั้งสอง
บงสุไม่เกียจคร้านไม่กลัวงาน จึงต้อง
ทำงานบ้านทั้งหมด ตั้งแต่ทำกับข้าว
เลี้ยงไก่ ทำสวนครัว ไปหัดฟัน และ
งานสำคัญนอกจากนั้นก็คือดูแลแม่ที่
ตาบอด และถึงแม้พี่สาวทั้งสองที่
แสนจะเกียจคร้านไม่เคยช่วยทำงาน

อะไรเลย บงสุก็ไม่เคยบ่น คงก้ม
หน้าก้มตาทำงานของตนไปแต่
ถ้าฟัง บงสุดีต่อคนทุกคน ชุ่มชื่น
แจ่มใสกับเขาเสมอ

อยู่มาวันหนึ่งบงสุต้องไปขายไม้
ที่ตลาดและจะขายผ้าที่ตนทอไว้
ชิ้นหนึ่งด้วย ตลาดอยู่ไกลมาก บงสุ
จึงต้องออกจากบ้านแต่ดึก เพื่อจะ
ได้กลับถึงบ้านไม่เย็นค่านัก เมื่อสอง
สามวันก่อนหน้านั้น ชายตัดไม้ไผ่
ผู้พ่อได้ทำกล่องดินชนวนหายใน
ขณะตัดไม้ไผ่ บงสุจึงต้องระวังก
ไม่ให้ไฟในครัวดับลงได้ เพราะ
จะซื้อกล่องดินชนวนใหม่อีกก็จะ
ต้องเสียเงินแพง และเงินก็ไม่ค่อย
จะมีเพราะในระหว่างนั้นหาไม้ไผ่
ขายไม่ค่อยได้

ในวันเดียวกันนั้น กุกุหนิงได้
บอกว่าจะต้องไปในหมู่บ้านไปงาน
แต่งงานของเพื่อน บงสุจึงต้องขอ
ให้สเลห์อยู่บ้านคอยดูไฟไม่ให้ดับ
และจะได้ดูแลแม่ด้วย บงสุส่ง
สเลห์ว่า

“อย่าให้ไฟดับนะพี่สเลห์
พี่ก็รู้อยู่แล้วว่ากลางคืนมันหนาว
เหน็บแค่นี้ หากไม่มีไฟละก็
แล้วแม่ก็จะเจ็บ เงินค่าขายไม้กับ
ขายผ้าคงพอสำหรับจะซื้อข้าว”

ซอปลา และของจำเป็นบางอย่างเท่านั้น แต่คงไม่พอช้อกลองดินชนวนได้ใหม่หรอก”

สเลหะผู้เกี่ยวข้องรีบกับนออบิบ บงสุต้องพูดจาต่อไปอีกจึงได้ยอมรับปากว่าจะดูไฟไว้ไม่ให้ดับ แต่ก็ได้ส่งน้องสาวว่า “แล้วอย่าลืมซอขนมมาฝากพละ บงสุ” บงสุก็รับปาก และก่อนจะออกจากบ้านก็ได้หาพื้นดินใหญ่มาใส่เตาไว้ให้ เพื่อว่าไฟจะได้ลุกโชติช่วงอยู่ได้นาน แม้จะจัดแจงเช่นนั้นแล้วใจของบงสุก็ยังไม่ค่อยสบายนัก และบงสุก็ควรจะห่วงกังวลหรอก เพราะเมื่อกลับมาถึงบ้านตอนเย็น บงสุก็ได้เห็นบ้านมืดและเย็นเยียบ เสียงแม่ร้องเรียกดังมาจากแคร่ที่มุมห้อง สเลหะพี่สาวผู้แสนซนของตนหายไปไหนเสียแล้ว เมื่อบงสุไปดูที่ท่อนอนของสเลหะก็ปรากฏว่าสเลหะกินข้าวกลางวันอิ่มเต็มที่แล้วก็เข้าไปนอนตั้งใจว่าจะงีบสักเดี๋ยวเดียว แต่แล้วก็ฝันเพลินจนไม่ได้ยินเสียงแม่ร้องเรียกให้ไปดูไฟ ไฟก็เลยดับ บ้านก็เลยมืด สเลหะก็รู้ว่าตัวซนซนซน แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เมื่อพ่อกับภรรยาทั้งสองกลับมาบ้านต่างก็ดูบ่นว่าสเลหะทะเลาะเล่ห์หน้าตาของตน แม้ต้องนอนหนาวตัวสั่น เมื่อไม่มกลองดินชนวนจะจุดไฟ ก็เลยหุงข้าวไม่ได้ จุดตะเกียงก็ไม่ได้ หมูบ้านก็โกล่เก็นไป กว่าจะไปขอไฟและกลับมาที่กินเวลาเป็นชั่วโมงๆ

ทันใดนั้นบงสุก็นึกได้ถึงงูใหญ่ในถ้ำไม่ไกลกับกระท่อมของตนก็มีเรื่องเล่ากันมากมายเกี่ยวกับงูใหญ่นี้ และไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้ถ้ำที่อยู่ของงูนี้ ต่างแต่เห็นแสงไฟออกมาจากถ้ำนั้น แสงเรืองออกไปเป็น

ไม้เลื้อย บงสุก็พูดแก่พี่สาวทั้งสองว่า

“ถ้าใครขึ้นไปถ้ำงูใหญ่บนยอดเขาแล้วขอไฟ เราคงจะได้ไฟมานะ เพราะใครๆก็รู้ว่างูใหญ่มีไฟอยู่ในถ้ำเสมอ พี่จะอยากขึ้นไปไหม พี่สเลหะ”

“พี่นะหรือ” สเลหะส่งเสียงถามบงสุ “น้องจะให้พี่ไปถ้ำงูใหญ่นะหรือ ไปคนเดียวแล้วไปมีดๆน้องบ้าไปแล้วหรือ งูจะได้เขมือบพี่ทั้งเป็นๆไปเลย”

“น้องเห็นจะเป็นบ้าไปแล้วจริงๆด้วย บงสุ” ภรรยาพูดส่ายหน้า “ไม่มีใครหรอกที่จะกล้าไปถ้ำงูใหญ่นะ บงสุ”

เมื่อพี่ๆไม่ยอมไป บงสุก็ต้องไปเอง บงสุก็ตะเกียกตะกายไม่มีไฟไปด้วย ใจก็เต้นตึกตักไปด้วยความหวาดกลัว บงสุเองก็กลัวงูใหญ่ไม่แพ้พี่ๆ แต่ตนเห็นแม่ผู้เจ็บๆไข้ๆต้องทนนอนหนาวไปทั้งคืนไม่ได้ จึงจำต้องไปยังถ้ำงูใหญ่ในเวลาใกล้รุ่งขึ้น

บงสุเดินอยู่ครึ่งชั่วโมง จึงได้มาถึงปากถ้ำ เมื่อมองลึกเข้าไปในถ้ำ บงสุแลเห็นไฟกำลังลุกโชติในเตาใหญ่ มองไม่เห็นงูอยู่ที่ตรงไหน บงสุก็กล้าเข้าไปตรงหน้าปากถ้ำ แล้วก็ร้องเป็นเพลงเสียงอ่อนเสียงหวานว่า “ท่านงูจ๋า ท่านงูจ๋า โปรดเมตตาขอไฟให้ข้าสักหน่อยหนึ่งเถิด” พอสิ้นเสียงเพลงก็มีเสียงเสือกตัวมาจากส่วนลึกของถ้ำ และชั่วครู่เดียวงูใหญ่ก็มาปรากฏร่างซุกอ้อมแม่เบยอยู่ตรงหน้าบงสุ งูทำเสียงพ้อๆถามว่า “ใครนะ ใครมาร้องเรียกข้า”

บงสุตัวสั่นปากสั่น เมื่อบอกความประสงค์ของตนแก่ บงสุพูด

ว่า “ข้าชื่อบงสุ เป็นลูกสุดท้องของอาทเมตคนตัดไม้ไฟขาย ที่ข้ามานี้ก็เพื่อจะมาขอไฟจากท่านงูสักหน่อย ไฟที่บ้านข้าดับ ไม่มีอะไรจะจุดให้ติดได้อีก แม่ข้าคงต้องทนหนาวไปตลอดทั้งคืนเป็นแน่”

งูจึงตามันดำเป็นประกายมองบงสุแล้วตอบว่า “เข้าไปเอาเองซิ” แล้วก็เลื้อยเข้าไปในถ้ำทันที บงสุเดินตามเข้าไป รู้สึกว่าขาแข็งก้าวขาไม่ค่อยจะออกด้วยความกลัว ครั้นเข้ามาถึงภายในถ้ำอันเป็นที่อยู่ของงู บงสุก็ตะลึงตามองดูถ้ำที่ตกแต่งไว้อย่างหรูหราสวยงาม พื้นถ้ำปูลาดด้วยเสื่อกกหนา แทนที่งูนอนทำด้วยไม้จันทร์หอมคลุมด้วยผ้าไหมงามระยับ ตรงหน้าแท่นมีตั้งเตาๆ บนตั่งนั้นมีจานทองใส่อาหารอันวิเศษสุด งูชวนบงสุให้กินอาหารด้วย ได้เอจานทองมาวางลงตรงหน้าบงสุอีกใบหนึ่ง แล้วพูดว่า “มาซิ มากินข้าวด้วยกัน” เสียงงูอ่อนโยน ทำให้บงสุค่อยคลายความกลัว และในชีวิตอันแร้นแค้นของบงสุไม่เคยมีครั้งใดเลยที่จะได้กินอาหารอันเอร็ดอร่อยเช่นนั้น เมื่อต่างกินอาหารเสร็จแล้ว งูได้พูดขึ้นว่า

“จุดตะเกียงที่ไฟในเตาซิ เจ้าเป็นลูกคนตัดไม้ไฟของข้า เมื่อไรก็ตามที่เจ้าต้องการความช่วยเหลือจงมาหาข้า ข้าจะช่วยเจ้า”

แล้วงูก็นำสร้อยคอในกระเชาตรงมูมเข้ามาสวมคอให้บงสุ แล้วก็พาบงสุมาส่งถึงปากถ้ำ พอออกจากถ้ำ บงสุก็วิ่งตอกกลับบ้าน บงสุดีใจดีใจถึงกับร้องเพลงไปตลอดทาง บงสุตื่นตื่นกับเหตุการณ์ที่ตนได้ประสบมา จนไม่ได้สนใจว่า (อ่านต่อหน้า ๑๔๓)

เส้นหรือทางสี่ชมพูนั้น ดูจัดจน
กลัว...ใช่ละซี หล่อนกำลังกลัว...

มือของหล่อนเย็นเยียบ ปลาย
เข็มขัดแล้วจึงถูกคว้านแขนไว้
พร้อมทั้งเสียงรบกวนว่า “คนที่
สนามบินมาก หน้าหลาย ตา นัก
ระวัง...เราไม่ต้องการให้เธอตาย
เสียก่อนพบพี่ชายหรือภรรยา”

เอมิลาสะบัดแขนอย่างขุ่นใจ
หากพระหัตถ์ข้างนั้นเห็นขวแน่นนัก
เสียงตรีสลับเบาจนหล่อนต้องยืน
นิ่งๆว่า “ไม่ใช่ละครฉากใหญ่นะ
แม่คุณ มันเรื่องความเป็นความตาย
ของเรากับพี่ชายแท้ๆที่เขว เดินมา
ทางนี้ เราไม่ต้องผ่านด่านอย่างคน
อื่น...อ้อ...”

หล่อนจำต้องสงบใจ ร้อยตำรวจ
ตรี ราฟาเอล โลเปซเอนตัวมาทูล
ท่านว่า

“ฝ่าบาท...เรียบร้อยแล้ว
ทุกอย่าง เขาให้เราไปได้ มีรถ
รับจ้างทางโน้นหลายคัน ท่าน
จะรอโทรศัพท์ก่อนหรืออย่างไร
กระหม่อม”

“อย่าขยับเรว่นัก” เสียงตรีส
แล้วๆ “ฝ่ายศัตรูไม่รู้ว่เอกสารส่วน
ที่สองนั้นอยู่ที่ไหน มันยังคิดว่าซาครี
รักษาสองส่วนที่เหลือ เราไม่ต้อง
การให้ซัก ซากาเรียเดอตรอนโดย
ไม่จำเป็น ระวังดูแลเพียงชีวิตเดียว
ก็พอแล้วไม่ใช่หรือคุณ”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

หนามจะเกี่ยวแขนและก้อนอิฐจะตำ
เท้า ครั้นมาถึงบ้านบุงสุก็ได้เห็นพ่อ
แม่และพี่สาวทั้งสองคอยตนกลับมา
ด้วยท่าทางร้อนรนกระวนกระวาย
และทุกคนต่างก็ตื่นเตนกับเหตุการณ์
ที่บุงสุได้พบมา สเลหะถามว่า

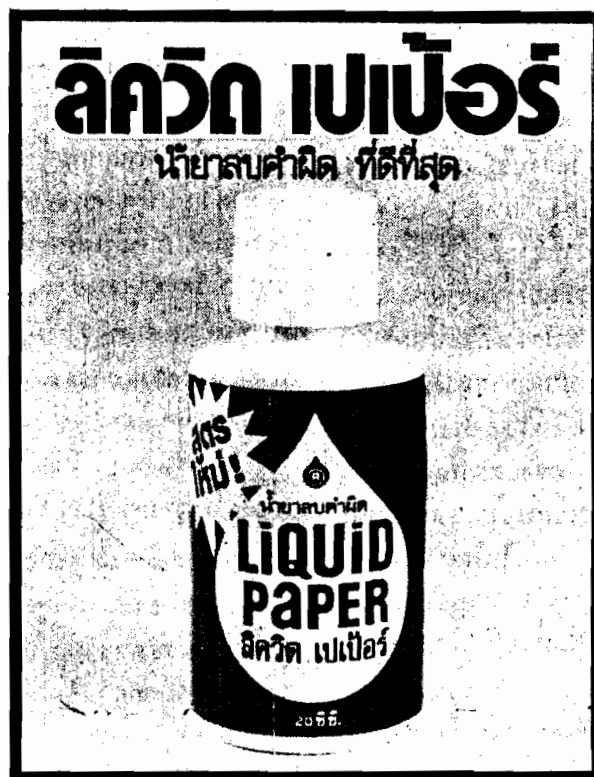
“น้องได้กินอาหารอร่อยๆ หรือขนม
ด้วยหรือ” พูดแล้วก็นำลายสอเมือ
นึ่งถึงอาหารโอชะรสเหล่านั้น

ส่วนภูกึ่งก็ถามบุงสุด้วยใจ
ริษยาว่า “สร้อยคอสวยนหรือที่เขา
ให้ น้องว่าเขามืดเต็มกระเซ้าเทียว
หรือ”

แม่ได้ขุ่นลุกๆ คุ้ยกันแล้วก็พูด
ว่า “เขาก็เป็นงูคิมี่ใจอ่อนโยนดิ้น
เราต้องสำนึกในพระคุณของเขาให้
มากนะลูก”

นับแต่วันนั้นมา ทั้งสเลหะกับ
ภูกึ่งก็กะแผนการที่จะไปทักฐานนั้น
บ้าง จะทำเป็นไปขอไฟอย่างบุงสุ
แต่ในใจจริงนั้นอยากได้กินอาหาร
อร่อยๆกับได้สร้อยคอสวยๆ และ
ด้วยเหตุที่สเลหะเป็นพี่จึงต้องไป
ก่อน สเลหะตัวอ้วน กว่าจะขึ้นไป
ถึงยอดเขาและมาถึงปากถ้ำก็หอบ
แล้วหอบอีก แต่ยังไม่ทันจะเช็ด
เหงื่อออกจากหน้าผาก ก็รีบร้อง

ตะโกนเสียงแหบๆว่า “ท่านงูจ๋า
ขอไฟให้ข้าหน่อยเถอะ” แล้วก็มี
เสียงตอบดังออกมาว่า “เข้ามาเอา
เองซี” สเลหะก็เดินลากขาเข้าไปใน
ถ้ำ และเมือมองไปรอบๆก็ไม่เห็น
มีตั่งเตี้ยวางอาหารอย่างที่น้องสาว
พรรณนาให้ฟัง งูในขณะนั้นกำลัง
ขดอยู่บนแท่นที่ปูผ้าไหม งูจ้องมอง
ดูสเลหะอย่างสนใจ เมื่อเห็นสเลหะ
ยังไม่ได้เอาไฟไป ก็ร้องถามว่า
“ทำไมยังไม่เอาไฟไปล่ะ” “ข้า
หิว” สเลหะตอบพลางบอกว่าตน
ยังไม่ได้กินอะไรเลยเมื่อตอนก่อน
ออกจากบ้านมา งูก็ผงกหัวขึ้น
พลางพูดว่า “ไปตรงมุมถ้ำนั้นแน่
มีของกินได้อยู่” สเลหะรีบไปตรง
มุมถ้ำอย่างใจจดใจจ่อ แต่แล้วก็ต้อง
ผิดหวัง เพราะแท่นที่จะได้พบ
อาหารดีๆมีรสโอชะ กลับเป็นข้าว
แห้งๆกองอยู่บนใบตองกองหนึ่งมี
เกลือโรยอยู่ ๒-๓ เม็ด อาหาร

ธรรมดาๆ ที่บุงสุทำให้กินที่บ้าน
ดูเหมือนจะเป็นอาหารหรูหรามาก
อาหารในงานเลี้ยงเมื่อเทียบกับ
อาหารที่เห็นอยู่

“ทำไมไม่กินเสียล่ะ” บุงสุเสียง
ถาม “ไม่ชอบของที่เขาทำให้กิน
หรือ”

สเลหะกลัวเสียงหัวเราะนั้น ก็
เลิกมัวตัวลงแข็งใจเบิบกินเข้าไป
สองสามคำ เสียงบุงสุพ้อๆ สำทับขึ้น
ว่า “คนขี้เกียจแล้วก็จะกละอย่าง
เจ้านะ ไม่สมควรได้กินอะไรดีไป
กว่านี้หรอก เอา อ้มแล้วก็กลับบ้าน
ได้”

สเลหะก็รีบวิ่งพรวดพราดออก
จากถ้ำไป รู้สึกทึ่งโกรธท้ออาย
เหมือนดังว่าถูกหลอก เมื่อสเลหะ
เล่าให้กุหนิงฟัง แทนที่กุหนิงจะเชอ
และเห็นใจ กลับหัวเราะเยาะเป็น
เชิงตลกสเลหะ แล้วคิดว่า

“ทั้งทำอย่างนั้นแก้พี่ก็เพราะพี่
สเลหะขี้เหร่แล้วก็ดูสกปรก ลองดู
เราบ้างสิ อย่างไรเสียก็ยังไม่เป็น
เช่นนั้น”

คิดดังนั้นแล้ว กุหนิงก็เตรียมตัว
เดินทางไปยังถ้ำบู๊บั้ง และเช้าวันจะ
เดินทางนั่นเอง กุหนิงตื่นแต่มืด
จัดแจงอาบน้ำทอບดอกไม้เสียหอม
แล้วก็คอยบรรจงหัวผมอันยาวสลวย
ที่ใส่น้ำมันมะพร้าวเสียเป็นมันลื่น
เสร็จแล้วก็ขมวดมวยมนไว้บนหัว
เสียบช่อดอกไม้ไว้อย่างสวยงาม
เสื่อผ้าก็เลือกโสร่งและเสื้อตัวที่สวยงาม
ที่สุด เสร็จเรียบร้อยแล้วก็ออก
เดินทาง กุหนิงแนใจในตัวเองและ
ความงามของตัวเอง และกุหนิงก็นำรัก
จริงๆ ด้วย ขณะที่กุหนิงเดินนวยนาด
ขึ้นเขาไปนั้น กุหนิงก็คิดถึงแต่เครื่อง
ประดับอันแวววาวที่ตนกำลังจะขอ
จากงูใหญ่นั้น

กุหนิงเป็นเด็กเกะตัว ไม่สนใจ
เรื่องกิริยามารยาทแต่อย่างใด ชอบใจ
อยากได้อะไรก็ขอเขาเอา และด้วย
เหตุที่เป็นคนสวย ขออะไรใคร ก็น
เขามักไม่ค่อยปฏิเสธ กุหนิงเดิน
พลางคิดพลางจนกระทั่งมาถึงปากถ้ำ
พอถึงที่หมาย กุหนิงก็ร้องเรียกงูด้วย
เสียงวาวอาณาจว่า

“เฮ้ น้แนงู ขอไฟเข้าหน่อย
ซิ”

ไม่มีเสียงตอบมาจากในถ้ำ
กุหนิงก็แผดเสียงอย่างเหลืออดว่า
“ว้ายังไง ไม่ได้ยินหรือ ว่าข้าต้อง
การไฟ” ก็ยังไม่มียังเสียงตอบ มีแต่
เสียงเสือกตัวสวบสวบ และทันใด
นั้น หัวงูที่กำลังแผ่พังพานก็โผล่
ออกมาจากปากถ้ำ แล้วก็ขมวดผม
ของกุหนิงกระซากออก งูขู่คำราม
ว่า “ข้าไม่ชอบผู้หญิงที่สมองว่าง
เปล่า ไร้ความคิดอย่างเจ้า รีบไป
เสียเร็วๆ นะก่อนที่ข้าจะกินเจ้าเสีย”

กุหนิงร้องกรีดๆ พลาจออกวิ่ง
อย่างรวดเร็วเท่าที่ขาจะพาไปได้ วิ่ง
พลาจเข้ามาจับผมของตนไปพลาจ
อะไรกันนี้ ผมอันยาวสลวยถูกงูกัด
เสียจนสั้นไม่ผิดกับผมผู้ชาย เสียแรง
ไว้มาตั้งเป็นปีๆ กว่า จะยาวสวยงาม
เช่นนั้น กุหนิงเสียดาบผมถึงกับ
ร้องไห้โฮๆ จนหน้าตาที่ผุดไ้วเลอะ
เปรอะต่างเป็นดวงๆ นัยน์ตาก็บวม
ปูด จนพี่สาวน้องสาวจำแทบไม่ได้
ตอนกุหนิงกลับมาถึงบ้าน

หลังจากนั้น ไม่มีใครพูดถึง
เรื่องงูใหญ่อีกเลย สเลหะมีนิสัยด
ขึ้น ขี้เกียจน้อยลง จะกละก็น้อยลง
ร่างกายก็ขบลงไปแล้วก็ดูดีขึ้น ส่วน
กุหนิงก็ช่วยทำงานบ้านมากขึ้น
เพราะอายุผมออกไปไหนไม่ได้ ต้อง
อยู่กับบ้านเป็นเดือนๆ รอกว่าผมจะ
งอกยาวออกมาใหม่ ทุกอย่างใน

ครอบครัวของอาหเม็ดคนตัดไม้ไผ่
ขาย ก็จะดำเนินไปด้วยดี แต่แล้ว
อยู่มาวันหนึ่ง เมียของอาหเม็ดเกิด
ล้มเจ็บ ไม่มียาอะไรจะรักษาให้หาย
ได้ จนมีท่าว่าจะไม่รอด บุงสุเห็น
อาการของแม่แล้วอดหนักใจไม่ได้
เพราะบุงสุรักแม่มาก

บ่ายวันหนึ่ง ขณะที่บุงสุนั่งเฝ้า
ไข้อยู่ข้างๆ แม่ บุงสุก็คิดถึงถ้อยคำ
ที่บุงบอกว่า

“เมื่อไรก็ตามที่เจ้าต้องการ
ความช่วยเหลือ จงมาหาข้า ข้าจะ
ช่วยเจ้า”

นึกได้เช่นนั้น บุงสุก็ผุดลุกขึ้น
วิ่งออกไปจากบ้านขึ้นไปบนเขา และ
ดูเหมือนจะรู้ล่วงหน้าว่าบุงสุจะมา
จึงได้ออกมานอนคอยอยู่หน้าถ้ำ
ถ้ำขุดยาเล็กๆ ไว้ใบหนึ่ง เมื่อส่ง
ขุดยาให้บุงสุแล้ว งูใหญ่ก็พูดว่า

“เฮ้ เอชานันไป บุงสุ เอาไป
ผสมกับน้ำมันดินหน่อยแล้วให้แม่กิน
เสีย รีบไปเถอะ ถ้าแม่มีอาการทุเลา
ขึ้นเมื่อไรละก็ กลับมาบอกข้านะ”

บุงสุรีบยามาแล้วก็รีบกลับบ้าน
เมื่อถึงบ้านเห็นแม่นอนหลับตานิ่ง
หน้าสดตัวเย็นสด บุงสุก็คิดว่าแม่
สันลมไปแล้วเสียอีก แต่เมื่อเห็นยัง
มีลมหายใจอยู่ ก็รีบเทยาลงผสมกับ
น้ำมัน มือน้ำมันแล้วก็กรอกยาใส่
ปากแม่ เพียง ๒ นาทีแม่ก็ถอนใจ
ยาว หน้าก็อมมีสีเลือดขึ้น มือเท้าที่
เย็นชาก็กลับอุ่นขึ้น อีกไม่นานนาง
ก็ลุกขึ้นนั่งได้ พุดกับลูกเสียใจว่า
“แม่รู้สึกลัวหายแล้ว มีเรี่ยวแรงขึ้น
ด้วยนะลูก”

บุงสุได้ยื่นแม่พุดเช่นนั้น ก็
ดีใจเป็นที่สุด ตรงเข้ากอดแม่ พุดว่า
“ถ้าแม่ทุเลาขึ้นแล้ว ลูกเห็นจะต้อง
กลับไปหางูใหญ่ ไปขอบคุณท่าน
สักหน่อยที่ให้อาหารพิเศษตลอดมาให้

แม่หายรวดเร็วอย่างนั้น” แม้ก็เห็นด้วย ดังนั้นถึงแม้ว่าตะวันก็ใกล้จะตกและเมฆก็ดำทึบมัน ท้องฟ้ามืดกรึ่ม บงสุก็ไม่ครั่นคร้าม กงเดินทางไปยังถ้ำงูทันที และงูก็มากอบบงสุยู่ก่อนแล้ว บงสุพูดว่า

“ข้าขอขอบคุณท่านงูอย่างเหลือเกิน ไม่ทราบจะตอบแทนพระคุณของท่านได้อย่างไร มีอะไรที่ข้าจะทำเพื่อสนองพระคุณท่านได้ละก็โปรดบอกมาเถละ”

“มีสิ” งูตอบอย่างจริงจัง “บงสุต้องช่วยข้านะ แต่ว่าถ้าเจ้าไม่ยอมทำก็บอกตรงๆ ก็ข้าอยากให้เจ้าลอบไปที่ตัวของข้า ตั้งแต่ปลายหางไปจนกระทั่งถึงหัว เจ้าจะช่วยทำให้ข้าได้ไหม”

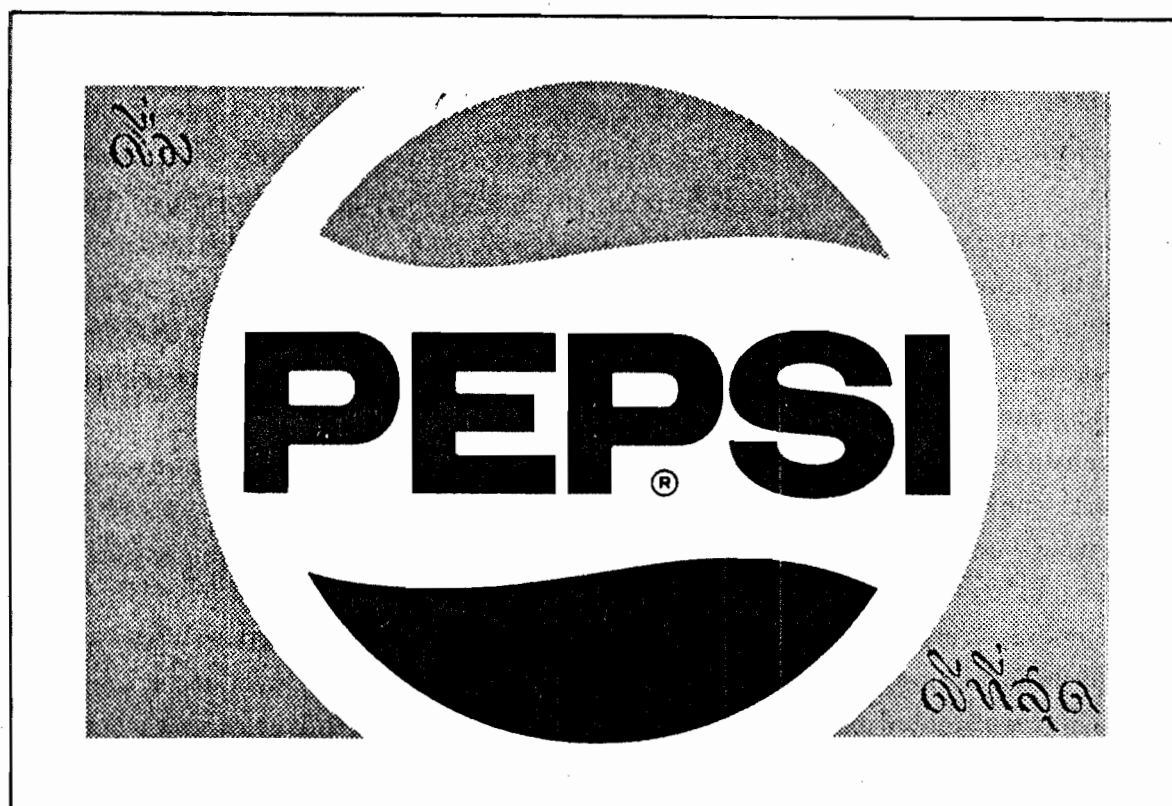
บงสุไม่ได้คาดคิดว่าจะถูกขอร้องเช่นนั้น จึงออกจะสับสนทันทัน

เมื่อมองเห็นขนาดงูใหญ่สี่เขี้ยวแถมมีเงิน แต่เมื่อมองดูตัวใหญ่ เห็นมีแวววิงวอน บงสุก็ตัดสินใจทันที บงสุตอบอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “ได้สิ ท่านงู ข้าทำได้” ได้ยินเช่นนั้น งูก็กลายขนดออก ทำให้เห็นร่างงูนั้นยาว ยาวมาก ถึงตอนนั้นบงสุไม่กลัวอีกต่อไปแล้ว ได้ใช้มือลูบลงไปตรงเกล็ดงูอันลื่นและเย็นเฉียบ และนั่นอะไรกัน บงสุอดพิศวงไม่ได้ ในเมื่อมือของตนสัมผัสกับเกล็ดงู เกล็ดงูก็ร่วงหลุด แล้วก็ค่อยๆ กลายร่างเป็นมนุษย์ ตอนแรกก็เป็นเท้าเป็นขา ต่อมาก็เป็นตัวแล้วก็แขน และในที่สุดบงสุก็ลอบไปถึงพังพานงู ลักษณะที่เป็นงูก็หายไป กลายเป็นร่างชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาขึ้นมา แทนที่ ชายหนุ่มที่ยืนตรงหน้าบงสุ แต่งกายหรูหรางดงาม มีมงกุฎทอง

ด้วย เมื่อเห็นบงสุขึ้นตะลึงเช่นนั้น ชายหนุ่มได้ยิ้มแก่บงสุ พลางพูดว่า

“ขอบใจนะ บงสุที่ได้ช่วยชีวิตข้าไว้ เจ้าเห็นแล้วใช่ไหมว่า ข้าคือพระราชา แต่ข้าเคยทราตรณไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินของข้า จึงถูกเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ลงโทษและสาปให้เป็นงูใหญ่ไป จนกว่าจะมีผู้หญิงที่มีน้ำใจดีมาลูบเกล็ดที่ตัวของข้า ข้าเผ้าคอยคนอย่างเจ้ามานานนักหนาแล้ว พร้อมกันนั้นก็ได้อ่านกัมิต บัดนี้ข้ารู้แล้วว่ากษัตริย์ที่ดีควรจะทำปกรรองผู้คนอย่างไรจึงจะทำให้คนเหล่านั้นพอใจและเป็นสุข บงสุ เจ้าจะมาเป็นราชินีของข้าไหมแล้ว”

แน่ละ อย่างไรเสียบงสุก็ยังไม่ปฏิเสธ และนั่นก็คือรางวัลแห่งความดีของบงสุที่ได้รับจากพระราชาทูถูกสาปเป็นงูใหญ่ ♥

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

พรานเสือดำ

นิทานอาฟริกา (กลาง)

กาฬทวีปเก่าแก่แล้วกลายเป็น
ร่างเป็นเสือได้นั้นเรียกว่าเสือ
สมิง เรื่องเช่นนี้เล่ากันในอัน
ต่างๆ หลายอันด้วยกัน ชาว
อาฟริกากลางก็มีเรื่องเล่าเช่น
เดียวกันดังที่พรานในเรื่องได้
กลายเป็นเสือดำไปดังนี้

ครั้งหนึ่งมีชายหนุ่มคนหนึ่ง
ซึ่งตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องเป็นพราน
ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของเผ่าให้จงได้ เมื่อ
ตั้งใจดังนั้นแล้วก็ได้ฝึกฝนการใช้
หอกพุ่งอย่างแม่นยำ ทั้งฝึกการยิง
การจับสัตว์ด้วยความชำนาญชำนาญ
แต่ว่าช่างเป็นคนโศกเศร้า ไม่ว่าจะเป็น
ไปล่าสัตว์ครั้งใด มักไม่ใคร่ได้ผล
อะไร แม้จะพยายามจับอะไรให้ได้
บ้างก็เล็กน้อย จนคนหนุ่มๆ ในเผ่า
เดียวกันนออดหัวเราะเขาไม่ได้เพราะ
คนเหล่านั้นจับสัตว์ได้มากกว่า ว่า
แท้จริงชายหนุ่มคนนี้เป็นคนหนุ่มที่
หล่อเหลา และผู้หญิงในหมู่บ้านมี
ไม่น้อยที่อยากได้เป็นเมียเขา แต่จะ
มีคนไหนเล่าที่จะยกลูกสาวให้คนที่
ล่าสัตว์ไม่ได้ผลอย่างเขา ชายหนุ่ม
จึงรู้สึกว้าวนั้นเห็นจะต้องอยู่ตัว
คนเดียวตลอดไปเสียแล้ว แต่อยู่มา
วันหนึ่ง แม่เต่ายาของชายหนุ่มได้

แนะนำหลานชายให้ไปยังหมู่บ้าน
ใกล้เคียง ไปหาหมอไสยศาสตร์ผู้
ชื่อเสียงผู้หนึ่ง ย่าพูดว่า “บางทีจะ
เป็นเพราะผีปามันแก่ง เจ้าจึงได้
ไม่มีโชคเสียเลยในการล่าสัตว์ พ่อ
หมอวิเศษนั้นอาจจะรู้ว่าเป็นเพราะ
อะไร และอาจจะช่วยเจ้าได้ก็ได้อ”

ชายหนุ่มได้ฟังเช่นนั้นก็รู้สึก
มีหวังขึ้นมาบ้าง รีบหาข้าวของติด
มือไป และรีบไปหาพ่อหมอวิเศษ
หมอวิเศษต้อนรับชายหนุ่มพร้อมทั้ง
ของกำนัลด้วยท่าทางใจดี พลังถาม
ชายหนุ่มว่ามีธุระอะไร ชายหนุ่ม
ตอบว่า

“ข้าอยากเป็นพรานผู้ชื่อเสียง
จะได้สามารถล่าสัตว์ได้ทุกชนิด”

“ถ้าหัดแกะรอยสัตว์หรือหัด
พุ่งหอกให้แม่นยำก็อาจสำเร็จไปเอง”
หมอวิเศษพูด

“ทำแล้ว” ชายหนุ่มยืนยัน
“แต่โศกเศร้ามันติดตามข้าเหมือน
เงา คงจะเป็นเพราะข้าทำให้เจ้า
เจ้าเขาพิโรธละมัง ทำอะไรจึงได้
ผลน้อยที่สุดในบรรดาพรานด้วยกัน
ในเผ่า แล้วก็เลยหาเมียไม่ได้”

“ข้ารู้แล้ว” หมอพูด “แต่
ว่าอันตรายที่สุด ก่อนอื่นต้องให้ข้า
รู้เสียก่อนว่า เจ้าต้องการล่าสัตว์

และความตั้งใจของเจ้าเด็ดเดี่ยว
มั่นคงเพียงไร ถ้าเจ้าลังเลหรือต้น
กลัวแม้แต่นิดเดียว ข้าก็ทำอะไรให้
เจ้าไม่ได้”

“ข้าต้องการล่าสัตว์ทั้งหมด
เท่าที่มีอยู่” ชายหนุ่มยืนยัน “แล้ว
ข้าก็อยากได้เจ้าสาวสักคนหนึ่ง
เพราะฉะนั้นบอกมาเถอะจะให้ข้า
ทำอะไร ข้าเป็นทำงานนั้นแหละ ข้า
ไม่กลัวอะไรเลยในโลกนี้”

“มีนักรบผู้กล้าหาญกับพรานผู้
ชำนาญมากมายที่ข้ารู้จัก ล้วนแต่
ลังเลใจไม่ยอมทำสิ่งที่ข้ากำลังทำ
ให้แก่เจ้า” หมอพูด

“เอ ถ้าเขาเก่งอย่างนั้น เขามา
หาพ่อหมอทำไมละ ที่ข้ามานั้น ข้า
ไม่มีทางจะล้มได้เลย”

“เขากลัวนะซิ” หมอตอบ
“กลัวอะไรรู้ไหม กลัวตัวเขาเอง”

“กลัวตัวเอง” ชายหนุ่มออก
เสียงดังด้วยความสนใจ “พวก
สัตว์นั้นมันไม่กลัวข้าเพราะว่ามันรู้
ว่าข้าเป็นคนไม่มีโชค คนหนุ่มๆ ใน
เผ่าเดียวกับข้ามันก็หัวเราะเขาข้า
และถ้าข้ากลายเป็นพรานผู้เก่งกาจ
แล้ว ข้าก็คงไม่ขัดขวางตัวข้าเอง
แล้วข้าจะกลัวตัวข้าเองทำไม”

(อ่านต่อหน้า ๑๔๖)

“ที่บริษัทมีงาน พรุ่งนี้แะไปนะ”

“งานอะไร” ที่จ้อกระตือรือร้น ขนมาทันที

“นำ ไว่พรุ่งนี้เอง นายห้าง เขาไว้ใจเพื่อน อยากให้ไปช่วยกัน”

ที่จ้อปลื้มกับวาจาของชูเชนมาก ค่อยยิ้มออก แม่นายห้างนั้นจะไม่วางใจเขา แต่นายห้างของชูเชนเชื่อถือเขามาก คำนั่นหากมิได้คำบอกเล่าของชูเชนมาช่วยไว้ เขาคงนอนไม่หลับด้วยความกลัดกลุ้มอย่างแน่นอน (อย่าต่อลบับหน้า)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

“เออละ ถ้าเจ้าไม่กลัวตัวเองก็แล้ว แต่เจ้าเกิดไปรู้ภายหลังแล้วกลัวตัวเจ้าเองละก็ ข้าก็ไม่ว่า ใครจะช่วยเจ้าได้ เพราะสิ่งร้ายๆ หรือพลังต่างๆ นั้นมิรู้แก่ได้ทั้งนั้น แต่ไม่มีอำนาจใดๆ จะแก้ไขตัวเองได้” หมออธิบาย

แล้วหมอก็ให้ยาชายหนุ่มดื่ม ทำให้ชายหนุ่มหลับสนิทแลเห็นสิ่งต่างๆ ที่ไม่เคยได้เห็น ในเวลาตื่นๆ และได้ยินสิ่งที่ไม่เคยได้ยินเวลาตื่น เมื่อชายหนุ่มตื่นนอนหมอพิเศษได้พูดว่า

“กลับไปบ้านเถะ แล้วก็อยู่อย่างที่เคยอยู่ แต่ว่าอย่าไปล่าสัตว์ พร้อมกับคนอื่นๆ ไปเวลาที่ตัวเองรู้สึกว่าจะไปเท่านั้น แล้วเจ้าจะเป็นพรานผู้สามารถที่สุด แต่ข้ากลัวแต่ว่าอย่างไรเสียเจ้าต้องรู้เรื่องที่จะทำให้เจ้าต้องกลัวตัวเองแน่ๆ เลย”

ชายหนุ่ม ไม่เข้าใจข้อความที่หมอพิเศษพูด แต่ก็ได้ขอบคุณหมอแล้วก็ลากลับหมู่บ้านของตน

วันแรกๆ ๒-๓ วันชายหนุ่มไม่รู้สึกว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่ใครชวนไปล่าสัตว์ก็ไม่ยอมไป คนอื่นๆ ก็ไม่ได้สังเกตหรือสนใจ คิดว่าคงจะอาย แต่แล้วคืนวันหนึ่งชายหนุ่มรู้สึกว่ามีพลังอะไรบางอย่างผลักดันให้ออกไปนอกกระท่อม คำนั่นเป็นคืนเดือนมืด คืนเดือนมืดชนิดที่ไม่มีใครกล้าออกไปนอกหมู่บ้าน แต่ชายหนุ่มไม่รู้สึกกลัวอะไรเลย ขณะนั้นรู้สึกตัวว่าไวที่สุด กล้ามเนื้อก็เบ่งตึง และยังไม่ทันจะออกมาพ้นธรณีประตูชายหนุ่มก็รู้สึกตัวตนเองได้กลายเป็นเสือดาวไปเสียแล้ว พรานผู้เป็นเสือดาวได้กระโดดแผ่ตัวไปยังชายหมู่บ้าน แล้ววิ่งเต็มเท้าไปยังทุ่งหญ้า ไม่ช้าก็ได้ยินเสียงเนื้อสัตว์ส่งหนึ่ง พรานเสือดาวได้วิ่งตามไปจนกระทั่งตามทัน ทุ่งที่เนื้อสัตว์เหล่านั้นวางนอนอย่างรวดเร็วปานลมพัด พรานนั้นตะปบตัวเจ้าฝูงได้ แม่มันจะคืนรณเอาตัวรอดเพียงไรก็ตาม ไม่ช้าก็สิ้นฤทธิ์ ชายหนุ่มลากเอาเนื้อสัตว์นั้นกลับบ้าน แต่ความอยากล่าสัตว์ก็ยังไม่หมดไปจากใจจึงออกไปล่าใหม่ ก็ได้เนื้อสัตว์จากฝูงนั้นมาอีกเป็นตัวที่สอง แล้วกล้าเรือไปจนกระทั่งรุ่งสาง จึงกลับบ้านอย่างเงียบเชียบ

เมื่อตื่นขึ้นในตอนเช้า ร่างชายหนุ่มกลับเป็นคนตามเดิม แต่ชายหนุ่มรู้สึกเหนื่อยอย่างไม่เคยเป็น และรู้สึกว่าจำเรื่องล่าสัตว์เมื่อตอนกลางคืนได้อย่างเลื่อนๆ รำๆ แต่แล้วก็อดแปลกใจไม่ได้ เมื่อได้ยินเสียงให้ร้องต้อนรับแสดงความยินดีและแปลกใจ ในฐานะที่ได้สัตว์

กลับบ้านเป็นอันมาก นับแต่นั้นมาไม่มีใครกล้าเขาะเขี้ยว ทั้งที่ไม่มีใครเคยเห็นชายหนุ่มออกไปล่าสัตว์ แต่ก็ต้องเชื่อว่าไปล่ามาจริงเพราะมีสัตว์ที่ไปล่ามาได้เป็นพยานอยู่ ใครๆ หากนำมาแสดงความชื่นชมยินดี เพราะในขณะนั้นชายหนุ่มผู้นี้ได้เป็นพรานผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่บ้านหรือจะเรียกว่าในแผ่นดินนี้ก็ได้ พวกคนหนุ่มๆ ในเผ่าชอร้องให้ชายหนุ่มพาพวกตนไปด้วยในเวลาไปล่าสัตว์ ตนจะได้เรียนรู้วิธีล่าสัตว์ไปพร้อมกัน แต่ชายหนุ่มจำคำพ่อหมอพิเศษได้จึงไม่ยอมตกลงด้วย

ชื่อเสียงในทางล่าสัตว์ของพรานเสือดาวแพร่ไปทั่ว เมื่อส่งคนไปขอหญิงสาวที่สวยงามที่สุดในดินแดนของตน พ่อของหญิงสาวรีบตกลงทันที ครั้นถึงวันที่จะต้องไปเยี่ยมเยียนเจ้าสาว ชายหนุ่มแต่งตัวอย่างสวยงาม สวมเสื้อผ้าวสวยที่สุด แล้วก็นำของกำนัลสวยๆ มีราคาแพงใส่กระจาดทูนหัวไปให้เจ้าสาวกับเพื่อนเจ้าสาว ชายหนุ่มคิดถึงเจ้าสาวแล้วก็เห็นภาพกระหงของเจ้าสาวกับชายอื่นเรียงงาม พอนึกถึงเช่นนั้นชายหนุ่มก็วางกระจาดของลง แล้วออกวิ่งด้วยใจตื่นเต้นรำเริงอย่างไม่รู้สีกเหน็ดเหนื่อย ชายหนุ่มวิ่งไปๆ จนถึงคูกน้ำในลำธารที่เจ้าสาวกับสาวๆ ที่แวดล้อมอยู่กำลังอาบน้ำส่งเสียงร้องกรีดกราดอย่างสนุกสนาน เสียงกรีดกราดนั้นยังทำให้ชายหนุ่มเร่งฝีเท้ายิ่งขึ้น และแล้วก็ได้เห็นตัวหญิงสาวที่กำลังดำผุดดำว่ายอยู่ในน้ำ ร่างที่เบี่ยงกับพันอันขาวต้องกับแสงแดดเป็นเงาวับ

และเจ้าสาวของพรานหนุ่มสวย
ยิ่งกว่าใครๆหมด เสียงหัวเราะก็ใส
แสดงความร่าเริงอย่างเต็มที่ที่สุด

ชายหนุ่มวิ่งไปที่ริมน้ำ และ
กำลังจะส่งเสียงเรียกหญิงสาวที่พอด
หญิงสาวคนหนึ่งเหลือบมาเห็นเข้า
แล้วร้องจนสุดเสียง ชายหนุ่มไม่ได้
ยินเสียงผู้หญิงร้อง แต่ไปแลเห็น
ผู้หญิงเหล่านั้นสุดทะเลถึงชนในน้ำ
จึงมองดูตน ตาค้างด้วยความ
ตระหนกตกใจ พอได้สติก็ร้องกรดๆ
แล้วก็พุ่งตัวไปยังฝั่งตรงกันข้าม
ต่างก็ตะกุกตะกั่นกันขึ้นฝั่ง แต่พราน
เสือดาวได้โดดไปทัก่อนหินกลางน้ำ
แล้วข้ามไปยังฝั่งข้างโน้นไปดักหน้า
สาว ๆ เหล่านั้นไว้ สาว ๆ ทั้งหลาย
ร้องไม่ออกแล้ว ต่างวิ่งอย่างสุดชีวิต
เพื่อเอาตัวรอด เจ้าสาวของพราน
เสือดาวก็วิ่งด้วย พรานเสือดาววิ่ง
ไล่ตามไปจนกระทั่งเท้าแทบจะไม่
ติดพื้น กระโดดออกช่วงเดียวก็จะถึง
ตัวหญิงสาว

ทันใดนั้นชายหนุ่มก็ได้สติ
ก็ลงดูตัวเอง ก็แลเห็นว่าขณะ
นั้นกำลังอยู่ในร่างเสือดาวที่กำลัง
ไล่ติดตามหญิงสาว หาใช่เพื่อ
อยากได้มาเป็นเมียไม่ แต่อยากได้
มาเป็นเหยื่อต่างหาก เพราะฉะนั้น
ชายหนุ่มไม่ได้อยากเห็นหญิงสาวใน
ร่างเป็นๆ ข้างๆ ตน แต่กลับ
อยากเห็นหญิงสาวนอนตาย อยู่
แทบเท้าของตน แต่อย่างไรก็ตาม
ชายหนุ่มยังตัวเองไม่ได้เสียแล้ว
ถึงแม้จะร้องบอกตัวเองว่า “อย่านะ
อย่าทำนะ” แต่ก็มีความกลัวของ
เสือดาวซ่อนออกมา ชายหนุ่มเห็น
เจ้าสาวของตนหันมานัยน์ตา
เหลือกลาน ต่อจากนั้นก็ล้มลง
ชายหนุ่มอยากจะทำอะไรอีกว่า

“อย่านะ อย่า” แล้วพยายามระงับ
ยับยั้งไม่ให้ตนเองได้กระโดดต่อไป
แต่ไม่สำเร็จ ชายหนุ่มเห็นร่างดำๆ
อยู่ตรงหน้าจึงกระโดดไปตะปบร่าง
โดยไม่รู้สึกรู้ว่ามือเลื้อยอุ้งอยู่ใน
อุ้งเล็บ

ไม่ใช่ชายหนุ่มก็กินสติและ
กลับเป็นคนขึ้นมากอีก แต่
อ่อนเพลียจนขึ้นไม่อยู่ เมื่อเหลือบหา
เจ้าสาวก็แลไม่เห็น เลยไม่กล้ามอง
ไปทางที่หญิงสาวหนีไป ชายหนุ่ม
หันหลังค่อยๆ เดินกลับไปยังหมู่บ้าน
เมื่อถึงที่ทางกระเจาของกำนัลไว้
ก็อดมองด้วยความเสียใจและเสียตาย
ไม่ได้ ชายหนุ่มไม่ยอมออกไปไหน
เป็นเวลาหลายวัน ใครพูดก็ไม่พูด
ด้วย เห็นอะไรก็ลืมๆ แล้วก็
กลัวมากก็กอดตัวเอง กลัวความ
ปรารถนาและอำนาจในตัวของ
ตัวเอง กรนพิฬนขึ้นมาได้เหนื่อย
หนึ่ง ก็คิดถึงหมอวิเศษ ตอนนั้น
ชายหนุ่มรู้แล้วว่าที่หมอวิเศษพูด
เรื่องกลัวตัวเองนั้นเป็นอย่างไร
ฉะนั้นเมื่อหายพอเดินทางได้ จึงรีบ
เดินทางไปหาหมอ หมอวิเศษออกมา
ต้อนรับที่ธรณีประตูพลางชมพูดว่า

“ข้ารู้แล้วว่าพ่อหนุ่มเจ้ามา
ทันทำไม่อีก ข้ารู้ว่าเจ้าจะต้อง
รู้เรื่องความกลัวที่น่ากลัวที่สุด แต่
ข้าได้บอกเจ้าแล้วว่าข้าช่วยอะไร
เจ้าไม่ได้แล้ว”

“แต่ต้องมีทางแก้ไขข้าพ้นจาก
คำสาปนี้ได้นะ พ่อหมอ” ชายหนุ่ม
แย้ง

“มีอยู่ทางเดียว แต่ว่าออกจะ
แพงมากนะ ไม่รู้ว่าเจ้าจะยอมตกลง
ไหม”

“ข้าไม่ต้องการเป็นพรานผู้
ยิ่งใหญ่แล้ว ข้าอยากเป็นคนธรรมดา

เหมือนเมื่อก่อน”

“แก่นไม้พอรอบ ราคาต่ำไป
เพราะไม่ว่าใครลงได้มีชื่อเสียงแล้ว
จะมากบอกว่าไม่ต้องการได้ชื่อเสียง
นั้นด้วยวาจาเท่านั้นนะไม่สำเร็จ
หรอก ไม่ว่าจะทางดีหรือชั่ว”

“ถ้าอย่างนั้นจะต้องให้พ่อหมอ
เป็นราคาสักเท่าไรละ”

“เท่าชีวิตของเจ้า”

“เท่าชีวิตของข้า” ชายหนุ่ม
ทวนคำ เมื่อพ่อหมอขึ้นกรานว่า
ต้องเป็นเช่นนั้น ชายหนุ่มก็พูดต่อ
ไปว่า “ตกลง ข้ายินดีที่จะตายเสีย
เดี๋ยวนี้ดีกว่าจะไม่รู้ว่าเมื่อไรความ
ปรารถนาจะเข้ามาถึง จนทำให้ข้า
สามารถฆ่าคนที่ข้ารักได้”

หมอวิเศษจึงให้ชายหนุ่มกินยา
ทำให้หลับสนิทและทิ้งเห็นทั้งไฉน
สิ่งที่ไม่เคยเห็นเคยไฉนในเวลา
สั้นๆ อยู่ เมื่อตื่นขึ้น พ่อหมอก็พูด
ว่า

“กลับไปบ้านแล้วอยู่อย่างเคย
อยู่มาแต่ก่อนนั้นแหละ แต่เจ้าจะ
เป็นพรานไม่ได้อีกต่อไป เจ้าจะต้อง
มีชีวิตอยู่อย่างคนธรรมดา นั้นแหละ
เป็นมูลค่าที่ข้าเรียกเรื่องและเจ้าก็
ยินดีจ่ายให้”

เมื่อชายหนุ่มกลับไปบ้านแล้ว
ก็ไม่ได้เป็นพรานอีกต่อไป แต่
ชื่อเสียงที่เคยมีมาแต่เดิมยังคงอยู่
เป็นต้นทุนของคนที่ทั่วไป คน
เอาทรัพย์สินสมบัติมาฝากไว้ และก็ได้
ผลประโยชน์จากการนั้น จนกระทั่ง
ได้มีฝูงสัตว์เป็นของตนเอง และเมื่อ
เจ้าสาวหายจากเจ็บป่วยด้วยบาดแผล
ที่ถูกทำร้ายแล้ว พ่อของเจ้าสาวก็
ได้นำมามอบให้เป็นรางวัลแห่ง
ชื่อเสียงอันเก่งกล้าของชายหนุ่ม
พรานเสือดาว ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ถุงเงินพิเศษ

(นิทานยุโรป)

ਅਨਿਲ ਕੁਮਾਰ ਸਿੰਘ

ความเชื่อเรื่องเทวแห่งโชค
ที่สามารถคลั่งบันดาลให้คนบางคน
มีโชคตลอดไป มีได้มีแต่ชาวฮินดู
ผู้บูชาเจ้าแม่ลักษมีเทวแห่งโชค
แม้แต่ชาวยุโรปก็เชื่อเช่นนั้น
คงเรียนที่เล่าว่า

ครึ่งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งชื่อ
เทโอโดรอส เป็นเศรษฐีมั่งมีมาก
ในเมืองฟามาคอสตาในเกาะไซปรัส
ที่จริงเทโอโดรอสควรเป็นคนที่มี
ความสุขที่สุดในโลกที่ได้อยู่อย่าง
อะไรก็อยากได้ดังปรารถนา ทั้งยัง
มีเมียมีลูกเล็กๆ ที่เทโอโดรอสรักอย่าง
สุดสวาทขาดใจ แต่นับเป็น
เคราะห์กรรมของเทโอโดรอสและ
ลูกเมีย ที่ความมั่งมีศรีสุขมีอยู่ได้
ไม่นาน ยังไม่ทันที่ลูกชายที่ชื่อ
ฟอตุนาตัสจะมีอายุได้ ๑๐ ขวบ
เทโอโดรอสก็ผลาญเงินที่มีอยู่จน
หมดสิ้น ไม่เหลือแม้แต่ฟาริงเดียว
แต่เทโอโดรอสก็ยังคิดที่มีสติปัญญา
ตนมีลูกมีเมียต้องเลี้ยงดู จึงออกหา
งานทำทันที ฝ่ายเมียก็แสนแค้นแทนที่
จะบ่นว่าสามี กลับกับหนำซ้ำมา
ทำงานบ้านเอง เพราะต้องให้คนใช้
ออกไป ต้องขายผ้าขายสมบัติที่มีอยู่
หมด ครั้นฟอตุนาตัสอายุได้ ๑๖ ปี

วันหนึ่งขณะที่กำลังกินอาหารเย็น
กันอยู่ ลูกชายเห็นพ่อหน้าเศร้าจึง
ถามดู พ่อตอบว่า

“สงสารลูกนะที่ ลูกอายุเท่านี้
ควรจะได้อยู่อย่างเป็นสุขสนุกสบาย
แต่กลับต้องมาอดอยู่ในบ้านเล็ก
แคบอย่างนี้”

“อย่าห่วงไปเลยพ่อ” พ่อตุ๋นอาศัย
ปลอบพ่อ “ถึงเวลาที่ลูกจะไปหาเงิน
ด้วยตัวเองแล้ว ถึงแม้ว่าลูกจะยัง
ไม่ได้เล่าเรียนวิชาชีพใดๆ แต่ต้องมี
งานอะไรบางอย่างที่ลูกพอจะทำได้”

และก็ยังจริงดังนั้น เพราะฟอ-
ตุนาตส์มีโชคที่ได้อำนาจเป็น
มหาเล็กของเอิร์ธแห่งฟลานเดอร์
พอดีกับที่รดาของเอิร์ธกำลังจะ
แต่งงาน ได้มีงานฉลองอย่างมโหฬาร
เพื่อเป็นเกียรติ และได้มีการแข่งขัน
การพุ่งหอก ฟอตุนาตส์โชคที่ชนะ
ได้รางวัลรวมทั้งของขวัญจากขุนนาง
และสตรีสูงศักดิ์ ในราชสำนักเป็น
อันมาก จนฟอตุนาตส์รู้สึกว่าตัวเอง
เป็นบุคลลรารวยไปแล้ว แต่คนรัก
เก่าหนึ่งคนซึ่งทำผิดเสีย ในขณะที่
ที่ใครต่อใครพึงพอใจฟอตุนาตส์ที่
ทำทางร่ำรวยแจ่มใส ก็ได้มีคนริษยา
ฟอตุนาตส์ คนนั้นก็ก่อมหาดเล็ก
คนหนึ่งชื่อโรเบิร์ต ได้คิดหาทางกำจัด

ฟอตุนาตัสโดยุเรื่องขึ้นว่า ท่าน
เออร์ลันะไม่ได้ชอบฟอตุนาตัส
เหมือนคนอื่นๆ หรอกนะ ท่าน
เออร์ลันะเกลียดชังถึงกับคิดจะฆ่า
เสียเลย ฟอตุนาตัสยังอ่อนหัดสำคัญ
ว่าจริง จึงรีบเก็บข้าวของมีเสื่อผ้า
สวดยางมาอยู่กับเงินทองหนีออกไป
ตั้งแต่พ่ายยังไม่สาบ

ฟอตุนาตส์ท่องเที่ยวไปตามเมืองใหญ่ๆหลายเมือง และเมื่ออยู่เป็นหลักแหล่ง ก็นับว่าอยู่ได้อย่างสบาย แต่ว่าฟอตุนาตส์เป็นคนใจกว้าง และสติปัญญาก็ไม่ได้มีมากไปกว่าเด็กหนุ่มรุ่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นไม่ช้าฟอตุนาตส์ก็หมดตัว ต้องเที่ยวหางานทำ แต่งานหาไม่ได้ง่ายๆ ฟอตุนาตส์ต้องเดินเตาะแตะหางานไปเรื่อยจนกระทั่งเดินหลงเข้าไปในป่าทึบโดยไม่รู้ตัว ฟอตุนาตส์หลงอยู่ในป่าถึง ๒ วันเต็มไม่ได้กินอะไร ได้กินน้ำนิดๆหน่อยๆ ตามแต่จะหาได้ คืนแรกฟอตุนาตส์หลับสนิทด้วยความเหนื่อยอ่อน ไม่ได้คิดกลัวอะไร ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ร้าย แต่พอตกถึงคืนที่ ๒ เสียงสัตว์ป่าคำรามมาไกลๆ ฟอตุนาตส์ก็ออกจะตกใจ ต้องรีบหาต้นไม้สูงๆที่จะขึ้นขึ้นไปนอนให้พ้นจากสัตว์ร้าย

ยังไม่ทันจะนั่งบนค่าคบไม้ได้เรียบร้อย ก็ได้มีสิ่งใดตัวหนึ่งเดินไปกินนาฟ ที่พอกจากก้อนหินใกล้ๆ กับต้นไม้ สิ่งใดก็ลงคืบมาอย่างกระหาย ถึงจะเห็นเช่นนั้นฟอตุนา-ตัสก็ยังเบาใจที่รู้ว่าสิ่งใดบนต้นไม้ไม่เป็น แต่พอสิ่งใดลงไปแล้วก็เกิดมีหมัดเดินมาตัวหนึ่ง ฟอตุนาตัสถึงกับใจเต้น เพราะรู้ว่าหมัดบนต้นไม้เก่งและก็ช่างบังเอิญให้หมัดเหวี่ยงหน้าขูด ก็แลเห็นฟอตุนาตัสบนค่าคบไม้ ฉะนั้นเมื่อหมัดบนต้นไม้บนต้นไม้ ห่างจากฟอตุนาตัสเพียงวาเดียว ฟอตุนาตัสจึงชักดาบแทงไปที่หมัด หมัดพยายามจะกระโจนจากกิ่งที่ตนนั่งอยู่ไปยังค่าคบไม้ พอตักไม้มันหักลง หมัดหล่นตกลงมายังพื้นดิน ฟอตุนาตัสจึงได้ต้นไม้ลงมา เมื่อเหลียวดูไม่เห็นสัตว์ร้ายอื่นๆ นอกจากหมัด ก็ได้ฟันหมัดไปอีกทีหนึ่ง คราวนี้หมัดตายสนิท

ขณะที่ฟอตุนาตัสกำลังคิดว่าจะคิดไฟย่างเนื้อหมัดกินให้อิ่มสมกับความหิวโหยก็ได้เห็นหญิงสาวสวยคนหนึ่งมาขึ้นเท้าลอร์ดอยู่ข้างๆ ตน หญิงสาวพูดขึ้นว่า “ข้าคือเทวีแห่งโชค ข้ามีของขวัญให้เจ้าเลือก เจ้าอยากได้อะไรละ ความร่ำรวย ความแข็งแรง อายุยืน ทรัพย์สินเงินทอง สุขภาพสมบูรณ์ หรือความสวยงาม ก็ดูดีๆ แล้วบอกข้ามาอย่างหนึ่ง”

ความหิวโหยทำให้ฟอตุนาตัสโผล่อกออกไปว่า “ทรัพย์สินเงินทองเถอะดี เทวีแห่งโชค ข้าจะได้ไม่ต้องหิวโหยอย่างที่เป็นอย่างขณะนี้”

เทวีแห่งโชคจึงได้ประทานถุงเงินให้ไปหนึ่งและตรัสว่าเพียงแค่ถ่วงลงไปที่จะต้องได้เหรียญทองสิบเหรียญเสมอไป ไม่ว่าผู้ล้วงจะ

เป็นตัวฟอตุนาตัสหรือลูกๆ แต่ถ้าต่างก็สิ้นชีวิตกันไปหมดแล้ว ถุงเงินนั้นก็หาใช้ถ่วงวิเศษอีกต่อไปไม่ได้

ได้ยินเช่นนั้น ฟอตุนาตัสดีใจเหลือประมาณ และเหลือจะหาถ้อยคำใดมาขอบคุณเทวีแห่งโชคได้ และเทวีแห่งโชคยังกรุณาหาทางให้ฟอตุนาตัสเดินทางออกจากป่า ก่อนจะออกจากป่า ฟอตุนาตัสพยายามเดินอย่างรวดเร็วเท่าที่เร็วแรง ที่มีอยู่นิดหน่อยจะอำนวยความสะดวกให้ ฟอตุนาตัสเดินมุ่งตรงไปยังแสงไฟที่แลเห็นข้างหน้า เมื่อไปถึงก็ปรากฏว่าสถานทีนั้นคือร้านขายอาหาร แต่ก่อนจะเข้าไปในร้าน ฟอตุนาตัสได้แอบลองล้วงถุงเงินนั้นดูก่อนเพื่อความแน่ใจ และก็เหรียญทองอยู่ ๑๐ เหรียญจริงๆ ฟอตุนาตัสจึงเดินอาดๆ เข้าไปในร้านอาหาร แล้วสั่งให้บอยนำอาหารเย็นมาเสิร์ฟทันที เพราะหิวมาก ทั้งยังให้หาเหล้าไวน์ที่ดีที่สุดที่มีอยู่ในร้านมาเสิร์ฟอีกด้วย ฟอตุนาตัสจ่ายเงินอย่างไม่ค่อยได้แยแสเลยว่าจะสิ้นเปลืองไปสักเท่าไรจนบอยสำคัญว่าเป็นทาลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่ด้วยซ้ำ ฉะนั้นเมื่อมีเสียงเรียก ต่างจึงต้องหันากันว่าใครจะเป็นผู้จะได้เร็วที่สุดเพื่อไปยังเสียงเรียกนั้น

ครั้นเมื่อได้นอนค้างคืนบนที่นอนอันอ่อนนุ่มไปคืนหนึ่งแล้ว เข้านฟอตุนาตัสก็ได้ขอให้เจ้าของโฮเต็ลช่วยหาคนใช้ผู้ชายให้ และช่วยบอกให้ด้วยว่าจะไปหาซื้อม้าได้ที่ไหน ต่อไปก็ต้องหาเสื้อผ้าดีๆ ใส่ แล้วก็บ้านใหญ่ๆ ที่ใหญ่พอจะจัดเลี้ยงพวกผู้ดีทั้งหญิงและชายที่อยู่ในวังโดยรอบได้ เหตุการณ์เป็นไปเช่นนั้นจนกระทั่งบั้นหนึ่งผ่านไป โดยฟอตุนา-

ตัสสนุกเพลิดเพลินเสียจนไม่มีความกังวลพ่อแม่ที่ตนทิ้งไว้ที่ไซปรัส แต่ทั้งนี้มิใช่ว่าใจคอฟอตุนาตัสจะเลวร้ายอะไรนัก เพราะอยู่มาวันหนึ่งฟอตุนาตัสก็นึกขึ้นมาได้เองว่าควรกลับไปเยี่ยมพ่อแม่เสียที แต่ว่าจะต้องหาเพื่อนเดินทางไปด้วย เพื่อนคนนั้นต้องอายุมากกว่าฉลาดรอบคอบกว่าตน และไม่แน่ว่าจะได้พบชายแก่คนหนึ่งซึ่งหลงกลเมย์ไว้ในบ้านเมืองแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกลมาเป็นเวลาหลายปีมาแล้ว เพื่อมาเสี่ยงโชค แต่ไม่เคยพบโชคกลางใดๆเลย

เมื่อคนทั้งสองได้มาพบกัน ชายชราก็ได้ตั้งเงื่อนไขไว้ว่า ก่อนจะเดินทางไปไซปรัส ต้องไปแวะที่บ้านของตนก่อน ฟอตุนาตัสตกลงทันที เพราะตนเองชอบสิ่งแปลกใหม่อยู่เสมอ แต่การเดินทางตอนนั้นลำบากมาก ที่ต้องข้ามแม่น้ำใหญ่ๆ ตั้งหลายแห่ง ต้องข้ามภูเขาสูงๆ หลายต่อหลายลูก ต้องผ่านป่าทึบ ก่อนจะมาถึงปราสาทของชายชรา แล้วในที่สุดก็ได้มาถึงปราสาทของชายชราแล้วนั้นเข้าจนได้ ทั้งลูกและเมียของชายชราที่แทบจะสิ้นหวังที่จะได้เห็นหน้าพ่อและผัวอีกต่างก็มารวมล้อม และเสียเวลาไม่ถึง ๕ นาทีที่ฟอตุนาตัสรู้สึกตัวว่าได้หลงรักลูกสาวสุดท้องของชายชราเสียแล้ว ลูกสาวชายชราคนนั้นสวยที่สุดชื่อคัสซันดรา ฟอตุนาตัสรู้ชื่อจากชายชราในทันทีนั่นเอง ฟอตุนาตัสพูดว่า

“ลูกสาวสุดท้องนั้นขอข้าเถอะนะ แล้วเราทั้งหมดยังจะได้ไปไซปรัสด้วยกัน” (อ่านต่อหน้า ๑๕๑)

บรรจบ พันธุเมธา

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

นิทานนานาชาติ

เจ้าชายตัวจริงตัวปลอม

(นิทานโปรตุเกส)

เรื่องสาวคนไหนเป็นอะไรต่อ
อะไร ออกจะเป็นที่นิยมในหมู่
ชนชาติยุโรป เพราะจะมีใน
นิทานต่างๆแทบทุกเรื่อง เรื่อง
ก็เหมือนกัน ดังเล่าว่า

[illegible]

“ขอเดชะ เมื่อเสาชานขณะทพวก
ข้าพระองค์กำลังเล่นเทนนิสอยู่ใน
สนามพร้อมด้วยเจ้าชายพระโอรส
กับชายหนุ่มและคนอื่นๆ เจ้าชาย
กับชายหนุ่มได้เกิดเป็นปากเป็นเสียง
กัน เจ้าชายทรงบันดาลโทษจึง
ตรัสบริภาษชายหนุ่มนั้นด้วยถ้อยคำ
ดูถูกดูหมิ่นไปหลายคำ จนกระทั่ง
ชายนั้นทนอยู่ไม่ไหว ได้ชักไปโดน
พระพักตร์เจ้าชาย โดยแรงพะยะคะ
ตอนแรกพวกเราก็ตกใจ จะถลันเข้า
ไปประหารชายนั้นเสียให้ได้ในฐาน

ทั้งนี้อาจทำร้ายเจ้าชาย ถัดยุคผู้
เป็นตาของชาชนนี้ไม่มาห้ามไว้
พวกข้าพระองค์จึงจัดการไปแล้ว
ท่านดยุคแนะนำพวกข้าพระองค์ให้
นำความมาราบทูลพระองค์ให้
พะยะค่ะ”

พระราชาทรงฟังอย่างตั้งใจ
พระทัย เมื่อผู้กราบทูลทูลจบลงแล้ว
พระราชাত্রัสถาม “เจ้าชายคงไม่
มีอาวุธติดตัวไปด้วย ไม่เช่นนั้นก็
คงได้ใช้แล้วละ”

“ทรงมีอาวรุทพะยะกะ เจ้าชาย
ทรงเห็นภริษ ตลอดเวลา แต่
เมื่อทรงเห็นพระโลหิตไหลจาก
พระพักตร์ เจ้าชายก็เสด็จไปทำม
สนามแล้วกันแสง อันนับเป็นเรื่อง
แปลกที่สุดที่เคยพะยะกะ”

ใต้ทรงพังดงนั้น พระราชกั
ได้เสด็จไปท้พระแกล ประทับนั่งอยู่
ตรงน้คนรู้ใหญ่ แล้วจึงหันมาตรัส
ว่า “เรองนี้เป็นเรองร้ายแรงยิ่งนัก
ให้พวกเจ้ามาบอกข่าว่าลูกข้าตาย
แล้ว ยังด่เสียกว่ามาบอกข่าว่าลูก
ข้ายอมถูท้ร้ายบาดเจ็บโดยไม่คิด
แก้แค้นเลย ส่วนเจ้าคนนั้น พวต้ว
มาให้ข้าตัดสิน อย่างไรเสียก็คงหนี
ตายไปไม่พ้น ในเมื่อได้กระทำการ

อุกอาจ บั๋งอาจทำร้ายมกุฎราชกุมาร
เช่นนั”

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นทำท่า
เหมือนจะพูด แต่พระราชาก็ไม่ทรง
ปรารถนาจะฟัง ทั้งยังได้ทรงสั่งให้
พวกทหารรักษาพระองค์จับชายนั้น
ไว้ พลางตรัสว่า

“ถ้าเจ้านายอยากจะไปตามที่
ต่างภายในเมืองนั้นก็ ยอมให้มัน
ไปได้ แต่ต้องมีคนคุมไปให้ดีๆ ด้วย
และภายใน ๑๕ วันพาตัวมาขึ้นศาล”

ต่อจากนั้นชายหนุ่มก็ถูกพาตัว
ไป ห้อมล้อมด้วยพวกทหารกับ
เพื่อนฝูง เพราะชายนี้เป็นทรกของ
เพื่อน ๆ ยิงนัก และด้วยคำแนะนำ
ของพวกเขาเพื่อนเหล่านั้น ชายหนุ่มก็ได้
ตระเวนไปหาผู้บัญญัติทางหลายเพื่อ
ขอคำแนะนำตลอดทั้ง ๑๔ วัน แต่
ไม่เป็นผล ไม่มีใครบัญญัติช่วย
แนะได้ว่า ทำอย่างไรจึงจะรอดพ้น
จากถูกประหารในคราวนี้ และได้
รับอภัยโทษในการที่ไปทำร้าย
เจ้าชายโอรสพระราชา

จนกระทั่งถึงคืนวันที่ ๑๔
 ชายหนุ่มนักโทษก็ได้เดินท้อมๆ ไป
 ทวาทเมืองเบนกรุงสุดท้าย ชายหนุ่ม
 เดินไปเรื่อยๆ เหลือจะบอกได้ว่า ▶▶

ไปที่ไหนบ้าง หน้าตาชายหนุ่ม
ชุดขาวและคู่สนท้วงจนพวกเพื่อน ๆ
ไม่กล้าที่จะพูดด้วย คณะของชาย
หนุ่มเดินไปๆอยู่เช่นนั้นจนกระทั่งมา
ถึงใกล้ประตูโบสถ์ ก็ได้มีหญิงชรา
คนหนึ่งโผล่ออกมาจากมุมโบสถ์
แล้วในทันใดนั้นก็ได้มายืนอยู่ตรง
หน้าชายหนุ่ม หญิงชรามากจน
หลังงอ้มลง เนื้อหนังก็เหี่ยวแห้ง
อายุอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๕๐ ปี แต่
น่าแปลกที่ขนตาของหญิงชรากลับ
แจ่มใสและเหลือบไปมาไม่ผิดกับเด็ก
สาว ๆ หญิงชราพูดแก่ชายหนุ่มว่า

“พ่อหนุ่มเอ๋ย ข้ารู้หมดแล้วว่า
เกิดอะไรขึ้นแก่เจ้า และเจ้ากำลัง
เที่ยวหาคนที่จะช่วยชีวิตเจ้าให้รอด
พ้นความตาย แต่ไม่มีใครช่วยเจ้า
ได้หรอกนะนอกจากข้า ข้าคนเดียว
เท่านั้น แต่มันเงื่อนไขว้ว่าเจ้าจะต้อง
ทำตามที่เขาขอร้อง ตกลงไหม้”

ได้ยินเช่นนั้น ชายหนุ่มรู้สึก
โล่งใจเหมือนนกภูเขาออกจากอก
รีบตอบหญิงชราละลัดลัดว่า “ช่วย
ข้าด้วยเถอะ แล้วจะให้ทำอะไร ข้า
เป็นยอมทำทั้งนั้น เพราะข้ายังไม่
ออกจากโลกนี้ไป ไปสู่ความมืด”

“ไม่ต้องลงกับยอมทำทั้งหมด
หรอก เพียงแต่ยอมแต่งงานกับข้า
เท่านั้น เจ้าก็จะรอดพ้นความตาย”

“แต่งงานหรือ” ชายหนุ่มร้อง
เสียงหลง “อะไรกัน ก็ข้าอายุยังไม่
ถึง ๒๐ เลย แล้วแม่แต่อายายมีป้าเข้า
ไปตั้ง ๓๐๐ แล้วหรือ จะเป็นไปได้
อย่างไร เป็นไปไม่ได้หรอก”

ชายหนุ่มพูดออกมาโดยไม่ยัง
คิด พูดแล้วก็ไม่สบายใจ เมื่อได้
เห็นประกายแห่งความโกรธฉายอยู่
ในดวงตาของหญิงชรา หญิงชรา
พยายามระงับโทสะ พูดขึ้นว่า

“ถ้าเช่นนั้นก็ตามใจ ปลอ่ยให้
แรงกลางคืนเจ้าเถอะ”

พูดแล้วก็รีบเดินไป ปลอ่ยให้
ชายหนุ่มคิดแล้วคิดอีก คิดถึงความ
ตายแล้วก็ออกจะน่าตระหนกตกใจ
และนั่นเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่จะช่วย
ให้มีโอกาสรอดตายไปได้ เพราะ
ฉะนั้นเห็นจะต้องยอม คิดได้เช่นนั้น
ชายหนุ่มก็วิ่งอย่างเร็วที่สุดเท่าที่จะ
เร็วได้ตามหญิงชราไป แต่ว่าหญิง
ชราหายไปทางไหนหาไม่เห็น ทงที่
แสงจันทร์ก็ส่องสว่างออกอย่างนั้น
ไม่น่าเชื่อเลยว่าผู้หญิงอายุร่วมร้อย
จะเดินได้เร็วกว่ากับเหาะเช่นนั้น
ชายหนุ่มพยายามวิ่งตามหาหญิงชรา
ในที่สุดก็ตามพบ ชายหนุ่มพูดทงที่
ยังหอบอยู่ว่า

“ขอภัยเถอะท่าน ขอภัยที่
ข้าพูดรุนแรงไป ข้าผิดไปแล้ว
ตอนนั้นข้ายังตั้งแค้นกับท่านแล้ว”

“นึกแล้วว่า เจ้าจะต้องได้สติ
ขึ้นมาในภายหลัง” หญิงชราตอบ
ด้วยน้ำเสียงแปลก “ถ้าเช่นนั้นรีบ
มาเถอะ ไม่มีเวลาจะเสียเสียแล้ว
ตามข้ามาเดี๋ยวนี้ละ”

พูดแล้วก็เดินนำไปยังประตู
บ้านเล็กๆ ที่บาทหลวงองค์หนึ่งอยู่
และหญิงชราขอให้บาทหลวงเป็น
พยานเมื่อให้ชายหนุ่มสาบานว่าจะ
รับตนเป็นภรรยา แล้วก็ขอให้ทหาร
กับบาทหลวงออกไปข้างนอก ขอ
ให้ตนได้อยู่ตามลำพังกับชายหนุ่ม
นักโทษ เพื่อจะได้แนะนำชายหนุ่มว่า
ควรจะทำอย่างไร เมื่อจะต้องไป
ปรากฏตัวต่อหน้าผู้พิพากษา และ
พระราชานในวันรุ่งขึ้น

ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น ในห้อง
พิจารณาคดีมีผู้คนคับคั่ง และแต่
ละคนต่างก็แปลกใจ ที่เห็นนักโทษ

หน้าตาแจ่มใสเบิกบาน เมื่อถึงเวลา
พิจารณาคดี พระราชาโปรดให้ชาย
นั้นแถลงแก้คดีที่ตนบังอาจทำร้าย
เจ้าชาย ชายหนุ่มได้ถวายคำนับ
แล้วกล่าวด้วยเสียงแจ่มใส่ว่า

“ข้าแต่พระราชา ขอพระองค์
ได้โปรดสละเวลาฟังเรื่อง ของ
ข้าพระองค์ก่อนจะตัดสินคดี เรื่อง
มีอยู่ว่า เมื่อพระองค์ทรงเสกสมรส
กับพระราชินีอยู่ถึง ๔ ปี ก็ยังไม่มี
โอรสธิดา ซึ่งเป็นที่ทุกข์ร้อนหวั่น
กังวลแก่พระองค์เป็นอย่างมาก ฝ่าย
พระราชินีทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น
ก็ไม่สบายพระทัย เกรงพระองค์จะ
ไม่โปรดพระนางดังเดิม จึงทรงคิด
หาวิธีมากมายหลายอย่าง แล้วก็ได้

โอกาสพอดีกับพระองค์ต้องเสด็จไป
ทำศึก ณ เมืองไกล ทางนั้นพระราชินี
ก็ได้ทรงรับลูกชายของคณะเบ็ดหิน
มาเป็นลูกบุญธรรมอย่างลับๆ แล้ว
ก็ทรงส่งคนไปทูลพระราชาว่า พระ-
ราชินีประสูติโอรส ไม่มีผู้ใดสงสัย
หรือรู้ความจริงเลย นอกจาก
บาทหลวงองค์หนึ่งซึ่งพระนางไป
สารภาพบาปไว้ อีก ๒-๓ อาทิตย์
ต่อมาพระราชินีก็ประสูติและสิ้น-
พระชนม์ และเด็กน้อยลูกคณะเบ็ด
หินก็เลยได้มาเป็นเจ้าชายโอรส
ส่วนเรื่องตัวของข้าพระองค์ ข้า-
พระองค์ขอประทานอนุญาตเล่าถวาย
ด้วย”

เมื่อพระราชาทรงอนุญาตแล้ว
ชายหนุ่มก็ได้เล่าต่อไปว่า

“วันหนึ่ง หลังจากพระราชินี
สิ้นพระชนม์ไปไม่นาน พระองค์ได้
เสด็จไปล่าสัตว์ในป่า และทรงพลัด
หลงกับข้าราชบริพารที่กำลังไล่ตาม
กวางอยู่ พระองค์ก็ได้ทรงทราบว่
(อ่านต่อหน้า ๑๓๑)

บรรณ พินธุมา

นิทานนานาชาติ

ทรงตกมาอยู่ ณ แห่งหนตำบลใด บ้านเมืองใด พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นสวนแอปเปิ้ลกำลังออกดอกสีขาวสีชมพูบานสะพรั่ง และมีหญิงสาวคนหนึ่งกำลังเล่นลูกบอลอยู่ตรงมุมสวน พระองค์จึงเสด็จตรงไปถามหนทางหญิงสาวนั้น ครั้นเมื่อหญิงสาวหันหน้ามาตอบ พระองค์ทรงตะลึงลันด้วยความงามของหญิงสาวจนทรงลืมนึกถึงสิ่งใดๆ เมื่อเสด็จเข้าสู่บ้านเมืองแล้ว พระองค์ก็ทรงเวียนไปหาหญิงสาวนั้นอยู่เสมอ จนในที่สุดได้ทรงขอหญิงสาวแต่งงาน หญิงสาวสำคัญว่าพระองค์เป็นอัศวินจนๆ คนหนึ่ง จึงได้แต่งงานด้วย และทุกอย่างเป็นไปอย่างลับๆ ตามที่พระองค์ทรงขอร้อง พระองค์ประทานแหวนหญิงสาวสามวง พร้อมทั้งเครื่องรางซึ่งเป็นไม้กางเขน แล้วก็ให้ชายาลับผ่านก้อยู่ในกระท่อมในป่า ส่วนพระองค์ก็ได้เสด็จมาที่กระท่อมในทุกอาทิตย์ จนกระทั่งเกิดกบฏขึ้นทางดินแดนที่ห่างไกลออกไป พระองค์ต้องเสด็จไปปราบอยู่นาน ครั้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา และได้มาที่กระท่อมอีกครั้ง ก็ปรากฏว่ากระท่อมนั้นว่างเปล่า ไม่มีชายาของพระองค์ ไม่มีผู้ใดบอกได้ว่า ชายาของพระองค์หายไปไหน”

ชายหนุ่มเว้นจังหวะหนึ่ง พลังเหลือบดูพระราชา ซึ่งพระพักตร์แดงก่ำในขณะนั้น

“หญิงสาวชายาของพระองค์

ได้ไปหาดยุคผู้เป็นบิดา ดยุคผู้เคยเป็นสมุหราชมนเฑียรของพระองค์มาก่อน เมื่อดยุคได้เห็นไม้กางเขนที่ลูกสาวห้อยคออยู่ ก็จำได้ หญิงสาวจึงได้ทราบตอนนั้นเองว่าพระองค์คือใคร ดยุคฟังลูกสาวเล่าเรื่องแล้ว โกรธแค้นนักหนา ถึงกับสาบานว่าจะต้องนำลูกสาวไปซ่อนเสียให้พ้น ทั้งนี้จนกว่าพระราชาจะทรงแต่งตั้งให้เป็นพระราชินีโดยเปิดเผย และในขณะนั้นเองข้าพระองค์ก็ได้ถือกำเนิดมาในบ้านของดยุคผู้เป็นตานั้น พะยะคะแหวนกับไม้กางเขนที่พระองค์ประทานแม่ของข้าพระองค์ เชื่อว่าคงจะพอยืนยันได้ว่า ข้าพระองค์เป็นลูกของพระองค์หรือไม่”

พูดจบแล้ว ชายหนุ่มก็ได้ถวายสิ่งดังกล่าวไว้แทบพระบาทพระราชา บรรดาขุนนางผู้ใหญ่และผู้พิพากษาได้เข้ามาตรวจสอบสิ่งของนั้น มีแต่พระราชาองค์เดียวที่ยังประทับนั่งอยู่ พระองค์ทรงลืมหดว่าขณะนั้นประทับอยู่ที่ใด เพราะขณะนั้นทรงเห็นแต่ภาพสวนแอปเปิ้ลกับหญิงสาวที่เล่นลูกบอล เมื่อทันนั้นเงยบกริบ พระราชาจึงได้พระสติ แล้วก็ทอดพระเนตรเห็นดวงตาทุกคู่ของผู้ที่อยู่ในที่นั้น พวกเขาก็นั่งจ้องอยู่ที่พระองค์ พระราชาจึงตรัสว่า

“ใช่แล้ว ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกชายของข้า ไม่ใช่ใครอื่น เพราะฉะนั้นขอให้ทุกคนที่อยู่ในที่นี้กล่าวปฏิญาณรับรู้ไว้ เขาคือพระราชา

ของเจ้า เมื่อชีวิตเราหาไม่แล้ว”

ดังนั้นทุกคนในที่นั้นจึงได้คุกเข่าลงตรงหน้ากล่าวคำสาบานทีละคนๆ แล้วพระราชาก็ได้โปรดให้แจ้งไปยังเจ้าชายตัวปลอมให้รู้เรื่องที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งประทานเงินบำเหน็จอย่างงามอีกด้วย ในที่สุดเมื่อพิธีได้เสร็จสิ้นลง พระราชาได้โปรดให้โอรสองค์จริงตามพระองค์ไปยังห้องอีกห้องหนึ่ง แล้วตรัสถามว่า

“ไหน ลูกบอกมาซิว่ารู้อยู่ที่ใดเล่ามาจากใคร”

เจ้าชายองค์ใหม่จึงทูลเล่าเรื่องที่ได้พบหญิงชรา และหญิงชราได้มอบแหวนกับไม้กางเขนของมารดาตนให้ และลงท้ายได้เล่าเรื่องที่ได้อาศัยสานต่อหน้าบาทหลวงว่าจะแต่งงานกับหญิงชรา ทั้งๆ ที่ตนไม่อยากจะเลยเพราะอายุต่างกันมาก ทั้งอยากให้พระราชาทรงเลือกให้จะดีกว่า แต่พระราชาตรัสอย่างเฉียบขาดว่า

“เมื่อลูกให้สัตย์สาบานแก่เขาว่าจะแต่งงานกับเขา ถ้าเขาช่วยชีวิตลูกไว้ได้ ลูกต้องทำตามสัญญา”

ตรัสแล้วทรงเคาะโล่เงินที่แขวนอยู่ใกล้ๆ เมื่อได้มีมหาดเล็กเข้ามาเฝ้าในที่นั้น พระราชาก็ตรัสสั่งว่า “ไปตามหาบาทหลวงที่อยู่ใกล้ประตูคุก แล้วถามว่าจะหาตัวหญิงชราที่ไปหาท่านเมื่อก่อนได้ที่ไหน ถ้าพบตัวแล้วนำมาหาข้าด่วนนะ”

ต้องเสียเวลาอยู่นานเหมือนกัน กว่ามหาดเล็กผู้นั้นจะตามหาตัวหญิงชราพบ และเมื่อหญิงชรา

ถึงพระราชวัง ก็ได้รับการต้อนรับอย่างหรูหราสมเกียรติเจ้าสาวของเจ้าชายองค์ใหม่ บรรดาทหารยามต่างมองตากันด้วยความประหลาดใจที่เห็นร่างอวบ เนื้อหนังเหยวี่ยนเดินผ่านแถวทหารไป และยังแปลกใจยิ่งขึ้นที่เห็นหญิงชราก้าวขึ้นบันไดได้อย่างสบายๆ จนถึงพระทวารใหญ่ที่พระราชากับเจ้าชายประทับอยู่ พระราชาทรงจับมือเจ้าสาวของเจ้าชายจนเข้าไปในโบสถ์ที่มีบาทหลวงรอทำพิธีอยู่แล้ว

หลังจากนั้นไม่มีใครคอยได้เห็นเจ้าชาย เพราะเจ้าชายจะเสด็จล่าสัตว์ตลอดทั้งวันๆ พยายามจะลบลายผู้ชราของพระองค์ ฝ่ายเจ้าหญิงชายก็ประทับแต่ลำพังในห้องส่วนพระองค์ไม่ทรงยอมให้นางกำนัลใดๆ เข้ามารับใช้เลย คืนวันหนึ่งเมื่อเจ้าชายเสด็จกลับจากล่าสัตว์ ทรงเหนื่อยอ่อนจนต้องเข้าบรรทมทันที ทันใดนั้นพระองค์ทรงได้ยินเสียงกุกกักในห้อง ลึกๆ ราวผู้ร้ายเข้ามา จึงทรงโดดลงจากเตียง จับดาบเตรียมพร้อม แต่แล้วปรากฏว่าเสียงนั้นมิได้ดังในห้องของพระองค์ แต่ดังมาจากห้องข้างๆ อันเป็นห้องบรรทมของชายาซึ่งยังจุดไฟสว่างอยู่

เจ้าชายค่อยๆ ย่องเสด็จไปที่ประตูห้องแล้วแง้มแอบดู แล้วก็ทรงประหลาดพระทัยเป็นที่สุดที่แทนที่จะได้เห็นหญิงชราอนอบนเตียง กลับกลายเป็นผู้หญิงสาวเนื้อหนังที่เหยวี่ยนก็กลับเต่งตึง

หน้าก็ขาวผ่อง และสดใสไม่ผิดกับผิวหน้าของเด็กสาวรุ่นอายุ ๑๕-๑๖ จะเป็นไปได้หรือที่ชายาผู้ชราของพระองค์จะกลายเป็นหญิงสาวรุ่นผู้แสนสวยดังที่เห็นอยู่นี้ หญิงสาวนั้นล้มตาค้นดูเมื่อได้ยินเสียงประตูเปิด ครั้นเห็นเจ้าชายมีท่าแปลกพระทัย ก็ทรงขมขื่นสรวุ

“ข้าพระองค์คือชายาของพระองค์จริงๆ บัดนี้คำสาปได้สิ้นสุดลงแล้ว ข้าพระองค์จำเป็นต้องทูลพระองค์ว่าข้าพระองค์คือใคร แล้วเหตุใดจึงได้กลายมาเป็นหญิงชราผู้น่าเกลียด เรื่องมีอยู่ว่าข้าพระองค์เป็นธิดาของพระราชานางกรรณาดา แต่เมื่อข้าพระองค์เกิดได้เพียง ๒-๓ เดือน ก็ได้ถูกนางฟ้าผู้ใจร้ายและเป็นศัตรูกับพ่อแม่ข้าพระองค์ สาปให้หลังอวบ หน้างเหยวี่ยนจนดูเหมือนข้าพระองค์อายุราวสี่ร้อยปี เป็นที่รังเกียจชิงชังของใครๆ พระบิดาจึงโปรดให้พี่เลี้ยงนำข้าพระองค์ไปเสียให้พ้นพระราชวัง พี่เลี้ยงคนนั้นเพียงคนเดียวเลี้ยงข้าพระองค์มา เรามาหาบ้านอยู่ด้วยกันในเมืองด้วยเงินค่าเลี้ยงชีพนิดหน่อยที่พระบิดาประทานมา

“เมื่อข้าพระองค์อายุได้ราว ๓ ขวบ ได้มีชายชราคนหนึ่งเซซังมาที่บ้านของเรา และขอเข้ามาพักด้วยเพราะเดินต่อไปไม่ไหว พี่เลี้ยงของข้าพระองค์เห็นว่าชายนั้นกำลังเจ็บป่วย จึงพาไปนอนและดูแลรักษาเป็นอย่างดีจนกระทั่งหาย ครั้นหายดีแล้ว ชายชรานั้นก็ได้บอกว่า

ตนเองเป็นพ่อมด และเพื่อทดแทนบุญคุณ พี่เลี้ยงของข้าพระองค์ก็อยากจะทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นนอกจากชีวิตกับความตาย พี่เลี้ยงจึงขอให้ความน่าเกลียดของข้าพระองค์หายไป ขอให้ได้รับความสวยงามขึ้นมาดังเก่าเหมือนเมื่อตอนแรกเกิด ชายชราว่า เป็นเพราะถูกสาป นับเป็นเรื่องยากจะแก้ไข แต่จะต้องลองดู และได้สัญญาว่าก่อนวันเกิดอายุครบสิบห้าปีของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะพ้นคำสาป แต่ต้องมีผู้ชายที่สาบานว่าจะแต่งงานด้วย

“เรื่องนี้พระองค์คงเดาได้ว่าไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะความน่าเกลียดของข้าพระองค์ไม่มีใครยอมแม้แต่จะมองซ้ำ พี่เลี้ยงกับข้าพระองค์แทบจะสิ้นหวัง ในเมื่อวันเกิดอายุครบสิบห้าปีก็ใกล้เข้ามาแล้ว ข้าพระองค์ยังไม่เคยพูดกับผู้ชายที่ไหนสักคน ในที่สุดพ่อมดนั้นได้มาเยี่ยมเราแล้วเล่าเรื่องของพระองค์ทั้งในอดีตและปัจจุบันให้ฟังจนตลอด พร้อมทั้งมอบของสำคัญ ๒ สิ่งนั้นให้ด้วย พ่อมดขอให้ข้าพระองค์ไปขว้างทางพระองค์ไว้ แล้วก็เสนอตัวช่วยชีวิตให้ เรื่องของข้าพระองค์ก็มีอยู่เพียงเท่านั้น ต่อขึ้นไปก็ขอพระองค์ได้โปรดส่งข่าวไปทูลพระราชานางกรรณาดา พระบิดาของข้าพระองค์ด้วย ว่าข้าพระองค์ได้แต่งงานแล้ว เชื่อว่าพระองค์คงไม่ปฏิเสธที่จะประทานพรให้แก่เราทั้งสอง” ♥

บรรจบ พันธเมธา

๗ 32 ราชว 35 ๑๐.๓.๒๕๒๕

นิทานนานาชาติ

ความอกตัญญูของคน

(นิทานอินเดีย)

เรื่องคนอกตัญญูที่เล่าไปแล้วในนิทานอาฟริกา ประเทศชามา ได้กล่าวถึงความอกตัญญูของคน คนที่เลวร้ายยิ่งกว่าสัตว์ร้าย เช่นงูกับเสือดาวเสียอีก นิทานอินเดียเรื่องนี้ก็เล่าทำนองเดียวกัน ต่างกันที่แต่รายละเอียดเท่านั้น และรายละเอียดของเรื่องนั้นส่วนมากเหมือนกับเรื่องเต่าทองนิทานลาว ซึ่งอาจได้ต้นเค้ามาจากอินเดียก็ว่าได้ ดังที่สุชิน.โมสเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านกับเทพนิยายอินเดีย เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพราหมณ์คนหนึ่งเป็นคนใจดี ซื่อๆ แต่ติดจะทึมและยากไร้ เพราะไม่ค่อยจะมีใครมาเชิญไปทำพิธี ไม่ว่าจะเป็นพิธีทำศพหรือแต่งงาน จำต้องเลี้ยงชีวิตด้วยเงินสิน สอดที่พ่อตาแม่ยายให้ มาตามธรรมเนียม แต่พราหมณ์ผู้นี้ก็ยังภาคภูมิใจที่ตนมีความรู้ท่องพระเวทได้ขึ้นใจ และจำถ้อยคำอันถือเป็นสุภาษิตของมหาปราชญ์ทั้งหลายได้ สามารถว่าปากเปล่าได้โดยตลอด เชื่อว่าคนที่รู้ความสามารถของตนคงจะเชิญตนไปทำพิธีต่างๆ สักวันหนึ่ง แต่คอยแล้วคอยเล่าก็

หาได้มีผู้ใดมาเชิญไม่ พราหมณ์กับเมียได้แต่กินๆ ใช้อย่างเงินสินสอดหมดลง เมียพราหมณ์ก็หมดความอดทนลงด้วย ได้ยื่นคำขาดแก่ผัวว่า “ต้องออกไปหางานทำให้ได้ สักที ไปวันนั้นแหละ ขำปล่อยให้อยู่สบายกินสบายมานานแล้ว การงานอะไรก็ไม่ต้องทำ เงินทองก็เลยไม่มี ไปที่เดียวละ ไปหางานทำ งานอะไรก็ได้ ที่ไหนก็ได้ ให้ได้เงินมาก็แล้วกัน”

พราหมณ์ก็จำเป็นต้องออกจากบ้านไป ไปโดยไม่มีอะไรติดตัวไปด้วยเลย แม้แต่เครื่องมือที่ตนอ่านอยู่ทุกวัน พราหมณ์เดินไปเรื่อยโดยไม่รู้ว่าตนเดินไปไหน เดินไปถึงไหนแล้วจนกระทั่งมาสะดุดตรงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งมีหลุมขรุขระเป็นพวง นับว่าดวงชาตายังดีอยู่มากที่สะดุดเสียทันที ถ้าก้าวต่อไปอีกก้าวเดียว เป็นได้ตกลงไปในหลุมลึกซึ้งลึกเหมือนเหว เรียกว่ารอดตายมาได้ราวปาฏิหาริย์ พราหมณ์จึงถือโอกาสชะงักดูหลุมนั้นให้เต็มตาว่าลึกแค่ไหน พร้อมทั้งขอบคุณโชคชะตาไปพร้อมกัน ทันใดนั้นพราหมณ์อดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นหลุมลึกนั้นมั่งมีทั้งเสื่อ ทั้งถึง

ทั้งงู และมีคนอยู่ด้วยคนหนึ่ง ต่างก็เกาะอยู่ข้างหลุมพยายามตะกายขึ้นสู่ปากหลุม แต่ทำอย่างไรก็ไม่เป็นผล ทั้งสัตว์ และคนเมื่อแลเห็นพราหมณ์ชะงักดูอยู่ปากหลุม ต่างก็อดดีใจพลางร้องขอให้พราหมณ์ช่วย ตน ให้ขึ้นพ้นจากหลุมนั้น เสื่อที่อยู่ใกล้ขอบบ่อว่าเพื่อนได้อ่อนนอนพราหมณ์ว่า

“ขอได้โปรดเถิดท่าน ช่วยลดข้าให้ขึ้นจากหลุมนรคนหน้อยเถิด ข้าจะได้ไปเห็นหน้าลูกเมียของข้า และจะเป็นพระเดชพระคุณแก่ข้าที่ข้าจะไม่วันลืมนเลย ถ้าท่านจะช่วยก็ทำได้ไม่ยากนัก ท่านเอาเถาวัลย์มาพันเป็นเชือกแล้วผูกไว้กับต้นไทรนั้น แล้วส่งปลายมาให้ข้าผูกเอาไว้ พอท่านดึงก็ไม่มีปัญหาอะไร” พราหมณ์ฟังแล้วก็ตอบว่า

“เรื่องพันเชือกไม่ยากอะไรก็จริงอยู่ แต่ที่จะช่วยคุณเจ้าขึ้นมาจากหลุมนี้สิข้าต้องคิดหนัก เพราะคนเป็นอาหารของเสื่อมิใช่หรือ แล้วเจ้าก็อดมาตงหลายวันแล้ว พอข้าคุณเจ้าขึ้นมาจากหลุม เจ้าก็จะเขมือบเราเสียเท่านั้นเอง ไม่ละข้าจะไประบุของข้า ข้าไม่รู้ว่าจะไปเสียเวลาช่วยสัตว์ตัวใหญ่ๆ อย่าง

เจ้าไปทำไมกัน”

เสือกก็เลยสาบานให้สามครั้งว่า คนจะมีความกตัญญูรู้คุณต่อพราหมณ์ผู้ช่วยเหลือตน จะไม่ทรยศต่อผู้มีคุณเลย แล้วลงท้ายว่า

“ขอท่านได้โปรดกรุณาช่วยเหลือสัตว์ผู้ยากด้วยเถิด ท่านพราหมณ์ แล้วข้าจะสมนาคุณท่านให้สาสมทีเดียว อย่างกลัวว่าข้าจะทำร้ายท่านในภายหลังด้วย”

พราหมณ์ได้ฟังเสือกสาบานพลางอ้อนวอนเช่นนั้นก็ใจอ่อนจึงยอมช่วยเหลือ มดเสือกขึ้นพันปากหลุมได้ก่อนเพื่อน ต่อไปอีกถึงคราวของลิง ลิงก็อ้อนวอนพราหมณ์ว่า

“ท่านพ่อผู้บริสุทธิ์ ท่านควรจะช่วยข้าด้วย เพราะข้าไม่มีพิษสงอะไรที่จะทำให้ท่านหวั่นกลัว และข้าก็ขอสัญญาว่าจะสมนาคุณท่านพอเช่นเดียวกัน ถ้าข้าพ้นไปจากหลุมมรณภูมิไปได้”

พราหมณ์ก็เลยดิ่งลงขึ้นมาด้วย ต่อไปอีกเป็นนางงู ซึ่งขอร้องพราหมณ์ให้ช่วยตน พราหมณ์ก็พูดว่า

“ได้ขึ้นช่อง กิตัวสนั่นงกเสียแล้ว บอกตรงๆว่าข้ากลัวเจ้าไม่รู้ว่าถ้าข้าช่วยเจ้าขึ้นมาได้แล้ว เจ้าจะเล่นงานข้าอย่างไรบ้าง อยู่ในหลุมมรณภูมิอย่างนั้นดีแล้ว”

งูก็สาบานให้สามครั้งเช่นเดียวกับเสือก แล้วพูดว่า “เราไม่ได้คิดนอกเพื่อความสนุกอะไรหรอกท่าน เราทำไปตามพรหมลิขิตของคนนั้นๆหรอก บางทีเราก็ไม่เต็มใจทำเหมือนกัน และคำสาบานของข้าก็เป็นพันธะที่ข้าจะกลับสัตย์ไม่ได้ อย่างกลัวข้าไปเลย” พราหมณ์ก็ใจอ่อนเช่นเคย ช่วยมดงูขึ้นมาได้

สัตว์ทั้งสามขอบคุณพราหมณ์แล้วเตรียมจะลาจากไป แต่ก่อนจะไป สัตว์ทั้งสามได้พูดแก่พราหมณ์ว่า

“เจ้าคนที่อยู่ในหลุมมรณภูมิต่างระวังไว้ให้ดีนะ อย่าไปยุ่งกับเขาเลยจะดีกว่า ปลอຍให้เผชิฐชาติกรรมไปอย่างนั้นแหละดี คนชั่วร้ายอย่างนั้นควรจะต้องได้รับทุกข์ทรมาน”

“เขาไปทำอะไร เจ้าถึงได้ว่าเขาชั่วร้าย”

“ขณะที่เรากำลังหาทางขึ้นไปให้พ้นหลุมโดยวิธีช่วยกันและกันอยู่นั้น” สัตว์ทั้งสามช่วยกันเล่าให้พราหมณ์ฟัง “เจ้ามนุษย์คนนั้นกลับหาทางยุงให้เราแตกร้างกัน หาเรื่องให้เราทะเลาะกัน คนอย่างนั้นไม่สมควรจะได้รับความช่วยเหลือ แต่นั่นแหละเขาเป็นคนเหมือนกับท่าน ท่านอาจเห็นเขาสำคัญกว่าพวกเรา เมื่อพวกเราไปแล้ว ท่านจะจัดการอย่างไรก็แล้วแต่ท่านจะเห็นดีก็แล้วกัน”

แล้วเสือกก็ไปยังภูเขากลัฏกันนั้นพูดว่า “ท่านพราหมณ์เห็นภูเขาขยอคนนั้นไหม นั่นแหละเขาเรียกตรีศูลพระศิวะ ตรงไหล่เขาทางด้านใต้มีถ้ำ ถ้ำนั้นแหละเป็นที่อยู่ของข้า ถ้าผ่านเมื่อไรละก็ โปรดแวะเยี่ยมข้าบ้าง ให้ข้าได้ตอบแทนบุญคุณท่านเสียในชาตินี้ ไม่ต้องรอไปถึงชาติหน้า เรียกชื่อข้าก็แล้วกัน ข้าชื่อเจ้าลายกว้างไกรฤกษ์ ข้าได้ยินก็จะออกมาพบท่านเอง” พูดแล้วก็ลาจากไป

ฝ่ายลิงก็พูดว่า “ข้าก็อยู่ใกล้ๆกับท่านเสียนั้นแหละ อยู่ข้างๆนาตก ถ้าท่านผ่านไปละก็อย่าลืมร้องเรียกข้านะ ข้าชื่อเจ้าหางยาว ข้าก็อยาก

จะตอบแทนบุญคุณท่านเช่นเดียวกัน”

เมื่อถึงจากไปแล้ว นางงูก็พูดขึ้นบ้างว่า “ข้านะไม่มีที่อยู่แน่นอนเหมือนเสือกเหมือนลิงหรอก จึงไม่อาจกำหนดได้ว่าจะให้ท่านไปพบได้ที่ไหน แต่เอาเถอะ ถ้าท่านเดือดเนื้อร้อนใจ อยู่ในที่คับขัน ท่านตบดินสามที แล้วเรียกชื่อข้าว่า พังพานใหญ่ ข้าจะมาอยู่ข้างตัวท่านได้ทันที”

งูเลยไปยังไม่ทันอัศจรรย์ ชายในหลุมก็ร้องเอะอะขึ้นมาว่า

“พราหมณ์ เมื่อไหร่จะมดข้าขึ้นจากหลุมเสียทีละ ไม่รู้หนาทหรือ ไม่นึกถึงพันธะที่ว่าจะต้องช่วยมนุษย์ด้วยกันบ้างเลยหรือ”

ถึงพราหมณ์จะเป็นคนใจดีอย่างไร เมื่อได้ขึ้นน้ำเสียดและถ้อยคำของคนในหลุมแล้วก็อดรำคาญไม่ได้ แต่พราหมณ์ก็ยังคิดว่า “คงเป็นเพราะตกอยู่ในที่ทุกข์ทรมานหรือ จึงได้หัวเสียอย่างนั้น ช่วยเขาขึ้นมาดีกว่า เพราะใครบ้างจะไม่มีความคิด”

คิดดังนั้นแล้วพราหมณ์ก็ช่วยชาวนั้นขึ้นมาโดยไม่ชักช้า ครั้นชาวนั้นขึ้นมาพ้นหลุมได้แล้ว แทนที่จะขอบคุณพราหมณ์กลับด่าว่าพราหมณ์ว่า

“ช่างดีจริงนะ หนอยแฉะ แทนที่จะช่วยคนก่อนกลับไปช่วยเจ้าสัตว์เหล่านั้นก่อน มันน่าจะสลักให้ลงไปหลุมดูบ้างเหลือเกิน แต่เอาเถอะ แล้วก็แล้วไป ข้าจะบอกให้รู้ว่า ข้านี้เป็นช่างทองอยู่ในเมืองบาโรช ถ้ามีทองจะทำอะไรละก็มาหาข้านะ อย่าไปหาคนอื่น”

(อ่านต่อหน้า ๑๖๖)

บุสสอน พันธุมธนา

นิทานนานาชาติ

พูดแล้วก็ผละไปโดยไม่ได้อะไร แสดงท่าว่าไม่กตัญญูรู้คุณเลย คำขอบคุณสักคำก็ไม่มี พราหมณ์ก็ไม่ว่าอะไร เดินต่อไปเรื่อย ๆ ได้เหนื่อยหนึ่ง ออกคิดถึงบ้าน คิดว่าบ้านนี้เมื่อก่อนอรุณดีจนแล้วละ ถึงไม่มีเงินติดมือกลับบ้านก็คงไม่ว่าอะไรหรอก คิดดังนั้นแล้ว พราหมณ์ก็หันหลังกลับ หนทางยากลำบากจะต้องผ่านน้ำตกที่ลึกลงทางยาว ผ่านถ้ำอยู่ พราหมณ์จึงร้องเรียกถึงทันใดนั้นลิงก็เผลอลงมาจากต้นไม้ ผลไม้รสชุ่มฉ่ำมาให้ด้วย พลาญพูดว่า “ผลไม้หวาน ไม่ผิดน้ำทิพย์ ถ้าท่านต้องการผลไม้ชนิดนี้อีกเมื่อใดละก็บอกข้านะ” พราหมณ์ขอให้ลิงพาทางไปยังถ้ำเสียหลายกวางให้พอถึงถ้ำเสีย เสือกวิ่งมาต้อนรับพร้อมทั้งยื่นสร้อยคอทองคำอันวิจิตรงดงามส่งให้ พลาญอธิบายว่า “มีเจ้าชายองค์หนึ่งมาล่าสัตว์แถบนี้ พอเข้าป่ามาเท่านั้นละ มักเผลอเห็น เจ้าชายผู้ขมขื่น เล็ดถูกเหยี่ยวหล่นลงมาตาย ของนี้ไดมาจากองค์ของเจ้าชาย ท่านพราหมณ์โปรดรับไว้เถอะเป็นของสมนาคุณจากข้า”

พราหมณ์รับของมาแล้วก็นั่งถึงข้างทางเมืองบาโรชที่ตนช่วยเหลือไว้ เชื่อว่าคงจะช่วยขายสร้อยพระศอทองคำเส้นนี้ให้ได้ จะได้มีเงินไปฝากเมียบ้าง จะเอาของแต่งตัวสำหรับผู้ชายสูงศักดิ์อย่างของเจ้าชายไปให้เมียหรือ เมียก็ไม่ได้สงสัย คิดดังนั้นแล้วพราหมณ์ก็ตรงไปยังเมืองบาโรช ไปหาบ้านของช่างทองนั้น แต่เมื่อพบกัน ช่างทองทำเป็นจำไม่ได้ถามพราหมณ์ว่า

“มาทำไม” พราหมณ์ก็หยิบสร้อยพระศอเส้นนั้นให้ดู บอกว่าให้ช่วยขายให้ด้วย ช่างทองรับมาดูแล้วบอกให้คอยก่อน ตนจะไปปรึกษาช่างด้วยกันดูก่อน แต่แทนที่จะทำดังว่า ช่างทองกลับไปบอกตำรวจแล้วใส่ความว่า

“ขณะนั้นพราหมณ์คนหนึ่งอยู่ที่บ้านข้า เขานำสร้อยทองแท้เส้นใหญ่มาให้ข้าช่วยขายให้ด้วย สงสัยว่าจะขโมยของของใครเขามา ท่านจับเขาซี แล้วให้รางวัลนำจับแก่ข้าครั้งหนึ่ง”

“เขาเป็นคนเมืองไหนหรือ” ตำรวจถาม และช่างทองตอบว่า “ไม่ใช่หรอก แต่ว่าของที่เขานำมาให้ขายนั้น เป็นของเจ้าชายจากโสมนาถมาจ้างที่ร้านข้าทำ” “แล้วเกิดอะไรแก่เจ้าชายนั้นล่ะ พอรู้บ้างไหม” ตำรวจถาม

ช่างทองก็ใส่ไคล้พราหมณ์ว่า “เห็นเขาเล่าว่า เจ้าชายตกจากหลังม้าขณะเสด็จไปล่าสัตว์ และขอบคุณหลุมที่ขุดไว้ให้ในท้องทุ่ง ทำให้คนขมขื่นนั้นตกลงไป คอหักตายทันทีเลย แล้วเขาว่า เขาโยนศพทิ้งลงในลำธาร แล้วก็นำเครื่องประดับของเจ้าชายมาขาย”

“เรื่องน่ายำแย่” ตำรวจพูดอย่างเอาใจจริงเอางัง “ต้องนำความกราบทูลพระราชาเสียแล้วละ เพราะพราหมณ์ไม่ใช่ผู้ร้ายธรรมดา หรือคนรับซื้อของโจร แต่เป็นผู้ร้ายฆ่าคนที่เฉียวแหละ ไม่ได้การ ต้องรับทูลพระราชาเดี๋ยวนี้”

ด้วยถ้อยคำโปกดของช่างทอง พราหมณ์ก็เลยถูกส่งขังคุก ถูกล่ามโซ่ตรวนไว้อย่างแน่นหนา พระราชาตรัสว่า

“เรื่องจนถึงขั้นประหารทีเดียวนะ แต่ว่าคนร้ายเป็นพราหมณ์ เพราะฉะนั้นแทนที่จะแขวนคอ ก็ต้องใช้วิธีโยนลงไปในเหว พรุ่งนี้เป็นวันมงคล ทำไม่ได้ รอไปวันมะรืนนี้ก็แล้วกัน”

ก่อนจะมีการประหาร นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ต้องการรู้ว่าใครสมคบกันบ้าง เพราะคนคนเดียวคงทำหลุมพรางล่อคนขมขื่นไม่ได้สำเร็จหรอก จึงถามพราหมณ์ว่า “ไหนบอกมาซิว่าพวกของเจ้ามีใครบ้างคนในบาโรชเองหรือ”

พราหมณ์ฟังแล้วงง รีบสั่นหัวบอกว่า “ข้าไม่เคยรู้จักใครในเมืองบาโรชเลยนอกจากช่างทองคนนั้น และช่างทองคนนั้นก็ได้พบคนเดียว เขาจำข้าไม่ได้ด้วยซ้ำไป ข้าไม่กล้าตำหนิเขาหรอกที่ล่อข้าเสียได้”

“ถ้าอย่างนั้น พรรถพวกเพื่อนฝูงของเจ้าเป็นใครกันบ้างเล่า เจ้ามีเพื่อนบ้างไหม”

“ก็พอมันบ้าง ๒-๓ คน เป็นพรรคของข้าเหลือเกิน”

“ดี ดีมาก” นายตำรวจถามด้วยความยินดี “ไหนบอกชื่อมาซิ เราพอจะรู้จักบ้างไหม”

“น่าจะรู้จักที่สุดเลยนะ พวกเด็กนักเรียนรู้จักเขาทุกคน เขามีชื่อเสียงไปทั่วโลกเลย” พูดแล้วก็ออกชื่อมหาปราชญ์ทั้ง ๓ และกล่าวว่า “ท่านทงเจ็ดเป็นสหายที่ข้าสนิทสนมหาหยิ่งนัก เพราะให้ประโยชน์แก่ข้าอย่างมากมายทั้งถ้อยคำที่พูดและข้อความที่เขียน” ได้ยินเช่นนั้นนายตำรวจผู้ใหญ่ก็นึกสนใจความอดทนหันมาพูดกับผู้ช่วยว่า “นับเป็นผู้ร้ายที่ออกจะพูดด้วยลำปากที่สุด ถึงจะเอาไปขังพิศ

ทรมานก็คงไม่ได้อะไรออกมา ดูหน้า
เขาซี หน้าเรียบดูไม่สะทสะท้าน
เลย ทั้งๆที่รู้ว่าจะถูกประหารอยู่ใน
ไม่ช้าแล้ว แล้วยังพราดถึงแต่
มหาปราชญ์ที่เจ็ดที่ตายไปตั้งหลาย
ศตวรรษว่าเป็นเพื่อนสนิทเสียอีก
ถึงจะโยนลงหน้าผาไป หน้าตาก็
จะวางเฉยอยู่อย่างนั้น ไม่มีอะไรทำ
ให้ตื่นเต้นตกใจได้เลย คนอย่างนี้
อาจรักเสีย รักถึง รักงู ยิ่งกว่าคน
ด้วยกันเสียอีก”

ก่อนจะจากไป นายตำรวจผู้นั้น
ได้หันมาปรึกษาพราหมณ์ว่า
“พราหมณ์แล้วร้ายเสียยิ่งกว่างูอีก
ที่คิดฆ่าคนได้ทั้งคน”

ได้ยินคำว่า พราหมณ์นี่ถึง
นางงูขึ้นมาได้จึงตอบฟัน ๓ ครั้งแล้ว
เรียกชื่อ ทันใดนั้นเองนางงูพองพอง
ใหญ่ก็มาปรากฏตัวขึ้น นางงูพูดว่า
“ข้าดีใจจังที่ท่านนึกถึงข้า
ในยามเช่นนี้ และให้ออกาสข้าได้
ทดแทนบุญคุณบ้าง ข้าจะปล่อยท่าน
ให้เป็นอิสระ”

“เอาใจตรวนเหล่านี้ออกได้
ไหมเล่า” พราหมณ์ถาม

“โอ ง่ายๆ แต่ว่าแผนของข้า
นั้นมืออย่างนั้นคือข้าจะไปกัดพระราชินี
พระราชินีโปรดพระเมสสิยังนัก ก็
จะต้องทำอะไรเพื่อช่วยพระเมสสิ
ของพระองค์”

“อะไรกัน อย่าเทียวนะ อย่า
ทำอย่างนั้น” พราหมณ์ร้องห้าม
เสียงหลง “พระราชินีไม่ได้มาทำ
อะไรให้ข้าเดือดร้อนสักหน่อย จะ
ไปกัดพระองค์ทำไม ไม่ได้การละ
แม่งูพองพองใหญ่ ขอเสนอชั่วร้าย
ของแม่งูนี้ละ ข้าไม่ยอมฟังหรอก
ปล่อยข้าไว้แล้วแต่บุญแต่กรรม

ก็แล้วกัน”

นางงูได้ยินเช่นนั้นก็อธิบายว่า
“ข้าไม่ได้มีเจตนาจะฆ่าหรือทำร้าย
พระราชินีแต่อย่างใดเลย ข้าต้องการ
เพียงให้พระราชินีตกพระทัยจนสั่น
สติ องค์พระราชินีเขวไปทั่ว และ
ทั้งๆที่มีสารพัดหมอ มันก็จะเป็น
อยู่อย่างนั้นจนกว่าท่านจะไปแตะ
พระองค์ พิชของข้าก็จะกลายหาย
ไปแล้วพระราชาก็จะปล่อยท่าน
พร้อมทั้งให้รางวัลอย่างงามอีกด้วย”

แผนของนางงูพองพองใหญ่ได้
ผล เมื่อเกิดการโกลาหลเพราะ
พระราชินีถูกกัด พระราชาก็ทรง
ประกาศจะให้รางวัลอย่างงาม แม้แต่
นักโทษประหารก็จะถูกปล่อยตัวเข้า
รักษาพระราชินีให้หายได้ พราหมณ์
จึงขอผู้คุมให้ปล่อยตนไปรักษา
พระราชินี ผู้คุมก็จัดการเอาโซ่
ตรวนออก และพานั่งรถอันโอ้อ่า
ไปยังพระราชวัง และเพียงสัมผัส
องค์พระราชินีเท่านั้น พระราชินีก็
คืนพระสติจนเป็นทาสีจรรยแก่คน
ทั้งหลายในทันนั้น พระราชาก็โปรด
ให้เข้าเฝ้าและตรัสถามเรื่องสรวัย
พระศอทองค่านั่น ว่าได้มาอย่างไร
เหตุใดจึงต้องนำมาขายที่ในเมือง
บาโรซ พราหมณ์จึงทูลเล่าเรื่อง
ตั้งแต่เมียไล่ออกจากบ้านให้ไปหา
งานทำงานไปเจอหลุมลึก ได้ช่วย
สัตว์และคนให้พ้นออกมา คนนั้น
คือช่างทองเอง พระราชาก็โปรด
ให้คนจับช่างทองขังคุกแทนฐาน
แจ้งความเท็จ แล้วก็โปรดให้ส่งตัว
พราหมณ์กลับบ้าน แต่ด้วยเหตุที่
พราหมณ์ไม่ปรารถนาทอง พระราชา
จึงประทานเงินค่าเลี้ยงชีพให้แก่
เมียพราหมณ์เป็นประจำตลอดไป♥

คุณผู้หญิง จำหวนให้ห้อย เชืออย่างนี้

เธอเชื่อว่า การมีรอบเดือนเป็นปรากฏ
การณ์ธรรมชาติ ไม่ใช่การลงโทษหรือ
เจตนาร้ายจากธรรมชาติ เธอเชื่อว่า
อาการเหนียวล้าหงุดหงิดง่ายและอ่อน
เพลียผิดปกติเป็นสิ่งที่อาจหลีกเลี่ยงได้
แบรนต์ ยอดชุปโก้ เป็นอาหารบำรุง
ร่างกาย ซึ่งอาจจำเป็นสำหรับสุขภาพ
ของคุณ ทดลองแบรนต์ด้วยตัวคุณเอง
สิคะ แบรนต์อาจช่วยคุณได้เช่นกัน

แบรนต์ ยอดชุปโก้

นิทานนานาชาติ

เสื่อสมิง

(นิทานมลายู)

เรื่องพรานเสื่อควานิทาน
อาฟริกากลาง ที่ได้เล่ามาแล้ว
ได้กล่าวถึงพราน ที่กลายเป็น
เสื่อควเพราะ ได้กินยาจากหมอ
วิเศษนั้น ต้องถือเป็นเสื่อสมิง
เพราะเข้าลักษณะที่คนอาจกลายร่าง
เป็นเสื่อ แล้วเสื่อก็กลับกลายร่าง
เป็นคนได้ดังเดิม นิทานมลายูเรื่องนี้
ก็กล่าวถึงคนที่เก่งกล้าสามารถ
กลายร่างเป็นเสื่อได้ทำนองเดียวกัน
นี้ ดังที่เซอร์ฮิว คลิฟฟอร์ด เล่าไว้
ดังนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ได้มี
พ่อค้ามาจากโกโรนิจในสุมาตราค้า
ขายยังตำบลที่เรียกว่าหุบเขาสลิม
พ่อค้านี้เรียกกันว่า ฮะยี อาลี มีลูก
ชายสองคน คนโตชื่ออับลู
ราห์มาน คนเล็กชื่ออาบาต คน
ทั้งสามเดินบุกป่าฝ่าดงหอบไพร่
มากมายมาขายตามหมู่บ้านต่างๆ
จนในที่สุดได้มาถึงยังตำบลนี้ ตาม
พ่อลูกชายของหมดคนจนแล้ว แต่
เกิดพอใจสถานที่ไม่อยากจะกลับไป
ในที่สุดก็ได้ซื้อที่ปลูกบ้านอยู่ และ
ช่วยกันปลูกมะพร้าวและทำนา ฮะยี
อาลีกับลูกชายทั้งสองเป็นคน
ประพฤติดี มีชีวิตอยู่อย่างเรียบง่าย
และตั้งหน้าทำมาหากิน ในไม่ช้าก็

ร่ำรวย มาถึงระยะนี้ฮะยี อาลีก็แสดง
ให้ใครๆรู้ว่าตนต้องการจะแต่งงาน
บรรดาพ่อแม่ที่มีลูกสาวต่างก็หวังว่า
ฮะยี อาลีจะเลือกลูกสาวของตนเป็น
เจ้าสาว

แต่แล้วปรากฏว่าฮะยี อาลีเลือก
ฟาติมะห์ ลูกสาวคนยากจนที่อยู่ใน
หมู่บ้านใกล้เคียง ฟาติมะห์เป็นคน
สวย ร่าเริง และทำงานแข็ง เมื่อ
การเลี้ยงอย่างใหญ่โตในการแต่งงาน
ได้สิ้นสุดลง เจ้าสาวก็ได้มาอยู่ที่
บ้านเจ้าบ่าว ซึ่งออกจะเป็นเรื่องผิด
ธรรมเนียม เพราะตามธรรมเนียม
นั้น เจ้าบ่าวจะต้องมาอยู่บ้านพ่อตา
แม่ยายชั่วระยะหนึ่ง แต่ฮะยี อาลี
เพิ่งปลูกบ้านใหม่ ใหญ่โตสวยงาม
หญิงสาวย่อมอยากอยู่บ้านสวยๆ
อย่างนั้นมากกว่าบ้านคนจนๆอย่าง
บ้านของตนจึงได้ยอมทำตาม แม้
ว่าจะผิดธรรมเนียม แต่หญิงสาวได้
อยู่ในฐานะภรรยาของฮะยี อาลีได้
เพียงสามวันก็วิ่งกลับมาเคาะประตู
บ้านพ่อแม่ตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง เมื่อ
ตัวตื่น ปากคอสนั้นขณะที่เล่าเรื่องให้
พ่อแม่ฟัง ฟาติมะห์เล่าว่า เมื่อแรก
ตนเข้าไปอยู่ในบ้านฮะยี อาลีผู้สามี
ก็รู้สึกสบายใจที่ทั้งสามคนพ่อลูกมี
น้ำใจดีต่อตน แม้ว่าในวันแรกจะ

หุงข้าวและล้างหมับบ้าง ฮะยี อาลี
ก็ยังไม่ว่าอะไร ไม่ด่าว่าสักคำ และ
ที่ตนหนีมานั้นก็หาใช่เพราะสามีไม่
มีเมตตาต่อตนไม่ แต่ด้วยเหตุอื่น
ซึ่งหัวเด็ดต้นขาดอย่างไรก็ตาม ตน
ไม่มีวันยอมกลับไปอยู่กับสามีดังเดิม
อีก สาเหตุก็คือสามีของตนนั้นเป็น
เสื่อสมิง

“ลูกรู้ได้อย่างไรว่า ฮะยี อาลี
เป็นเสื่อสมิง” พ่อแม่ของฟาติมะห์
ถามลูกสาว

“ตอน แรกลูกก็ยังไม่รู้”
ฟาติมะห์เล่า “แล้วก็ไม่สงสัยด้วยที่
ตอนเช้าเมื่อสวดมนต์จบแล้ว ฮะยี
อาลีต้องหาเรื่องออกนอกบ้าน กว่า
จะกลับมาที่ฟ้าเกือบสว่างแล้ว ลูกเอง
ไม่รู้ว่าเขากลับมาตอนไหน มารู้อา
ก็ต่อเมื่อเห็นเขามาอนอยู่ข้างๆแล้ว
เป็นอยู่อย่างนั้นมาได้ ๒ คืน ครั้น
ถึงคืนที่สาม ลูกเกิดตื่นกลางดึก
เมื่อได้ยินเสียงกุกกักข้างนอก ก็รู้
ได้ว่าฮะยี อาลีคงกลับมาแล้ว จึงได้
รีบไปถอดกลอนประตู ขณะนั้น
พระจันทร์แผ่แสงเมฆเข้าไปแล้ว แต่ก็
ยังมีแสงเรืองๆพอเห็นได้ และสิ่งที่
ลูกเห็นก็ได้ทำให้ถึงกับยืนตะลึง
ตัวสั่นด้วยความตกใจกลัว เพราะ

(อ่านต่อหน้า ๑๖๑)

เราเองบ้างเลยหรือคะ”

อาร์ณย์ไม่ได้ตอบในทันที แต่ดูเหมือนคำตอบของเขามืออยู่อย่างชัดเจนแล้วในดวงตา พรึมรู้คำตอบของอาร์ณย์ดี โดยไม่ต้องมีการพูดอะไรออกมาสักคำเดียว

“ทำไมไม่พูดถึงคิดว่าอาร์ณย์ชอบฉัน...” พรึมถามเสียงแผ่วเบา คล้ายกับรำพึงกับตัวเอง มากกว่าพูดกับอีกฝ่ายหนึ่ง

“เพราะเขาพูดออกนะซี” อาร์ณย์ตอบด้วยเสียงราบเรียบ

(อ่านก่อนฉบับหน้า)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ตรงหัวบันไดนั่นเอง มีหัวเสาพาดอยู่ ลูกเห็นลายพาดกลอนเป็นแถบใหญ่ได้ฉูดฉาดเจิดจ้า เห็นจนกระทั่งหมวดที่แจ่มเหมือนลวด เห็นพื้นอันขาวแหลมคม แล้วก็เห็นตาสีเขียวเป็นมันวาวดูน่ากลัว ส่วนอันเล็บที่เล็บขาวงมเกาะอยู่ที่ขยับันใด

“ขณะนั้นลูกขึ้นทางเสือนั้น เพียงกรงวาท่าน ความตกใจที่แลเห็นเสือนั้นน่ากลัวโดยไม่คิดฝันทำให้ลูกขยับ ก้าวขาไม่ออก ร้องก็ไม่ออก ได้แต่จ้องดูเสื่อที่อยู่แค่มือเอื้อม เสือนั้นค่อยๆ กลายร่างไปช้าๆ หน้าเสื่อค่อยๆ กลายไปๆ เหมือนลมพัดนำเงาจนเป็นระลอก แล้วก็ปรากฏเป็นหน้าของชะยี่ อาลัษัดขนกๆ ไม่ผิดกับหน้าคนดำนาที่ค่อยๆ โผล่ขึ้นเหนือหน้า อักอิดใจเดียว ลูกก็แลเห็นเป็นร่างชะยี่ อาลัษัดขนกๆ บานมา เพียงเท่านั้นเอง ลูกก็กระโจนบันไดแผ่นหน่อออกจากบ้าน บุกป่าฝ่าดงกลับมายามานแหละ”

ด้วยความกลัวถึงขีดสุดทำให้ฟาติมะห์สามารถบุกป่ามาในเวลา

ที่ผ่านได้ เพราะแม้แต่ในเวลากลางวันยังไม่มีผู้หญิงคนไหนกล้าทำ แต่ฟาติมะห์กลัวสามีของตนเสียยิ่งกว่ากลัวสัตว์ร้ายในป่าเสียอีก กว่าจะถึงบ้านพอ เสือผ่าก็ฉีกขาด เนื้อตัวก็เป็นรอรอยเพราะถูกหนามเกี่ยวและชุ่มโชกด้วยน้ำค้างตามใบไม้ใบหญ้า เดินไปล้มลุกคลุกคลานไปเพราะสะดุดเถาวัลย์บ้าง สะดุดตอไม้บ้าง เรื่องที่ฟาติมะห์เล่าได้แพร่สะพัดไปตามหมู่บ้านต่างๆ โดยรวดเร็ว พวกพ่อแม่ผู้หญิงที่เคยอยากจะหาลูกสาวของตนให้ชะยี่ อาลัษัดแอบดีใจที่ตนไม่ได้ยกลูกสาวของตนให้ แล้วก็พากันบอกพ่อแม่ของฟาติมะห์ว่าตนนึกไว้ก่อนแล้วว่าเธอจะต้องเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น

ข้างฝ่ายชะยี่ อาลัษัดเมื่อเมยหนีไปแล้วก็ไม่ได้มาตามเมยกลับคืนไป พวกชาวบ้านต่างพากันปลื้มตัวออกห่าง สามพ่อลูกไม่รู้จะพูดกับใคร จึงเท่ากันอยู่แต่ลำพังตัวเอง แต่เรื่องของเสื่อสมัยไม่ได้ยกลูกอยู่เพียงนี้ ยังมีเรื่องเล่าต่อไปอีกว่า

คืนวันหนึ่งควายหนุ่มตัวหนึ่งของหมู่บ้านมัตซาละห์เกิดถูกเสื่อกัดตาย เจ้าของควายรู้เข้าก็ไม่พูดจาบอกเล่ากับใคร แต่ไปคิดทำร้ายกลดักเสื่อ เพราะเชื่อว่าเสื่อคงจะกลับมากินควายต่อ ด้วยว่าเพิ่งกินไปได้ ๒-๓ คำเท่านั้น ถ้าเสื่อมากะทบแล้วที่ผูกพันติดไว้ กระสุนจะต้องแล่นจากบันไปถูกเสื่อบาดเจ็บหรือถึงกับตายได้แน่นอน แต่คืนวันนั้นปรากฏว่าไม่เสี่ยงเป็นดังเลย กลับไปดังในคืนวันรุ่งขึ้น ตอนก่อนฟ้าสางราวหัวโหม่งหรือสองหัวโหม่ง ผู้ใหญ่บ้านมัตซาละห์ได้ยินเสียงบันก็เชือดได้แน่ๆ อย่างไรเสีย ผู้ไป

กระทบไปกับคนมีเสียงดังลั่นนั้นต้องเป็นเสื่อแน่ๆ และถ้าเสื่อเพียงได้รับบาดเจ็บ ยังไม่ถึงตาย การไปเผชิญหน้าในตอนดึกคืนเช่นนั้นย่อมไม่ปลอดภัยนัก ผู้ใหญ่บ้านมัตซาละห์คิดได้เช่นนั้นแล้ว จึงได้นอนต่อไปจนกระทั่งเช้า

เช้าวันรุ่งขึ้นผู้ใหญ่บ้านก็ได้รวบรวมผู้คนออกติดตามหาเสื่อที่ได้รับบาดเจ็บ บรรดาหมู่บ้านต่างก็เต็มใจออกไปผจญภัยด้วย คณะของผู้ใหญ่บ้านจึงมีคนรวมกันเกือบโหลหนึ่ง ต่างมีหอกมีกริชมีบันสองกระบอง เมื่อได้ไปถึงที่ที่ผู้ใหญ่บ้านทำร้ายกลไว้ ก็เห็นได้ชัดว่าเสื่อได้กลับมากินควายที่ตนฆ่าไว้ และได้ไปเหยียบไปบนที่แรวนน แลเห็นเลือดหยดอยู่บนหญ้า แสดงว่าเสื่อได้รับบาดเจ็บ คณะผู้ใหญ่บ้านจึงตามรอยเสื่อไป ซึ่งดูไม่ยากเพราะมีรอยเท้าเสื่อเพียง ๓ รอย ขาอีกข้างหนึ่งของเสื่อคงถูกบันบาดเจ็บใช้ไม่ได้จึงไม่เห็นรอย ส่วนรอยเท้าเสือนั้นมีเลือดหยดเป็นทางไป คณะติดตามเสื่อก่อยๆ ไปเข้าาระมัดระวังเพราะเสื่อได้รับบาดเจ็บนั้นอันตรายนัก ถึงจะเหลือเพียง ๓ ขาก็กระโจนเข้าใส่ได้ อาจฆ่าศัตรูลงได้ก่อนที่มันจะตาย

รอยเสื่อที่แลเห็นนั้นไปตามแนวฝั่งแม่น้ำเหนือหมู่บ้านของผู้ใหญ่บ้านมัตซาละห์ไปราวร้อยสองร้อยหลา แล้วรอยเสื่อก็กวักกลับเข้าไปในป่า อักราวครึ่งไมล์ ก็ได้มาถึงทางแคบ ผู้ใหญ่บ้านเห็นเช่นนั้นก็หันมากระซิบถามลูกบ้านในคณะของตนว่า

“รู้ไหม พี่น้อง ว่ารอยนี้จะไปถึงไหน”

คนเหล่านั้นไม่ตอบ แต่ก้มหัว
เป็นเชิงร่ำรอยเสื่อไปทางไหน จะ
สิ้นสุดลงที่ใด ผู้ใหญ่บ้านก็ถามต่อ
ไปว่า “พี่น้องเห็นเป็นอย่างนี้ จะ
ติดตามต่อไปได้ไหม” คนเหล่านั้น
ก็ตอบว่า “แล้วแต่ผู้ใหญ่เอะ
ผู้ใหญ่ว่าอย่างไรเรากว่าอย่างนั้น
แหละ จะไปทางไหน เราก็จะไป
ด้วย”

“ดีละ ถ้าอย่างนั้นก็ตามเรา
มา”

แล้วคณะติดตามรอยเสื่อก็ตาม
ต่อไป เพิ่มความระมัดระวังยิ่งกว่า
ก่อน รอยเสื่อที่พากันตามมานั้น
ในที่สุดก็มาถึงวัดเห็นอยู่ในหมู่ไม้
ผู้ใหญ่บ้านชี้ให้คนของตนดูหยด
เลือดบนหญ้า ที่เบนทางไปจนถึง
ประตูวัด และตรงที่วางหน้าบ้าน
นั้น ก็มีรอยหยดการาบไป เพราะมี
ของหนักๆ หล่นลงไปทับ และที่
ตรงนั้นก็มีเลือดอยู่เต็ม

“ดูซิ” ผู้ใหญ่บ้านชี้ให้ลูกบ้าน
ดูอีก แล้วพูดว่า “มาเอะ เข้าไป
ในบ้านกัน”

พูดแล้วก็พาพวกชนบ้นได้เข้า
ไปในบ้านที่ชะยี่ อาลีเพิ่งปลูกได้
เพียงเดือนสองเดือน ก่อนที่จะ
แต่งงานกับฟาดิมะห์ ครั้นชนบ้นได้
ไปถึงห้องข้างนอก ก็ได้เห็นอาบาส
ลูกคนเล็กของชะยี่ อาลีนั่งขัดสมาธิ
อยู่ คนเหล่านั้นพากันนั่งลงบนเสื่อ
เมื่อทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว
ผู้ใหญ่บ้านก็พูดขึ้นว่า “ข้ามาหาพ่อ
ของเจ้า อยู่บ้านหรือเปล่า”

“อยู่” อาบาสตอบ

“ถ้าอย่างนั้นช่วยไปบอกที่ชี้ว่า
ข้ามาหา”

“พ่อไม่สบาย” อาบาสพูด
อย่างไม่ค่อยเป็นมิตรด้วยนัก ได้ยิน
เช่นนั้นก็มีเสียงฮือฮาดังมาจากคณะ
ติดตามเสื่อ ผู้ใหญ่บ้านก็ถามต่อไป
อีกด้วยท่าทางเกรงใจว่า

“แล้วเลือดอะไรนะที่อยู่ใน
กองหญ้าที่ตรงหน้าบ้าน”

“เราฆ่าแพะเมื่อคืนนี้” อาบาส
ตอบ

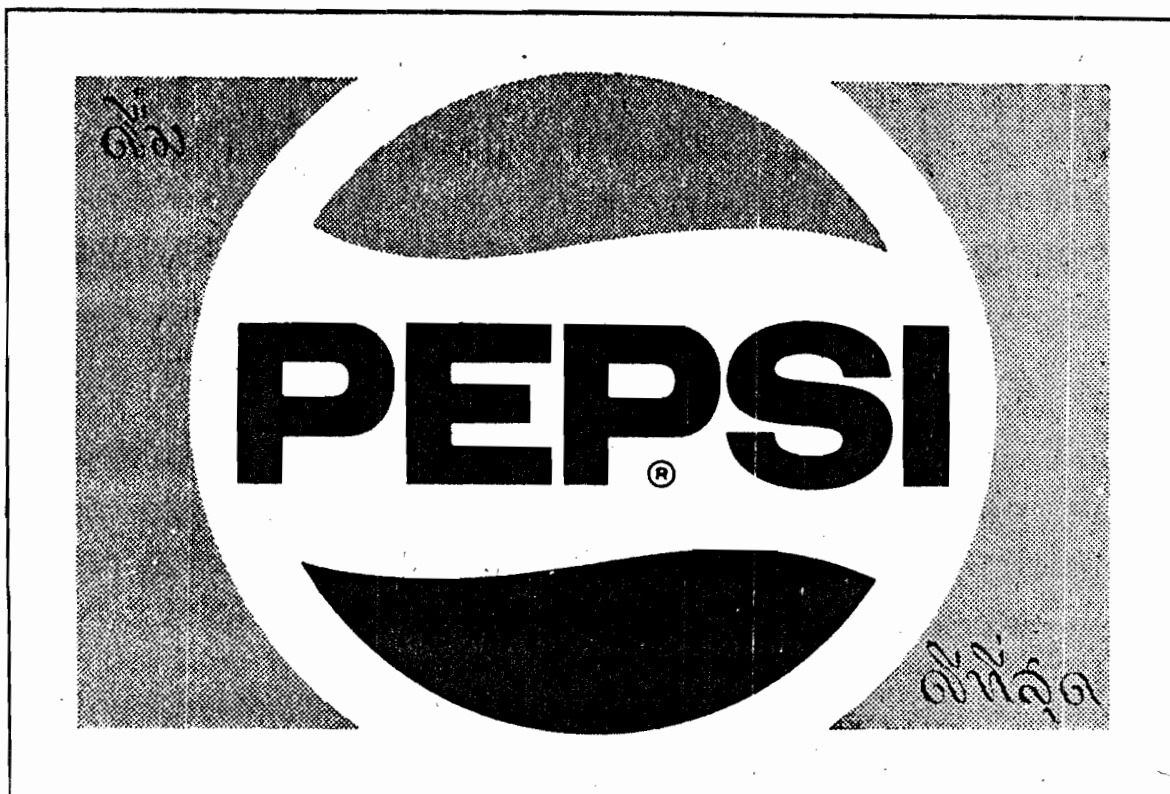
“เออ ดีละถ้าอย่างนั้นก็มีหนัง
แพะไหม ข้าอยากได้ไปขึ้นหนัง
กลองใหม่ ข้าจะขอซื้อ”

“หนังนั้นใช้ไม่ได้หรอก เรา
เลยโยนลงแม่น้ำไปแล้ว” อาบาส
ตอบ และผู้ใหญ่บ้านมัตซวละห์ก็ยัง
ไม่พอใจคำตอบ คงถามอีกว่า

“พ่อเจ้าเป็นอะไรไป อาบาส”

“พ่อเจ็บ” มีเสียงตอบดังมา
จากหลังม่านประตูที่เปิดไปยังห้อง
ข้างใน อับดุลราห์มานลูกชายคนโต
ร้องบอกออกมา ในมือถือดาบ
หน้าตาก็บึ้งตึงจนน่าเกลียด อับดุล-
ราห์มานพูดสำเนียงชาวโกรินจิ
อย่างห้วนๆ ว่า

“พ่อเจ็บ ผู้ใหญ่ เสียงพูดของ
ท่านรบกวนพ่อ รุ้ไหม พ่อจะนอน”

บรรจบ พันธุเมธา 132 ลง 38 16 ธ.ค. 2522

นิทานนานาชาติ

๑ แก้วสารพัดนึก

(นิทานแปล)

นิทานทำนองนี้ที่เล่าถึงแมวหมา กับหนู ช่วยหาของสำคัญ ของวิเศษที่หายไป มาคืนให้เจ้านายของตนได้นั้น มีเล่ากันหลายอันด้วยกัน แม้รายละเอียดจะต่างไปบ้าง แต่สาระสำคัญของเรื่องคงคล้ายคลึงกัน ดังเรื่องหนึ่งที่เคยสรุปลาล เล่าไว้ต่อไปน

ครั้งหนึ่งมีขุนนางสองคน เมื่อพอสิ้นชีวิตลงได้นำทรัพย์สินสมบัติของพ่อมาแบ่ง และต่างก็ได้เงินคนละ ๔๐๐๐ รูปีเท่ากัน น้องชายเมื่อได้รับส่วนแบ่งของตนแล้วก็ออกเดินทาง

ไปแสวงโชคในโลกกว้าง เมื่อได้เดินทางท่องเที่ยวไปตามที่ต่างๆ วันหนึ่งชายหนุ่มก็ได้มาถึงป่าแห่งหนึ่ง และได้พบฤษัษราคนหนึ่งกำลังบำเพ็ญตบะอยู่ ชายหนุ่มได้บอกแก่ฤษัษรานี้ว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เฒ่า บัดนี้ข้ามีเงินเป็นสมบัติของข้าอยู่สี่พันรูปี ข้าควรจะนำไปทำอะไรดี ขอท่านได้โปรดช่วยแนะนำด้วย”

ฤษัษรามองหน้าชายหนุ่มแล้วพูดว่า

“โอ๊ะ จะมาขอคำแนะนำเปล่าๆ ได้อย่างไร ต้องมีคำบวการบ้างจึงจะควร”

“ท่านผู้เฒ่าจะเรียกร่องเงินสักเท่าไรเล่า” ชายหนุ่มถาม

“ทั้งสี่พันรูปีทั้งหมื่นและตกลงไหม”

ได้ยินเช่นนั้นแทนที่จะขัดข้องลังเลใจ ชายหนุ่มกลับตกลงที่จะมอบเงินให้ทั้งหมดแต่โดยดี ถือเป็นคำคำแนะนำ และคำแนะนำราคาสี่พันรูปีที่ฤษัษราแนะนำมามีดังนี้

“ข้อหนึ่ง เจ้าจงไปหาหมาตัวหนึ่ง เอาไว้เป็นสมบัติของเจ้า

ข้อสอง เจ้าจงไปหาแมวมาตัวหนึ่ง เอาไว้เป็นสมบัติของเจ้า

ข้อสาม เจ้าจงไปหาหมาตัวหนึ่ง เอาไว้เป็นสมบัติของเจ้า”

ชายหนุ่มรับคำแนะนำมาแล้วก็จ่ายเงินไปหมดทั้งสี่พัน แล้วออกเดินทางต่อไปเพื่อเสาะแสวงหาสัตว์ทั้งสามประเภทนั้น ซึ่งก็หาได้ไม่ยากเลย ต่อจากนั้นทั้งคนทั้งสองก็ได้ออกเดินทางต่อไปจนถึงถ้ำธารแห่งหนึ่ง และขณะที่กำลังจะข้ามสะพานอยู่นั้น ชายหนุ่มแลเห็นงูใหญ่ตัวหนึ่งถูกน้ำที่ไหลเชี่ยวกรากพัดพาไป ชายหนุ่มเกิดความรู้สึกเวทนาใหญ่โต จึงโจนลงไปในน้ำ และช่วยชีวิตงูตัวนั้นไว้ได้ บังเอิญงูนั้นหาใช่งูธรรมดาไม่ แต่เป็นนาค

จอมทอของนาค

โอรสพญานาคที่ชื่อเสนานก เมื่อได้รับความช่วยเหลือเช่นนั้น ก็รู้สึกบุญคุณของชายหนุ่มถึงกับพาลลงไปยังเมืองบาดาล ไปเฝ้าเสนานก พระบิดาของตน และเสนานกก็ได้ประทานแก้วมาให้ชายหนุ่มดวงหนึ่งซึ่งไม่ใช่แก้วธรรมดา แต่เป็นแก้วสารพัดนึกซึ่งไม่ว่าจะนึกอะไรเป็นสมปรารถนาทุกประการ

ชายหนุ่มได้จากเสนานกและโอรสเดินทางต่อไป และได้มาถึงถ้ำธารอีกแห่งหนึ่ง ขณะที่กำลังลุยน้ำข้ามถ้ำธารอยู่นั้นเอง แก้วสารพัดนึกดวงนั้นก็ได้หล่นลงไปใต้น้ำ ชายหนุ่มพยายามหาดวงแก้วของตนหาเท่าไรก็ไม่พบบพบ จึงเดินล่องไปทางปลายน้ำ ก็ได้เห็นคนหาปลาคนหนึ่งกำลังเหวี่ยงแหจับปลาอยู่ ชายหนุ่มจึงขอซื้อปลาที่ชายหาปลาจับมาได้ทั้งหมด เมื่อได้ปลามาทั้งหมดแล้วก็จัดการผ่าท้องปลาดูทุกตัว จนกระทั่งได้พบตัวที่กลืนแก้วดวงนั้นไป ขณะที่ชายหนุ่มกำลังหัวทางปลาอยู่นั้นก็ได้มีนกอินทรีตัวหนึ่งถลางลงมาและโฉบเอาปลาตัวนั้นไปเสียฉับ ชายนั้นเสียดวงแก้วนั้นเป็นที่สุดเพราะตนได้พากเพียรค้นหาจนแทบจะล้มประดาตายกว่าจะได้คืนมา (ต่อหน้า ๑๒๐)

แก้วสารพัดนึก

สัตว์ทั้งสามเมื่อเห็นนายของตนเสียของสำคัญไปเช่นนั้น ต่างก็ปรึกษาหารือกันว่าควรจะช่วยเหลือนายนำดวงแก้วมุกกันให้อย่างไรดี ในที่สุดได้ตกลงกันว่า

“แมว เจ้าต้องไปนอนที่กลางทุ่งนะ นอนนิ่งๆอย่ากระตุกกระคิก ทำให้เหมือนนอนตายอยู่ในทุ่งทีเดียว ข้ากับหมาจะซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ใกล้ๆ”

แล้วแมวก็ทำตามคำของสหายทั้งสอง ขณะที่แมวอนอนทำเป็นตายอยู่นั้น ไม่ช้าก็ได้มีคนอินทรีมาบินวนเวียนดูลาดเลา ครั้นเมื่อเห็นแมวนอนนิ่งเหมือนนอนตายจริงๆ แล้วก็กลางมา ทั้งแมวและหมาก็กระโจนเข้าใส่ นกอินทรีไม่ทันรู้ตัวก็ตกใจพลอยปลาตกบอยให้หล่นลง หนูรีบไปฉวยปลามาได้นำไปให้นายของตนฆ่าท้องเอาแก้วสารพัดนึกออกมา

เมื่อได้แก้วสารพัดนึกแล้ว ชายหนุ่มก็รีบกลับบ้านสวยงาม และได้แต่งงานกับผู้หญิงสาวสวย และได้อยู่ด้วยกันมาอย่างมีความสุข จนกระทั่งวันหนึ่งคนทั้งสองเกิดทะเลาะกัน เมียของชายนั้นโกรธผัวของตนอย่างยิ่ง จึงได้ออกจากบ้านไป และได้ไปแต่ตัว ยังนำแก้วสารพัดนึกของผัวตนไปเสียด้วย เมื่อไม่มีแก้วสารพัดนึก ชายหนุ่มก็ยากจนลงไปทันที ดังนั้นจึงจำเป็นต้องเที่ยวติดตามหาตัวเมียของตนให้พบ

ชายผู้นั้นออกติดตามเมียของตนพร้อมด้วยสัตว์ทั้งสาม เป็นเวลาตั้งหลายวันจึงได้มาที่บ้านที่เมียของตนพักอยู่ แมวกับหนูเล็ดลอดเข้า

ไปในบ้านเพื่อค้นหาว่าดวงแก้วซุกซ่อนอยู่ที่ไหน และปรากฏว่าหญิงนั้นอมดวงแก้วไว้ในปาก แมวกับหนูจึงให้หมาเฝ้าไว้หน้าห้อง ส่วนตนเข้าไปในห้องที่หญิงนั้นนอนหลับอยู่ หนูเอาหางของตนแหย่เข้าไปในจมูกหญิงนั้น หญิงนั้นตกใจตื่นและจามเสียงดังสนั่น ดวงแก้วก็หลุดออกมาจากปาก แมวเห็นเช่นนั้นรีบฉวยดวงแก้วนั้นแผ่นเดียว ออกทางหน้าต่าง และนำไปให้นายของตน และชายนั้นก็ได้อยู่กับสัตว์ทั้งสามอย่างมีความสุขพร้อมด้วยแก้วสารพัดนึกกัน ♥

ศิลปภาพถ่าย

ต่อจากนั้นก็มอบให้เจ้าของบ้านแต่ละบ้านรับไป บ้านไหนเล็กก็รับคนกลุ่มน้อย บ้านไหนใหญ่ก็รับคนกลุ่มใหญ่ไป เจ้าของบ้านจะพาแขกเดินไปถึงบ้านของตัว พอถึงบ้านก็ให้น้ำร้อนน้ำเย็นมาต้อนรับ พาคนในบ้านมานำให้รู้จัก คนนี้เป็นภรรยา คนนี้เป็นน้องเป็นลูก... พอครบแล้วจึงจัดที่หลับที่นอนให้ตามที่มี บอกตำแหน่งห้องน้ำห้องทำให้รู้ว่าอยู่ที่ไหน ต่อจากนั้นก็เชิญพักผ่อนกินตามอัธยาศัย กินบ่ว่าสะดวกและอร่อยดี

พอเราเข้าที่พักก็นับเรียบร้อยก็ได้เวลาพักผ่อน ถึงเวลาที่ต้องอาบน้ำ การอาบน้ำทำได้สองอย่างอย่างหนึ่งอาบที่บ้าน เขามีบ่อน้ำกลางแจ้งให้พองน้ำอาบกันเอง อีกอย่างก็เดินไปอาบกันในแม่น้ำ ส่วนมากคณะเราเลือกเอาอย่างหลัง เพราะการอาบน้ำในห้องน้ำมันเป็นภาวะที่แสนจะชินชา สู้ลงไปลอยคอ

ในลำธารไม่ได้ มันน่าสนุก แปลกใหม่ ชุ่มฉ่ำชื่นใจ และเป็นโอกาสที่หาไม่ได้ง่ายนัก

เสร็จจากการอาบน้ำก็ถึงเวลาอาหาร การเลี้ยงอาหารเขาใช้วิธีมอบให้เจ้าของบ้านที่อยู่ใกล้ๆ เป็นผู้รับเหมาทำอาหารเลี้ยงทั้งคณะ อาหารที่เขาทำเลี้ยงเป็นอาหารแบบพื้นบ้านของเขา หากแต่ปรุงรสให้เป็นไทยๆหน่อย มีทั้งแกงเผ็ด แกงจืด ผักต้ม พวกเนื้อสัตว์ก็มีหมูไก่ ปลาชิ้นพื้น เรื่องอาหารที่รับประทาน ไม่ว่าจะทำกันแบบไหนพอได้แปลกถิ่นผัดที่เห็นชนิดหัวหน่อย เป็นอร่อยไปทั้งนั้น เห็นอิมแปดกันไปทุกคน

ที่นี้ก็ถึงรายการสำคัญ พิธีต้อนรับแขกของหมู่บ้านชาวไทยใหญ่ เขาจัดขึ้นที่ลานบ้านของผู้ใหญ่บ้าน กลางลานมีตะเกียงเจ้าพายุจุดสว่างอยู่หลายดวง ชาวบ้านมาตั้งวงล้อมกันตั้งแต่หัวค่ำ ลูกเล็กเด็กน้อยและผู้ใหญ่มารวมกันหมด คูท่ามาสนุก

รายการของเขาเริ่มด้วยผู้ใหญ่บ้านออกมากล่าวต้อนรับแสดงความยินดีที่พวกเรามาเป็นแขกอยู่พักแรมที่หมู่บ้านของเขา ต่อจากนั้นก็ถึงรายการแสดงฟ้อนรำหมู่ประกอบดนตรีพื้นเมือง เราฟังภาษาพื้นเมืองไม่เข้าใจ แต่ก็มีความน่าสนใจที่บรรยายโดยแปลเป็นภาษาไทยให้ฟัง ตามเนื้อเพลงเขาอธิบายว่า เขามาจากแสนหวีเป็นไทยใหญ่ มาอาศัยอยู่ที่บ้านใหม่หมอกจาม ได้อยู่เย็นเป็นสุขก็ด้วยพระเมตตาบารมีของเจ้าพ่อหลวง บัดนี้เขาเป็นคนไทย

บรรจบ พันธุเมธา ๖๓๒ ๓๖๖ ๓๘ ๔๓ ๕๑-๔๕๔

นิทานนานาชาติ

๑

กึ่งทอง

(นิทานเวียดนาม)

นิทานเรื่องนี้มีแต่แมวกับหนู ไม่ได้กล่าวถึงหมาด้วย การตามหาสิ่งที่หายไปก็มีลักษณะต่างกับเรื่องที่เล่าไว้คราวที่แล้ว เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งเป็นเศรษฐีร่ำรวยมาก เศรษฐีเลี้ยงแมวไว้ตัวหนึ่ง เป็นแมวสวยงามน่ารักมาก เศรษฐีรักแมวตัวนี้เหลือเกิน จึงเลี้ยงดูเป็นอย่างดี แมวได้กินอิ่มหลับฝัน ก็รักนายของตนอย่างยิ่งเช่นเดียวกัน

วันหนึ่งเศรษฐีผู้นี้ได้เรียกช่างทองมาให้ทำกึ่งทองให้ตนตัวหนึ่ง ช่างทองนั้นชำนาญมาก จึงทำกึ่งทองตัวนั้นดูเกือบเหมือนกึ่งจริงๆ เศรษฐีพอใจเป็นอันมาก ไม่ว่าจะไปทำใด เป็นต้องนำติดตัวไปด้วย แต่แล้วอยู่มาวันหนึ่ง เศรษฐีเกิดลืมนำติดตัวไปด้วย เมื่อตอนที่จะออกไปข้างนอก ครั้นกลับมาถึงบ้านแล้วไม่เห็นกึ่งทองตัวนั้น เทียวหาจนทั่วบ้านแล้วก็หาเห็นไม่ เศรษฐีจึงได้เรียกแมวมาน่า พลาญพูดว่า

“เจ้าแมวเอ๊ย เจ้าอยู่บ้านเฝ้าบ้านอย่างไร จึงปล่อยให้กึ่งทองของข้าหายไปได้ เจ้าต้องรู้ว่าใครเป็นคนเอากึ่งทองไป ไป ไปหา

ให้ได้นะ ถ้าหาไม่ได้ข้าจะลงโทษเจ้า”

“ข้าไม่รู้จริงๆ ว่ากึ่งทองของท่านอยู่ที่ไหน แล้วอยู่ๆ ก็เกิดหาย” แมวพูด “แต่ไม่เป็นไรหรอก ข้ารู้จักหนูตัวหนึ่งที่อยู่ในบ้านนี้และข้าก็ชอบหีบฉวยเอาสิ่งของต่างๆ ไปอยู่เสมอ ข้าจะไปลองถามเขาดูว่าเห็นกึ่งทองของท่านบ้างหรือไม่”

พูดแล้วแมวก็ตามหาหนู เมื่อพบแล้วก็พูดว่า

“กึ่งทองของเจ้านายข้าหายไปแล้ว ข้าพาไปซ่อนไว้ที่ไหน ถ้าเอาไปใส่ก็รับเอากลับมาคืนเสียดีกว่านี้นะ ไม่อย่างนั้นข้าจะกินเจ้าเสีย”

“ข้าไม่ได้เอาไป” หนูแย้ง “แต่ข้ารู้ว่าใครเอาไป เมื่อวานนี้ขณะที่เจ้านายของท่านไม่อยู่ ช่างทองได้มาที่บ้าน เมื่อเห็นกึ่งทองอยู่ก็เลยฉวยเอาไป ไปซ่อนไว้ที่นั่น ช่างทองด้วยกัน ข้าจะไปกับท่านด้วย จะได้ไปช่วยกันค้นหาเสียก่อนว่ามันอยู่ที่ไหน”

แล้วแมวกับหนูก็นอกเดินทางไปด้วยกัน ต้องเดินตั้งไกลจึงได้มาถึงแม่น้ำ ต้องว่ายน้ำไปจึงจะถึงบ้านชายนั้น เมื่อถึงแล้ว หนูก็นอนหลับ แต่ลำพัง ให้แมวคอยอยู่ข้างนอก

หนูเข้าไปเที่ยวค้นหาทุกซอกทุกมุมในบ้านนั้น ในที่สุดก็ได้มาพบหีบเสื้อผ้าเข้าในหนึ่ง หนูกินว่า

“กึ่งทองเห็นจะอยู่ในหีบเสื้อละมัง ไม่ได้การ ต้องเจาะหีบใบนี้ดู” แล้วก็มุดเข้าข้างใน ก็ได้พบกึ่งทองอยู่ในหีบใบนั้น หนูก็นำออกมาโดยเร็ว มีกึ่งทองคาบออกมาในปากด้วย แล้วนำเอาไปมอบให้แมว แมวดีใจเป็นอย่างยิ่ง จัดการอมกึ่งทองไว้ในปาก แล้วแมวกับหนูก็นอนหลับกันที่ข้างแม่น้ำใกล้บ้าน แต่เจ้านายของเขากลับมาหาว่านอนหลับอยู่คนเดียว กึ่งทองก็หลุดออกจากปากแมว หล่นลงไปแม่น้ำ แมวร้องลั่นว่า

“ตายแล้ว กึ่งทองหล่นลงไปแม่น้ำแล้ว เราจะดำน้ำไปค้นหาเราก็คงไม่เป็น จะทำอย่างไรกันดี”

ทันใดนั้นก็ได้รับปลาโตออกมาจากแม่น้ำ แมวเห็นเช่นนั้นก็กระโดดจับปลาตัวนั้นได้อีก แล้วพูดว่า

“ข้าทำกึ่งทองห่อไว้ในปาก ตกน้ำหล่นหายไป เจ้ากึ่งทองเข้าไปในน้ำไหม ถ้าเช่นนั้นรีบคายออกมา แล้วเอามาคืนข้า ไม่เช่นนั้นข้าจะกินเจ้าเสีย” (อ่านต่อหน้า ๑๖๖)

วงศาคณาญาติ

รกร้อย

ทุกที่ ครั้นหลุดปากออกไปแล้ว
ได้แต่เสียใจทุกครั้งอีกเหมือนกัน

“เราเลิกพูดกันเถอะ ป๊อด”
พริ้มพูดเสียงอ่อนลง “ไม่มี
ประโยชน์อะไรหรอกที่จะเถียงกัน
ให้พ่อแม่เราตกลงกันเองดีกว่า ใน
เมื่อเป็นเรื่องของผู้ใหญ่เขา ไม่ใช่
เรา”

ตาป๊อดไม่ตอบ แต่ทำสีหน้า
ให้รู้ว่าไม่ได้มีความรู้สึกดีกับแม่แต่
น้อย แล้วก็เดินคอแข็งผละออกไป
จากพริ้ม โดยไม่พูดอะไรสักคำ
แทนการบอกว่า ‘ฉันยังไม่หาย
โกรธนะ’

พริ้มได้แต่มองตามตาป๊อดด้วย
ความอ่อนใจ

เหมือนนั้นพริ้มมีโอกาสรียน
ศัพท์เพราะตามใจสมัครสองสามวิชา
พริ้มจึงเลือกเรียนวิชาที่คิดว่าสนุก
โดยไม่เอาหน่วยกิต เพื่อจะได้ไม่
พะวงเกินไปกับสอบหรือรายงาน
พริ้มเรียนเกี่ยวกับทฤษฎี และ
เรียนวิชาแต่งหน้าตัวละครในแผนก
การละคร ไม่ได้นึกอะไรมากไป
กว่าเป็นความสนใจส่วนตัว

หลังจากเป็นปากเป็นเสียงกับ
ตาป๊อดไม่กี่วัน พริ้มได้รับโทรศัพท์
จากเจ้าของบ้าน ขณะไปเรียน
หนังสือที่มหาวิทยาลัยตามปกติ

“กลับมาบ้านได้ไหม พริ้ม”
เสียงเจ๊อัยฉวีดังมาตามสาย แสดง
ว่าไม่ใช่เรื่องร้ายแรง “มีคนมารอ
เธออยู่”

“ใครคะ” พริ้มถามอย่างสงสัย
“ใครคนหนึ่งจากเมืองไทยจ๊ะ”
เจ้าของบ้านหัวเราะ่วน

“จากเมืองไทย” พริ้มแทบ
ตะโกน “ใครคะ”

“เอาละ มาเองก็รู้ จะได้
คุ้นเคยกัน” ฝ่ายนั้นตอบเหมือน
จะขำ

พริ้มรีบกลับบ้าน...ใจสงสัยว่า
ใครหนอ เห็นจะไม่แค่ญาติคน
ใดคนหนึ่งของพริ้มตามเคย จะเป็น
ญาติทางฝ่ายไหนก็ไม่ว่า และมาเพื่อ
วัตถุประสงค์อะไร ที่เป็นเรื่องดี
หรือร้ายสำหรับพริ้ม ยังเดาไม่ออก
อีกเหมือนกัน

ถ้าอาร์มขี้ขี้เข้า คงทำหน้า
อ่อนใจตามแบบของเขา

“ญาติคุณอีกแล้วหรือ จะเต็ม
เมืองแล้วนะ เกิดมาไม่เคยเห็นใคร
มีญาติมากเท่าคุณเลย”

ถ้าเป็นทางแม่ โทกับตรีมา
เรียนต่อหรือเปล่า หรือน้าโชคชัย...
แต่ถึงน้าโชคชัยอยู่กระทรวงการ
ต่างประเทศ แต่ก็ทำหน้าที่ทาง
ราชการประเภทที่ไม่ได้ออกไปประจำ
ต่างประเทศกับเขา น้าชวาลหรือก็
มัวยุ่งกับวัดกับวาจะจะไม่มาเมือง
นอกแบบนั้น เหลือแต่ญาติทางฝ่าย
พ่อ ซึ่งคงเป็นคนบาปใหญ่หรือฟ
เจียมมาท้าวเสียก็ไม่ว่า

นึกถึงแค่นั้น พริ้มชักหมดความ
กระตือรือร้นขึ้นมาเฉยๆ พอถึง
บ้าน ก็เดินเรื่อยๆ เข้าบ้านอย่างไม่
ตื่นเต้นนัก

ใครคนนั้นรออยู่ในห้องรับแขก
...เสื้อคลุมพาดอยู่บนแขนเก้าอี้ มี
กระเป๋าดูใหญ่โตขนาดใหญ่นั่นสมัย
วางอยู่ใกล้ตัว ท่าทางนั้นภาคภูมิใจ
อย่างที่ว่าพริ้มเคยเห็นมาตั้งแต่จำความ
ได้

พริ้มอุทานเต็มเสียง
“พ่อ พ่อจริงๆหรือคะ”
(อ่านต่อฉบับหน้า)

กึ่งทอง

ปลาตอบลละล้าลกว่า “เมื่อ
ครั้นละก็อยู่ในปากข้าจริง แต่วามัน
แข็งออก ข้าเลยคายทิ้งเสีย ตอนนั้น
จมลงอยู่กันแม่น้ำนานนะ”

“ไม่รู้ละ เจ้าต้องด่าลงไป
แม่น้ำค้นหาเอามาคืนข้าให้ได้”
แมวพูด “ไม่เห็นนั้นข้าเป็นกินเจ้า
แน่”

ปลาจำต้องด่าลงไปค้นหาที่
ท้องแม่น้ำ ไม่ช้าก็คาบเอากุ้งทอง
มาให้แมวจนได้ ถึงตอนนั้นแมวก็ว่า
“เอากุ้งทองวางบนหัวข้าเถอะ
จะอมไว้ในปาก ข้าก็กลัวจะทำหล่น
หายเสียอีก วางไว้บนหัวนี้แหละดี
คงจะปลอดภัยซะกว่านะ”

แมวกับหน่อออกเดินทางได้ไม่
ช้าก็มาถึงหัวน้ำบนแม่น้ำ แล้ว
เห็นกุ้งทองเข้าคิวกุ้งทองนั้นเป็น
สิ่งกินได้ ก็เลยโฉบมาเอาไปเสีย
แล้วก็นำไปจับอยู่ที่ยอดไทร คาบ
กุ้งทองไว้ ตอนนั้นแมวหมดทำเลย
ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรจึงจะได้กุ้งทอง
คืนมา หน่อก็ช่วยอะไรไม่ได้ ชั่ว
ครู่หนึ่ง แมวก็กัดออกว่าควรจะทำ
อุบายอย่างไรดี แมวจึงจัดการไปกินน้ำ
เสียทองเบ่ง แล้วก็ไปนอนที่ใต้ต้น
ไทรแกล้งทำเป็นตาย ขณะนั้นอกา
รูสึกว่ากุ้งทองนั้นหนักมาก ต้อง
ออกแรงอย่างหนักจึงจะคาบกุ้งทอง
ไว้อยู่ ครั้นแลเห็นแมวนอนท้องเบ่ง

อยู่ใต้ต้นไทร คิดว่าแมวตาย ก็ถา
ลงมาจะฉีกเนื้อแมวกิน แมวคอยที่
อยู่แล้ว พอเห็นอกาเข้ามาใกล้ก็รีบ
เอาตัวตะปบอกา อีกาตกใจ รีบบิน
หนี กุ้งทองเลยหล่นออกมาจากปาก
แมวได้รีบคว้ากุ้งทองไว้ได้ แล้ว
อมไว้แน่นขณะเดินกลับบ้าน และได้
นำกุ้งทองไปมอบให้แก่หน่อ เศรษฐี
ผู้เป็นนายตบใจยังนึกว่าได้กุ้งทองคืน
เลยรักแมวเพิ่มขนอีกหลายเท่า ♡

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

โตเสียเปล่า

(นิทานจีน)

สัตว์ตัวโตที่กล่าวถึงในนิทาน มีอยู่ ๒ ชนิดด้วยกัน ชนิดหนึ่งคือวัว อีกชนิดหนึ่งคือลา ซึ่งต่างก็ขายแพะแก่สัตว์อื่นเพราะขาดสติปัญญา แต่คนละลักษณะกัน ดังเรื่องต่อไปนี้ที่โวลแฟรมเอเบอร์ฮาดนำมาเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน ดังนี้

เรื่อง ปรตพณณลว วัว ครึ่งหนึ่งมีเทวดาองค์หนึ่งทรงประสงค์จะหาสัตว์ต่าง ๆ มาตักขบ และก็ได้บ้างแล้วคือ มังกร งู เสือ กระต่าย ครั้นมาถึงหนูกับวัว ก็เป็นปัญหาวัวใครจะมาในลำดับไหน ก่อนหรือหลัง วัวกับหนูกัดเถียงกันช้านานไม่เป็นท่าตกลง วันนั้นใครๆก็เห็นว่าใหญ่กว่าหนุ แต่หนูก็ยังดื้อดึงเถียงว่าตนนั้นใหญ่กว่า ครั้นวัวได้ยินหนูปุดเช่นนั้นก็สั่นเขาของตนแล้วร้องตะโกนบอกว่า

“โอ้อ๊ย เจ้าหนุ ใครๆก็รู้ว่าข้าที่เป็นวันแตรรูปร่างโตใหญ่แก่ไหน แล้วแข็งแรงเพียงไร หากใครเปรียบไม่ได้ทีเดียว แล้วเจ้าน่ะเป็นหนุตัวกระจ้อยร่อย หนอยแน่ะ บังอาจจะเขยอมาเทียบกับข้า ข้าว่ามันน่าขันมากกว่าจะเจ้า”

แต่หนุที่แสนจะเจ้าเล่ห์ก็ได้แต่หัวเราะเยาะคำโอ้อวดของวัว พลางพูดว่า

“โอ้อ๊ย ใครก็ยกตัวอวดตัวว่าตัวใหญ่ ตัวเก่ง ได้ทั้งนั้นแหละ แต่ว่ามันไม่ได้มาตรฐาน เราจะต้องให้ผู้อื่นที่เป็นส่วนใหญ่เขาตัดสินจริงๆละ ข้าจะเป็นหนุตัวเล็กกระจ้อยร่อยน่าเวทนาเมื่อเทียบกับตัวท่าน แต่เอาละวันข้าจะเทียบตัวเองกับท่านเสียที”

เมื่อเห็นว่าสงครามวาทะระหว่างวัวกับหนุจะใหญ่โตกลายเป็นเรื่องวิวาทกันอย่างรุนแรง เทวดานั้นจึงรับชดชนว่า “ตามธรรมชาตินั้นหนุตัวไม่ใหญ่เท่าวัวหรอก แต่หนุเขาไม่ยอมเชื่อ เพราะฉะนั้นจึงต้องอาศัยคนอื่นเป็นผู้ตัดสิน ข้าจึงเสนอขอให้เจ้าทั้งสองไปให้ฝูงชนตัดสินดีกว่า ถ้าเขาวัดอย่างไร ถ้าตัดสินของเขาเป็นอันเด็ดขาด”

วัวตกลงรับข้อเสนออันนั้นทันที เพราะคิดว่าถึงอย่างไรเสียตนก็ต้องชนะแน่ๆ ข้างฝ่ายหนุนั้นแกล้งทำเป็นใจเสียและหน้าเศร้า ขณะที่พูดกันว่า

“ถ้าข้าไปให้คนเขาเห็นข้าว่าตัวข้าแค่นี้ เขาคงจะขัน ให้ข้าเบ่งตัว

ข้าให้โตกว่านี้สักหน่อยก่อนจะไปปรากฏตัวต่อหน้าฝูงชนก็จะดีหรอก”

วัวผู้แสนเขลาได้ยินหนูปุดเช่นนั้นและเห็นหนุใจเสียที่จะมาเทียบร่างกับตน ก็คิดว่าถึงหนุจะเบ่งตัวให้ใหญ่สักแค่ไหน ก็จะมาใหญ่ไปกว่าตนไม่ได้ ในเมื่อตัวของตัวโตกว่าหนุตั้งร้อยเท่า ดังนั้นวัวจึงยอมให้หนุเบ่งตัวให้โตขึ้นอีกเท่าหนึ่ง แต่ครั้นเมื่อสัตว์ทั้งสองเดินไปในเมืองเพื่อปรากฏตัวต่อหน้าคนทั้งหลาย ผู้คนพากันร้องเอะอะทุกแห่งหนด้วยความแปลกประหลาดใจว่า

“ดูซิ ดูซิ อะไรกันนั้นนะ หนุอะไรตัวใหญ่ตั้งเท่านี้ ไม่เคยเห็นเลย ตัวใหญ่ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะเป็นหนุ”

เมื่อหนูกับวัวผ่านไป ที่ไหนคนต่างก็ชวนให้กันดูแต่หนุที่มีตัวใหญ่โตกันทั้งนั้น ไม่มีใครมองดูวัวเลย เพราะแลเห็นอยู่ทุกวันแล้ว แต่หนุตัวใหญ่ผิดธรรมดาอย่างนี้ยังไม่มีใครเคยเห็น เป็นอันว่าวัวที่ตัวโตเสียเปล่า แต่ปัญญาสู้หนุตัวกระจ้อยร่อยไม่ได้ ต้องมาหลงกลหนุเสียรู้หนุ จนต้องเสียลำดับให้แก่หนุหนุที่เป็นเครื่องหมายของปศุสัตว์ก็เลย

(อ่านต่อหน้า ๑๖๓)

ผับอีกประเภท นอกจากมีเหล้า มีเบียร์สดขายแล้ว ยังมีเพลงให้ฟัง มักจะมีเบียร์ในอยู่กลาง หรือมุมใดมุมหนึ่งภายในห้อง นักดนตรีเขาจะเล่นเป็นเวลา ส่วนมากตอนเย็นๆ ค่ำๆ บางทีก็มีรำไปให้ดูแถมวงเหมือนกัน ผับประเภทนี้เรียกว่า Saloon Bar เป็นที่กินเหล้าเบียร์ที่จัดไว้ค่อนข้างโก้ เมื่อเข้าไป จะมีคนเสิร์ฟเข้ามาถามว่าต้องการรับประทานอะไร เหมือนกับภัตตาคารในโรงแรมบ้านเรา ผับแบบนี้มีราคาขายอาหารต่างๆ ค่อนข้างแพง เช่นเดียวกับเลาจน์บาร์ (Lounge Bar) คนเข้าไปจะต้องเป็นสมาชิก หรือมีสมาชิกรับรองก่อนเข้า ผับแบบนี้จะมีนักผสมเหล้าชั้นเอกคอยผสม ลักษณะการจัดส่วนมากจะเล่นแสงสีตรงบาร์เท่านั้นเป็นพิเศษ

นอกจากห้องกินเหล้าเบียร์เหล้าแล้ว เขายังจัดที่พิเศษ มีชั้นฉาบบางอย่างกันให้ดูเป็นสัดส่วน ส่วนสำหรับสภาพบุรุษที่ความลับ เจริญความกันเป็นส่วน ตัวเรียกว่า 'ไพรเวท บาร์' (Private Bar) สถานที่นี้จึงเป็นมุมสงบสำหรับลูกค้าที่จะต้องเสียเงินค่าเหล้าเพิ่มไปด้วย

สำหรับคนในลอนดอน ถ้าไม่ดูหนังดูละครหรือพักผ่อนตามปาร์กแล้ว ผู้คนทั้งหลายจะมาหย่อนใจกันตามผับนั่นเอง ดังนั้นสถานที่แห่งนี้จึงเป็นที่รวมของคนว่างงาน กรรมกร นักท่องเที่ยว นักศึกษา พ่อบ้าน แม่บ้าน คุณตา คุณลุง (คุณยาย คุณย่า มักจะไม่ค่อยเห็นมากนัก) อาจจะนั่งถกกันตั้งอยู่ใน

บ้าน ดูทีวี) และที่แน่ๆ ผู้ร้ายอาชญากร ย่อมจะมีอยู่ด้วย เรื่องราวเกี่ยวกับโจรผู้ร้ายอาชญากรรม มักจะดักจับพบกันในส่วนนี้เหมือนกัน แต่ส่วนมากไม่ค่อยมีเหตุการณ์รุนแรง แต่ชาวปล้นจี้กันไม่ค่อยมีปรากฏ อาจจะมีแต่หนังสือพิมพ์ไม่นิยมลงข่าวก็ได้ คนอังกฤษเล่าว่า เมื่อ ๕ ปีก่อน เกิดการปล้นธนาคาร แต่เนื่องจากพลตำรวจธรรมดาไม่มีสิทธิพกปืน (จะพกได้ต้องเป็นนายร้อยขึ้นไปจึงจะมีสิทธิพก และการพกจะต้องพกอย่างแนบเนียนไม่ให้เห็นเอวเรื่อร่าให้เป็นที่หวาดเสียวแก่ผู้พบเห็น) แล้วทำท่าไหนไม่ทราบ ตำรวจโดนผู้ร้ายยิงตายตอนจบ คนร้ายหลบหนีไปได้ทางการจึงออกกฎหมายอนุญาตให้ตำรวจพกปืนได้ตั้งแต่นั้นมา

คราวนี้กลุ่มผู้ร้ายเขาก็มีสมาคมเหมือนกัน เกรงว่าการปล้นครั้งต่อไปจะไม่สะดวก หรือตลกตกใจกับการพกปืนของตำรวจมาก หากจะปล้นครั้งต่อไปจะทำให้สุขภาพจิตเสีย สมาคมผู้ทุจริตแห่งอังกฤษจึงได้รวมหัวกันจับคนร้ายนั้นมาส่งตำรวจเข้าคุกหว่าโตไปเลย

นี่เป็น ความ ประพ ฤติ ของ สมาคมผู้ทุจริตแห่งอังกฤษที่ช่วยตำรวจจับผู้ร้ายมาได้ และชาวบ้านที่เขาให้ความร่วมมือกับตำรวจเป็นอันดี เมื่อเห็นใครทำผิดกฎหมาย

ปัจจุบันตำรวจทั่วไปก็ยังไม่พกปืน นอกจากตำรวจรุ่นร้อยโทร้อยเอกขึ้นไป แต่งกายนอกเครื่องแบบ ตำรวจธรรมดาๆสวมเครื่องแบบสีดำสะอาดเรียบร้อย มีไม้ตะบองเป็นอาวุธ หน้าตาขมขื่นคอย

ให้ความช่วยเหลือบอกถนนหนทางกับนักท่องเที่ยวและกะเหรี่ยงที่หลงทาง

ตำรวจกับประชาชนนั้นเป็นมิตรร่วมจิตสตรีกใครกันดี ชาวบ้านเขาเรียกตำรวจอย่างเอ็นดูว่า 'บ๊อบบี้' ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ได้อยู่เป็นลำดับต้น และว่าต้องถอยไปอยู่ลำดับรองเป็นเครื่องหมายของบัณฑิตนับแต่นั้นมา แต่แม้กระนั้นวาก็ยังไม่รู้ว่าตัวเองเสียรู้หนู กลับไปคิดว่า คนดูไม่มีมันนี่ตา

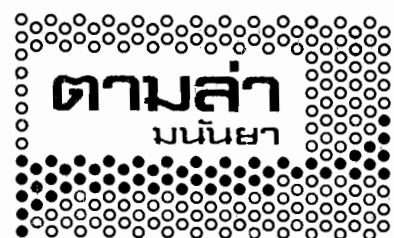
เรื่อง ลาแห่งก๊วยโจ้ว เขาเล่าว่า แต่ดั้งเดิมในมณฑลก๊วยโจ้ว ไม่มีลาเลยสักตัว ครั้นอยู่ต่อมาได้มีชายคนหนึ่งนำลาบรรทุกเรือสินค้าแล่นไปตามลำน้ำ ครั้นถึงที่หมายชายนั้นเห็นว่าพันททเป็นภูเขาสูงอย่างนั้นใช้ลาไม่ได้ เจ้าของก็เลยปล่อยลาไปตามขลาดกรรม วันหนึ่งเสือได้มาพบลาเข้าโดยบังเอิญ เสือออกจะตกใจอยู่ไม่น้อยที่มาเจอเสี้ยวตัวใหญ่เบือเรอเช่นนั้น แต่แรกเสือกคิดว่าคงจะเป็นเทวดาละละละมัง จึงได้แต่ซ่อนตัวในพุ่มไม้คอยสังเกตการ คุ้ยใหญ่ๆ ต่อมาก็ทำใจกล้า ค่อยขยับเข้าไปใกล้ลาที่ละน้อยๆ ฝ่ายลาแกล้งทำเป็นไม่สนใจไม่แลเห็น

ครั้นวันรุ่งขึ้น เมื่อลาเห็นเสือเข้ามาใกล้ ก็ร้องออกมาเสียงดังลั่น เสือได้ยินเสียงร้องของลาก็ตกใจเผ่นหนีไปเสียไกล คิดว่าอย่างไรเสียเจ้าสัตว์ตัวใหญ่นั้นคงจะไล่ตามมาก็คงทนแน่ แต่เมื่อไม่เห็นลางังได้กวดมา เสือกก็กลับมาใหม่ทั้งๆ

ที่ยังตกใจใจตื่นอยู่ และก็ไม่เห็น
ลาทำอะไรตอน

เสือก้อยๆ ขึ้นกับเสียงร้องของ
ลา ถึงลาจะร้องเสียงดังอย่างไร
ก็ไม่ตกใจเหมือนในตอนแรก แล้ว
เสือก้อยเข้าไปใกล้ลาขึ้นบน เข้า
ไปทางด้านหลังบ้าง ด้านข้างบ้าง
แม้กระทั่งด้านหน้าก็เคย แต่เสือก้อย
ไม่กล้าแตะต้องลา เสือกทำใจกล่า
ขึ้นทุกวันๆ จนกระทั่งในที่สุดเสือก
กระแทกร่างของลา ถึงตอนนั้นลา
อดโทสะไว้ไม่ได้จึงเอาขาหลังดีด
ออกไป ได้เห็นเช่นนั้น เสือกใจ
กระไรเลย เพราะรู้แล้วว่าลาไม่มี
ปัญญาหรือเขี้ยวเล็บไว้ป้องกันตัว
แต่อย่างใดเลย เสือกจึงโจนเข้าไปใส่
และโคดขวนคร่อมหลังลา ขยำคอลา
กินเสียงอย่างเอร็ดอร่อย

เขาจึงว่า ลานั่นเป็นสัตว์ตัวโต
ใครๆ ก็คิดว่าต้องแข็งแรง เสียง
ร้องดังลั่นก้น่าจะแสดงว่ามีอำนาจ
ถ้าเก็บนั่งไว้ไม่แสดงออกมา เสือกเอง
ก็ยังไม่กล้า แต่เมื่อแสดงออกมา
ใครๆ ก็เลยได้รู้ว่า ลานั่นตัวโตเสีย
เปล่า แท้จริงหาได้เก่งกาจแต่อย่าง
ใดไม่ ♥

“คุณเชื่อแนได้ยังไงว่าพวก
มันอยู่ที่นี่” อีกฝ่ายตั้งคำถาม

“มันผลจากกรณไปเมื่อ ๓๕
นาที่มานเองครับ สุนัขจับกลิ่นได้
และตามไปเรื่อยๆ จนกระทั่งไปหา
กลิ่นไม่พบอีกที่แม่น้ำ ดังนั้นเรา

จึงรู้ชัดว่าพวกมันต้องหลบเข้าไปใน
แนวนอน ผมให้คนเรียงรายไปตาม
ฝั่งแม่น้ำแล้ว มันจะโผล่ออกมาอีก
ไม่ได้เป็นอันขาด ตอนนั้นมันยังไม่
เคล็ดหนีออกมาทางนี้ก็หมายถึงว่า
มันยังคงอยู่ในบ้านนั่นเองครับ”

“ดีแล้ว รีบๆ ไปจัดการเข้าซิ”
ซุกแหว “เอาตัวมันมาให้ได้”

สเตอร์ซ่าทำความเคารพ หัน
หลังกลับเดินบุกเข้าไปในป่าอีกครั้ง
เขาโบกมือไปยังเจ้าหน้าที่พรรคคน
หนึ่งซึ่งยืนคอยที่อยู่ ฝ่ายนั้นรีบเป่า
นกหวีด ไกลออกไปมีเสียงนกหวีด
เป่ารบกวนกันเป็นทอดๆ จากนั้นทหาร
ซึ่งอยู่ห่างกันเพียงช่วงตัวก็ดาหน้า
รุกกระชั้นเข้าไปอย่างรวดเร็ว

ขณะที่ซุกเฝ้าดูการปฏิบัติการ
อยู่นั้น ทหารสื่อสารก็ยื่นไมโครโฟน
มาให้ สมอ์รโนฟนั่นเอง เขาแจ้ง
มาว่ามาถึงกำลังเดินทางมาสู่สถาน-
การณ์ด้วยตนเอง ซุกเหงื่อแตก
พลัก สบตาสถานอยู่คนเดียวด้วยความ
กังวลใจ

“มากเกินไปเวลาเปล่าๆ” เขา
กรอกเสียงลงในไมโครโฟน “อีก
ไม่ถึงชั่วโมงเราก็จะจับตัวได้แล้ว
พวกมันถูกล้อมไว้หมดแล้วนะครับ”

“ผมก็บอกหัวหน้าแล้ว”
สมอ์รโนฟว่า “แต่นายเขาไม่เชื่อ
นี่ แต่ก็น่าสหายซุก ถ้าคุณจะ
จับพวกนั้นได้พอดีกับนายไปถึง”

ซุกผลจากเครื่องรับส่งวิทยุ
เดินบุกเข้าไปในป่า เขาเป็นขั้นไป
บนเนินเตี้ย มองดูทหารที่ยกโขง
กันมากองใหญ่ โดยมีสเตอร์ซ่ากับ
เจ้าหน้าที่พรรคคนอื่นๆ ช่วยกัน
บงการให้บุกเข้าไปค้นหาเหยื่อทั้งห้า
ป่าก็ทักไปด้วยเสียงผีเท้าและ

เสียงกิ่งไม้หักโครมคราม ในที่สุด
สเตอร์ซ่าก็ชักข้อว่าการปฏิบัติการ
ครั้งนี้จะกินเวลากว่าชั่วโมงอย่างที่
พูดไว้แน่ๆ มีเสียงรายงานเข้ามา
ในวิทยุสนามจากด้านอื่นๆ ไม่ขาด
ระยะว่าได้ผลลัพท์หน้าอย่างไรบ้าง
การค้นหาก็เป็นไปอย่างเชื่องช้าผิด
คาด และยังไม่ได้ผลใดๆ เลย มี
แถวลับและพันธุ์ไม้เลื้อยรกเรือท่า
ให้เคลื่อนไหวยาก นอกจากนั้นก็ยัง
ต้องแกะรอยค้นหาร่องรอยหลักฐาน
ทุกชนิดจากพื้นดินไปพร้อมๆ กัน
ยิ่งเมื่อรู้ว่าเหยื่อทั้งหมดอาจร้ายแรง
บรรดาทหารก็ยิ่งประสาทและนั่งงก
จนแทบจะก้าวขาไม่ออก

เจ้าหน้าที่พรรคเดินเรียงท้าย
ปากก็ดุด่าไปเรื่อย ๆ พร้อมกับรับ
ประกันภัยเสร็จสรรพว่าผู้ที่ถูกตาม
ล่าจะไม่มีความปลอดภัยพรวดพรัดมาทำ
ร้ายผู้ตามล่าอย่างแน่นอน

๑๐ นาทีแห่งความขากล่าบาก
ผ่านไป ในที่สุดคนของสเตอร์ซ่า
ก็มาถึงแม่น้ำ ทุกคนหยุดรอ ขณะที่
ทันนายร้อยโทเข้มนมองไปยังฝั่งตรง
ข้าม เขาไม่สั่งให้คนเหล่านั้นข้าม
แม่น้ำไปด้วย เกรงจะเกิดการปะทะ
เมื่อฝ่ายถูกล่ายังออกมาจากที่ซ่อน

ซุกไม่สามารถอดกลั้นความ
กระวนกระวายหวาดวิตกได้ เขา
เดินบุกป่าตามสเตอร์ซ่ามาจนทัน

“คอยอะไรอยู่อีกล่ะ” เขาถาม
อย่างเกรี้ยวกราด “กลัวตื่นเบี่ยง
อะไรยังงี้”

“เรา โอบล้อมมาบรรจบกัน
ทั้งสองฟากแล้วครับ” เหนือพราว
อยู่ที่ริมฝั่งปากบนของผู้พูด ใบหน้า
นั้นเครียด

“บรรจบกันแล้วนี่แหละ”